

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



the *Rake*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

the *Rake*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. J. SHEN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 L.J. Shen tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden izni alınmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[Yazarın Notu](#)

[Epigraf](#)

[Bu Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedi](#)
[Bölüm Otuz Sekiz](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Teşekkür Bağlantıda](#)
[kalın](#)
[L.J. Shen'in](#)
[Kitapları Kötü](#)
[Cruz'un Önizlemesi](#)

OceanofPDF.com

*Bunu asla okumayacak olan kardeşime.
Kitaplarımı ithaf edeceğim insanlar tükendi, işte buradayız.*

OceanofPDF.com

rake, n.7 - Ahlaksız ya da rastgele alışkanlıkları olan modaya uygun ya da şık bir adam.

OceanofPDF.com

Author's Note

Bu hikayenin hatırı için, İngiliz Monarşisi tarafından mülkiyet ve holdinglerin nasıl ele alındığı konusunda yaratıcı bir özgürlük kullandım.

Whitehall ve Butchart'ın mevcut soylu unvanları olmadığı unutulmamalıdır.

OceanofPDF.com

"Hayatınızda sahip olmaya değer en güzel şeylerden bazıları dikenli bir taca sarılmış olarak gelir."

-Shannon **L. Alder**

OceanofPDF.com

Boston'ın en kötü şöhretli femme fatale'i, asla evlenmemeye yemin etmiş, tehlikeli derecede ılımlı bir İngiliz'de eşiyle karşılaşır.

Emmabelle Penrose hayatı boyunca bir erkeğe ihtiyaç duymadan yaşamıştır ve bu plan beş dakika öncesine, bir bebek sahibi olması gerektiğine karar verene kadar şaşırtıcı derecede iyi işlemiştir.

Devon Whitehall 1.80 boyunda birinci sınıf bir DNA'ya, finansal güvenceye ve İngiliz kraliyet unvanlarına sahip. Hepsinden iyisi, onun en çok korktuğu şeyden korkuyor: evlenmek.

Emmabelle, Devon'ın hizmetlerini (sperm ve doğacak çocuğunun hayatına dahil olma) teklif etmesinin hiç de zor olmadığını düşünür.

Masum, modern bir aile düzenlemesi olarak başlayan olay, hızla yalanlar, karanlık geçmişler ve açığa çıkan sırlarla dolu bir ağa dönüşür.

Bu kaosun içinde Emmabelle ve Devon korkunç gerçeğe yüzleşmek zorunda kalırlar
-Sevgi yeteneğine sahiptirler.

Daha da kötüsü, bunu birbirlerine karşı da hissedebilirler.

Tetikleyici Uyarı: Bu hikaye, çocuk istismarı ve tımar etme gibi bazılarının tetikleyici bulabileceği konular içermektedir.

Bu kitap kendinizi rahat hissetmeniz ve içinizin kıpır kıpır olması için yazılmadı.

Lütfen başlamadan önce bunu göz önünde bulundurun.

OceanofPDF.com

Playlist

Empara Mi: "Alibi"

Saflık Yüzüğü:

"Obedear"

Rolling Stones: "Under My Thumb"

Young Fathers: "Toy"

Everybody Loves an Outlaw: "Red"

OceanofPDF.com

Prologue



Devon

Hamile kalmadan kısa bir süre önce nişanlanmıştım.

Geleceğim annemin ilk ultrason randevusundan önce yazılmış, mühürlenmiş ve kararlaştırılmıştı.

Bir kalbim, nabzım, ciğerlerim ve omurgam olmadan önce. Fikirlerim, isteklerim ve tercihlerim. Soyut bir fikirden fazlası olmadığı zamanlar.

Bir gelecek planı.

İşaretlenmesi gereken bir kutu.

Adı Louisa Butchart'tı. Lou, gerçekten, onu tanıyanlar için.

Gerçi on dört yaşına gelene kadar bu anlaşmadan haberim olmayacaktı. Whitehall'ların Butchart'larla yaptığı geleneksel Noel öncesi av gezisinden hemen önce anlatılmıştı.

Louisa Butchart'ın hiçbir sorunu yoktu. En azından benim bulabildiğim bir şey.

Sevimli, iyi huylu ve mükemmel bir soyağacına sahipti.

Bir şey dışında hiçbir sorunu yoktu, *benim* kızım değildi. seçim.

Sanırım her şey böyle başladı. Bugün
olduğum kişiye nasıl dönüştüm.
Eğlenceyi seven, viski içen, eskrim yapan, kayak yapan, kimseye hesap
vermeyen ve herkesle yatağa giren bir hedonist.
Mükemmel denklemleri oluşturmak için tüm sayılar ve değişkenler
oradaydı. Büyük beklentiler.
Ezici taleplerle çarpılır.
Yakabileceğimden çok daha fazla parayla ahlaki olarak bölündüm.
Doğru fizik, doğru banka hesabı, doğru sırtıma ve doğru miktarda
cazibe ile kutsanmışım. Sadece görünmez bir şey eksikti, o da ruh.
Bir ruha sahip olmamakla ilgili olan şey, bunun farkında bile
olmamamdı. Bana neyi kaçırdığımı göstermek için özel biri gerekti.
Emmabelle Penrose gibi biri. Beni
kesti ve katran döküldü. Yapışkan,
karanlık ve hiç bitmeyen.
Bu gerçek bir kraliyet tırmığının
sırrıdır. Benim kanım hiç mavi
akmadı.
Kalbim gibiydi, saf siyah.



On dört yaşında.

Gün batımında sürdük.

Av köpekleri önden gidiyordu. Babam ve yoldaşı Byron Butchart Sr.
onları yakından takip etti. Atları mükemmel bir ritimle koşuyordu. Byron
Jr., Benedict ve ben arkadan takip ettik.

Genç delikanlılara kısırakları verdiler. Asilerdi ve onları yola getirmek
daha zordu. Genç, ateşli dişileri evcilleştirmek benim sınıfımdaki erkeklere
küçük yaştan itibaren verilen bir alıştırmaydı. Ne de olsa iyi terbiye edilmiş
bir eş, tombul bebekler, kroket ve çekici metresler gerektiren bir hayatın
içine doğmuştuk. Çenem ve topuklarım aşağıda, sırtım dimdik, tam bir
kraliyet binicisiydim. Bu, ter kutusuna atılmaktan kurtulmama yardımcı
olmadı,

Bir salyangoz gibi kendi içime kıvrılıyorum.

Babam, onu memnun etmek için ne kadar çabalasam, ne kadar gayret göstersem, ne kadar *umutsuzca* uğraşsam da, kıvranmamı izlemek için beni oraya atmayı severdi.

Tecrit kutusu olarak da bilinen ter kutusu, on yedinci yüzyıldan kalma bir asansördü. Tabut benzeri bir şekli vardı ve aynı deneyimi sunuyordu. Klostrofobik olduğum için, yaramazlık yaptığımda babam beni bu şekilde cezalandırırdı.

Ancak yaramazlık sık yaptığım bir şey değildi, hatta hiç yapmazdım. Üzücü olan da buydu. Kabul görmeyi çok istiyordum. İyi bir öğrenciydim ve yetenekli bir eskrimciydim. Kılıçta İngiltere Gençler Şampiyonası'na bile katılmışım ama George Stanfield'a yenildiğimde yine de dumbwaiter'a atılmışım.

Belki de babam gözlerden uzak tutmaya çalıştığım şeyi her zaman biliyordu.

Dışarıdan bakıldığında mükemmeldim.

Ancak içten içe çürümüştüm.

On dört yaşındayken hizmetçilerin iki kızıyla yatmış, babamın en sevdiği atı zamansız ölümüne kadar sürmeyi başarmış, kokain ve Special K (mısır gevreği *değil*) ile flört etmişim bile.

Şimdi, tilki avına gidiyorduk.

Tilki avından nefret ederdim. *Oldukça* derken, çok fazla demek istedim. Bir spor, bir kavram ve bir hobi olarak nefret ederdim. Çaresiz hayvanları öldürmekten hiç zevk almıyordum.

Babam, kan sporunun peynir yuvarlama ve Morris dansı gibi büyük bir İngiliz geleneği olduğunu söyledi. Şahsen ben bazı geleneklerin diğerleri kadar eskiyemediğini düşünüyordum. Kafirlerin kazıkta yakılması bir örnekti, tilki avı da başka bir örnek.

Birleşik Krallık'ta tilki avının *yasadışı* olduğunu -ya da *öyle olduğunu*- belirtmek gerekir. Ancak öğrendiğime göre, iktidar sahiplerinin yasalarla karmaşık ve çoğu zaman fırtınalı bir ilişkisi vardı. Yasayı uyguluyor ve belirliyorlardı ama neredeyse tamamen göz ardı ediyorlardı. Babam ve Byron Sr. tilki avından daha çok keyif alıyorlardı çünkü alt sınıflara yasaktı. Bu da spora ayrı bir parlaklık katıyordu. Farklı doğduklarının ebedi bir hatırlatıcısı. *Daha iyi*.

Ailemin Kent'teki mülkü Whitehall Court Kalesi'nin büyük demir kapısına giden taş döşeli yolu geçerek ormana doğru ilerliyorduk. Yapmak üzere olduğum şeyi düşündükçe midem bulanıyordu. Babamı yatıştırmak için masum hayvanları öldürmek.

Mary Janelerin yumuşak tıkırtısı arkamızda çakıl taşlarına çarparak yankılandı. "Devvie, bekle!"

Sesi nefessiz ve muhtaçtı.

Duchess'e yaslandım, ayaklarımı ileri ittim ve dizginleri çektim. Kısarak geri döndü. Louisa yanımda belirdi, elinde gelişigüzel sarılmış bir şey tutuyordu. Pembe pijamalarını giymişti. Dişleri renkli, korkunç diş telleriyle kaplıydı.

"Sana bir şey aldım." Alnına yapışmış kahverengi saçlarını tokatlayarak uzaklaştırdı. Lou benden iki yaş küçüktü. Keskin nesneler ve bazı meyveler de dahil olmak üzere her şeyi cinsel açıdan çekici bulduğum o talihsiz ergenlik dönemindeydim. Ama Lou hala bir çocuktü. Gevşek eklemli ve cep boyutlarında. Gözleri büyük ve meraklıydı, dünyayı yudum yudum içiyordu. Ortalama yüz hatları ve çocuksu yapısıyla pek de yakışıklı sayılmazdı. Ve diş telleri ona utandığı bir konuşma engeli veriyordu.

"Lou," diye kaşlarımı çattım. "Gizlice dışarı çıktığını öğrenirse annen küplere biner."

"Umurumda değil." Ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve mantıklı hırkalarından birine sarılmış bir şeyi bana uzattı. Kazağını fırlattım, içinde babamın oymalı matarasını bulduğuma sevindim, viskiyle doluydu.

"Tilki avından hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden sana bir şey getirdim... babam nasıl diyor? *Rahatlatmak için.*"

Diğerleri ilerleyerek Whitehall Court Kalesi'ni çevreleyen kalın, yosunlu ormana girdiler, ya benim yokluğumdan habersiz ya da ilgisizdiler.

"Seni küçük kaçık." Şişeden bir yudum aldım ve sıvının keskin yanığının boğazımdan aşağıya aktığını hissettim. "Bunu nasıl ele geçirdin?"

Lou gururla gülümseyerek ağzını kapatıp tüm metalleri kapattı. "Babanın çalışma odasına gizlice girdim. Kimse beni fark etmiyor, bu yüzden bir sürü şeyle kaçabiliyorum!" Sesindeki umutsuzluk onun adına üzülmememe neden oldu. Lou Avustralya'ya gidip kangurular ve koalalarla çevrili bir vahşi yaşam kurtarıcısı olmayı hayal ediyordu. Onun iyiliği için bunu yapmasını umuyordum. Vahşi hayvanlar, ne kadar saldırgan olurlarsa olsunlar, yine de insanlardan üstündürler.

"Seni fark ettim."

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü, kahverengileşti.

"Yemin ederim." Düşes'in kulağının arkasını kaşıdım. Kadınları memnun etmenin gülünç derecede kolay olduğunu fark etmiştim. "Benden asla kurtulamayacaksın."

"Senden kurtulmak istemiyorum!" dedi hararetle. "Senin için her şeyi yaparım."

"Oh, herhangi bir şey, şimdi?" Kıkırdadım. Lou ile aramızda bir ağabey ve küçük kız kardeş ilişkisi vardı. O benim sevgimi kazanmak için bir şeyler yapar, ben de karşılığında ona iyi ve şefkatli olduğunu söyledim.

Hevesle başını salladı. "Her zaman arkanı kollayacağım." "Tamam o zaman." İlerlemeye hazırdım.

"Sence ailene vejetaryen olduğunu söyleyebilecek misin?" diye ağzından kaçırdı. Bunu nereden biliyordu *ki*?

"Yemek yerken etten ve hatta balıktan uzak durduğunu fark ettim." Mary Janes ayakkabılarından birini çakıl taşlarına gömdü, ayak parmaklarını içine gömdü ve utanç içinde aşağı baktı.

"Hayır." Başımı salladım, ses tonum soğuktu. "Ailemin bilmesine gerek olmayan bazı şeyler var."

Ve sonra, söyleyecek başka bir şeyimiz olmadığı için ve belki de babamın beni arkada aylak aylak dolaşırken görmesinden korktuğum için, "İçkinin şerefine," dedim.

Şişeyi selamlamak için kaldırdım, binici çizmelerimle Düşes'in karnını sıktım ve diğerlerine katıldım.

"Oh, bakın, bu Posh Spice değil mi?" Lou'nun ortanca kardeşi Benedict kaskının kayışını gevşetmek için parmağını soktu. "Neydi o gecikme?"

"Lou bize bir şans tılsımı verdi, Baby Spice." Şişeyi ona doğru uzattım. Biraz hevesli ama genel olarak uyumlu olan Louisa'nın aksine, kardeşleri - daha iyi bir tanım bulamadığım için söylüyorum- tam bir ahmaktı. Hizmetçilerin kışını çimdiklemekten ve sırf başkalarının arkalarını toplamasını seyretmek için ortalığı gereksiz yere dağıtmaktan hoşlanan süper kabadayılar.

"Lanet olsun," diye homurdandı Byron. "Acınacak halde."

"Düşünceli demek istiyorsun. Babamla vakit geçirmek belli bir düzeyde sarhoşluk gerektirir," diye alaycı bir tavır takındım.

"Mesele o değil. O senin zavallı kışına kafayı takmış durumda," diye ekledi Benedict.

"Saçmalama," diye homurdandım.

"Kör olma," diye havladı Byron bana.

"Eh. Bunu atlatacaktır. Hepsi atlatır." Bir yudum daha aldım, babam ve Byron Sr. parlamentoyla ilgili konuları tartışmaya o kadar dalmışlardı ki başlarını çevirip bizi kontrol etmeyi uygun görmedikleri için minnettardım.

"Umarım evlenmez," diye alay etti Benedict. "Kaderinde senin boktan beyninle evlenmek varsa, en azından bundan zevk almalı."

"*Evlenmek* mi dedin?" Şişeyi indirdim. *Gömün* de diyebilirdi. "Kız kardeşin alınmasın ama bir evlenme teklifi bekliyorsa rahatına baksa iyi olur çünkü evlenme teklifi gelmeyecek."

Byron ve Benedict komplocu bir tavırla sırtarak birbirlerine baktılar. Renkleri Louisa ile aynıydı. Taze yağmış kar kadar güzel. Sadece onları sol elimle çizmişim gibi görünüyorlardı.

"Sakin bana bilmediğini söyleme." Byron başını eğdi, yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Ama *özellikle* o anda ondan hoşlanmıyordum.

"Neyi biliyorsun?" Ne hakkında konuştuklarını öğrenmek için onlarla birlikte hareket etmek zorunda kalmaktan nefret ederek homurdandım.

"Sen ve Lou düğümü atacaksınız. Her şey ayarlandı. Bir yüzük bile var."

Metalik bir kahkaha attım ve Düşes'in sağ tarafına tekme atarak Benedict'in kısırağına çarpmasını ve dengesinin bozulmasını sağladım. Ne saçmalık ama. Gülmeye devam ederken, gülümsemelerinin kaybolduğunu fark ettim. Artık bana şakacı bir muziplikle bakmıyorlardı.

"Dalga geçiyorsun." Gülümsemem düştü. Boğazım kum doluymuş gibi hissettim.

"Hayır," dedi Byron, açık açık.

"Babana sor," diye meydan okudu Benedict. "Bu ailemizde yıllardır kararlaştırılmış bir şey. Sen Fitzgrovia Markisi'nin en büyük oğlusun. Louisa ise Salisbury Dükü'nün kızı. Bir hanımefendi. Bir gün sen de marki olacaksın ve ailemiz kraliyet kanının aile içinde kalmasını istiyor. Mülkleri sağlam tutmak için. Halktan biriyle evlenmek zinciri zayıflatır."

Whitehall'lar, insanların hala önemsedığı son soylu ailelerden biriydi. Büyük, büyük, büyük büyükannem Wilhelmina Whitehall, bir kralın kızıydı.

"Kimseyle evlenmek *istemiyorum*," dedim dişlerimi sıkarak. Düşes hızını artırarak ormana girmeye başladı.

"*Açıkçası*," dedi Benedict yüzünde hoş olmayan bir ifade belirterek. "On dört yaşındasın. Tek istediğin video oyunları oynamak ve Christie Brinkley posterleri eşliğinde etini okşamak. Yine de kız kardeşimizle evleniyorsun. Babalarımız arasında bu fırsatın heba olmasına izin vermeyecek kadar çok iş var."

"Ve ikisinin de sahip olacağı mülkleri unutma," diye ekledi Byron yardımsever bir şekilde, kısırağını daha hızlı gitmesi için hırçın bir tekme atarak. "Ona çocuk vermede iyi şanslar diyeceğim. Ridley Scott'ın *Alien*'ına benziyor."

"Çocuklar...?" Bağırsaklarımı kusmamı engelleyen tek şey, şu anda midemde çalkalanan mükemmel konyağı ziyan etmek istemememdi.

"Lou büyüyünce beş tane istediğini söylüyor," diye kıkırdadı Byron, eğlenerek. "Sanırım seni çuvalın içinde meşgul edecek, dostum."

"Yorgunluktan bahsetmiyorum bile," diye alay etti Benedict. "Cesedimi çiğnemen gerek."

Boğazım düğümlendi, ellerim nemlendi. Kendimi korkunç bir şakanın parçası gibi hissediyordum. Tabii ki bu konuyu babamla konuşamazdım. Ona karşı gelemezdim. Her zaman yanlış bir kelimeyle servis asansöründen kurtulduğumu bilirken olmazdı.

Tek yapabildiğim çaresiz hayvanları vurmak ve tam olarak onun istediği kişi olmaktı.

Onun küçük iyi yağlanmış makinesi. Emredildiği gibi öldürmeye, becermeye ya da evlenmeye hazır.



O gecenin ilerleyen saatlerinde Byron, Benedict ve ben ahırdaki ölü tilkilerden birinin önünde oturduk. Pavlovvari ölüm kokusu odayı sarmıştı. Babam ve Byron Sr. tüm değerli ölü tilkilerini tahnitçiye götürmüşler ve bir tanesini de atmamız için bize bırakmışlardı.

Babam cesede sırtını dönmeden önce, "Yakın, oynayın, farelerin yemesi için bırakın, umurumda değil," diye tükürmüştü.

Bir dişiydi. Küçük, yetersiz beslenmiş ve donuk kürklüydü.

Yavruları vardı. Karnındaki tüylerin arasından çıkan memelerinden anladım. Onları düşündüm. Karanlık, uçsuz bucaksız ormanda nasıl yalnız, aç ve mahsur kaldıklarını. Babam emrettiğinde onu nasıl vurduğumu düşündüm. Kurşunu tam gözlerinin ortasına nasıl sapladığımı. Şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifadeyle bana nasıl baktığını.

Çekmek istediğim Papa olduğu için gözümü nasıl kaçırdığımı da.

Benedict, Byron ve ben bir şişe şampanyayı elden ele dolaştırıp akşamki olayları tartışırken Frankenfox ahırın öbür ucundan suçlayıcı gözlerle bana bakıyordu. Benedict hizmetçilerden birinden sarma sigara da almıştı. Onları içtenlikle tüttürdük.

"Hadi ama dostum, kız kardeşimizle evlenmek dünyanın sonu değil." Byron tilkinin üzerinde durup botlarından birini sırtına bastırırken Bond-villainvari bir kahkaha attı.

"O bir çocuk," diye tükürdüm. Tahta bir tabureye uzandığımda kemiklerimin bir asırlık olduğunu hissettim.

"Sonsuza kadar çocuk kalmayacak." Benedict çizmesinin kenarını tilkinin karnına soktu.

"Benim için öyle olacak."

"Seni daha da zengin edecek," diye ekledi

Byron. "Hiçbir para benim özgürlüğümü satın alamaz."

"Hiçbirimiz özgür doğmadık!" Benedict tepinerek gürledi. "Daha fazla güç kazanmak için değilse, hayatta kalmak için ne sebep var?"

"Hayatın anlamının ne olduğunu bilmiyorum ama hizmetçilere para verip bir şeyler hissetmeye çalışan şişko bir zengin çocuğundan akıl alacak değilim," diye homurdandım dişlerimi göstererek. "Kendi gelinimi kendim seçeceğim ve bu senin kız kardeşin olmayacak."

Açıkçası, evlenmeyi *hiç* istemiyordum. Bir kere, berbat bir koca olacağımdan emindim. Tembel, sadakatsiz ve büyük olasılıkla kalın kafalı. Ama seçeneklerimi açık tutmak istiyordum. Ya Christie Brinkley ile karşılaşırsam? Donuna girmek pahasına da olsa onunla evlenirdim.

Byron ve Benedict birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Küçük kız kardeşlerine karşı sadakatleri olmadığını biliyordum. Ne de olsa o bir kızdı. Ve kızlar asilzade toplumunda erkekler kadar seçkin ve *önemli* değillerdi. Ailenin adını devam ettiremezlerdi ve bu nedenle Noel kartı fotoğraflarına eklemeyi unutmamanız gereken bir dekorasyondan fazlası olarak görülmezlerdi.

Küçük kız kardeşim Cecilia için de aynısı geçerliydi. Babam onun varlığını büyük ölçüde görmezden gelirdi. Onu odasına gönderdikten ya da yüksek sosyete de gösteriş yapmak için fazla yuvarlak ya da fazla "sıkıcı" olduğu için bir yere kapattıktan sonra hep üzerine titrerdim. Ona gizlice kurabiye götürür, yatmadan önce masal anlatır ve onu oyun oynadığımız ormana götürürdüm.

"O lanet olası yüksek atından in, Whitehall. Kız kardeşimiz için fazla iyi değilsin," diye inledi Byron.

"Olabilir, ama onunla yatmayacağım."

"Neden?" diye sordu Byron. "Onun nesi var?"

"Hiçbir şey. Her şey." Çizmelerimin ucuyla samanları dürttüm. Şimdiye kadar oldukça sarhoş olmuştum.

"Bu tilkinin ağzını mı yoksa Lou'nunkini mi öpmeyi tercih edersin?" Benedict bastırdı, gözleri ahırda, omzumun arkasında ve ötesinde dolaşıyordu.

Ona alaycı bir bakış attım. "İkisini de öpmeyi tercih ederim, seni A sınıfı minger." "O zaman birini seçmelisin."

"Zorunda mıyım?" Hıçkırdım, başıboş bir at nalı alıp ona doğru fırlattım. Bir mil kadar ıskaladım. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Çünkü," dedi Byron yavaşça, "eğer tilkiyi öpersen, babama senin eşcinsel olduğunu söylerim. Bu her şeyi düzeltir. Paçayı kurtarmış olursun."

"Gey," diye tekrarlardım uyuşukça. "Eşcinsel olabilirim."

Teknik olarak değil, hayır. Kadınları çok severdim. Her şekilde, biçimde, renkte ve saç modelinde.

Byron güldü. "Yeterince güzel olduğun kesin."

"Bu bir stereotip," dedim ve hemen pişman oldum. Bu iki morona stereotip kelimesini açıklayacak durumda değildim.

Byron kardeşine dirsek atarak, "Yüreği kanayan liberal," diye kıkırdadı. "Belki de eşcinseldir," diye düşündü Benedict.

"Hayır." Byron başını salladı. "Tanıdığım birkaç kuşla yattı bile."

"Eee? Yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Benedict talep etti.

Teklifi düşündüm. Benedict ve Byron bu tür çirkin oyunlarla tanınırlardı. İnsanlara yalanlar söylerlerdi ve diğerleri de buna inanırdı. Biliyordum çünkü onlarla aynı okula gitmiştim. Ölü bir tilkinin ağzına kondurulan aptalca bir öpücüğün ne önemi vardı ki?

Bu benim tek umudumdu. Eğer babamla ters düşersem, ikimizden biri ölecekti. Şu anda olduğu gibi, o kişi ben olacaktım.

"Tamam." Kendimi tabureden yukarı ittim ve zikzaklar çizerek Frankenfox'a doğru ilerledim.

Eğildim ve dudaklarımı tilkinin ağzına bastırdım. Sakızlı ve soğuktu ve kullanılmış diş ipi gibi kokuyordu. Safra boğazımı kapladı.

"Dostum, aman *Tanrım*. Bunu gerçekten yapıyor." Benedict arkamdan homurdandı.

"Neden bir kameram yok?" Byron inledi. Şimdi yerdeydi ve karnını tutuyordu, o kadar çok gülüyordu ki.

Geri çekildim. Kulaklarım çınlıyordu. Görüşüm bulanıklaştı. Her şeyi sarı bir sisin içinden görüyordum. Arkamdan biri çığlık attı. Hızla geri döndüm ve dizlerimin üzerine düştüm. Lou oradaydı. Ahırın açık çift kapısında, hâlâ pembe pijamalarının içindeydi. Bir yaprak gibi titrerken elini ağzına bastırmıştı.

"Seni... seni... seni... *sapık!*" diye miyavladı. "Lou," diye homurdandım. "Özür dilerim."

Ve öyleydim, ama onunla evlenmek istemediğim için değil. Sadece bunu nasıl öğrendiği için.

Benedict ve Byron samanların üzerinde yuvarlanıyor, birbirlerini yumrukluyor, gülüyor, gülüyor ve gülüyorlardı.

Bana tuzak kurdular. Onun orada, kapının yanında olduğunu, başından beri beni izlediğini biliyorlardı. Bu anlaşmadan asla kurtulamayacaktım.

Lou dönüp kaçtı. Gözyaşları minik elmaslar gibi omuzlarının arkasına uçtu.

Ağzından çıkan çığlık vahşiceydi. Frankenfox'un onu öldürmeden önce attığı gibi.

Yere yığıldım ve kustum, yemeğimin kalıntılarının üzerine yığıldım.

Karanlık etrafımda dönüyordu.

Ve karşılığında ben de ona yenik düştüm.



Ertesi sabah babam bana bir viski uzattı. Altın rengi bir bar arabası ve bordo perdeleri olan büyük meşe çalışma odasıdaydık. Hizmetçilerden biri dakikalar önce beni ofisine götürmüştü. Hiçbir açıklamaya gerek yoktu. Beni halıların üzerine sürükledi ve babamın ayaklarının dibine bıraktı.

"Al. Akşamdan kalmalığın için."

Babam masasının önündeki taba rengi deri koltuğu işaret etti. Oturdum ve içkiyi kabul ettim.

"Bana *viski* mi veriyorsun?" Kokladım, dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

"Hair of the dog." Yönetici koltuğuna yayıldı, koltuğunu düzeltti.

Parmaklarıyla bıyığını okşadı. "Seni ısıran köpeğin tüylerini almak, geri çekilmeni kolaylaştırır."

Zehirden bir yudum aldım, içimi kavururken irkildim. Ahırdaki samanların üzerinde uykusuz bir gece geçirmiştim. Sürekli soğuk terler içinde uyanıyor, rüyamda peşimden koşan Louisa benzeri minik bebekleri görüyordum. Ölü tilkinin öpücüğünün tadı da darbeyi tam olarak yumuşatmadı.

Siyah çay ve taze çöreklerin kokusu Whitehall Court Şatosu'nun koridorlarına yayılıyordu. Kahvaltı henüz bitmemişti. Karnım gurulduyor, iştahın yeni ve farkında olmadan nişanlanmamış erkekler için bir lüks olduğunu hatırlatıyordu.

Viskimi boşalttım. "Beni mi görmek istedin?"

"Seni asla görmek istemiyorum. Ne yazık ki, bu seni doğurmanın getirdiği bir zorunluluk." Babam sözünü sakınmadı. "Bu sabah oldukça rahatsız edici bir şey dikkatimi çekti. Leydi Louisa dün olanları ailesine anlatmış, babası da durumu bana aktardı." Babam

-Uzun boylu, zayıf, kum sarısı saçları ve düzgünce ütülenmiş takım elbisesiyle dikkat çekiciydi; sesinde bir suçlama vardı ve beni kendimi açıklamaya davet ediyordu.

İkimiz de benden kişisel olarak hoşlanmadığını biliyorduk. En büyüğü ve dolayısıyla unvanının varisi olarak kalmam söz konusu olmasaydı, yeni halefler doğuracağını. Çok zariftim, çok fazla kitap kurduyordum, anneme çok fazla benziyordum. Diğer erkeklerin bana hükmetmesine, bir hayvanı kirletmeme izin verdim.

"Onunla evlenmek istemiyorum."

Bir tokat ya da dayak bekliyordum. İkisi de sürpriz olmazdı. Ama aldığım şey hafif bir kıkırdama ve başını sallaması oldu.

"Anlıyorum," dedi.

"Zorunda değil miyim?" Canlandım.

"Oh, kızla evleneceksin. İsteklerinizin hiçbir önemi yok. Düşüncelerinizin de öyle. Aşk evlilikleri yıkanmamış büyük kitleler içindir. Toplumun nankör kurallarına uymak için doğmuş insanlar. Karını arzulamamalısın, Devon. Onun amacı sana hizmet etmek, çocuk doğurmak ve güzel görünmek. Akıllıca bir söz. Arzularını elden çıkarabileceğin kişiler için sakla. Bu daha akıllıca ve temiz. Avam kuralları üst sınıf için geçerli değildir."

Kafasını şiddetle duvara çarpma ihtiyacı o kadar acildi ki parmaklarım kucağımda seğirdi. Birkaç dakika sessiz kaldığımda gözlerini devirdi, sanki mantıksız davranan benmişim gibi gökyüzüne baktı.

"Annenle evlenmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Annemin nesi var?" Güzel ve oldukça iyi bir kadındı.

"Ne değil?" Kutusundan bir puro çıkardı ve yaktı. "Eğer ağzı kadar koşsaydı, iyi durumda olurdu. Gerçi o bir paket anlaşmaydı. Parası vardı. Benim de unvanım vardı. İşe yaramasını sağladık."

Boş viski bardağımın dibine baktım. Kulağa dünyanın en iç karartıcı romantik komedisinin sloganı gibi geliyordu. "Daha fazla paraya ihtiyaımız yok ve benim zaten bir unvanım olacak."

"Mesele sadece para değil, seni ahmak." Avucunu aramızdaki masaya vurarak kükredi: "Bize hizmet eden halktan insanlarla aramızda duran tek şey soy ve g!"

"G yozlaştırır," dedim sertçe.

"Dünya yozlaşmış." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Servis asansörüne atılmama ramak kaldığını çok iyi biliyordum. "Size basit bir İngilizceyle Bayan Butchart'la evlenmeniz konusunun tartışmaya açık olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Her halükarda yarın gerçekleşmesi zor."

"Hayır. Ne yarın ne de başka bir gün," dediğimi duydum. "Onunla evlenmeyeceğim. Annem buna izin vermez."

"Annenin hiçbir konuda söz hakkı yok."

Masmavi gözleri karararak mermer bir aynaya dönüştü. Yansımalarında kendimi görebiliyordum. Küçük ve çökük görünüyordum. Kendim değildim. Yüzünde dans eden rzgrla ata binen ocuk değildim. Elini bir hizmetçi kızın elbisesinin altına sokan ve onu nefes nefese kıkırdatan ocuk. Patlayıcı hızı ve göz kamaştırıcı ayak hareketleriyle Avrupa'nın en iyi eskrimcilerini ağlatan ocuk. Bu ocuk babasının kara kalbini sivri bir kılıçla delebilir ve hala atarken kalbini yiyebilirdi. Bu ocuk yapamadı.

"Onunla evleneceksin ve bana bir erkek torun vereceksin, tercihen kendinden daha üstün birini." Babam sigarasını bitirdi ve yakındaki kl tablasına attı. "Bu mesele kapanmıştır. şimdi git Louisa'dan özür dile. Oxford niversitesi'ni bitirdikten sonra onunla evleneceksin ve bir dakika bile geç kalmayacaksın, yoksa tüm mirasını, soyadını ve benim bilmediğim bir nedenle sana hâlâ tahammül eden akrabalarını kaybedeceksin. Çünkü hiç kuşkun olmasın Devon, annene seni evlatlıktan reddetmesi gerektiğini söylediğimde, çocuğuna sırtını dönmeden önce iki kez düşünmeyecektir. Anlaşıldı mı?"

Kurnazlığım tam da o anda beni ele geçirdi, her zaman yaptığı gibi, cildimi asit gibi yıkadı. Beni ters yüz edip başka birine dönüştürdü. Onunla savaşmanın bir anlamı yoktu. Elimde hiçbir koz yoktu. Dayak yiyebilir, kilitlenebilir, alay edilebilir ve işkence grebilirdim... ya da kartlarımı doğru oynayabilirdim.

Onun ve Bay Butchart'ın sık sık yaptığı şeyi yapın. Sistemi oynayın. "Evet, efendim."

Babam şüpheyle gözlerini kıstı. "Sana Louisa ile evlenmeni söylüyorum."

"Evet, efendim."

"Ve şimdi ondan özür dile."

"Elbette efendim." Başımı daha da öne eğdim, dudaklarımda bir gülümseme hayaleti dolaşıyordu.

"Ve onu *öp*. Ondan hoşlandığını göster. Dil ya da komiklik yok. Sadece sözünüze sadık olduğunuzu kanıtlayacak kadar."

Boğazımdan yukarıya doğru bir safra aktı. "Onu öpeceğim."

Şaşırtıcı bir şekilde, daha da az memnun görünüyordu, hırlarken üst dudağının ucu bükülüyordu. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

Babam hem kaba hem de aptaldı, korkunç bir kombinasyon. Beyninden çok öfkesi vardı, bu da onun birçok iş hatası yapmasına neden oldu. Evde, çoğu zaman yüzüme inen demir bir yumrukla hüküm sürüyordu. Ticari hatalarla başa çıkmak daha kolaydı - annem onun haberi olmadan defterleri devralmıştı ve neredeyse her zaman fark edemeyecek kadar sarhoştı. Bana kötü davranmasına gelince... Beni korumaya çalışırsa, babamın kemeri ona da indireceğini çok iyi biliyordu.

"Sanırım haklısın." Koltuğumda arkama yaslandım, bacaklarımı gelişigüzel çaprazladım. "Uyuyarak tarihin kayıtlarına geçebildiğim sürece kiminle evlendiğimin ne önemi var?"

Kıkırdadı, gözlerindeki karanlık eriyordu. Bu daha çok onun tarzıydı. Vicdan yoksunu ve daha da az olumlu özelliği olan dinsiz bir günahkâr oğluna sahip olmak.

"Henüz biriyle yatmadın mı?" "Evet, efendim. On üç yaşındayken."

Başparmağını çenesinin altına sıkıştırdı. "İlk kez on iki yaşında bir kadınla yattım."

"Harika," dedim. Yine de babamın on iki yaşında bir kadına arkadan vurduğu fikri bende bir terapistin koltuğuna kıvrılma ve on yıl boyunca oradan ayrılmama isteği uyandırdı.

"Peki o zaman." Kalçasını tokatladı. "İleriye ve yukarıya, genç delikanlı. İngiliz aristokrasisi ucuz değildir. Onu korumak için muhafaza etmek gerekir."

"O zaman ben üzerime düşeni yapacağım baba." Ayağa kalktım ve ona sinsi bir sırıtış attım.

O gün gerçekten bir tırmıkçı olduğum gündü.

Aynaya baktığımda gördüğüm kurnaz, ruhsuz adama dönüştüğüm gün.

O gün Louisa'dan gerçekten özür diledim, hatta onu yanağından öptüm ve endişelenmemesini söyledim. Sarhoş olduğumu, bunun bir hata olduğunu. *Kesinlikle* evleneceğimizi ve bunun çok güzel bir olay olacağını söyledim. Çiçekçi kızlar, başpiskoposlar ve bir gökdelenden daha uzun bir pastayla.

Sonraki on yıl boyunca kartlarımı doğru oynadım.

Ona doğum günü hediyeleri yolladım, kart yağmuruna tuttum ve yaz tatillerinde sık sık buluştuk. Saçlarına çiçekler taktım ve ona yattığım diğer kızların anlamsız olduğunu söyledim. Beklemesine, özlem duymasına ve kafasında ikimiz için bir gelecek kurmasına izin verdim.

Hatta ailemi Harvard'daki hukuk eğitimimi finanse etmeye ve evliliği birkaç yıl ertelemeye ikna ettim, mezun olur olmaz Louisa'yı eşim olarak almak için geri döneceğimi açıkladım.

Ama gerçek şu ki, orta öğrenimimi tamamlayıp Boston'a gönderildiğim gün, İngiliz topraklarına son ayak bastığım gündü.

Babamın beni son görüşüydü.

Mükemmel bir ihanetti,
gerçekten.

Artık ihtiyacım kalmayana kadar onun servetini ve bağlantılarını
kullandım.

Bir Ivy League okulundan aldığım ileri hukuk derecesi, Boston'daki en büyük hukuk firmalarından birinde yılda 400 bin dolarlık bir ortaklık için yeterli sermayeydi. Üçüncü yılımda ikramiyeler dahil bu miktarı üçe katladım.

Peki ya şimdi? Artık kendi kendini yetiştirmiş bir milyonerdim.

Hayatım benimdi. Yönetmek, hükmetmek ve batırmak.

Ve sıkışıp kaldığım tek asansör kafamın derinlikleriydi.

Geçmişimden gelen sesler hâlâ içinde yankılanıyor, bana aşkın orta sınıf bir dertten başka bir şey olmadığını hatırlatıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

One



Belle

Günümüz.

"Uterin malformasyon," diye tekrarladım uyuşmuş bir halde, Doktor Bjorn'a bakarak.

Kendimi gülünç hissediyordum. Dar kırmızı deri kalem eteğim ve kırpılmış beyaz gömleğimle, bir bacağımı diğerinin üzerine atmış, yüksek topuklu Prada sandaletlerim ayak parmaklarımdan sarkıyordu. Benimle ilgili her şey kadın diye bağıırıyordu. Görünüşe göre çocuk sahibi olamayacağım gerçeği dışında her şey.

"Ultrason da bunu gösterdi." Kadın doğum uzmanım bana irkilmekle yüz buruşturmak arasında bir yerde sempatik bir bakış attı. "Teşhisi doğrulamak için MR istedik."

O anda düşündüğüm şeyin durumumdan ziyade Doktor Bjorn'un ne kadar derin ve garip bir şekilde kılılı olduğu olması tuhaftı.

Bir çay fincanı Pomeranian gibi, ama onun yarısı kadar sevimli olmasa da, altmışlı yaşlarının başında görünüyordu, tuz ve biber saçları çoğunu kaplıyordu. Gür saçlarından

Kaşları ve vahşi yelesinden parmaklarındaki kabarık tutamlara kadar. Göğsündeki kıllar yeşil önlüğünden dışarı kıvrılmıştı, sanki bir chia hayvanı saklıyormuş gibiydi.

"Bana bunun ne anlama geldiğini tekrar açıkla. Uterin malformasyon." Dizimi kavradım ve ona dudak parlatan bir gülümseme gönderdim.

Boğazını temizleyerek koltuğunda kaydı.

"Teşhisiniz uterus septumu, uterus malformasyonunun en yaygın şekli. Bu aslında iyi bir haber. Bunu biliyoruz ve çeşitli şekillerde tedavi edebiliyoruz. Rahminiz kısmen bir kas duvarıyla bölünmüş durumda ve bu da sizi kısırlık, tekrarlayan düşükler ve erken doğum riskiyle karşı karşıya bırakıyor. Tam burada görebilirsiniz."

Aramızdaki ultrason fotoğrafını işaret etti. Başarısız rahmimle doğrudan göz teması kuracak havada değildim ama yine de baktım.

"Kısırlık mı?" İnsanların sözlerini papağan gibi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yoktu ama ... bu *da* ne? *Kısırlık!* Neredeyse otuz yaşındaydım. Bebek sahibi olmayı düşünmeden önce rastgele erkeklerle muhteşem, unutulmaz hatalar yapmak için en az beş yılım daha vardı.

"Doğru." Doktor Bjorn başını salladı, hâlâ duygusuzluğum karşısında büyülenmiş gibiydi. Hiç duygum olmadığını bilmiyor muydu? "PCOS'unuzla birlikte bu bir sorun olabilir. Sonraki adımları sizinle tartışmaktan mutluluk duyarım-"

"Bekle." Bir elimi kaldırdım, kırmızı uçlu Fransız manikürümü ileri geri salladım. "Şu kısaltmaya geri dön. PC-ne?"

"PCOS. Polikistik over sendromu. Dosyanızda on beş yaşında teşhis konulduğu yazıyor."

Doğru. O zaman hastaneye gittiğimde her şey biraz bulanıktı.

"Sanırım bu da iyi değil," diye kestirip attım.

Telefonunun başparmağını kaydırды -bana göre bu hayatımın en dip noktasıydı, ama ona göre sadece başka bir Çarşamba günüydü. "Daha fazla kısırlık sorununa neden olabilir."

Harika. Rahmim *Friends*'teki Monica'ya taş çıkarttı. Kavga çıkarmak istedim. Öfkemi Doktor Bjorn'a yönelttim.

"Bu ne anlama geliyor ki?" Öfkelendim. "Uterus malformasyonu hamilelik boyunca gelişen bir sorun değil mi?"

Doktor Bjorn özür dileyen bir gülümsemeyle önündeki ekrana döndü ve gür kaşları birbirine çarparak kaşlarını çattı. Tıbbi geçmişimde gezinmek için faresine tıkladı. Kulağa aptalca gelen tıklamaları olan aptal fare.

"Burada on beş yaşında kendiliğinden düşük yaptığınız yazıyor."

Kendiliğinden düşük.

Mesela bir arkadaşımın kahve içmeye gitmeye karar verdim.

Doktor Bjorn o kadar utanmış görünüyordu ki halıda bir delik açıp alt kata inmediğine şaşırdım. Gözleri bana bunun doğru olup olmadığını sordu. Ağzı sormadı. Cevabı biliyordu.

"Oops." Acımasızca gülümsedim. "Doğru ya. Unutmuş olmalıyım. Yoğun bir yıldız."

Doktor Bjorn onun tüylü kolunu okşadı. "Bak, bunun bunalıtcı olduğunu biliyorum.

."

Gırtlaktan bir kahkaha attım. "Lütfen doktor. "Senin için buradayız broşür konuşması ve işe koyulalım. Seçeneklerim neler?"

"Pek çok seçeneğiniz var!" diye açıkladı, neşelenerek. *Bununla* çalışabilirdi. Çözümler. Gerçekler. Bilim. "Gelecekteki ebeveynliğinizi garantiye almanın yolları var. Eğer anne olmakla ilgileniyorsanız tabii."

Hayır demek istiyordum, çocuk bezi değiştirmek ya da çöp adam çizimleri hakkında şiirsel ağıtlar yakmakla ilgili değildim. Annelik, son derece ataerkil bir toplumda kadınlar için güçsüzleştirici bir güçtü. Hatta bir dereceye kadar bu post-feminist ideolojiye *inanıyordum*. Ne de olsa, hayattaki tutkusu insanları kızdırmak olan serbest meslek sahibi bir iş sahibiydim. Bir erkekten benim için açmasını istemeden önce bir turşu kavanozunu yerde kırar ve camıyla birlikte yerdim.

Ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Gerçek şu ki, anne olmak istiyordum. Varlığımın her zerresiyle.

Sofistike, iddialı ya da kayda değer değildi ama doğrudu. Bu yüzden birkaç hafta önce, üreme sistemimin bozulmamış ve ne zaman yapmaya karar verirsem yapmaya hazır olduğundan emin olmak için Doktor Bjorn'a ilk ziyaretimi yapmıştım. Söylemeye gerek yok, değildi.

"Evet." Kayıtsızca omuz silktim. "Öyleyim, sanırım."

Doktor Bjorn başını eğdi ve kaşlarını çattı. Tam olarak neden bu şekilde davrandığımı çözmeye çalıştı. Sanki bana güneş paneli satmaya çalışıyordu ve ben de onu başından savıyordum. Ben çevreci değil miydim?

"Bu durumda, ilk aşama yumurtalarınızı dondurmaktır." Ona tatlı, sabırsız bir gülümseme attım.

"Doğacak çocuklarınızı dünyaya getirmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"İkinci üç aylık dönemde onları tahliye edebilir miyim?" Tırnaklarımı kontrol ederek esnedim. "Bebeklerin tamamen pişmiş olması gerekmiyor mu?"

"Demek istediğim, yaşınız göz önünde bulundurmanız gereken hususlardan biri olmalıdır. Her geçen yıl, düşük veya erken doğum riski artmaktadır."

"Tam olarak ne diyorsun?" Bastırdım.

"Hayatınızın ilerleyen dönemlerinde çocuk sahibi olmayı planlıyorsanız taşıyıcı anneliği düşünebilirsiniz. İdeal olarak ve komplikasyonları göz önünde bulundurarak, eğer hazırsanız hemen hamile kalmaya çalışmalısınız. Ama sonuçta kendinizi aceleye getirilmiş hissetmenizi istemiyorum."

Bunun için biraz geç, boo. O bunu söylediği anda beş yıllık bir hayattan annelik otoyoluna savruldu. Çünkü, tekrar ediyorum, bu da ne? Bu benim hayatım değildi. Otuz beş yaşına kadar beklemem, yakışıklı bir sperm donörü seçmem - hatta biraz savurganlık yapıp sperm bankasına gerçekten pahalı bir üyelik bile alacaktım, böylece bu potansiyel erkeklerin resimlerini görebilecektim - sonra birkaç çocuk doğuracak ve kendi mini ailemi yaratacaktım.

"Gelecek ay hamile kalmak için iyi bir zaman gibi görünüyor," dediğimi duydum. "Bakalım ağda randevumu erteleyebilecek miyim?"

"Bayan Penrose," diye azarladı Doktor Bjorn, bana bir bardak su doldurmak için ayağa kalktı. Bana uzattı. Tek seferde yuttum. "Duymak istediğin haberin bu olmadığını biliyorum. Burada cesur olmak zorunda değilsin. Üzgün olman normal." Bu elbette doğru değildi. Yıkmak diğer insanların sahip olduğu bir ayrıcalıktı. Ben korkusuz olmaya programlanmıştım. Hayat bana soldan ve sağdan Doğru. Yüzümde bir gülümsemeyle çizgi film karakteri gibi yanlarından süzülerek geçtim.

Yerden Chanel çantamı aldım. "Eğer bu yıl hamile kalmam gerekirse, kalırım. Erkek yok mu? Sorun değil. Bir sperm donörü bulurum. Uzun boylu, akıllı ve sayılarla araları iyi diye duydum. Bir babadan başka ne isteyebilirsin ki?" Metalik bir kahkaha attım ve ayağa kalktım. Kadın doğum uzmanı oturmaya devam etti, hâlâ şok içinde bana bakıyordu.

Evet, biliyorum. Ben kalpsizim. Duygusuzum. Ve beş dakika önce klinik olarak rahimsizim de.

"Bunu düşünmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Düşünecek bir şey yok. Zaman bana karşı işliyor. Bir sperm donörü bulup bu işi halledeceğim."

Ayrıca taşıyıcı anne kullanmak için gereken paraya da sahip değildim.

Ayrıca hamile kalmak da anlaşmanın bir parçasıydı. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde arkadaşlarımın ve kız kardeşimin PEZ dispenseri gibi çocuk yapmalarını izlemiştim.

Yuvarlak, güzel göbekleri, eksantrik istekleri ve baş döndürücü gülümsemeleriyle ebedi soruya kafa yoruyorlardı: Çocuk odaları için pastel boya mı yoksa duvar kağıdı mı?

Bunların hepsini istedim.

Sıradan, önemsiz deneyimlerinin her biri. Bir tanesi hariç.

Kocası.

Evlenmek planlarımda yoktu.

Erkekler değişken, güvenilmez ve hepsinden önemlisi... benim için tehlikeliydi.

"Peki, bu durumda..." Doktor Bjorn elini sıkmam için bana uzattı. "Size 50 miligram Clomiphene reçete ediyorum. Hamile kalmayı düşündüğünüz ay adet döngünüzün ikinci gününden itibaren almalısınız. Beş gün boyunca her gün bir tane olmak üzere beş hap. Aynı saatte alınmalıdır. Susuz kalmayın ve döngünüzü izleyin. Yumurtlama testleri yeni en iyi arkadaşınız olacak. Mükemmel donörünüzü bulduğunuzda bana haber verin. Sizin için uygun olup olmadıklarını görmek için tıbbi geçmişlerini okumak istiyorum."

"Harika!" Arkamı döndüm, kasıla kasıla odadan çıktım, vücudumla ilgili başka bir ciddi teşhisi araya sokmayı başaramadan kaçtım.

Resepsiyon görevlisine el sallayarak veda ettim ve bunu yaptığımı hiç hatırlamadan binadan çıktım. Sanırım beden dışı bir deneyim yaşıyordum.

Cep telefonum çaldığında sportif BMW'ye doğru ilerliyordum. El çantamdan çıkardım. Arayan kız kardeşim Persy'ydı.

"Hey, Pers." Sesimde hiçbir sıkıntı belirtisi olmadan onu sıcak bir şekilde selamladım.

Kendimi toparlamış gibi davranmak, uzun zaman önce mükemmelleştirdiğim bir sanat biçimiydi. "Hey, Belle. Seni nerede yakalıyorum?"

"Kadın doğumdan yeni çıktım."

"Elinde büyüteç olan bir yabancıнын iç organlarını dürtmesi gibisi yok." Gerçek bir özlem olduğundan şüphelendiğim bir şekilde iç çekti. Vay be, o ve kocası Cillian sapıkmış. "Aşağıda her şey yolunda mı?"

Yeğenim Astor'un arka planda patlama sesleri çıkardığını duydum. Lego oynarken bir şeylerin havaya uçtuğunu hayal etmeye bayılırdı. Bu çocuk yüzde doksan dokuz zorba olmaya başlamıştı ve ben de bunun için buradaydım. Teyzenin yepyeni buz kırıcılara ihtiyacı vardı ve diktatör bir yeğene sahip olmak harika bir sohbet konusuydu.

"Vag'ım çok çalışan ve az maaş alan birine göre tertemiz durumda." Tasarım güneş gözlüklerimi burnuma doğru kaydurdım ve sokak boyunca kasıla kasıla yürüdüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kız kardeşimle günde en az dört kez konuşurduk ama normalde bana nerede olduğumu sormazdı. Belki de Astor'a bakıcılık yapmamı istiyordu. Artık yeni doğmuş bir bebeği vardı - Quinn, dünya gezegenindeki en yakışıklı küçük adam

-Sık sık bir yardım eline ihtiyaç duyardı.

"Hayır. Annem çocuklarla ilgilenmek için geliyor. Cillian beni bir randevuya götürecektir. Quinn doğduğundan beri ilk randevumuz. İyi olduğundan emin olmak için seni aramak gibi garip bir istek duydum. Bana ne oldu bilmiyorum," diye yakındı tatlı, sezgileri kuvvetli küçük kardeşim.

Persephone "Persy" Fitzpatrick benim olmadığım her şeydi-romantik, anaç ve kurallara uyan biriydi.

Oh, ve Amerika'nın en zengin adamının karısı. *Önemli bir şey değil.*

Bir elimi kırmızı tuğlalı bir duvara dayayarak durdum. Salem Caddesi tüm yaz ihtişamıyla önümde uzanıyordu; fırınlar, renkli kafeler ve asılı sepetlerden dökülen çiçeklerle doluydu.

"Hayır, Pers. Kesinlikle haklıydın. Sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Kulaklarımı tedirgin bir sessizlik doldurdu. Persy *neden* onun sesini duymak istediğimi açıklamayacağımı anlayınca, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı Belle? Herhangi bir şey?"

*Benim için bir bebek
doğurabilir misin? Rahmimi
düzeltebilir misin?*

Beni o kadar derinden, o kadar kapsamlı bir şekilde mahveden ve artık kendimden başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye güvenemediğim geçmişimi silebilir misiniz?

"Sadece sesini duymak bile yeterli," diye gülümsedim. "Seni seviyorum, Belle."

"Ben de sana, Pers."

Telefonu çantama geri koydum ve hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlı bir şekilde gülümsedim.

Ve sonra... sonra yanaklarımın öfkeli, durdurulamaz gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim.

İşlek bir ana caddenin ortasında ağlıyor muydum? Emin ol öyleydim.

Hüngür hüngür ağlamak daha iyiydi. Nefes nefese kalmak da işe yaradı. Gözyaşlarım acı ve sıcaktı, kendime acıma ve taze öfke doluydu. Yaşadığım adaletsizlik

durum nefesimin kesilmesine neden oldu. Bu neden oluyordu? Neden *ben*? Ben kötü bir insan değildim.

Aslında, ben oldukça iyi biriydim.

Hayır kurumlarına bağışta bulunur, arkadaşlarımla çocuklarına bakıcılık yapar ve her zaman İzci Kız kurabiyelerinden alırdım. İtiraf edelim ki limonlular bile o kadar kötüydü ki elli eyalette de yasadışı olmalıydı.

Etrafımdaki herkes kocaları tuzu uzatmalarını istediğinde hamile *kalırken*, çocuk sahibi olmak benim için neden daha zor olacaktı -eğer *mümkünse*-?

Kederli, endişeli ve kafam karışık bir şekilde doğruca tapınağa girdim. Hayır, dua ettiğiniz yere değil. Temple Bar diye bir yer.

Güpegündüz sarhoş olmak akıllıca bir şey olmayabilirdi ama rahatlatıcı olduğu kesindi. Ayrıca, bu geceki partiye gitmeden önce hazırlık yapmam gerekiyordu. Ve bu gece *kesinlikle* partideydim.

Kapıyı iterek açtım, bara doğru yürüdüm ve beni rekor sürede sarhoş edecek her ne haltsa ondan uzun bir bardak sipariş ettim.

"Bir After Shock ve bir kadeh şarap hemen geliyor." Barmen selam verdi, omzuna bir parlatma bezi attı ve bulaşık makinesinden buharla dolu bir bardak çıkardı.

Bir bar taburesine çöktüm ve yeni gerçekliğimi kavramaya çalışırken şakaklarıma masaj yaptım. Ya şimdi bebek sahibi olacaktım ya da hiç olmayacaktım.

Turistler ve profesyoneller yeşil ahşap kabinlerde uzanmış, Guinness biralarının, morina balığının ve İrlanda yahnilerinin tadını çıkarıyordu.

Hoparlörlerden İrlanda halk şarkıları yükseliyordu, neşeli ve neşe doluydu. Dünya acı çektiğimi bilmiyor muydu?

Mekan, süslü yüksek tavanları ve likörle ıslanmış duvarlarıyla otantik bir İrlanda barına benziyordu.

Ben spontane gözyaşlarına boğulamadan barmen içkilerimi getirmişti. Beş, belki de altı yaşımdan beri ağlamamıştım ve otuz yaşında hamile kalmam gerektiğini öğrendiğimde maddi açıdan güvensiz olduğum için düzenli olarak su kanallarını açmaya başlamayacaktım.

After Shock'u tek seferde mideye indirdim, bardağı tezgâha çarptım ve doğrudan şaraba geçtim.

Çevremde uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir tip belirdi. Bir dirseğini bara dayamış, vücudunu bana doğru eğmişti.

"Siz Emmabelle Penrose değil misiniz?"

"Sarhoş olmaya çalışan insanların sözünü kesmekten daha iyisini bilecek kadar hayat tecrübesi olan orta yaşlı bir adam değil misin?" Bir tur daha atmaya hazır bir şekilde tersledim.

Kıkırdadı. "Alınan, tam da düşündüğüm gibi. İş modelini takdir ettiğimi söylemek istedim. Ve kışını. İkisi de binamın önündeki reklam panosunda harika görünüyor." Öne eğildi, kulağıma fısıldamak üzereydi.

Taburemde döndüm, bileğini ölümcül bir şekilde kavradım ve aşağı doğru büküm, bu süreçte tüm kolunu döndürdüm, kırmanın eşiğindeydim. Gözlerini sıkarak bir inilti çıkardı.

"Bu da ne-"

Ona doğru eğilme sırası bendeydi. "Burada cinsel tacize uğramadan içkimin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Sence bunu istemek çok mu fazla olur? Bir burlesk kulübünün sahibi olmam sana beni ellemeye çalışma izni vermez. Tıpkı bir diş hekimi olsaydınız, bir restoranda yemek masanıza uzanıp çürüğümü doldurmanızı isteme yetkisini bana vermeyeceği gibi. Şimdi defol."

Adamı ittim, barın öbür ucuna, taburesine doğru savruldu ve arkasından küfürler savurdu. Paltosunu kaptı ve hışımla bardan çıktı.

"Vay be. Günün yarın sabah yaşayacağın akşamdan kalma kadar kötü mü?" Barmen bana muzipçe sırıttı. Yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu, kızıl saçları ve ön kolunda bir yonca dövmesi vardı.

"Günüm, Dünya gezegeninde kaydedilmiş tüm alkol zehirlenmelerinden daha kötü geçiyor." Şarap kadehimi bardağa vurdum. "Güven bana."

"Ona güvenmeyin. Uçarıdır." Üç tabure aşağıda şık bir İngiliz aksanı kıkırdadı. Bu sesin ait olduğu kişi barın derinliklerinde gölgelenmişti, zarif silüetini gizleyen bir karanlık lekesi vardı. Kim olduğunu anlamak için gözlerimi kısmama gerek yoktu.

Boston'da sadece bir adamın sesi güç, duman ve yaklaşan bir orgazm gibi geliyordu.

Devon Whitehall'a merhaba deyin.

"Sadece Bir Gece Kuralımı Bozan Piç" olarak da bilinir.

Ben aklımı başıma toplayıp onu bırakmadan önce üçüncü bir ilişkiye kadar gelmişti. Birbirimizin kemiklerini kırdığımız andan itibaren yaklaşık üç yıl

Kayınbiraderim Cillian'ın ormandaki kulübesinde Devon Whitehall'ın farklı olduğunu biliyordum.

Tehlikeli derecede ılımlı bir yaratıktı, arkadaş grubunun en bilginiydi. Manipülatif, kibirli ve kendi liginde.

Etrafındaki diğer erkeklerin göze batan kusurları vardı - kayınbiraderim Cillian takım elbiseli soğuk bir balıktı; en iyi arkadaşımın kocası Hunter gevşek dilli ve şapşaldı; arkadaşım Aisling'in kocası Sam ise... yani bir *seri katildi*. Ama Devon'da sizi uzak durmanız için uyaran dev bir neon tabela yoktu. Zarar görmemiş, kırılmamış ya da kızgın değildi. En azından dış görünüşü öyle değildi. Yine de, kaçınılmaz olarak sizi külden başka bir şeye indirmeyecek bir meteor gibi yanmak istemenize neden olan o dokunulmaz niteliğe sahipti.

O, bir kadının istediği her şeyin tanrısal bir pakette toplanmış haliydi.

Ve bu paketin kordonlarına kadar son teknoloji ürünü bir vücudu vardı, Michelangelo'nun Musa önkol kasları, ne zaman dokunsam IQ'mun oda sıcaklığına düşmesine neden oluyordu.

Üçüncü buluşmamızdan sonra *aptal olmadığım* gerekçesiyle buluşmamıza son vermiştim. Her zaman söylemeyi severim, nerede bir pipi varsa, orada bir yol vardır. Ama Devon'ın durumunda, gerçekten hisler besleyebileceğim türden bir adama benziyordu.

O buluşmada, hayvani bir seks yaptıktan sonra Devon arkasını döndü, başını yanımdaki yastığa koydu ve çirkin ve kaba bir şey yaptı. Uykuya daldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dehşete düşmüş bir halde sormuştum.

Sırada ne var? Beni yemeğe götürmek mi? Minnie ve Mickey kapüşonlarını eşleştirmek mi? Birlikte Schitt's Creek mi izleyeceğiz?

"Uyuyor," demişti o sabırlı, etrafımdaki herkes aptal ses tonuyla. Erimiş buz gibi mavi ve gümüşü gözleri kırpışarak açıldı. Dudaklarında şeytani bir sırıtma oluştu. Dik oturdum, ters ters baktım.

"Git kendi yatağında uyu, kardeşim."

"Saat sabahın üçü. Yarın erken bir mahkemem var. Ve lütfen 'kanka' terimini kullanmayın. Yaygın lakapların aşırı kullanımı zayıf dil kültürünün göstergesidir."

"Güzel hikaye, *kardeşim*. Bu cümlelerin İngilizce versiyonu var mı?" Ve sonra, gerçekten yorgun olduğum için, "Boş ver. Sadece git buradan."

"Dalga mı geçiyorsun?" Sanki smokin giymiş gibi boş bir ifade takındı.

"Dışarı."

Kapıya doğru yürüdüm ve kıyafetlerini ve mokasen ayakkabılarını dışarı attım. Koridorunda yarı çıplak bir şekilde tökezleyerek dışarı çıktı ve yerdeki tasarım eşyaları topladı. Doğruyu söylemek gerekirse, bu benim en iyi karakter gösterim değildi. Bağlanacağım korkusuyla boğazım düğümlenmişti.

Şimdi Devon karşımdaydı, uzun boylu, muhteşem ve becerilebilirdi. Çerçevesini görüş alanımın sınırlarında yakaladım, elleri ceplerinde, kare çenesi bir bıçak kadar keskin.

"Bana güvenilirmez demek iftiradır, Bay Ateşli Avukat." Dudaklarımı büzerek top avcısı siren rolüne büründüm. Kıvrak zekâlı, eksantrik Belle olma havasında değildim ama insanların bildiği tek versiyonum buydu.

"Aslında bu bir iftira. İftira, yanlış suçlamanın yazılı olduğu durumdur. İsterseniz size mesaj atabilirim." Barmene döndü ve siyah bir Amex kartını tezgâha fırlattı. "Benim için bir Stinger, hanımefendi için de bir Tom Collins."

"Evet, Majesteleri." Barmen telaşlandı. "Yani, efendim. Yani... size nasıl hitap etmeliyim?"

Devon kaşlarını çatı. "Dürüst olmak gerekirse yapmamayı tercih ederim. Bana içki servisi yapmak için buradasınız, hayat hikâyemi dinlemek için değil." Bununla birlikte barmen içkilerimizi almaya gitti.

"Bu civarda bir kadın göremiyorum," diye mırıldandım kadehimdeki chardonnay'e.

"Tam arkanda bir tane var ve oldukça formda," diye tersledi, yüzü soğukkanlıydı.

Devon Whitehall'ın iyi yanlarından biri (ve ne yazık ki pek çok iyi yanı vardı) kendini asla ciddiye almamasıydı. Onu utanç verici bir şekilde yatağımdan kovduktan sonra beni aramayı bırakmıştı. Ancak bir sonraki karşılaşmamızda, bir Noel partisinde, bana sıcak bir şekilde sarılmış, nasıl olduğumu sormuş ve hatta kulübüme yatırım yapmakla ilgilendiğini göstermişti.

Hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanırım ona göre de hiçbir şey olmamıştı. Devon'ın neden hiç evlenmediğini bilmiyordum ama benim de eğilimli olduğum ilişki fobisinden muzdarip olduğundan şüpheleniyordum. Yıllar boyunca, birbiri ardına kadınları geçit töreninde izlemiştim. Hepsi de uzun bacaklı, şık ve telaffuz etmekte zorlandığım konularda diplomaları olan kadınlardı.

Ayrıca bir avokadonun raf ömrüne sahiptir.

Devon bir daha benimle birlikte olmaya çalışmadı ama tıpkı çocukken sarılıp uyuduğunuz ama artık onunla aynı odada bulunmaktan hoşlanmadığınız battaniyeye düşkün olduğunuz gibi, bana karşı alaycı bir sevgi beslemeye devam etti. O günlerde bana kendimi kronik olarak istenmeyen biri gibi hissettiriyordu.

Parmaklarını gür saçlarında gezdirerek, "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye sordu. Soğuk buğday ve altın rengi çizgiler.

Gözlerimi çabucak sildim. "Git buradan, Whitehall."

"Sevgili kızım, bir İngiliz'i Cuma öğleden sonra bir bardan tahliye etme şansın yok denecek kadar az. Gerçekten yerine getirebileceğim bir isteğin var mı?" Ondan yayılan rahat iyilikseverlik midemi bulandırdı. Kimsenin *bu kadar* mükemmel olmaması gerekiyordu.

"Cehennemde ölmek mi?" Alnımı soğuk çubuğa bastırdım.

Ciddi değildim. Devon bana sadece güzel sohbetler, iltifatlar ve orgazmlar yaşatmıştı. Ama gerçekten üzgündüm.

Yanımdaki tabureye kaydı ve Rolex'ini kontrol etmek için bileğini oynattı. Bana cevap vermeyeceğini biliyordum. Bazen bana sekiz yaşında bir çocukmuşum gibi davranırdı.

İçkilerimiz geldi. Tom Collins'i bana doğru itti ve bardağımdaki Chardonnay'i sessizce barmene geri verdi.

"İşte, şimdi. Bu seni daha iyi hissettirecek. Ve sonra çok daha kötü. Ama sonuçlarıyla başa çıkmak için orada olmayacağımdan..." Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı.

Bir yudum aldım ve başımı salladım.

"Şu anda iyi bir arkadaş değilim. Barmenle ya da turistlerden biriyle sohbet ederek daha iyi vakit geçirebilirsiniz."

"Sevgilim, zar zor medeni oluyorsun ve yine de bu posta kodundaki herkesten daha iyi bir arkadaşsın." Elimi hızlı ama sıcak bir şekilde sıktı.

"Neden bana iyi davranıyorsun?" diye sordum.

"Neden olmasın?" Yine sesi tamamen rahattı.

"Geçmişte sana korkunç davranmaktan başka bir şey yapmadım."

Onu dairemnden attığım geceyi düşündüm, bir şekilde kalbimde bir çatlak bulup açacak ve içeri sızacak diye paniklemiştim. Burada, pragmatik ve umursamaz bir şekilde duruyor olması, her yerinde kalp kırıklığı yazılı olduğunu kanıtlıyordu.

"Kısa ama neşeli geçmişimizi böyle hatırlamıyorum." Stinger'ını yudumladı.

"Seni kovdum."

"Kıçım daha kötü acı çekmişti." Bileğine küçümseyici bir hareket yaptı. Güzel elleri vardı. *Her şeyi güzeldi.* "Kişisel algılamana gerek yok."

"Neyi kişisel olarak algılıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse hayattaki pek çok şey değil." Kaşlarını çatı, samimi bir şekilde düşündü. "Şirket vergileri olabilir mi? Bu aslında çifte vergilendirme, kabul etmelisiniz ki çirkin bir kavram."

Herkesin örnek aldığı bu adamda bir kusur görmeye başlayıp başlamadığımı merak ederek ona yavaşça göz kırptım. Görgü kurallarının ve keskin bakışların altında gerçekten tuhaf bir adam olduğundan şüpheleniyordum.

"Vergileri önemsiyorsun ama seni küçük düşürdüğümü önemsemiyor musun?" Meydan okudum. "Emmabelle, aşkım." Bana buzları eritecek bir gülümseme verdi.

"Aşağılanma bir duygudur. Bunu yaşamak için ona boyun eğmek gerekir. Sen beni hiç aşağılamadın. İlişkimiz istediğimden daha hızlı ilerlediği için hayal kırıklığına uğradım mı? Elbette. Ama her an her şeyi bitirmek senin hakkındı. Şimdi bana neler olduğunu anlat," diye ikna etti Devon.

Aksanının bacaklarımın arasındaki o yere doğrudan bir bağlantısı var gibiydi.

Sesi Benedict Cumberbatch'in erotik bir sesli kitap okuması gibiydi.

"Hayır."

Beni soğukkanlılıkla inceledi, bekledi. Bu beni rahatsız etti. Kendinden ne kadar emindi. Ne kadar az konuşuyordu ve kullandığı birkaç kelimeyle ne kadar çok şey anlatıyordu.

"Ne istiyorsunuz? Biz tamamen yabancıyız." Ses tonum gerçekçiydi.

"Bu çerçevelemeyi reddediyorum." Bardağını süsleyen bir nane yaprağını dili boyunca kaydırıldı. Yaprak ağzında kayboldu. "Vücudunun her santimini ve kıvrımını biliyorum."

"Beni sadece İncil'den tanıyorsun."

"İncil'i çok severim. Oldukça iyi bir okumaydı, öyle değil mi? Sodom ve Gomorra ile ilgili bölümler oldukça aksiyon doluydu."

"Kurguyu tercih ederim."

"Çoğu insan hak eder. Kurguda insanlar hak ettiklerini alırlar." Gülümsemesini bastırdı. "Ayrıca, pek çok kişi İncil'in kurgu *olduğunu* iddia eder."

"Sizce insanlar gerçek hayatta hak ettiklerini alıyorlar mı?" Doktor Bjorn'un teşhisini düşünerek kederle sordum.

Devon kaşlarını çatarak bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Her zaman değil."

Çok tecrübeli görünüyordu, kırk bir yaşında benden çok daha yaşlı.

Genelde Devon'un tam zıttı olan erkekleri seçerdim. Genç, pervasız,

ve huzursuzdum. Tanıdığım adamlar burada kalmayacaktı ve benim de kalmamı beklemeyeceklerdi.

Tek kullanımlık.

Devon'da her zaman üstünlüğü elinde tutan bir erkeğin doğuştan gelen otoritesi, o kraliyet erkek ethosu vardı.

"Neden seninle takıldım ki?" Şımarıklık ettiğimin ve öfkemi ondan çıkardığımın farkındaydım ama yine de bunu yapmama izin verdim.

Devon parmağının ucunu bardağının kenarında kaydırды. "Çünkü yakışıklıyım, zenginim, yatakta harikayım ve asla parmağına yüzük takmam. Tam olarak peşinde olduğun şey."

Yollarımızı nasıl ayırdığımızı düşününce Devon'ın bağıllık sorunlarım olduğunu anlaması beni şaşırtmadı.

"Ayrıca: kibirli, çok daha yaşlı ve ürkütücü aile dostu." Onu uzak tutmak için parmaklarımla çarpı işareti yaptım, sanki bir vampirmiş gibi.

Devon Whitehall kayınbiraderim Cillian'ın en iyi arkadaşı ve avukatıydı. Onu yılda en az üç kez aile toplantılarında görürdüm. Bazen daha fazla.

"Ben psikolog değilim, ama baba sorunları gibi kokuyor ve baba sorunları gibi yürüyorsa..." Konyağından bir yudum aldığında dolgun dudaklarının arasından bir buz küpü kaydı ve onu düz beyaz dişlerinin arasında ezdi, yüzünde bir gülümseme kaldı.

"Benim baba sorunlarım yok," diye tersledim.

"Elbette. Ben de. Şimdi bana neden ağladığınızı söyle."

"Neden umursuyorsun ki?" İnledim.

"Sen Cillian'ın baldızısın. O benim için bir kardeş gibidir."

"Eğer burası bizi gevşek bir şekilde akraba gibi gösterdiğin kısımsa, ağzıma kusacağım."

"İçki içme hızına bakılırsa zaten bu gece bunu yapacaksın. Ee?"

Peşini bırakmıyordu, değil mi?

"Sana bir santim bile vermeyeceğim,

Whitehall." "Neden vermiyorsun? Ben sana dokuz verdim."

Dokuz inç mi? Gerçekten mi? Hala sevişmelerimizle ilgili canlı rüyalar görmeme şaşmamalı.

"Son kez söylüyorum, sana söylemeyeceğim."

"Pekâlâ." Barın üzerine eğildi ve bir konyak şişesi ile iki temiz bardak alıp aramıza sıkıştırdı. "Kendim öğreneceğim."

OceanofPDF.com

Two



Devon

Bir saat önce.

Whitehall & Baker LLP'nin konferans salonunda oturmuş, tüm dünyada en sevdiğim konu olan hükümleri tartışıyordum (diğer P'ler, kedi ve poker gibi, ikinci sırada geliyordu), o sırada dünyam minik parçacıklara ayrıldı.

"Bay Whitehall? Efendim?"

Asistanım Joanne kapıdan içeri daldı, her zamanki gibi evcilleştirilmiş gri bukleleri dağınık, okuma gözlükleri yamuktu. Başımı kaldırıp Cillian, Hunter ve Royal Pipelines yönetim kurulunun geri kalanına baktım.

"Gördüğün gibi Jo, bir toplantıdayım." Amerikalılar kaba ve gereksiz yere dramatik olmalarıyla ünlü bir gruptu ama bu hiç yakışık almadı.

"Acil bir durum var, efendim."

Bu elbette imkânsızdı. Acil durumlar, kaybedecek şeyleri olan diğer insanlara aitti. Çok az ailem ve bir avuç arkadaşım vardı. Çoğu şu anda benimle birlikte odadaydı ve dürüst olmak gerekirse, birini kurtarmak için bir uzvumu kaybetmezdim. Hatta bir gecelik uykumu bile.

Koltuğumda tembellik ettim, kalemimi masanın üzerine fırlattım. "Sorun nedir?"

Nefes nefese kalan Joanne elini göğsüne götürerek başını salladı. "Bu bir telefon görüşmesi," diye hırıldadı.

"Kişisel."

"Kimden?" "Senin

ailenden."

"Elinizde yok. Tekrar dene."

"Annen farklı düşünmek için yalvarıyor." *Annem mi?*

Annemle haftada iki kez konuşuyordum. Biri Cumartesi sabahı, diğeri de Salı günü. Telefon görüşmelerimiz ilgili asistanlarımız tarafından planlanıyordu ve bu düzenlemeden neredeyse hiç sapmıyorduk. Doğal olarak ilgimi çekti.

İki yanımda oturan Cillian ve Hunter bana meraklı bakışlar fırlattılar. Onlara aile hayatım hakkında tek kelime bile etmemiştim. Bunun bir nedeni de söz konusu aile hayatının tam bir boktan gösteri olmasıydı. Fitzpatrick'lerin Brady Bunch ödüllerini kazanma riski olduğundan değil ama mahremiyet benim için çok önemliydi.

"Onu geri arayacağımı söyle." Cillian'a şöyle bir bakış attım,

Devam et.

Joanne kapının yanındaki yerini terk etmedi.

"Üzgünüm, Bay Whitehall, efendim. Anladığınızı sanmıyorum. Bu telefona bakmanız *gerekliyor*."

Hunter boynunu yüksek sesle kırdı, sağa sola yuvarladı. "Şu lanet telefona cevap ver de hepimiz günlük planlarımıza devam edelim. Yapacak işlerim var."

"Günlük planlar mı?" Hayret ettim. Adam krematoryumdaki bir mezar soyguncusu kadar üretkendi. "Tuvalette otuz bir çekebilirsin. Ofisimde özel bir tane var." Anahtarı eline tutuşturdu. Küçük ahmak, bir Marvel filmi dışında gördüğüm en yakışıklı adamdı. Uygun bir şekilde, yırtık bir film afişinin entelektüel yeteneklerine de sahipti. Gerçi evlilik de onunla aynı fikirdeydi. Onu hala herhangi bir nükleer araştırma tesisinin başına getirmezdim ama en azından artık umursamaz bir sersem değildi.

"Ha." Hunter anahtarı bana geri fırlattı. "Yumruğum suratına inmeden önce git işine bak."

Cillian sıkıntıyla, "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Hunter haklı," dedi. "Bitir artık şu işi. Bazılarımızın bu gece kiminle yatacağını seçmenin ötesine geçen sorumlulukları var."

Onlara Allison Kosinki'yi çoktan seçtiğimi söylemek anlamsızdı. Sekiz buçukta dairemde bekleniyordu.

"*Gidin!*" diye hep bir ağızdan kükrediler.

Sağlıklı bir kızgınlık dozuyla Joanne'in aceleci adımlarını takip ederek ofisime gittim.

"Çocuklar nasıl, Jo?"

"Pekala, teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Yani, Ekselansları..." İnsanlar bir kraliyet mensubunun yanında her zaman telaşlanırdı. Onlarla her gün çalışıyor olsalar bile. "İyi misiniz?"

"Gerçekten de öyleyim."

"Güzel. Sadece senin için burada olduğumuzu unutma."

Uh-huh. "Sizin için buradayız" dan sonra hiç iyi haber alınmadı.

Joanne benim için kapıyı açtı ve göz temasından kaçınarak görev yerine geri döndü.

Bir süre santrale baktım.

Birisi çok kötü yaralanmış ya da daha iyisi ölmüş olmalı.

Ahizeyi tuttum ama bir şey söylemedim. Annemin ilk hamleyi yapmasını bekledim.

"Devvie? Orada mısın?"

"Anneciğim." Bu sevgi ifadesi benim favorim değildi -dört yaşında bir çocuk gibi konuşmama neden oluyordu- ama ne yazık ki sosyetik insanlar çoğu zaman hala bebek bezi kullanıyormuş gibi konuşuyorlardı.

"Oh, Devvie. Yıkıldım! Oturuyor musun?"

Hala ayaktayken, eski moda bir şekilde tasarlanmış olan ofisime baktım -kafesli tavan, gömme dolaplar, büyük bir yönetici masası. "Evet."

"Babam bu gece vefat etti."

Babamın nalları diktiği haberinin ışığında bir şeyler hissetmek için bekledim -herhangi bir şey. Ama yapamadım.

Edwin Whitehall çocukluğumun büyük bir bölümünü bana yeterli olmadığını hatırlatarak geçirmişti. Bana vatanımdan, ülkemden kaçmaktan başka seçenek bırakmadı ve en temel ayrıcalığım olan kendi karımı seçme hakkımı elimden aldı.

Hiçbir parçam onun ölümünün yasını tutmadı ve annem ve Cecilia ile yakın bir ilişki sürdürmüş olsam bile, Louisa Butchart ile evlenene kadar beni görmeyi reddetti, ben *de* "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme" diye karşılık verdim.

O zamandan beri çok eğleniyordum.

"Bu korkunç," dedim kesin bir ifadeyle. "Sen iyi misin?" "Ben..." diye burnunu çekti "...iyiyim."

Aslında sesi iyi gelmiyordu.

"Aniden mi oldu?" Kalçamı masama yasladım ve bir elimi pantolonumun ön cebine soktum. Öyle olduğunu biliyordum. Annem bana golf ve avcılıkla ilgili her şeyi anlatırdı.

"Evet. Kalp krizi. Bu sabah uyandığımda yanımdaydı ve tepki vermiyordu."

"Neden, evet, ama öldüğünü ne zaman öğrendiniz?" Nefesimin altında mırıldandım. Neyse ki beni duymadı.

"Aklım bir türlü almıyor." Bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. "Babam gitti!"

"Korkunç," diye tekrarladım uyuşmuş bir halde, sessiz, arsız bir neşe hissederek. Dünya hem bana hem de Edwin'e yetecek kadar büyük değildi.

"Seni görmeyi çok istiyordu," diye sızlandı annem. "Özellikle de son birkaç yıldır."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Beni özlediği için değil, Tanrı korusun, mülklerin, paranın ve markiz unvanının fiili varisi olduğum için. Whitehall'ların değer verdiği ve savunduğu her şey benim ayaklarımın altındaydı ve bunları bir kenara atmayacağımdan emin olmak istiyordu.

"Başın sağ olsun anne," dedim şimdi, ikinci el araba satıcısının tüm samimiyetiyle.

"Cenazeye katılacak mısınız?" "Ne zaman?" Ben sordum.

"Gelecek hafta."

"Lanet olsun." Yıkılmış gibi davrandım. "Gelebileceğimden emin değilim. Arka arkaya birleşme toplantılarım var. Ama mümkün olan en kısa sürede oraya gelip size destek olacağım."

Annem ve Cece, Amerika'ya taşındığımdan beri yılda iki kez beni ziyaret ediyorlardı. Onlara her zaman iyi vakit geçirttim, hediyeler yağdırdım ve mutlu olduklarından emin oldum. Ama Edwin'e saygı göstermek için İngiltere'ye geri dönmek, birlikte yaşayamayacağım bir ahlaki hataydı.

"Bir noktada buraya gelmek zorunda kalacaksın, Devon." Ses tonu sertleşti. "Sadece vasiyetin okunması için değil, senin de çok iyi bildiğin gibi Whitehall Court Kalesi artık yasal olarak senin. Edwin öldüğüne göre artık resmen bir markiz olduğundan bahsetmiyorum bile. İngiltere'nin en çok aranan bekârsın."

İngiltere'de en çok aranan bekar, ayağım. Kraliyet ailesinden biriyle evlenmek, mafyadan evlenmekten çok daha kötüydü. En azından Carmella Soprano, çöp kutusunun içindekilerin fotoğrafını çeken Daily Mail fotoğrafçılarıyla uğraşmak zorunda kalmadı.

"Mülkün ve fonların sorunsuz geçişini sağlamak için geleceğim," dedim. "Ve tabii ki senin ve Cece'nin yanında olmak için. O nasıl idare ediyor?"

"İyi değil."

Annem Whitehall Court Şatosu'nda yaşıyordu, kız kardeşim Cecilia ve kocası Drew de öyle. Şatoyu onlara devretmeye niyetliydim - zaten hiçbir zaman o lanet şeyin içinde yaşamayacaktım - ve rahat etmeleri için onlara aylık bir ödenek tahsis edecektim.

"Elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim." Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hala çok erken.

Annemi en son bir yıl önce görmüştüm. Bugünlerde nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Baştan aşağı siyah ipeklere bürünmüş, trajik bir güzelliğe sahip miydi hala? Bayan arkadaşlarıyla öğleden sonra bir fincan çay içme alışkanlığını sürdürüyor muydu, kendine daha sonra koşu bandında yakacağı yarım kurabiyeye izin veriyor muydu?

"Yirmi yıldan fazla oldu," dedi.

"Sayabiliyorum anne."

"Birbirimizi sık sık görmemize rağmen... sen burada olmadığında aynı şey olmuyor."

"Bunu ben de biliyorum. Gitmek zorunda kaldığım için de üzgünüm." Üzgün değildim. Boston bana çok uygundu. Kültürel çeşitliliğe sahipti, doğası gereği sertti ve Londra gibi tarihle iç içeydi. Ama peşime düşen paparazziler ya da içlerinden birini yasal eşim yapmamı umarak kızlarını kapıma atan üst sınıf teyzeler yoktu.

"Biriyle görüşüyor musun?" Annemin sesi ezilmiş bir dul gibi çıkıyordu, benim sesim de Celine Dion gibiydi. Şoktan olmalı diye düşündüm.

"*Birileri*. Çoğul. Havuzun öbür tarafındaki dostlarınızın da çok iyi bildiği gibi, ben köklü bir komisyoncuym."

Bu kısmı doğrudu. Kadınları severdim. Onları kıyafetleri olmadan daha da çok seviyordum. Ve onları sabah gazetesi gibi gözden geçirmeye özen gösterdim - bir kez yeterliydi ve her gün değiştirilmeleri gerekiyordu.

"Belli bir noktaya kadar baban da öyleydi," diye düşündü annem.

Elimde çevirerek ahşap bir humidor aldım. "O nokta evlendikten sonra değildi, bu yüzden onun yasını çok fazla tutma."

İtiraz etmek için inledi ama babamın bir canavardan başka bir şey olduğuna beni ikna etmek için çok geç olduğunu bildiğinden konuyu değiştirdi. "Louisa yine bekâr. Duymuş olmalısın."

"Yapmamalıydım." Yıllanmış tütün yaprakları ve amber miskin kokusu burun deliklerimi doldururken, nemlendiriciyi masanın üzerine geri koydum.

Louisa, sık sık gündeme gelmesine rağmen annemle konuşmayı en sevmediğim konuydu. Santralin kablosunu boynuma dolamak ve çekiştirmek için çok istekliydim. "Evden kimseyi takip etmiyorum."

"Buraya hâlâ evim diyor olmanız çok şey ifade ediyor."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Umut dondurma gibidir. Ne kadar şımartırsan o kadar miden bulanır."

"Şey," dedi parlak bir sesle, yenilgiyi kabul etmeyi reddederek, "Louisa gerçekten de bekâr. Nişanlısını bir yıl önce bir polo kazasında kaybetti. Oldukça korkunç bir olaydı. Maçı izleyen çocuklar vardı."

"Tanrım," diye katıldım. "Polo, bırakın çocukları, ortalama bir yetişkin için bile sıkıcı. Ne kadar iğrenç."

"Oh, Devvie!" Annem azarladı. "Olay olduğunda çok üzölmüştü ama şimdi... şey, neredeyse bunun kader olduğunu düşünüyorum, değil mi?" Annem burnunu çekti.

Bu kadın, bir adamın şiddetli, *halka açık* bir kazada erken ölümüyle karşılaşmasındaki umut ışığını mı buldu? Bayanlar ve baylar, annem, Ursula Whitehall.

"Louisa ve beni aynı posta koduna geri getirecek iki ölümün olumlu yanlarını görmene sevindim," dedim hafif bir gülümsemeyle.

"Seni bekliyordu ama o kadar da sabırla değil." "Beni şüpheli yap."

"Buraya geldiğinizde kendiniz de görebilirsiniz. Ona en azından düzgün bir özür borçlusun."

Bu kaçamadığım bir gerçektir. On sekizimde Boston'a gitmek üzere uçağa binmeden önce Louisa'ya onun için geri döneceğimi söylemişim. İlk dört yıl boyunca sabırla beklemesine, bana gelinliklerin ve kişiye özel yüzüklerin çıktılarını göndermesine rağmen bu hiç gerçekleşmedi. Bir noktada, zavallı genç kız nişanımızın gerçekleşmeyeceğini anladı ve yoluna devam etti. Ama bu on ya da iki yılını aldı.

Ona bir özür borçluydum ve bir özür dileyecektim ama ona bütün bir evliliği borçlu olduğumu düşünmek mantıksızdı.

"Biliyorsun," dedi annem, sesini bir oktav düşürerek, "Louisa'yla evlenmen babanın son arzusuydu."

Biliyor musunuz, ben de aynı tonda şunu söylemek isterdim: Tek bir atış bile yapamazdım.

"Acınızı anlıyor olsam da, Edwin için taviz vermeyi son derece zor buluyorum. Özellikle de şimdi, bunları takdir etmek için yanında değilken," dedim hafifçe.

"Yuva kurmalısın aşkım. Kendi ailene sahip olmalısın."

"Böyle bir şey olmayacak."

Ancak Ursula Whitehall, gerçeklik gibi önemsiz bir şeyin iyi bir konuşma yapmasına engel olmasına izin vermedi. Onu kürsüye çıkarken hayal edebiliyordum.

"Doğu Yakası'ndaki tanıdıklarından sürekli senin hakkında bir şeyler duyuyorum. Zeki ve akıllı olduğunuzu, iyi bir fırsatı asla kaçırmadığınızı söylüyorlar. "Ayrıca özel hayatının darmadağın olduğunu *da* söylüyorlar. Gecelerini o dinsiz Sam Brennan'ın mekanında kumar oynayarak, içerek ve "Senin yarı yaşındaki aptal kadınlarla arkadaşlık ediyorsun."

İlk suçlama yerindeydi. Ancak sonuncusu düpedüz yalandı. En fazla beş yaş sınırı koymuştum. Beş yaş küçük ya da büyük sevgilileri kabul ederdim. Aslında bu kuralı sadece bir kez çiğnemiştim, o da çileden çıkaran Emmabelle Penrose ile. Tüm hatalarıma rağmen, adi biri değildim. Kızınız sanılabilecek bir kadınla dolaşmak kadar acınası bir şey yoktu. Neyse ki akıllı başında hiç kimse kızımın Emmabelle Penrose gibi giyinmesine izin vereceğimi düşünmezdi.

"Kızgın olmanı anlıyorum anne, ama beni evliliğe ikna etmeye çalışmayacaksın."

Geniş cam kapıdan Cillian, Hunter ve Royal Pipelines yönetim kurulunun geri kalanının konferans odasından çıktıklarını görebiliyordum. Hunter çıkarken bana ters ters baktı, Cillian ise daha sonra konuşmak üzere başını salladı.

Bu telefon görüşmesi beni programın bir saat gerisine düşürmüştü. Bu, babama otuz yıldır verdiğim zamandan daha fazlaydı. Ona doğrudan cehenneme yüklü bir fatura gönderecektim. Bu arada annem konuşmaya devam etti.

"...köklerinize, soyunuzla bağınız kopmuş. Eve döndüğünde pek çok şeyin yeniden su yüzüne çıkacağından şüpheleniyorum. İstersen özel bir jet gönderebilirim."

Özel jet Butchart'lara aitti, Whitehall'lara değil ve borçlu olmaya niyetim olmayan insanlardan iyilik almamam gerektiğini iyi biliyordum.

"Gerek yok. Diğer köylülerle birlikte ticari uçuş yapacağım."

"Singapur Havayolları olmadığı sürece birinci sınıf çok yaygın." Annemin dikkatini yeni dul kaldığı gerçeğinden uzaklaştırabilecek bir şey varsa o da zenginlikten bahsetmekti.

"Ben iş uçuşu yapıyorum," dedim alaycı bir tavırla. "Dürüst ve sıradan insanlarla omuz omuza uçuyorum."

Annem için business class uçmanın, sadece çığ okyanus balığı ve güneş ışınlarıyla hayatta kalırken kağıttan bir tekneyle yolculuk yapmaya benzediğini biliyordum.

"Oh, Devvie, senin için bundan nefret ediyorum." İncilerini sıkıca tuttuğunu hayal edebiliyordum. "Seni ne zaman bekleyeceğiz?"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde sizinle temasa geçeceğim." "Lütfen acele edin. Seni çok özledik."

"Ben de seni özledim."

Telefonu kapattığımızda etim parçalanmış gibi hissettim.

Annemi ve kız kardeşimi özlemiş olabilirim.

Ama Whitehall Court Kalesi'ni özlemedim.



Günün geri kalanında izin aldım. Genel kanının aksine, işimle evli değildim. Aslında, nişanlı bile değildim. Kurduğum şirketle sıradan bir ilişkim vardı ve ofis dışında vakit geçirmek için elime geçen her fırsatı değerlendiriyordum.

Bir babayı kaybetmek, neye benzediğini unutmuş olsam bile, izin almak için harika bir bahaneydi.

Bulutlar tepemde tembelce süzülüyor, bir sonraki hamlemin ne olacağını merakla izliyorlardı. Doğayı bekletmek istemediğimden, ofisimin sokağının aşağısındaki İrlanda barı Temple Bar'a girdim. Barda otururken Emmabelle Penrose yapışkan ahşap kapıdan içeri daldı, gözyaşları yüzünden akıyordu, devasa bir patlamadan saniyeler sonra bir tren enkazına benziyordu.

Emmabelle dünya gezegenindeki en güzel kadındı. Bu bir abartı değil, yalın bir gerçektir. Uzun ve tatlı saçları, maruz kaldığı her güneş ışığını içmiş gibi görünüyor, sarının farklı tonlarında diziler halinde dökülüyordu. Yaban mersinli slushie rengindeki kedi gözleri sürekli kapalıydı. Dudakları arı sokmuş gibiydi, az önce vahşice öpülmüş gibi kabarıktı.

Ve bu, bir gün Üçüncü Dünya Savaşı'na neden olabileceğinden şüphelenmeye meyilli olduğum vücutundan bahsetmeden bile oldu.

O gençti. Benden on bir yaş küçüktü. Onu ilk kez üç yıl önce, küçük kız kardeşi Persy'ye Cillian'ın evlilik öncesi evraklarını vermeye gittiğimde görmüştüm, uyurken bir anlığına gözüne ilişmişti ve sonraki bir ay boyunca sarı saçlı perinin yatağını fethetme hayalleri kurmuştum.

Belle'i daha da cazip kılan şey, onun da benim gibi evliliği bir kurum olarak reddetmesi ve romantik ilişkilerini mali durumuyla aynı pratiklikte ele almasıydı. Onun ateşini, zekasını ve uyumsuz tavırlarını canlandırıcı buluyordum. Ferahlatıcı bulmadığım şey ise birlikte yatmaya başladıktan kısa bir süre sonra beni gecenin bir yarısı evinden kovmasıydı.

Bayan Penrose, Cypress sahilinde deniz köpüğünden yükselen Afrodit'in kendisi olabilirdi, ama ben hala kendine saygısı ve sosyal konumu olan bir adamdım.

Affettim ama unutmadım.

Gerçi şimdi ona uzun uzun baktığımda biraz ...

Yıpranmış mı?

Chardonnay bardağına hüngür hüngür ağlamanın eşigindeymiş gibi.

Bara girdikten bir saniye bile sonra bir adam ona asıldı ve ben de köşede oturup adamın kolunu neredeyse ikiye ayırmasını izledim, kendi kendime kıkırdadım.

Ama bu eğlenceyle birlikte içimi kemiren, oldukça sinir bozucu bir sorumluluk duygusu da ortaya çıktı. Bu şımarık cadaloza yardım etme fikrini ne kadar çekici bulmasam da, Cillian'ın karısı ve Belle'in kız kardeşi Persy'nin onu görmezden geldiğimi öğrenirse beni Dante'nin dokuz cehennem çemberinden geçireceğini biliyordum.

Ayrıca, Emmabelle kırık bir tırnak yüzünden ruhsal çöküntü yaşayacak bir tip değildi. Bir avukat olarak, antropolojik olarak hep merak etmişimdir. Bu çivi gibi sert kadını ne parçalayabilirdi?

Ona yaklaştım, iltifat ve güvence yağdırdım ve bilgiyi ondan zorla almaya çalıştım. Belle işbirliği yapmayı reddetti, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Kız bir gül bahçesinden daha dikenliydi ve bir o kadar da güzeldi.

Belle'in dilini uluslararası, gayri resmi doğruluk serumuyla gevşetmeye karar verdim. Alkol.

Üçüncü konyaktan sonra dönüp bana baktı, iri turkuaz gözleri parlıyordu ve "Biyolojik bir çocuk sahibi olmak istiyorsam hemen hamile kalmalıyım" dedi.

"Otuz yaşındasın," dedim, hâlâ geceye başladığım Stinger'ı yudumlarken. "Daha çok zamanın var."

"Hayır." Belle hıçkırarak başını öfkeyle salladı. Sanırım bugün histerik kadınların günüydü. Onlardan kaçamıyor gibiydim. "Benim... tıbbi bir durumum var. Bir an önce olması gerekiyor. Ama bunu birlikte yapabileceğim kimsem yok. *Ya da* finansal istikrarım."

Aklımda hastalıklı da olsa pratik bir fikir oluşmaya başladı. İki kuş bir taş durumu.

"Baba kısmı o kadar da önemli değil." Belle burnunu çekerek içkisinden bir yudum daha almak üzereydi. İçkiyi elinden aldım ve yerine uzun bir bardak su koydum. Eğer doğurganlık sorunları varsa, alkolik olmak doğru yönde atılmış bir adım değildi. "Her zaman bir sperm donörü bulabilirim. Ama Madame Mayhem aylarca zarar ettikten sonra şimdi ciddi bir kâr elde etmeye başladı. Diğer ortakları satın almamalıydım."

Belle şehir merkezindeki bir burlesk kulübünün tek sahibiydi. Kayınbiraderinin bana anlattığına göre, yedi haneli bir kâr elde etme yolunda hızla ilerleyen, öldürücü içgüdülere sahip kurnaz bir iş kadınıydı. Kulübün diğer iki ortağını satın almak banka hesabında bir çentik açtı.

"Bebekler pahalıya mal oluyor," diye *hayıflandım*, birazdan teklif edeceğim şeye zemin hazırlıyordum.

"*Oof*." Kollarını barın üzerine atarak isteksizce suyunu yudumladı. "İnsanların genellikle ikide durmasına şaşmamalı."

"Bir noktada işe geri dönmen gerekeceğinden bahsetmiyorum bile. Geceleri çalışıyorsun, değil mi? Birinin bebeğe bakması gerekecek. Ya pahalı bir bakıcı ya da baba."

Cehenneme gidecektim ama en azından oraya şık bir şekilde gidecektim.

"Bir baba mı?" Sanki bir sokak çetesine bırakmasını önermişim gibi bana kuşkuyla baktı. "Bir sperm donörü kullanacağımı söyledim zaten."

O şimdi miydi?

Emmabelle Penrose'u hamile bırakmak tüm acil sorunlarım için mükemmel bir çözümdü.

Ona evlenme teklif etmeyecektim, hayır. İkimiz de evlenmek istemiyorduk ve Belle'i evcilleştirmenin uyuşturucu kullanan bir bal porsuğundan daha zor olduğundan şüpheleniyordum. Ama onunla bir tür anlaşmaya varacaktım. Ona bakacaktım. O da karşılığında benim Kabil'in işareti olacaktı. Kraliyetten çıkış biletim.

Annem davamdan çekilecek, Louisa benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek ve diğer kadınlar beni yuva kurmaya ikna etmek gibi yanlış hayallere kapılmayacaktı. Bir varis *istediğimden* bahsetmiyorum bile. Markiz unvanının benimle birlikte ölmesini istemiyordum. Yakın zamanda, İngiliz Parlamentosu daha ilerici olma çabasıyla, evlilik dışı doğan çocukların artık meşru mirasçı olduğunu söyleyen bir yasa tasarısı sundu. Sanki evren bana bir mesaj gönderiyordu.

Emmabelle planım için kusursuz bir adaydı.

Bağımsız. Bağımsızlığını acımasızca koruyor. Bir rahmin sahibi.

Ayrıca, söylemem gerekir ki, kadını hamile bırakmak bana verilen en zor görev olmayacaktı.

Zihnim böyle bir anlaşmanın ince yazılarını hazırlamaya başladığında, Belle dört adım arkamdaydı ve hala yetersiz banka hesabının yasını tutuyordu.

"...muhtemelen kız kardeşimden borç almam gerekiyor. Yani, istiyor muyum? Hayır. Ama burada gururlu bir şekilde hareket edemem. Daha önce hiç borç ödemedim, Devon. İnsanlara borçlu olduğunu bildiğinde geceleri uyumak zordur. Kız kardeşin bile olsa-"

Sözünü kestim ve taburemde dönerek ona baktım. "Senden bir bebeğim olacak."

Kadın o kadar sarhoştı ki, ilk tepkisi sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi gözlerini yavaşça kısarak bana bakmak oldu.

"Sen, um, ne?"

"Sana istediğini vereceğim. Bir çocuk. Finansal güvence. Her şeyi. Bir bebeğe, paraya ve ortak bir ebeveyne ihtiyacın var. Bana bir varis verirsen sana bunların hepsini verebilirim."

Benden uzaklaştı.

"Evlenmek istemiyorum, Devon. Persephone için işe yaradığını biliyorum ama tek eşlilik olayı bana göre değil."

Olmaz. Olmaz dedi. Eşyalarını topla ve git.

Sikim beni kalmaya zorladı.

Önündeki su bardağını aldım ve dudaklarına götürdüm. "Sana evlenme teklif etmiyorum, sevgilim. Cillian'ın aksine, benim dünyaya evcilleştirildiğimi ve pençelerimin kesildiğini anlatmakla ilgileniyorum. Tek istediğim birlikte çocuk sahibi olabileceğim biri. Ayrı evler. Ayrı hayatlar. Bunu bir düşünün."

"Kafan iyi olmalı." Şu anda sağ elindeki parmakların sayısını sayamayan bir kadından gelen bu sözler ne kadar da zengin.

"Eğer evet derseniz çocuğunuz Majesteleri olabilir," diye tısladım.

Boston'da kraliyet unvanlarımdan haberdar olmayan tek bir Allah'ın kulu yoktu. İnsanlar bana tahtın sıradaki varisiymişim gibi davranıyordu, oysa pratikte ben kral olmadan önce monarşideki yaklaşık otuz kişinin zamansız ve beklenmedik bir şekilde ölmesi gerekiyordu.

Bardağımı yere bıraktım, barmene işaret ettim ve akşamdan kalmalığına iyi gelecek yağlı bir şeyler sipariş ettim. Barın dışında, Boston sokaklarına gece çökmüştü. Saat işliyordu. Emmabelle'in gecelerini ya Madame Mayhem'de çalışarak ya da kulüplere giderek geçirdiğini biliyordum.

"Ve bu çocuk bir markiz mi olacak?" Düşüncelere dalmaktan çok eğlenerek sarı saçlarından bir tutamı çiğnedi.

"Ya da bir markiz."

"İngiltere'deki kraliyet törenlerine davet edilecekler mi? Bir bebeğin vaftiz törenine? Aptal şapkalar takıp reverans yapmak zorunda kalır mıyım?"

"Belki, eğer cevap vererek kendini cezalandırmak istiyorsan." "Benim hiç komik şapkam yok." Burnunu buruşturdu.

"Çoğalsak sana bir tane hediye ederim," dedim kabaca, her geçen saniye bu fikre daha da aşık oluyordum. O mükemmeldi. Mükemmel derken, tam bir karmaşadan bahsediyordum. Onu hamile bırakırsam kimse bana on metrelik bir sopayla dokunmazdı. En azından Louisa Butchart. "Bak, biz zaten seks yaptık, yani hamile kalma kısmının bomba gibi olacağını biliyoruz. Zenginim, buralıyım, sağlığım ve zekâm yerinde. Nafaka öderim, seni güzel bir yere yerleştiririm ve çocuğun büyümesine yardımcı olurum. Ortak velayet yoluna gidebiliriz ya da hafta sonları ve tatillerde ziyaret etmeme izin verebilirsin. Her iki durumda da bebekle düzenli zaman geçirmekte ısrar ederim, çünkü ona astronomik bir miras ve kraliyet unvanı bırakacağım."

Başını yana eğdi ve sanki aramızda mantıksız davranan benmişim gibi beni inceledi.

"Bunu bir düşünün. Bu şekilde ihtiyacın olan her şeyi elde edersin - bir sperm donöründen daha fazlası, çocuğa bir baba ve zahmetin için para - istemediğin her şey, yani bir koca, seni bağlayacak biri ve hesap vereceğin bir kişi olmadan."

"Sen deli misin?" diye alnını ovuşturdu. Farkında olmadan DNA soyağacı kısmına atlamış olabiliriz diye biraz içtenlikle düşündüm.

"Bu bir olasılık ama kalıtsal olmamalı."

"Bunu seninle yapamam!" Kollarını havaya kaldırdı.

"Neden?"

"Bir kere, ben servet avcısı değilim."

Barmen içinde çizburger ve cips olan bir tabağı Belle'in önüne koyarken, "Değilsin," diye onayladım. "Ne yazık. Altın avcılarını küçümseyen. Onlar bir planı olan, iş bitiricilerdir."

"Ailelerimiz çılgına dönerdi," dedi çeşni, sığır eti ve ketçapla dolu sağlıklı bir lokmanın etrafında parmaklarını yalayarak. Belle Penrose'un et yemesinden daha seksi bir şey olamazdı. Belki de Belle Penrose'un *benim* etimden zevk alması dışında.

Bu kadının içine bir bebek yerleştirmek büyük bir zevk olacaktı.

"Seninkinden emin değilim ama benimki zaten pek akli başında sayılmaz," dedim kayıtsızca, pardösümün tüylerini temizlerken. "Şaka bir yana, ben kırklı yaşlarımın başındayım. Sen otuzlu yaşlarındasın. İkimiz de arkadaş grubumuz içinde bağımsız olarak en başarılı kişileriz. Etrafımızdaki herkes ya miras yoluyla ya da evlenerek bu mevkilere geldi. Kimse bu anlaşılmayı küçümseyemez."

"Bunu küçümserdim." Belle ağzına bir gevrek attı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Bu benim için işleri zorlaştırır. Bir sperm donörünün çocuğum üzerinde hiçbir hakkı olmaz. Onlardan hiçbir şey için izin istemem gerekmez. Hangi okula göndereceğim, nasıl yetiştireceğim, nasıl giydireceğim. Kontrol tamamen bende olacaktı. Güçten vazgeçmeyi sevmem."

"Tatlılar." Cebimdeki teneke kutudan bir sigara çıkardım ve dudaklarımın arasına sıkıştırıp yaktım. "Hayatında çok az şey senin elinde. Aksini iddia etmek kendini kalp kırıklığına hazırlar. Eğer gerçekten ölümlülerin kurallarına göre oynamak istemiyorsan, kaderini benimkine bağla."

"Burada sigara içmemen gerekiyor, göt surat." Yarısı yenmiş hamburgeri tabağına bıraktı ve ne yapacağını görmek için barmeni dikkatle izlemeye başladı.

"Gerçekler aksini söylüyor." Orada, barın üzerinde sıçabilirdim ve kimse gözünü bile kırpmazdı. Barmene bakmak için döndüm ve yüzüne doğru bir duman üfledim.

"Bu doğru değil mi, Brian?" Tısladım.

"Evet lordum, ben Ryland." Başını öne eğdi.

Belle başını eğdi ve bana şüpheyile baktı. "Buradaki numara ne?"

"Hile yok. Saygı, onun içinde doğanlara verilir."

"Satış noktan bu mu Einstein? Çünkü hiçbir parçam senin gibi küçümseyici ve şımarık bir evlat istemiyor."

Samimi bir şekilde sırtıtarak -ikimiz de bu saçmalığın ötesini görebiliyorduk- "Fiyatını söyle" dedim.

"Başlangıç olarak ona 'o' demeyi bırak."

"Bir kızın olacağını nereden biliyorsun?" Çok eğlenmişim. Emmabelle'in duygusal, rüya dolu bir kadın olduğunu düşünmemişim. Yaşarsan öğrenirsin.

"Öyle işte."

"Eee?" Kaba bir şekilde sordum. "Dünya gezegenindeki genetik olarak en yetenekli insanı mı yapacağız yoksa?"

Belle ayağa kalktı, ikinci el tasarım çantasını aldı ve bana ters ters baktı. "*Ya da ne*. Kiralık rahmin olacak başka bir kadın bul. Bu konuşma vicdanımdan silinene kadar içmeye gidiyorum. Gri maddemde yer bulmasına imkân yok."

Beni faturayla, aşık olmaya başladığım bir fikirle, İngiltere'den gelen bir düzine cevapsız aramanın olduğu bir cep telefonu ve gecenin yarısından uzun bir süre boyunca dairemin dışında topuklu ayakkabıları, paltosu ve başka hiçbir şeyiyle sikilmeyi bekleyen hayal kırıklığına uğramış Allison Kosinki'yle baş başa bırakarak gitti.

Hay aksi.

Three



Belle

On dört yaşında.

İlk aşkı.

Öyle diyorlar.

Şimdi nedenini anlamaya başlıyorum.

Okyanusa çakılıyormuşum gibi hissediyorum.

Gülle atma da değil. Daha çok yatay olarak çarpmak gibi. Bilirsiniz, yüzeyi kırmak betona çarpmak gibi hissettirdiğinde.

Çok acıyor.

Kahverengi gözlerine bakmak acı veriyor. Koridorda ya da sınıfta bakışlarımız karşılaştığında nasıl da parlıyorlar.

Bir kahkaha attığında acıyor, kemiklerimi titrettiğini hissediyorum ve sonra mutluluğunun vücuduma yayıldığını hissediyorum, sıcak ve yapışkan, bal gibi.

Diğer kızların onunla konuştuğunu gördüğümde canım acıyor ve onları omuzlarından tutup benim olduğunu haykırmak istiyorum. Çünkü o benim. Bu yüzden o gülümsemeleri, bakışları ve eğik kaşları sadece benim için saklıyor.

Böyle hissetmek normal mi bilmiyorum. Sanki ruh halimin anahtarı bu adamın elindeymiş gibi.

İşin garip tarafı... bu ben değilim. Ben erkek delisi değilim. Ben daha çok

... Bilmiyorum, deli bir çocuk.

Bir erkek fatma. Bir haylaz. Her zaman yaramazlık yapardım. Şakalar yapar, ağaçlara tırmanır, anneme dışarıda kalıp yemekten önce birkaç dakika daha oynamama izin vermesi için yalvarırdım. Bu benim ailemle ilgisi olmayan duygularla ilk karşılaşmam.

Daha önce hiç aşık olmamıştım. Bu yüzden böyle hissetmemin normal olup olmadığını bilemiyorum.

Sanki kalbimi cebinde taşıyormuş gibi.

Kesin olan bir şey var.

Dokuzuncu sınıf uzun bir yıl olacak.

Çünkü aşık olduğum kişi? Bay Locken, koçum.

OceanofPDF.com

Four



Belle

On yıldan biraz daha uzun bir süre önce, kız kardeşim Persy, en iyi arkadaşım Sailor, Aisling ve ben Fitzpatrick'lerin ev sahipliği yaptığı bir yardım balosundaydık.

Lise arkadaşlarımızdan birinin yaşlı bir adam tarafından ödüllü bir at gibi dolaştırılmasını izlerken, o anda bir anlaşma yaptık. Birbirimize sadece aşk evliliği yapacağımıza söz verdik.

Ne para için, ne koşullar yüzünden, ne de başka bir art niyet yüzünden.

Hepimiz bu sözü eşit başarıyla yerine getiremedik.

Her zaman başarılı olan Sailor sözünü tutmuştu. Onunki kitaba uygun, kalp emojileri ve tombul yanaklı bebeklerle dolu bir aşk eşleşmesiydi ve bastığı yeri öpen bir kocanın ıslah olmuş bir erkek fahişesiydi.

Persy, Hunter'ın kardeşi Cillian Fitzpatrick ile evlendi. Bu ikisi benim deyimimle tam bir karmaşaydı. Tamamen iş olarak başlamışlardı. Ama kız kardeşimin en büyük Fitzpatrick kardeşini her zaman sevdiğini biliyordum. O da

geri dönmek, bir uçuruma düşer gibi ona aşık olmak. Sert ve hızlı bir şekilde, aşağı inerken tutunacak hiçbir şey olmadan.

Aisling, Boston'ın en sevdiği canavarın zehirli pençelerine yakalanmıştı ama onun dışında herkes için ölümcül olduğunu fark etti. Sam Brennan'ın Tanrı korkusu yoktu ama karısının saçının teline dokunursa şehri yerle bir ederdi.

Ve sonra *ben* vardım.

Asla evlenmeyeceğimi biliyordum ama yine de anlaşılmaya katıldım. Fikrimi değiştireceğime inandığım için değil, kız kardeşimin, Aisling'in ve Sailor'ın bu güvenceye ihtiyacı olduğunu anladığım için.

İyi olduğuma dair güvence. Hiçbir şeyin kırılmadığına. Aşık olmasam bile aşık olabileceğimin güvencesi.

Belki de öyleydin. Bilemezdim, çünkü daha önce hiç böyle bir travmayla karşılaşma riskim olmamıştı.

"Hanımefendi? Malikanenin hanımı mı? Bizimle misiniz?" Sailor parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak beni hayallerimden çekip çıkarmaya çalıştı. Hepimiz dairemdeki kanepeye yayılmış, haftalık paket yemeğimizin tadını çıkarıyorduk. Bu sefer Peru yemeği. Ben, Sailor, Persy ve Aisling, Cillian ve Hunter'ın küçük kız kardeşi.

"Beyni kısa devre yaptı." Aisling kuzguni siyah saçlarını yüzünden süpürdü ve deniz mahsullü paella yerken telefonumu parmaklarımın arasından kaptı. "Bunalmış olmalı. Şarabı uzatır mısın lütfen? Ben devralırım."

Aisling yanıma sıkışmıştı. Altın sarısı saçları ipeksi kurdeleler halinde omzuma dökülen Persy diğer yanımda oturuyor, Aisling telefonunda gezinirken ekranı izlemek için başımın üzerinden bakıyordu. Sehpanın üzerine tünemiş olan kıvılcı saçlı, çilli ve genç Sailor şarap kadehlerimizi doldurdu ve ceviche'yi mideye indirdi.

Dairemi kişiliğimi ifade edecek şekilde tasarlamıştım. Ve kişiliğim, işgal ettiğim küçük yere göre şizofrenik, eğlenceli ve umutsuzca iyi bir fırcalanmaya ihtiyaç duyuyordu.

Palmiye ağacı duvar kağıdı, koyu yeşil tavan ve parlak turuncu kanepe ile beni muhafazakâr bir zevke sahip olmakla suçlayamazdınız. Pop art tablolarım, dünyanın dört bir yanından vazo koleksiyonum ve özellikle ilgi çekici bulduğum feminist alıntılarının baskıları vardı.

Bir de üzerimde tangam ve gülümsememden başka bir şey yokken kocaman bir kadehte şampanya banyosu yaptığım devasa tanıtım posterleri. Onlar da Boston'daki tüm reklam panolarına asılmıştı.

Madam Mayhem: Ahlakınızın Ölmeye Gittiği Yer

"İkinizin içki içtiğine inanamıyorum." Sailor, her ikisi de bebek emziren anneler olan Persy ve Aisling'e baktı. Özellikle Aisling, kurdeşen dökmeden kırmızı ışıktaki bile geçemeyen türden bir kadındı. Oğlu Ambrose ise hâlâ minicikti.

"Hiç pompalayıp boşaltmadığına inanamıyorum." Aisling "Ash" Fitzpatrick omuz silkti ve şarabından bir yudum daha aldı. "Ve insanlar benim inek olduğumu düşünüyor."

"Öylesin!" dedik hep bir ağızdan.

Ash Boston Güzelleri partisine geç kalmıştı. Persy ve ben Sailor'ı okuldan tanıyorduk ama Aisling ancak Sailor Hunter'la tanıştıktan sonra çetenin bir parçası olmuştu. Dördümüz arasında en iyi olan oydu. Doktordu. Boston'un en acımasız ve yasakçı mafya prensiyle evlenen, petrolcü bir ailenin soylu ve varlıklı kızıydı.

"Anne sütüne sıvı altın dediklerini biliyorum. Ama bu?" Persy bardağını kaldırdı, dilini gıdıkladı. "Bu paha biçilemez. Fırsatım varken tadını çıkarmalıyım."

"Nedenmiş o?" Denizci kaşlarını çatı.

Persy'nin is karası kirpikleri, sırtarak aşağıya bakarken gözlerini gizliyordu.

"Cillian ve ben birkaç ay içinde üçüncüyü deneyeceğiz."

"Tavşan gibisiniz." Öğürdüm.

Persy savunmacı bir tavırla, "Küçük bir çocuk istediğinde nasıl olduğunu bilirsin," dedi.

İçimi acı dolu bir bıçak kesti. Doktor Bjorn rahmimin lazanyadaki G harfinden daha işe yaramaz olduğunu söylediğinden beri her gece dışarı çıkıyor ve kafayı çekiyordum. İçip parti yaparak acımı dindirmeye çalışıyordum. Bir gecede topuklu ayakkabılar üzerinde cehennemden hormon yığınınına nasıl dönüştüğüme inanamıyordum. Eski benliğimle yenisini bağdaştıramıyordum. Neden çocuk istiyordum ki? Dağınık ve pahalıydılar ve uykunuzu kaçıyorlardı.

Ama onlar sizindi. Senin ailen. Senin değişmez. Pusulan.

Arkadaşlarımın ve kız kardeşimin hamile kalmak için zamana karşı bir yarış içinde olduğum haberini nasıl karşıladıklarına şaşırdım. O kadar destekleyici ve *heyecanlıydılar* ki kendim için biraz daha az üzuldüm.

Persy istediğim kadar bebek bakıcılığı yapmaya gönüllü oldu ("Zaten evde iki tane var, bir tane daha olsa ne olur?"), Ash gece görevlerini üstlenmeyi teklif etti ("Ben doktorum, bütün gece çalışmamın benim için bir sakıncası yok") ve Sailor şöyle dedi

tüm bebek malzemelerini ve mobilyalarını bana verirdi ("Hunter'a üçüncüyü doğurmamızın mümkün olmadığını söyleme şeklim").

Şimdi sadece küçük, önemsiz bir iş vardı.

Hamile.

Devon Whitehall'ın teklifini kabul etmedim. Çocuğumu modası geçmiş bir kuruma, havasız, doğuştan beyaz insanlara zorla göndermeye hiç niyetim yoktu.

Bu yüzden şu anda sperm donörü profillerine göz atıyor ve içimi gıdıklayan biri var mı diye bakıyorduk. Bu iç karartıcıydı, çünkü insanlardaki anlamlı nitelikler süpermarket listesinde bulabileceğiniz şeyler değildi. Bir insanı tam anlamıyla takdir edebilmek için onu *deneyimlemeniz* gerekirdi. Bu yüzden online randevular neredeyse her zaman berbattı.

Sarışın ve Utangaç, nam-ı diğer 4322 numaralı donör, 1998 doğumlu, en sevdiği hayvan bir yunus olan kişi genetik olarak harika olabilir, ama ya berbat bir insan olsaydı?

"Peki ya bu?" Ash telefon ekranını yüzüme doğru itti. Adamın resmi yoktu -sadece başka bir gri, yüz­süz avatar- ama hakkında oldukça ayrıntılı bir açıklama ve kendisi için seçtiği bir profil adı vardı.

"*Izgara ustası* mı? Gerçekten mi?" Ben çizdim. "Kendisiyle ilgili öne çıkarmayı seçtiği tek şey hamburger çevirme yeteneğiyse, pas geçmek zorundayım. Eğer sperm için para ödüyorsam, paramın karşılığını almak isterim."

Ve sperm ucuza gelmedi. Kendime premium olanını alacağıma söz verdim. Dört haneli rakamlara mal olanı. Çocuğum en iyisini hak ediyordu.

"Adam 1.90 boyunda ve gamzeleri var. Personel notlarında genç Sean Connery'ye benzediğini söylediler," diye haykırdı Persy.

"Peki ya bu?" Sailor başka bir profili işaret etti. "Çok etnikli. Uzun boylu. Atletik. Çılgın yüksek IQ. Annesiyle çok iyi arkadaş."

Kaşlarımı çatarak telefonu elinden aldım. "Evet. Kan grubu AB negatif, yani Allah korusun bir şey olursa çocuğum için kan bağışı bulmak çok zor olacak. Ayrıca kendisine Come Together diyor. Yani, bundan daha ironik bir şey olabilir mi? Kelimenin tam anlamıyla, varsayımsal bebeğimizi yaratırken gelen tek piç o oldu."

"Pekala, Huysuz Pantolon. Birisi tüm bu deneyime önyargıyla yaklaşmış." Denizci bir kaşını eğdi.

"Oh, onu bulacaksın, Belly-Belle. Söz veriyorum." Persy saçlarını sevgiyle okşarken Ash başını salladı, hâlâ telefonumda geziniyordu.

Mükemmel eşleşmeyi bulana kadar yaklaşık kırk dakika daha profilleri inceledik. Kendisine Friendly Front Runner diyordu, 1.80 boyunda, doğru

Asyalı, siyaset bilimi ve kamu politikası alanında yüksek lisans derecesine sahip. Hayalindeki ögle yemeği Nikola Tesla ile olabilirdi ve profili çok fazla çabalıyormuş gibi görünmeden ilgi çekici, eğlenceli ve zeki görünüyordu.

"Adam mükemmel." Sailor elini oturduğu sehpaye vurdu. "Dürüst olmak gerekirse, şansım olsa ondan hamile kalırdım."

"Başka bir çocuk istememeye ne oldu?" Persy saçını örerek alay etti.

Sailor ellerini kaldırdı. "Ben sadece tüm yumurtalarımız yaşlılıktan ölmenden önce kızımızın bir donör üzerinde anlaşmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Bu adam için sınırlı sayıda flakon var, bu yüzden elini çabuk tutmalısın," diye uyardı Ash, telefonumdaki tüm geçmişine göz atarken.

Haklı olduğunu biliyordum. Ayrıca Friendly Front Runner'ın muhtemelen en iyi seçenek olduğunu da biliyordum. Gerçekten komik ve ilgi çekici görünüyordu. Gerçekçi ve zeki. Ama yine de... Onu çocuğumun babası olarak seçme konusunda heyecanlanamıyordum.

Yani, bu adam hakkında kimlik bilgileri ve muhtemelen ilk buluşmada bana söyleyeceği şeyler dışında gerçekten ne biliyordum?

Yabancılar karşı nazik miydi? Çok yüksek sesle çiğniyor muydu?

Ananaslı pizzanın uygar bir toplumda kabul edilebilir bir yemek olduğunu mu düşünüyordu?

O kadar çok kırılma ya da kırılma oldu ki Ben.

Ve başka bir şey daha vardı. Düşünmeden edemediğim bir şey. Felakete davetiye çıkardığını bildiğim halde.

Devon Whitehall'ın önerisi.

"Oh-oh. Onu yine kaybediyoruz. Kötü bir bölümün içindeymişim gibi hissediyorum.

Grey's Anatomy." Sailor ağzına bir tempura karidesi attı.

Aisling, "Hepsi kötüydü ve tıbbi açıdan son derece yanlış," diye söze girdi.

"Belle." Persy çenesini omzuma dayadı, bebek mavisi gözleri endişeyle parlıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Şarap kadehimi yere bıraktım. "Başka bir seçenek daha olduğunu söylemeyi unuttum."

Aisling başını yana eğdi. "Tanrı'nın Meryem Ana'ya yaptığı gibi sana da yapmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"O kadar kötü bir Hristiyan oldum ki, bir leyleği becerme şansım daha

yüksek." Gözlerimi devirdim.

"Ne demek istiyorsun o zaman?" Sailor daha dik oturdu ve parmağının ucuyla kabın içindeki yemeğin geri kalanını alıp dudaklarına götürdü.

Örgülü saçlarımın bir tutamıyla oynadım. Üzerimde pembe saten bir pijama takımı vardı ve üzerinde "*İçkiye İhtiyacım Var Gibi Görünüyorsun*" yazıyordu.

"Devon Whitehall hizmetlerini ve aletini teklif etti. Bir varisi olmasını çok istediğini ama evlenmek istemediğini söyledi. Karşılığında bana finansal olarak yardım edecek ve ortak ebeveynlik yapacaktı. Bu çok iğrenç, değil mi?"

"Vay anasını." Sailor elini ağzına götürdü. "O bir dük falan değil mi?"

"Bir markiz," diye düzelttim, sanki *bunun* ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi. "Öyle olduğunu sanmıyorum. En azından henüz değil."

"O bir milyoner, zeki ve seksilik konusunda bir çalışma. Masada böyle bir teklif varken üniversite öğrencilerinin profillerini inceleyerek ne yapıyorsun?" Aisling talep etti. "Bu senin yapacağın bir şey değil Belle. Genelde sokakta akıllı olan sensin."

Doğru, söylemek istedim. Ve akıllı olduğum için Devon gibi bir adama hayatımın anahtarlarını vermem gerektiğini biliyorum.

Persy, "Ayrıca, burada bebeğinize bir baba figürü vermek için gerçek bir şansınız var," diye ekledi.

"O kadar basit değil." Kaşlarımı çatarak paket servis kutumu Sailor'ın yanındaki sehpanın üzerine bıraktım. "Tek başıma çocuk sahibi olmanın tüm amacı, kimsenin işime burnunu sokmamasını ve çocuğumu nasıl yetiştireceğimi bana söylememesini sağlamak."

"Arada sırada bazı şeyler hakkında ikinci bir görüş almak gerçekten o kadar korkunç olur mu?" Aisling sessizce sordu. "Çocuklar zor işlerdir. Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

"Ve her neyse," diye araya girdi Persy, "ebeveynlik bir ofis işi gibidir. Daha uzun süredir bu işi yapanlar artık sizin üstünüzdür. İstesenez de istemesenez de size istenmeyen fikirler verilecektir. Yani, annem Astor'un zatürre olacağını düşündüğü için tüm kış boyunca onu parkta yürüyüşe çıkarmama izin vermedi."

"Senin için söylemesi kolay." Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Hepiniz, konu size geldiğinde ne yapacağı belli olmayan erkeklerle ilişki içindesiniz. Elbette sizin için birkaç çocuk doğurmak kolay bir karardır. Ben Devon'ı tanımıyorum, Devon da beni tanımıyor ve gelecekteki çocuğum söz konusu olduğunda paralı ve şüpheli bir şöhrete sahip bir yabancının kararları belirlemesi fikrine sıcak bakmıyorum."

Ama içimde çoktan dolar işaretleri ve çocuğum için lüks özel okullar görmeye başlamıştım. Erkeklerden uzak durmaya yemin etmemin iyi bir nedeni vardı. Ama yine de Devon'ın sikini ve kredi kartını kol mesafesinde tutarak kullanabilirdim.

"Pardon Belle, kışından mı konuşmaya başladın?" Sailor teorisini kontrol etmek istercesine arkama doğru eğilir gibi yaptı. "Ne iğnesi? Evde eğitim verecekmişsin ya da çocuğunu vegan veya pagan yetiştirecekmişsin gibi davranma. Bu çocuğu Amerika'daki diğer sıradan çocuklar gibi yetiştireceksin. Sadece daha fazla para ve aksanıyla kadınların dizlerinin bağına çözen bir babayla."

"Ya aramız bozulursa?" Meydan okudum.

"Biraz ara ver." Sailor homurdanarak boş paket servis kaplarını aldı ve mutfığa götürdü. "Adam insanlara kendini sevdirenken aynı zamanda onları kazıklayarak bir servet yaptı. O tecrübeli bir diplomat. Neden aranız bozulsun ki?"

"Ama anlaşmayı bozmuş olacağım," dedim sonunda.

Sailor paket servis kaplarını çöp kutuma atarken, Aisling şarap bardaklarını lavaboda yıkadı. Persy yanımda kaldı.

Kız kardeşim kulağıma mırıldandı. "Aşk hikâyeleri müzikaller gibi değildir. İşe yaramaları için mükemmel kurgulanmış bir başlangıca, ortaya ve sona sahip olmanız gerekmez. Bazen aşk ortadan başlar. Hatta bazen sondan başlar."

"Ben senin gibi değilim." Ona bakmak için döndüm, kimsenin bizi duymaması için sesimi alçalttım. "Dinle Pers, ben-"

Asla evlenmeyeceğimi, aşık olmayacağımı, sönük, beyaz çitli bir rüya yaşamayacağımı söyleyecektim ki kız kardeşim parmağını dudaklarıma bastırdı ve başını ciddiyetle salladı.

"Sakın söylemek üzere olduğun şeyi söyleme. Söyleyebilirsin ve söyleyeceksin de. Hiçbir şey sevgiden daha güçlü değildir. Nefretten bile. *Ölüm* bile."

Kız kardeşim yanıliyordu ama bunu ona söylemedim. Ölüm her şeyden daha güçlüydü. Bu benim kurtuluş ve yeniden doğuş yolum olmuştu. Ruhum onun bedeliydi. Bu ve aşk umudu.



O akşam yataktayken canım sıkıldı ve Devon'a mesaj attım. Üç yıl önce onu kovmadan önce Orgasmville'e giderken yüzüne bindiğim zamanki telefon numarası hâlâ bende idi.

Belle: Neden çocuk istiyorsun ki?

Yirmi dakika sonra cevap verdi. Muhtemelen kürdan bacaklı, doktora sahibi kadın arkadaşlarından birini eğlendirmekle meşguldü.

Devon: Bu ulusal nüfus sayımı mı?

Piç herif ya numaramı silmiş ya da hiç kaydetmemiş. Bu kesinlikle beni egom açısından birkaç basamak aşağı indirdi.

Belle: Belle. Soruya cevap ver.

Devon: Bir varis istememin ardında neden sinsi bir neden olmalı?

Belle: Çünkü sen zekisin ve ben zeki insanlara güvenmem.

Devon: Aptal insanlara güvenmek daha kötüdür. Akıllı insanlar en azından tahmin edilebilirdir.

Belle: Senin hakkında tek bildiğim bir kraliyet mensubu olduğun. Ve zengin.

Devon: Bu, çoğu kadının bana tam teslimiyetini sunması için yeterlidir.

Ben çoğu kadın değilim Devon. En yakın arkadaşların bile senin kışın hakkında bir bok bilmiyor. Eğer bunu yaparsak, ki yapacağımızı söylemiyorum, karanlıkta kalmak istemiyorum.

Beni birkaç dakika bekletti. Acaba bir şey anlatmak istediği için mi -bu gece ne yapıyorsa bırakıp benimle sohbet etmediği için mi- yoksa gerçekten başka bir kadınla birlikte olduğu için mi böyle yapıyordu? Şu anda Miami Heat Dansçıları'nın tüm ekibiyle seks yapıyor olması umurumda değildi. Ya da Sam Brennan'ın mekânında içki ve sigara içerek kendini erken bir mezara ve şüpheli sperm sayısına götürüyor olması da umurumda değildi.

Devon: Karanlıkta olmayacaksın. Seni gün ışığında bile beceririm.

Yatağın üzerinde karnıma doğru döndüm. Parmaklarım ekranımın üzerinde uçtu.

Devon: Bunu kim istemez ki? <resim eklenmiştir>

O kendini beğenmişin bana bir penis fotoğrafı gönderdiğinden emindim. Ama resmi açtığımda, beyaz-sarı saçları ve delici mavi gözleriyle tam bir denizci kostümü giymiş bir bebeğin resmiydi. Kıyafet bir elbiseye benziyordu ve bebek o kadar sevimliydi ki yumuşak kalça kıvrımlarını ısırmak istedim.

Kapa çeneni.

Cevap gelmedi. Kahretsin, çok gerçekçiydi.

Belle: Sen misin?

Benim.

Dünyanın en şirin bebeğiydi, orası kesin. Ama Nedense zihinsel engelli benliğim ona bu basit iltifatı yapamadı.

Mavi ve beyaz senin renklerin değil, kardeşim. Ve bu elbise ayak bileklerini kocaman gösteriyor.

Güldüğünü biliyordum, tıpkı LOL yazmayacağını bildiğim gibi. Devon kısaltma ve akronimlerin üstündeydi. Bir keresinde Hunter bir yabancından bahsederken "rando" kelimesini kullandığında ona bir kalıp sabun fırlatmış ve Kraliçe'nin İngilizcesini kirlettiği için ağzını sabunla ovması konusunda ısrar etmişti.

Devon: O zamandan beri kardiyo programımı yeniledim. Özellikle eskrim. Belle: Neden çocuk sahibi olmak istiyorsun? Israr ettim, tekrar sordum.

Arkamda bırakacağım her şeyi devralacak birine ihtiyacım var.

Belle: Hiç hayırseverlik diye bir şey duydun mu? Kulağa striptizci gibi geliyor. Belle: ha ha. Şimdi gerçekten.

Devon: Hayırseverlik evde başlar. Dickens'a sor.

Cevap veremeyecek kadar ölü olduğuna eminim. Bütün mesele bu mu? Para mı?

Hangi noktada vicdan sahibi olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama işte oradaydık. Ben bu anlaşılmaya (belki de) onun parası için ve kraliyet düğünlerine davet edilmek için girmişken onu yargılamaya ne hakkım vardı?

Devon: Hayır. Ayrıca, çocuklardan oldukça hoşlanıyorum.

Eğlenceli, anlayışlı ve genel olarak çoğu kişiden daha kültürlü olduklarını düşünüyorum.

Yetişkinler.

Belle: Eğer bunu yaparsak (ve yine söylüyorum, yapacağımızı söylemiyorum), hamile kaldıktan sonra seninle asla yatmam. Seninle asla çıkmam, seninle asla evlenmem, erkeklerin çocuklarının annelerinden istedikleri her şeyi sana asla vermem.

Onunla bu işi yapma fikri hoşuma gitmeye başlamıştı. Para büyük bir faktördü ama sperm bankası donörleri denizinde gri bir avatar olmaması da hoşuma gidiyordu. Gelecekteki bebeğimle karşılaştırmayabileceğim referans noktalarım vardı. Yetenekli bir eskrimci olduğumu, para konuşmalarını bayağı bulduğumu ve bir gramer Nazi'si olduğumu biliyordum. Amerikan futbolundan dehşete düştüğünü ve dünya tarihine aşık olduğumu biliyordum. Kayakçı olduğumu, bir Aga'sı ve eski Barbour ceketleri olduğumu biliyordum. Seksten sonra nasıl koktuğunu biliyordum. Terli erkekliğini, pahalı deri ve sandal ağacını.

Bana hiçbir borcu olmadığını ve Doğu Yakası'ndaki herhangi bir kadından çocuk sahibi olabileceğini biliyordum. Çoğu sırf bir şans için onun ayaklarına kapanırdı.

Devon: anlaşılmış ve küçümsenmiştir. Aynı kişiyle beş aydan daha uzun süre seks yapmak, ilgili tüm taraflar için ürkütücüdür.

Kim böyle konuştu? *Kim* mesela?

Belle: Sen gerçekten

yaşlısın. Devon: Sen de çok

yaşlısın.

Belle: Eğer beni hamile bırakırsan insanlar senin bir ucube olduğunu düşünür.

Devon: Belki, ama en ürkütücü kraliyet mensubu olmazdım, bu yüzden çabuk atlatırlardı.

Belle: Peki bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?

Belle: (EĞER BUNU YAPARSAK, VE YAPACAĞIMIZI SÖYLEMİYORUM).

Devon: Bu ay başlayabiliriz. İngiltere'de yapmam gereken bazı işler var ama ileride boş olabilirim. Zamanı geldiğinde ararsın.

Belle: Temiz olduğunu anlamak için cinsel yolla

bulaşan hastalık testini görmem gerek. Faksla

gönderirim.

Faks. Adam hâlâ faks makinesi kullanıyordu. O kadar yaşlıydı ki, sonuçları bana posta güverciniyle göndermemesine şaşırdım.

Devon: Velayet, mali konular ve benzeri konularda anlaşmaya varacağımız bir sözleşme taslağı hazırlayacağım. Sözleşmenin her iki taraf için de tatmin edici olmasını sağlamak için belirli bir miktar katılım talep ediyorum.

Belle: Bunu gerçekten yapıyoruz, değil

mi? Devon: Neden olmasın?

Belle: Pekala, bakalım ...

ÇILGIN OLDUĞU İÇİN Mİ?

Devon: Meçhul bir yabancından hamile kalmak kadar çılgınca değil ama yine de insanlar bunu her zaman yapıyor. Evrim, tatlım. Günün sonunda, bu dünyadaki ayak izimizin unutulmamasını sağlamaya çalışan yüceltilmiş maymunlardan başka bir şey değiliz.

Az önce bana maymun mu dedin? Güçlü bir romantizm oyunu, Whitehall.

Cevap vermedi. Belki de Devon o kadar da yaşlı değildi, ama ben ona kıyasla kendimi çok genç hissediyordum.

Belle: Bir soru daha. **Devon:**

Evet?

Belle: En sevdiğin hayvan hangisi?

Kesin bir yunus ya da aslan diyeceğini düşünmüştüm. Bayat ve tahmin edilebilir bir şey.

Devon: Pembe el balığı.

Oh, harika. Daha garip şeyler.

Neden?

Devon: Barda kavga çıkarmaya çalışan sarhoş futbol holiganlarına benziyorlar. Ve elleri ürkütücü. Kusurları merhamet gerektiriyor.

Tuhafsın.

Devon: Doğru, ama ilgileniyorsun, sevgilim.

OceanofPDF.com

Five



Belle

Ertesi gün işe giderken Walgreens'e uğradım ve bir yumurtlama kiti ile çiğnenebilir doğum öncesi vitaminleri aldım. Kendimi çıplak gösteren bir reklam panosunun önünden geçerken ağzıma dört tane attım ve kitin üzerindeki talimatları okudum. Madam Mayhem'in arka ofisinin kapısını iterek açtım.

Madame Mayhem, Boston şehir merkezindeki Çin Mahallesi Kapısı'na bir taş atımı mesafedeydi. İki kahverengi taş, bir seyahat acentesi ve bir manav dükkânı arasında sıkışmıştı. Diğer iki ortakla birlikte satın aldığımda ve başarısız bir restorandan gözde bir bara dönüştürdüğümde fiyatı çok ucuzdu. İki yıl önce, yanımızdaki çamaşırhanenin sahibi iflas etti ve onu arsayı bize indirimli fiyattan satmaya ikna ettim. Belediye binasına gidip gelerek iki mülk arasındaki ayırıcı duvarları yıkmak için onay almaya çalıştım. Sürecin sonunda, yeni ve gelişmiş Madame Mayhem icat edilmişti - büyük, cesur ve müstehcen.

Tıpkı benim gibi.

Artık şehrin en kötü şöhretli mekânlarından birinin gururlu sahibiydim. Burası sadece pahalı bir kokteyl menüsüne sahip son moda bir gece kulübü değil, aynı zamanda 50'li yılların New Orleans eğlencelerinin yeniden canlandırıldığı burlesk gösterileri, kaliteli iç çamaşırları giyen kadın ve erkeklerin yanı sıra her Perşembe günü, yapım aşamasındaki teşhircilerin mallarını sergileme şansı bulduğu amatör bir gece de sunuyordu.

Kağıt üzerinde büyük bir kâr elde ettim. Ancak diğer iki ortağı satın aldığım ve burayı tamamen yenilediğim için kişisel gelirim mütevazıydı. Çok kötü değil, ama bebek sahibi olmanın birikimlerime ciddi bir darbe vuracağı kadar kötü.

Yine de çalışkan biriydim, aksaklıklar beni yıldırılmazdı. Gündüzleri arka ofiste çalışır, geceleri de barmenlere yardım ederdim.

"Belly-Belle," diye selamladı Ross beni gri ayakkabı kutusu ofisime girer girmez. Elindeki kahve fincanını masama doğru kaydırıp ve masamın kenarına oturdu. Okuldan en iyi arkadaşım büyüyüp Madame Mayhem'de barmen şefim ve personel müdürüm olmuştu. *Aynı zamanda çok da seksi biri* olmuştu. "Boston seni üzerinde kıyafetlerle görmeye alışık değil. Nasıl hissediyorsun?"

"Hayat dolu ve nakit az. Ne sallanıyor?" Kahvemden bir yudum aldım, çantam hâlâ ön kolumda duruyordu. İşe gitmeden önce yumurtlama çubuklarından birine işlemem gerekiyordu.

Ross omzunu kaldırdı. "Geçen haftaki boktan gösteriden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Geçen hafta boktan bir gösteri mi vardı?" Kendi ağırlığımca içki içmekle ve Doktor Bjorn'un bana verdiği haberi unutmaya çalışmakla meşguldüm, bu yüzden hafızam bulanıktı.

"Frank," diye açıkladı.

"Frank de kim?" Gözlerimi kırptım.

Ross bana şaka yapıyor olmalısın der gibi baktı.

"*Doğru*, şu saçmalık torbası." Frank eski bir barmendi. Geçen hafta onu arka odadaki burlesk kızlarından birine cinsel tacizde bulunurken yakalamıştım. Onu anında kovmuştum. Frank çekip gitmeyi kabul etmişti ama ne kadar sarhoş bir sürtük olduğumu kendi ağzıyla anlatmadan önce değil. Şanslıydım ki her zaman kavgaya hazırdım, özellikle de bir erkekle. O bana bağırdığında, ben de daha yüksek sesle bağırdım. Ve bana bir lamba fırlatmaya çalıştığında ... şey, *ona* bir sandalye fırlattım, sonra kırık sandalyeyi değiştirme maliyetini son maaş çekinden düştüm.

"Al bakalım, seni oksijen israfı pislik. Şimdi şehri terk ettiğinden emin ol, çünkü tüm kulüp sahibi arkadaşlarımı yaptıkların hakkında bilgilendirdikten sonra bu şehir seni kesinlikle terk edecek!"

Bununla da kalmadım. Ayrıca çalışanın fotoğrafını yerel gazetelere gönderdim ve ne yaptığını anlattım.

Çok mu sert? Çok kötü oldu. Bir dahaki sefere personele el kaldırmamalı. "Artık her şey unutuldu." Elimini umursamazca havada salladım. I

Frank hakkında konuşacak vaktim yoktu. Yumurtalarımın lanet olası işlerini yapıp yapmadıklarını kontrol etmem gerekiyordu.

"Onun yerini doldurmamız gerekecek." Ross hâlâ masamın üzerine tünemişti. Banyoya doğru yürümeye devam ettim.

"Evet, sadece tam olarak incelendiklerinden emin olun."

Banyoya girdim, çömeldim ve yumurtlama çubuğuna işedim. Çubuğu bir kenara koyup gerçek bir yetişkin gibi sonuçları beklemek yerine, çubuğa baktım ve donuk bir çizgi yerine iki güçlü pembe çizgi görmek için dua ettim.

Çubukta gerçekten iki çizgi belirdiğinde, telefonumla fotoğrafını çektim ve Devon'a **"it's a go"** başlığıyla gönderdim.

Dışarı çıktım, masama oturdum ve önümdeki Excel sayfalarına konsantre olmaya çalıştım. Gözlerim sürekli yanlara, telefonuma kayıyor, Devon'un cevap vermesini bekliyordum. Bir saat boyunca hiçbir şey göndermeyince telefonu ters çevirdim, böylece ekran görünmüyordu.

Göğüslerini sakınleştirme zamanı, diye içimden kendimi azarladım. Adamın bir kariyeri vardı. İş gününün her saati faturalandırılabilirdi. Elbette her şeyi bırakıp Madam Mayhem'e koşarak içime bir bebek koyamazdı.

Mesajı gönderdikten yaklaşık iki saat sonra Ross tekrar ofisime girdi. Masamın üzerine pahalı görünümlü bir şampanya şişesi bıraktı. Boynundan sarkan küçük altın bir kart vardı.

"Dom Perignon mu?" Şüpheli bir kaş kaldırdım. Bu özel üretimin fiyatı yaklaşık bin dolardı. "Burada satmıyoruz. Nereden aldınız?"

"İşte günün sorusu bu. Aç şu lanet zarfı da öğrenelim." Ross çenesini karta doğru salladı, kart ikinci kez incelendiğinde minyatür bir zarfa benziyordu. İçimi bir korku kapladı. Bu romantizme çok benziyordu ve ben romantizmden hoşlanmıyordum. Devon'ın bizi maymunlarla kıyaslamasını daha çok seviyordum.

"Benim için olduğunu nereden biliyorsun?" Ona şüpheyile baktım.

"Sürtük, lütfen. Sevgililerimin bana aldığı tek içecek gazoz.
Devam et. Kimden?"

Parmaklarım gizemli zarfı açmak için hızla çalıştı. Ağzından iki bilet döküldü. Parmaklarımın titrediğini fark ederek birini aldım.

"Operaya bilet mi?" Ross'un sesi merakla sordu. "Tinder'daki bu zavallı adamlara ne tür yalanlar söylüyorsun? Bu herif belli ki seni tanımıyor."

Bu benimle alay ediyor. Randevulara gitmediğimi çok iyi biliyor.

"Oprah'ı sevdiğimi söyledim, operayı değil. Belli ki yanlış duymuş." Kışkırtıcı bir esnemeyi serbest bıraktım. Ross'a Devon'dan bahsetmemin imkânı yoktu. Kısırlığımı kız arkadaşlarıma itiraf etmek bile yeterince ruh kırıcıydı. Ben gururlu bir kadındım.

"Nasıl oluyor da erkekler beni hiç güzel bir yere götürmüyor?" Ross suratını astı.

"Malları çok çabuk ele veriyorsun," diye mırıldandım, hâlâ elimdeki bilete kurtulmam gereken bir cesetmiş gibi bakıyordum.

"Sen de öyle. Ve onlarla bir kez bile çıkmıyorsun." "İstersen biletimi alabilirsin."

Bugün opera izlemeyecektim. Yapacak işlerim vardı. Bir barmen eksiklerimiz vardı.

Kendime Devon'ın bunu da diğer her şeyi yaptığı için yaptığını hatırlattım - manipüle etmek, oynamak ve insanları şaşırtmak için. Muhtemelen bana çıkıyormuşuz gibi hissettirmenin komik olduğunu düşünüyordu. Kayıtları düzeltmek zorundaydım.

Merhaba, seni salyangoz yiyen, jile giyen, regatta'ya katılan sosyetik herif. Bugün operada sana katılamayacağım, ama gece yarısından sonra istediğin zaman evime uğrayabilirsin ve o yüksek notalara vuracağıma söz veriyorum. - B.

Bu mesaj da cevapsız kaldı.

Akşama kadar çalıştım, altı barmenle birlikte barı idare ettim, üzerimde fırfırlı dantel bir korse elbise vardı. Kariyerimi inşa ettiğim yıllar boyunca kendi terimin kokusu bana o kadar tanıdık gelmişti ki, bundan zevk alıyordum.

İçki servisi yaptım, limon kestim ve daha fazla kokteyl şemsiyesi almak için aceleyle depoya gittim. Barda dans ettim, kadınlarla ve erkeklerle flört ettim ve bahşiş toplamak için zili birkaç kez çaldım.

Sahnenin önündeki bordo perde yükselmiş, smokinli canlı bir grup ortaya çıkmıştı. Caz melodileri yüksek duvarlara sinmişti. Burlesk dansçıları yüksek topuklu ayakkabıları ve adaçayı rengi payetli elbiseleriyle sahnede ağır ağır ilerliyordu. İnsanlar yuhaladı, alkışladı ve ıslık çaldı. Durdum, kollarımda bir kasa kokteyl şemsiyesi, alnımdan ter damlıyordu ve sırtarak onları izledim.

Madame Mayhem'i satın alma kararım tesadüfi ya da hazırlıksız değildi. Cinsel bir yaratık olmanın günah olmadığı fikrini yaymak istememden kaynaklanıyordu. Seks pislik demek değildi. Sıradan olabilir ve *yine* de güzel olabilirdi. Dansçılarım striptizci değildi. Onlara dokunamazdınız - hatta mekandan atılmadan onlara doğru *nefes* bile alamazdınız - ama onlar cinselliklerinin kontrolünü ellerine almışlardı ve canları ne isterse onu yapıyorlardı.

Bana göre bu gerçek bir güçtü.

Barın arkasına geçtiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Gece yarısından önce eve dönmek istiyorsam, duş almak, bacaklarımı tıraş etmek ve Devon Whitehall'ın cinsel partneri gibi görünmek için yeterli zamanım olacaksa işleri bir an önce bitirmem gerektiğini biliyordum.

"Ross," diye kükreyerek müziğin sesini bastırdım, barın arkasındaki yapışkan zeminde süzüldüm ve soda tabancasını bardağa doğrultarak takım elbiseli bir beyefendi için votka diet kola yaptım. "On dakika içinde çıkıyorum."

Ross'un başparmağı beni duyduğunu belirtmek için havaya kalktı. Diğer eliyle bara yaslanmış, göğüsleri neon sarısı spor sütyeninden dışarı taşan bir kadından elli dolarlık bir banknot aldı.

Bekârlığa veda partisi kuşağı takmış bir grup kadından (*Maid of Dishonor*, *Bad Influence* ve *Designated Drunk*) sipariş almak üzereydim. Bunu yapmak için öne doğru eğildiğimde, karanlıktan bir el bana doğru fırladı, ön kolumu kavradı ve acı verici bir şekilde sıktı.

Başımı elin olduğu yöne doğru çevirdim ve tam kolumu çekecektim ki, söz konusu elin bağlı olduğu kişinin gözlerinde ölümle bana baktığını fark ettim.

Yüzü o kadar yara bere içindeydi ki istesem de yaşını tahmin edemezdim. Büyük bir kısmında dövme vardı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve buradaki olağan müşterilere hiç benzemiyordu.

Bana Lucifer titreşimleri verdi ... ve beni bırakmıyordu.

"Elini kolumdan hemen çekmeni öneririm, tabii eğer ona çok bağlı hissetmiyorsan," diye tısladım dişlerimi sıkarak, kanım kaynıyordu.

Adam berbat, çürük bir gülümsemeyle gülümsedi. Dişlerinin kötü olduğu söylenemezdi. Aksine, dişleri büyük, beyaz ve parlaktı, sanki yakın zamanda dişlerini yaptırmış gibiydi. Beni tedirgin eden arkasındaki şeydi.

"Size iletmem gereken bir mesaj var."

"Eğer Şeytan'dan geliyorsa, cesareti varsa bizzat bana gelmesini söyle," diye tükürdüm ve kolumu güç kullanarak çektim. Eli düştü ve ben de limon bıçağını saplamamak için kendimi kontrol etmeye çalıştım.

"Başına çok kötü şeyler gelmesini istemiyorsan, beni dikkatle dinlemeni öneririm Emmabelle."

"*Kim* demiş?"

Kıkırdadım. "Eğer sen-"

Tam konuşmaya başlamıştı ki, kulübün gölgelerinden uzun boylu, zarif bir şekil belirdi ve adamı bir saman çöpünden daha ağır değilmiş gibi fırlatıp attı. Yaralı suçlum yere yığıldı. Devon görüş alanımda belirdi, son model bir smokin giymişti, saçları geriye doğru taranmıştı, elmacık kemikleri bıçaklar kadar keskindi. Adamın üzerine çıktı -kasıtlı olarak- mokasen ayakkabılarındaki kiri temizlemesi gerekiyormuş gibi kaşlarını çatarak baktı.

"Bir şeyin ortasındaydım." Ona dişlerimi gösterdim.

"Sempati duymamama izin ver."

"Sempati duyabiliyor musun?"

"Genel olarak mı? Evet. Beni bekleten kadınlarla mı? Pek değil."

Devon hızlı bir hareketle barın üzerinden eğildi ve beni omzunun üzerinden fırlatıp arkasını dönerek giriş kapısına doğru yürüdü. Başımı kaldırdım ve Ross'un bir elinde bira şişesi, diğerinde şişe açacağı olduğu halde donup kalmış yüz ifadesini yakaladım.

"Güvenliği arayayım mı? Polisi mi? Sam Brennan'ı?" Ross barın derinliklerinden müziğin sesini bastırarak bağırdı. Devon yavaşlamadı.

"Hayır, sorun değil, onu kendim öldüreceğim. Ama şu sürüngenin bilgilerini al." Yaralı Yüz'ü yerde son gördüğüm yeri işaret etmek üzereydim ki gitmiş olduğunu fark ettim.

Devon'la kavga etmedim. Altı saat boyunca ayakta çalıştıktan sonra taşınmak dünyadaki en kötü ceza değildi. Bunun yerine ona sözlü bir saldırı başlattım. "Neden süslü bir garson gibi giyindin?"

"Buna takım elbise denir. Uygun bir kıyafet şekli. Ama anladığım kadarıyla hoşlandığınız erkekler genellikle turuncu tulumlar giyiyor."

"Kim söyledi sana? Persy mi?" Çığlık attım. "Sadece *bir* eski mahkûmla yattım. O da bir saadet zinciri içindi. Bir politikacıyı becermek gibi bir şey."

"Seni bekledim," dedi düz bir sesle, sesi buz gibi olmuştu.

"Neden?" Kıçını çimdikleme dürtüsüne direnerek ofladım. "Sana operaya gitmeyeceğimi söyledim zaten."

"Hayır, yapmadın," dedi kuru bir sesle, parmakları kıçımın kıvrımlarına doğru daha da kıvrıldı. "Şampanyam ve biletlerim sağ salım geldi ve senden haber alamadığım için planın bu gece buluşmak olduğunu düşündüm."

Bu imkansızdı. Ona bir mesaj gönderdim.

Oh. Oh. Mesaj ulaşmamış olmalı. Cep telefonu şirketimin sinyalleri çok zayıftı. Özellikle de ofisim denen yeraltı sığınağındayken.

"Sana bir mesaj gönderdim. Ama ulaşmadı. Tüm bu alfa erkek maskaralığının beni tahrik ettiğini falan mı düşünüyorsun?" Bir homurtu çıkardım. Çünkü sana söyleyeyim, *kesinlikle tahrik* ediyordu. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil. Ama lanet olsun. Böyle küstah bir özgüvenle ele alınmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Hepimiz hayatta kalmak için tiyatro yapmayız, sevgili Emmabelle. Benim hakkımda ne düşündüğün kesinlikle beni ilgilendirmez." Devon kulübümden çıkıp gecenin serinliğine karıştı ve arabasına doğru yürümeye başladı. "Çocuk istediğini söylüyorsun ama bir yandan da etrafta zıplıyor, içiyor ve iliklerine kadar çalışıyorsun. İçimizden biri seni nasıl hamile bırakacağını biliyor ve korkarım o kişi sen değilsin."

Bu pisliğin yüzsüzlüğü. Bana erkek erkeğe seks anlatıyordu. Eğer biraz sarhoş olmasaydım ve o günkü çalışmalardan dolayı çok yorgun olmasaydım onu bıçaklayabilirdim.

Devon koyu yeşil Bentley'sinin yolcu kapısını açarak beni içeri soktu ve kemerimi bağladı. "Şimdi bana o adamın kim olduğunu söyle. Kolunu tutan adam."

Ben cevap veremedim kapıyı kapatıp arabanın etrafında döndü ve yanıma kaydı. Karşı konulmaz, zengin kokusu içime doldu.

"Hiçbir fikrim yok. Tam öğrenmek üzereydim ki sen gürleyerek içeri girdin ve bana en iyi *Kurtarıcı Kompleksi* taklidini yaptın."

"Bu sıradan bir olay mı? Erkeklerin seni iş yerinde yakalaması?" Arabayı çalıştırdı ve buzla kaplı sokaklardan hızla geçerek daireme doğru ilerledi. Adresimi hatırladı diye kalbimin yerinden fırlayacak hali yoktu. Göğsümde olan şey lanet olası bir kalp üfürümü olsa iyi olurdu.

"Ne düşünüyorsun?" Şımarıklık ettim.

"Sanırım bazı erkekler yaptığınız iş nedeniyle size dokunabileceklerini düşünüyorlar," diye dürüstçe cevap verdi.

Aslında bu sık sık oluyordu. Özellikle de barda dans ettiğimde ya da dansçılarımın sahneye çıktığımda. Ama sınırları nasıl koyacağımı ve insanlara nasıl hadlerini bildireceğimi biliyordum.

"Bu doğru." Sırıttım. "Sürekli erkeklerle savaşmam gerekiyor. Bu bebekleri nasıl geliştirdiğimi sanıyorsun?" Pazularımı öptüm.

Hiçbir şey söylemeyince torpido gözünü açtı ve eşyalarını karıştırmaya başladı. Sık sık böyle şeyler yapardım. İnsanları bir tepki vermeye kışkırttım. Öfkelendiklerinde nasıl davrandıklarına bakarak insanlar hakkında çok şey öğrenebilirdiniz. Küçük oymalı bir fosil buldum ve çıkardım.

"Bu gece gördüklerimden hiç etkilenmedim." Devon, Dalai Lama kadar sakın bir şekilde fosili ellerimden çekip aldı ve aramıza bıraktı.

"Tanrım, değilsin!" En iyi sahte İngiliz aksanımı sergileyerek bir elimi göğüs dekolteme götürdüm. "Tanrı aşkına. Hemen şimdi istifa etmeli ve bir mürebbiye ya da rahibe olmalıyım. Zevkinize hangisi uyuyorsa, *lordum*."

"Çileden çıkarıyorsun." Mükemmel elmacık kemiğini ovuşturdu, öfkeliydi.

"Ve sen de yoluma çıktın," diye bitirdim sözümü, küçük fosili tekrar alıp karıştırırken. "Kendi savaşımı kendim verebilirim, Devon."

"Kendini zar zor hayatta tutabiliyorsun." Yüzündeki buz gibi ifade bana şaka yapmadığını söylüyordu. Gerçekten böyle düşünüyordu.

Binama vardığımda Devon asansörü kullanmak yerine beni kollarında taşıyarak merdivenlerden daireme çıktı. *Daha fazla* tuhaf. Nasıl oluyor da bu şehirdeki süper hayranlarından hiçbiri onun ne kadar tuhaf biri olduğunu fark etmiyordu?

"Burada bir asansör var. İndirin beni, Bay Mağara Adamı."

"Ben öyle şeyler yapmam." Sesi kırılmıştı.

"Asansör kullanmıyor musun?" Karın ve göğüs kaslarının vücuduma verdiği hissin tadını çıkararak sordum.

"Doğru. Ya da kolaylıkla çıkamayacağım her türlü kapalı alan." "Peki ya arabalar? Uçaklar?" İşte bir mil yüksekliğindeki hayalim Kraliyet. Sürdüğü sürece iyiydi. Ayrıca: çok özel.

"Mantık ikisini de kullanmamı gerektiriyor ama mümkün olduğunca ikisinden de uzak durmaya çalışıyorum."

"Neden?" Şaşırmıştım. Saf rasyonalizme sahip bir adam için çok mantıksız bir korku gibi görünüyordu.

Göğsü bir kıkırdamayla titredi. Eğlenerek bana baktı. "Bu seni ilgilendirmez, sevgilim."

Daireme vardığımızda, Devon'ın kıyafetlerimi soymak ve benimle vahşi, dizginsiz bir seks yapmak için acele etmediğini görünce şaşırdım. Bunun yerine şık deri çantasından bir yığın belge çıkardı ve sehpanın üzerine koyup oturdu. Renkli bir koltuğa yayıldım ve ona ters ters baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Özgürlük Heykeli'nin kâğıttan maketini yapmaya yetecek kadar kâğıt parçasını masanın üzerine koyduğu çok açık olmasına rağmen sordum.

Devon gözlerini dosyalardan ayırmaya zahmet etmedi. "Yasal olarak bağlayıcı sözleşmemizle ilgileniyorum. Bu arada, bu gece kaçırdığınız operaya yetişmekte özgürsünüz. *La bohème*."

Bana telefonunu uzattı, telefonunda zaten bir kayıt oynuyordu.

"İçeri nasıl girdin? Bana iki bilet göndermişsin."

"Biri kaybolursa diye yedeğiniz olduğundan emin olmak istedim, bu yüzden tüm sırayı satın aldım."

Orospu çocuğu. Bu cehennem gibi bir şeydi, ama aptalca bir şekilde, çünkü hala bokumu bir araya getirmeyeceğimi varsayarak çalışıyordu.

Telefonu elinden kaptım. "Mesajlarına bakmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bunun iş için kullandığım telefon değil de kişisel telefonum olduğunu nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi.

Ona *ne olursa olsun* bir bakış attım. Çünkü anlaşılan aramızdaki yaş farkı yeterli değildi. Ergen gibi davranmam gerekiyordu.

"Dikkat et." Çenesini telefona doğru salladı, kötü bakışlarımdan rahatsız olmamıştı.

"Her şeyi kaydettin mi?"

Çok fazla insan beni şok etme yeteneğine ya da becerisine sahip değil ama bu şok etti.

Genelde skandal çıkaran ben olurdum.

Devon kırmızı bir Sharpie aldı, önündeki materyali okudu, hala bana hiç dikkat etmiyordu. "Doğru."

"Ama neden? Sana kazık attım."

"Ve seni anlamsızca becermek üzereyim. Ne demek istiyorsun?" İfadesiz yüzü hiç değişmedi. "Şimdi, ben sözleşmeyi bir kez daha okurken lütfen operayı izleyin."

Sonraki kırk dakika boyunca ben de öyle yaptım. O çalışırken operayı izledim. İlk on dakika, ona bakışlar attım. Bu güçlü, sofistike erkeğin altında olacağımı bilmek güzeldi.

Ama operanın onuncu dakikasında garip bir şey oldu. Operanın içine girmeye başladım. *La bohème* fakir bir terzi ve onun sanatçı arkadaşları hakkında bir hikayeydi. Her şey İtalyancaydı ve dilin tek kelimesini bile bilmememe rağmen, kadın kahramanın hissettiği her şeyi hissettim. İçinde güç vardı. Müziğin duygularımı çekiştirme şekli, sanki bir ipin ucundaki kuklaymışım gibi.

Bir ara Devon telefonunu elimden aldı ve tekrar cebine soktu. Şimdi bana daha yakın oturuyordu.

"Hey!" Ona pis bir bakış fırlattım. "Bir şeyin ortasındaydım. Mimi ve Rodolfo bahara kadar birlikte kalmaya karar verdiler."

Evrak çantasından pahalı görünümlü bir kalem çıkararak, "Sonu enfes," diye beni temin etti. "Operada bana katılmış olsaydınız bayılırdınız."

"Sonunu görmek istiyorum."

"Kartlarınızı doğru oynarsanız, kazanırsınız. Sözleşmenin üzerinden birlikte geçelim."

"Ve sonra?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir kaşımı kaldırdım.

"Ve sonra, sevgili Emmabelle," diye şeytanca gülümsedi. "Ben gidiyorum
beynini sikerim."



Bir saat yirmi üç dakika.

Devon'la bizim için hazırladığı sözleşmedeki tüm hükümleri gözden geçirmemiz bu kadar uzun sürdü.

Daha sonra bana cinsel yolla bulaşan hastalıklar testini gösterdi - adam tertemizdi - ve bana saygın ve güvenilir bir çalışma ortamı yaratmaya çalıştığı gerekçesiyle kendi testimden feragat etmeyi kabul ettiğini bildirdi.

Düzenlemeden iş olarak bahsetmesi hoşuma gitti. Klinik ve bağımsız bir his.

Sorun şu ki, yasal belgelerin üzerinden geçmeyi bitirdiğimizde gecenin bir yarısıydı ve ben onun yanındaki kanepeye kıvrılmış, bir yastığa doğru esniyordum. Üzerimde hâlâ iş için giydiğim korseli elbise vardı ve kralın ilk oğlunu baştan çıkarmak üzere olan bir ortaçağ fahişesi gibi görünüyordum.

"Bu senin gizli silahın mı? İnsanları yorarak boyun eğdirmek mi?" Göz kapaklarımın dayanılmaz ağırlığıyla savaşarak yastığa doğru mırıldandım.

Devon'ın imzaladığı sözleşmeleri deri çantasına geri koyduğunu ve fermuarını kapattığını duydum.

"Diğerlerinin yanı sıra." Çenesi titredi ve yüzünde soğuk ve duygusuz bir şeyin geçtiğini gördüğümü sandım.

Gözlerimi birkaç saniye dinlendirdim.

"Hmm," diye cevap verdim, yaslandığım yastığa sarıldım ve bir kedi gibi etrafında kıvrıldım. "Sanırım az önce eşinizle tanıştınız. Ben kimsenin önünde eğilmem."

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ya sen?" Bunu sorduğumda zaten yarı uykuluydum.

"Erkek arkadaşa hayır. Birkaç kız arkadaşım oldu. Ama hiçbirini altı ayın sonunda hayatta kalamadı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım ve yumuşak bir horlama sesi çıkardım. Bu noktada, patlayan bir cazibe ve narin kadınlık sergisinde kendi koltuk altına horluyordum.

"İsveç." Alçak sesi başımın üzerinde kara bir bulut gibi yuvarlanıyordu. "Yukarı çık."

"İsveç'e mi gidiyorsun?" Atışımın üzerine salyalarım akıyordu. Soğuk, yapışkan tükürük yanağımı ona yapıştırıyordu.

Kıkırdadı. "İsveç değil, *Sweven*."

"Oh." Bir duraklama. Hâlâ uyuyordum ama bir şekilde onunla konuşuyordum. "O da ne?"

"Bir rüya, bir hayal. Uykunda sana gelen bir şey. Sen bir fantezisin, Emmabelle. Gerçek olamayacak kadar iyi. Tecrübe edilemeyecek kadar kötü."

"Vay canına," diye inledim. Bana evlenme teklif etmeyeceğini umuyordum. Bunu düşünecek kadar yorgun ve uykusuzdum.

"Duş alma zamanı."

"Yarın," diye mırıldandım.

"Yarın," *diye karşı çıktı.* "Ve Google bana yumurtlama aralığınızın sadece on iki ila yirmi dört saat olduğunu söyledi. Duşa gir ki sözleşmemizi yerine getirebilelim."

Hızla ve hiç ses çıkarmadan Devon beni balayı tarzında kucağına aldı ve daireme kadar taşıdı. *Sonunda,* diye düşündüm, gözlerim hâlâ kapalıydı. Piç beni yatağıma götürüyordu. Yarın ya da ertesi gün yapardık, ya da ...

Ne oluyor be?

Donmuş suyun buz gibi iğneleriyle karşılaştığımda gözlerim birden açıldı. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kendimi düşün zemininde yatarken buldum. Her iki duş başlığı da bana tükürüyordu. Çılgınca etrafıma bakındım ve cam kapının diğer tarafında duran Devon'ı gördüm, dar kalçası duvara yaslanmıştı, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve ağız sulandıran, damarlı ön kolları ortaya çıkmıştı.

Şeytanın sırtışı yüzüne bulaşmıştı.

Zaten mahvolmuş olan ve sıvıyla ağırlaşan elbisemi bir tokatla yanımdaki yere fırlatarak çıktım.

"Seni öldüreceğim!" Islak bir kedi gibi kapıyı tırmaladım, *artık* tamamen uyanık ve çıplaktım. Kapıyı açıp ona saldırmak üzereydim. Cam kapının diğer tarafına geçip kolu çekti ve kapıyı kapalı tuttu.

"Beni sonra öldür. Önce temiz ve uyanık olmanı istiyorum."

"Buradan çıktığımda yapacağımız tek dokunuş benim seni yüzünden bıçaklamam olacak." Camın arkasından dişlerimi gösterdim.

Sıradan seks yaptığımızda onun bu kadar çileden çıktığını hatırlamıyorum.

Boktan bir kişilik nakli falan mı oldu?

"Öfkeli seks en iyi sekstir." Devon başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek beni akıl sağlığımın sınırlarına fırlattı.

"Donarak öleceğim!" Şimdi pazarlık yapmaya çalışıyordum. "Sana güzel bir ölüm ilanı yazacağım."

"Bu kadar kalpsiz olamazsın!" Yumruğumla cam kapıya vurdum. "Tabii ki olabilirim." Michelin yıldızlı bir restorandaki ev sahibi gibi içtenlikle gülümsedi.

restoran. "Ayrıca, elmaslar baskı altında yapılır." "Kolu bırak."

"Önce yıkan."

"*Yoksa* ne olur?" Bana yaptıklarına misilleme yapma ihtiyacıyla çıldırmış gibi hissediyordum. Zihnim fazla mesai yapmaya başladı. Bana yaptıklarının

onunla uzakta. Asla olmaz.

"*Yoksa* bu gece ıslanmanın tek yolu bu olacak. Tehditler bir yana, ikimiz de yıllar önce beni kovduğun geceden beri bunun hayalini kurduğunu biliyoruz."

Sözleri pantolonuna doğru bakmamı sağladı. Dikkatimi bekleyen etkileyici çadıra. Gözlerim tekrar ona kaydı. "Üzgünüm dostum. Seninle geçirdiğim zaman, yaşadığım ilk yirmi unutulmaz sikiş arasında yer almadı."

Devon sırtıttı, mücevher rengi gözlerini küçük mutluluk kırışıklıkları süslüyordu. "*Yalancı*."

Arkasını döndü ve kendinden emin bir şekilde banyodan çıktı. Fırsatı değerlendirdim ve duştan fırladım, önüne atladım ve yolunu kestim. Onu banyoya doğru geri ittim, vücudum smokinini suyla ıslattı.

"O kadar hızlı değil, Cuntington Dükü. Sanırım bu senin sıran-"

Cümlemi tamamlayamadan beni duvara doğru itti ve ağzımı cezalandırıcı, morartıcı bir öpücükle kapladı.

Elleri sırtımda dolaştı, kıcıma kadar indi ve güçlü parmaklarıyla kavradı. Beni pantolonunun üzerinden ereksiyonuna doğru itti. Etrafımızdaki hava öfke, hayal kırıklığı ve karanlıkla uğulduyordu. İkimiz de açlıktan ölüyorduk.

Ağzını benimkinden ayırdı, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek onları erotik bir şekilde araladı.

"Şimdi, şimdi, Sweven. Bu kadar üzülme. İçine girmek için seni uyandırmam gerektiğini biliyordum ve İngiltere'ye giden uçağa binmeden önce sana dokunmak çok önemliydi."

"Ne zaman gidiyorsun?" Başparmağının üzerinde gezdirmek için dilimi uzattım. Dudakları aralandı, Adonis yüzünde yarı sarhoş bir ifade belirdi.

Parmaklarım pantolonunun düğmelerini çözdü. Vücudum canlı bir tel gibi parladı. "Yarın."

"Neden?"

"İş." Ağzı aramıza, göğüslerime daldı ve meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına aldı, emerken ağzının içinde kaybolmadan önce bana bakıp gülümsedi.

"Ama ya yumurtlama dönemimi kaçıırırsak?" Başımın geriye doğru yuvarlanmasına izin verdim, kısık bir inilti benden kaçtı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, onun kollarında olmanın verdiği yoğun haz tüm gücüyle geri geldi.

Devon'ın dudakları kıvrıldı. "O zaman korkarım bir ay daha birbirimizi becermek zorunda kalacağız. Unutma, o güzel kışını atmadan önce beş ayın var."

Parmak eklemleri yarığımıza değdiğinde siki pantolonundan fırladı. Beni parmaklamayacağını biliyordum. Bu Devon'ın tarzı değildi. Onun sevişme tarzında son derece düzgün bir şey vardı. Seni hem temiz hem de kirli hissettiren bir şekilde beceriyordu. Bu yüzden ona bu kadar takıntılıydım.

-İlk olarak yatakta. Bedenim yıllar önce Cillian Fitzpatrick'in kulübesinde beni köşeye sıkıştırıp bir gecede beş kez boşalmama izin vermem için bana meydan okuduğunda olduğu gibi beklentiyle titredi. O sözünü yerine getirmişti. Hem de fazlasıyla.

Devon kalın, dolgun sikini yumrukladı, yarığım boyunca yuvarladı, klitorisimi tokatladı. İkimiz de dikkatle izliyorduk, sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Tamamen sırlıslıkam olduğumu görmek için ucunu içime soktu. Gözleri yukarı baktı. İkimiz de birbirimize sırttık. Ona izin vererek bir kez başımı salladım.

Aletin tamamını içime kaydırды, kalçalarımın arkasından tuttu ve beni duvara yaslayarak sikmeye başladı. Arkamdaki soğuk yüzey kürek kemiklerimin arasını kazıyordu.

Yine de umurumda değildi.

Devon'ın hâlâ giyinik olması umurumda değildi.

Gecenin bir yarısı olması ve Wisconsin'deki insanları uyandıracak kadar yüksek sesle inlemem umurumda değildi.

Yaptım. Değil. Umursamadım. Paylaştığımız andan başka hiçbir şey.

Onu tekrar içimde hissetmenin verdiği yoğun haz tatmin ediciydi ama beni çılgına çeviren başka bir hayat yaratma ihtimaliydi.

Birlikte boşaldık, zevk dalgaları dalga dalga içime akıyordu. Önceki seferlerden farklıydı. Orgazm harikaydı, ama o boşalmaya başladığında ve ben sıcak, yapışkan sıvının içime döküldüğünü hissettiğimde, ikimiz de birbirimizin bakışlarını tuttuk, birbirimizin kollarında titreyerek gülümsedik. Onun bu kadar hazır olması beni heyecanlandırmıştı.

Bir adım geri çekilerek beni dikkatlice yere indirdi. İnternet avlarımdan birinde, gebe kalma şansımı artırmak için yatakta bacaklarım yukarıda yatmanın iyi bir fikir olduğunu okumuştum. Birdenbire, tam da bunu yapmak için aceleyle çarpıldım.

"Pekâlâ." Askıdan bir bornoz alıp etrafıma sararken kalçalarımı salladım, dölünün izleri kayarken görüldüğünden daha az ağırbaşlı hissediyordum.

iç uyluğumdan aşağı. "Hizmetleriniz için teşekkür ederim. Şimdi nazıkçe dairemde defolup giderseniz çok memnun olurum."

Yine, benden hoşlanmamasını sağlayacağını umduğum sahte İngiliz aksanını kullandım.

Pantolonu -ya da onun deyimiyle pantolonu- dizlerine kadar inmişti. Gümleğini yeniden içine soktu ve kendini şık göstermek için acele etmedi.

"Bahsettiğim gibi haftanın geri kalanında İngiltere'de olacağım-" diye başladı ama şimdi onu hazırlıksız yakalama sırası *bendeydi*.

"Dostum. Gelecek aya kadar sana ihtiyacım olmayacak. Programını önemseyen biriyle paylaş."

Onu ön kapıya doğru ittim. Normalde onun boyunda, yapılı bir adamı hareket ettirmek o kadar kolay değildi. Ama pantolonu hâlâ yarım olduğu için ayağı kaymış ve biraz geriye doğru tökezlemişti.

"Bir sokak kedisi kadar kibarsın," dedi büyük bir memnuniyetle.

"Yarı uykulu bir insanı soğuk duşa atan ben değilim." Onu bir kez daha ittim.

Ben onu iterken elimi ısıırıyormuş gibi yaptı. "Hiçbir şeyden pişman değilim, Sweven. Seni becermek bir zevkti."

"Ve tek seferlik," diye hatırlattım ona, arkasından kapıyı açıp son bir hamle yaparak. "Ayrıca, Sweven'ı gerçekleştirmeye çalışma. Biz o insanlar değiliz."

Dışarıda, ortak koridorda, yarı giyinik ve huysuzca gülerek, pantolonunu çekerken hâlâ bir o yana bir bu yana zıplayarak bana hayatımda gördüğüm en yıkıcı sırıtışı yaptı. Kendime onun bir flörtçü ve çapkın olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Güzel yüzüne rağmen kadınlar konusunda çirkin bir sabıka kaydı olan bir adam.

"Benim nasıl biri olduğumu bilmiyorsun. Ama öğrenmek üzeresin."

Six



Devon

Kötü haber ise kazara babamın cenazesine yetişmiş olmamdı.

İyi haber şu ki, annem ve Cece'yi gördüğüm için o kadar mutluydum ki, orada babamı onurlandırıyor olmam bile keyfimi kaçırmayı başaramadı.

Asıl plan cenazeden bir gün sonra gelmekti. Cenazeyi bir gün erken kaldırmış olmalılar ki benim programıma daha fazla uyma gereği duymadılar. Son sahnede, tabut toprağa indirilirken ortaya çıktım.

Babam, atalarının gömüldüğü Whitehall Court Kalesi'nin arka tarafına, terk edilmiş bir kilisenin yanına gömüldü. Muhtemelen ben de bir gün sonsuza dek orada yatacaktım.

Çocukluğumun evi büyük bir kaleydi. Ortaçağ tarzı kuleleri, Gotik Revival mimarisi, granit ve mermeri ve korkunç miktarda kemerli pencereleri vardı. Kalenin ön tarafı at nalı şeklinde bir bahçe, arka tarafı ise hizmet dışı kalmış eski bir kilise ile çevriliydi. İki ahır, dört hizmetçi kulübesi ve vahşi bir ormana giden bakımlı bir yürüyüş yolu vardı.

Açık bir günde, Whitehall Court Kalesi'nin çatısından Fransa kıyılarını görebilirdiniz. Gençliğime dair anılar, zayıf ve bronzlaşmış, güneşin beni diri diri yakmasına ve üzerine uzandığım taşa eritmesine meydan okurcasına, kafamın içinde birbirini kovalıyordu.

Zihnimde katılım listesini işaretleyerek siyahlar içindeki kalın insan kümesine doğru yürüdüm.

Annem oradaydı, her zamanki gibi zarif ve ağırbaşlı, bir tomar mendille burnunu sıvazlıyordu.

Kız kardeşim Cecilia, beni Amerika'da ziyaret ettiklerinde birçok kez tanıştığım kocası Drew Hasting ile birlikte oradaydı. Kent'teki düğünlerini kaçırmış olsam da, beni düzenli olarak ziyaret edebilmeleri için çifte Manhattan'da güzel bir stüdyo daire hediye etmeyi ihmal etmedim.

Cecilia ve Drew tombul ve uzun boyluydular. Sanırım çıplak gözle bakıldığında ikiz gibi görünüyorlardı. Omuz omuza duruyor ama birbirlerini tanımıyorlardı. Kız kardeşimin hatırı için Hasting'i sevmek için çok çabalamış olsam da, tüm varlığının ne kadar şaşırtıcı derecede etkileyici olduğunu görmezden gelemiyordum.

İyi bir soydan ve oldukça bağlantılı bir aileden gelmesine rağmen, İngiltere'deki beyefendiler kulüplerinde oldukça sıkıcı, aptal ve bacağına zincir vurulsa bile bir işte tutunamayacak bir adam olarak tanınıyordu.

Byron ve Benedict kalabalığın en ucunda duruyorlardı. Kırklı yaşlarının ortalarındaydılar, ikisi de şişmiş ve buruşmuş görünüyorlardı. Sanki ben ayrıldığımdan beri uyanık oldukları her anı içki ve sigara içerek geçirmişler ve bu hale gelmişlerdi.

Ve sonra Louisa Butchart vardı.

Louisa otuz dokuz yaşında göze hoş görünmeyi başarmıştı. Ruhum kadar koyu, kısa ve parlak saçları, kırmızı dudakları, ince ve zarif bir kemik yapısı vardı. Düzgün vücudu kruvaze siyah bir paltoya bürünmüştü.

Benim konumumdaki ve unvanımdaki saygın bir adamın kolunda görmek isteyeceği bir kadın.

Onu prensip olarak reddetmem gerekmeseydi, Louisa'nın bir gün benim gibi bir erkeği çok mutlu edeceğinden emin olduğumu itiraf etmeliydim.

Ağzımın kenarına bir sigara sıkıştırdım ve yemyeşil çimlerdeki boşluğa doğru ilerlerken yaktım. Göğsüm Cecilia'nın sırtına çarptığında durdum. Öne doğru eğildim, dudaklarım kulağını buldu.

"Alo, abla."

Cecilia bana döndü, mavi gözleri şokla parlıyordu. Yavaş yavaş toprak yığınları tabutu gözden gizlerken bakışlarımı tabuttan ayırmadım. Bir an için herkesin dikkatinin tabuttan uzaklaşıp bana odaklandığını fark ettim. Onları suçlayamazdım. Muhtemelen benim bir hologram olduğumu düşünüyorlardı.

"Devvie!" Cecilia kollarını omuzlarıma atarak yüzünü boynuma gömdü. "Seni ne kadar özledik! Annem yarına kadar burada olmayacağını söyledi."

Kollarımı ona doladım ve başının üstünü öptüm. "Güzel kızım, her zaman senin için burada olacağım."

Bana hayat veren serseriye onurlandırmak zorunda kalsam bile.

"Aman Tanrım. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum!" Annem haykırdı. Topukları çamurlu zemine batarak bana doğru topallayarak yürüdü. Hava İngiliz yağmuru gibi kokuyordu. Ev gibi. Onu kollarıma aldım ve yanağından öperek sıktım.

"Anneciğim."

Yas tutanlar yüzlerinde meraklı bakışlarla bize doğru toplanmaya başladılar. Son yolculuğunda bile ilgi odağı olmayı Edwin'den bir kez daha çaldığımı bilmek beni hafifçe memnun ediyordu.

Annem başını geriye doğru kaldırdı, donmuş avuçlarını yanaklarıma koydu, gözyaşları gözlerini parlatıyordu. "Çok yakışıklısın. Çok... çok uzunsun! Seni birkaç ay boyunca görmezsem yüzünü unutuyorum."

Kendime rağmen, homurtu ile kahkaha arasında bir şey kaçtı içimden.

Babam hayatta olduğu sürece İngiltere'ye dönmek konusunda o kadar kararlıydım ki, annemi ve Cecilia'yı ne kadar özlediğimi neredeyse unutuyordum.

"Başarabildin, değil mi? Aferin sana, dostum." Drew sırtımı sıvazladı.

Hâlâ anneme sarılırken kolumda tereddütlü bir el hissettim. Başımı çevirdiğimde Cecilia'yı utangaç bir şekilde gülümserken yakaladım, teni pembe, ampul camı kadar kırıllandı.

"Seni özledim kardeşim," dedi sessizce.

"Cece," diye hırladım, neredeyse acı içinde. Annemle kucaklaşmaktan vazgeçtim ve kız kardeşimi kollarımın arasına aldım. Sarı bukleleri burnumu gıdıklıyordu. Hâlâ yeşil elma, kış ve orman koktuğunu fark edince şaşırdım. Çok fazla kuralın ve çok az kahkahanın olduğu bir çocukluğun.

Pişmanlık beni parçaladı.

Küçük kız kardeşimi terk etmiştim. Ergenlik çağındayken onu kendi başının çaresine bakması için bıraktım.

Annem haklıydı. İngiltere'ye dönmek eski anıları ve çözülmemiş sorunları yeniden su yüzüne çıkardı.

"Bir süre daha kalacak mısın?" Cece yalvardı.

"Birkaç gün kalacağım." Saçlarını okşadım, başının üstünden baktım ve evde başka bir erkeğin olmasından hiç de mutlu görünmeyen Drew ile göz göze geldim. "*En azından*," diye ekledim anlamlı bir şekilde.

Kollarımda titriyordu ve aniden, onun hayatına daha fazla dahil olmadığım için kendime kızdım. Büyürken bana hep ihtiyacı vardı ve ben hep yanındaydım. Yine de bir şekilde babama olan nefretim üç yıl önceki düğününü kaçırmama neden oldu.

"Onunla mutlu musun?" Beni sadece o duyabilsin diye saçlarına doğru dudaklarımı büktüm.

"Ben-" diye başladı.

"Vay, vay," dedi Benedict, Byron topuklarının üzerindeyken. Omzumu sıktı. "Devon Whitehall'ı İngiliz topraklarında görmeden önce domuzların uçuşunu göreceğimi sanmıştım."

Cecilia ile bağlantımı kestim, onun ve kardeşinin ellerini sıktım.

"Özür dilerim ama tanıdığım tek domuzlar burada, dünyada ve rehabilitasyona gitmeye ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlar."

Benedict'in gülümsemesi çöktü. "Çok komik." Dişlerini gıcırdattı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, tiroid sorunlarım var."

"Ya sen Byron?" Kardeşine döndüm. "Seni toplumun ayık, işlevsel bir üyesi gibi görünmekten alıkoyan sorunlar neler?"

"Hepimiz dış görünüşümüze bu kadar önem verecek kadar kibirli değiliz. Duyduğuma göre artık kendi kendini yetiştirmiş bir milyonermişsin." Byron eliyle takım elbisesini düzeltti.

Sigaramı bitirdim ve tomurcuğu mezara doğru salladım. "Geçinip gidiyorum." "Başarılarınızla tanınmak çok zor bir iş. Olmak daha iyi soyadınız ve mirasınızla tanınırsınız." Benedict kıkırdadı. "Her halükarda, geri dönmene sevindim."

Sorun şu ki, geri dönmemiştim. Sadece bir ziyaretçiydim. Artık benim olmayan bir hayatın seyircisiydim.

Başka bir yerde bir hayat kurmuştum. Beni kanatları altına alan Fitzpatrick ailesine bağlıydı. Hukuk şirketim, eskrimim ve kadınlarımla

Wood. Hikâyemde yeni bir değişiklikle, Emmabelle Penrose, dolabında elbiseden çok şeytanı olan bir kız.

İnsanlar beni her yönden sarıp sarmalayıp Amerika'daki hayatım hakkında bilgi almak isterken -arkadaşlarım, ortaklarım, müşterilerim, fetihlerim- sadece bir kişinin uzak durduğunu fark ettim, toprakla dolu sığ mezarın diğer tarafında.

Louisa Butchart kirpiklerinin altından güvenli bir mesafeden beni inceledi. Ağzı hafifçe büzülmüş, sırtı sanki yeni varlıklarını sergilercesine dikleşmişti.

"Şimdi gel." Annem kolumu kendi koluna doladı ve beni geniş malikâneye doğru çekti. "Lou'yla konuşmak için bol bol vaktin olacak. Seni tüm hizmetkârlara göstermek için sabırsızlanıyorum."

Ama tartışacak bir şey yoktu.

Louisa Butchart'a bir özür
borçluydum. Başka bir şey değil.



Bir saat sonra Whitehall Court Şatosu'nun iki yemek odasından birinde, büyük bir masada oturuyordum. Masanın başındaydım. Ailem ve çocukluk arkadaşlarım etrafımı sarmıştı.

Gittiğim yıllar boyunca hiçbir şeyin değişmemiş olması beni şaşırtmıştı. Ekose halıya, oymalı ahşap mobilyalara, şamdanlara ve çiçekli duvar kâğıtlarına kadar. Duvarlar anılarla doluydu.

*Ya yeşilliklerini ye ya da kendini asansörde
bul. Ama, Papa-*

*Baba yok. Hiçbir oğlum Butcharts'ın çocukları gibi tombul ve yumuşak
olmayacak. Şimdi bütün yeşilliklerini ye, yoksa geceyi kutuda geçirirsin.*

Yaparsam kusacağım!

İyi olur. Kusmak senin iri cüssene iyi gelecektir.

Etrafıma bakarken Cece ve Annem için üzülmekten kendimi alamıyordum, hatta kendim için üzüldüğümünden daha fazla. En azından ben gittim ve kendime başka bir hayat kurdum. Onlar burada kaldılar, babamın korkunç öfkesinin ve bitmek bilmeyen taleplerinin yükü altında ezildiler.

"Ee Devon, bize Boston'daki hayatını anlatsana. Söyledikleri kadar korkunç ve gri mi?" Byron çoban böreği ve köftesini yüksek sesle çiğneyerek sordu. "Birmingham'dan pek farklı olmadığını duydum."

"Sanırım sana bunu söyleyen kişi ikisine de hiç gitmemiş," dedim, bir parça çoban böreğini tatmadan yutarak. "Şehrin dört mevsiminin yanı sıra kültürel tesislerinden de oldukça keyif alıyorum." Kültürel kuruluşlar Sam'in kumar oynadığım, çit çevirdiğim ve ölene kadar sigara içtiğim centilmen kulübüdür.

"Peki ya kadınlar?" Benedict beşinci kadeh şarabını yudumlarken sordu. "İngiltere'ye kıyasla nasıl bir tablo çiziyorlar?"

Gözlerim masanın karşısındaki Louisa'nınkilerle buluştu. Bakışlarımdan kaçmadı ama herhangi bir duygu da ifade etmedi.

"Kadınlar kadındır. Eğlencelidirler, gereklidirler ve genel olarak kötü bir finansal yatırımdırlar," diye takıldım. Evlenmekten kaçınmak için İngiltere'den kaçan aynı işe yaramaz erkek kedicik olduğumu anlatmayı umuyordum.

Benedict güldü. "Eğer kimse odadaki fili ele almayacaksa, bunu ben de yapabilirim. Devon, sevgili kız kardeşimizi ortada bıraktıktan sonra ona söyleyecek bir şeyin yok mu? Dört yıl boyunca seni bekledi."

"Benedict, *yeter*," diye tersledi Louisa, çenesini ağırbaşlı bir şekilde yukarı kaldırarak. "Terbiyen nerede senin?"

"*Onunki* nerede?" diye mırıldandı. "Annem ve babam bunu yapamayacağına göre, birinin onu bu konuda uyarması gerekiyor."

"Salisbury Dükü ve karısı nerede?" Cenazeye katılmadıklarını ilk kez fark ederek sordum.

Annem boğazını temizlemeden önce bir süre sessizlik oldu. "Maalesef vefat ettiler. Bir araba kazası."

Tanrım. Neden bana söylemedi?

"Başınız sağ olsun," dedim, hâlâ benimle aynı evrimsel ölçekte olduklarını düşünmediğim kardeşleri yerine Louisa'ya bakarak.

"Böyle şeyler olur." Byron umursamaz bir el salladı. Belli ki bugünlerde dük olmaya yeni unvanının bedelini umursamayacak kadar düşkündü.

Benedict tekrar konuşmadan önce kısa süreli bir sessizlik daha oldu.

"Bütün arkadaşlarına senin ona geri döneceğini söylemiş, biliyorsun. Louisa. Zavallı kuş, Londra'nın dört bir yanındaki nişan partileri için mekanları görmeye gitti."

Louisa iç yanağını kemiriyor, şarap bardağını çeviriyor ve içmeden bardağa bakıyordu. Onu تنها ve özel bir yere götürmek istedim. Hayatında yarattığım karmaşa için özür dilemek. Onu olduğu kadar kendimi de mahvettiğime ikna etmek için.

"*Tanrım*, hatırlıyor musun?" Byron kardeşinin sırtına vurarak kıkırdadı. "Nişan yüzüğünü bile o seçmişti. Parasını babamıza ödetti çünkü çok talepkâr olduğunu düşünmeni istemiyordu. Onu tam anlamıyla soydun, dostum."

"Niyetim bu değildi," dedim dişlerimi sıkarak, ne yemeğime ne de arkadaşlara karşı iştahım kalmamıştı. "İkimiz de çocuktuk."

"Sanırım bu Devon ve Louisa'nın özel olarak konuşması gereken bir konu." Annem yüzünde yemekten eser olmamasına rağmen peçeteyle ağzının kenarlarına vurdu. "Kocamın cenaze yemeğinden bahsetmiyorum bile, bu konuyu topluluk içinde konuşmak uygunsuz olur."

Cece'nin kocası Drew sahte bir heyecanla bana sırtarak, "Hem konuşacak daha çok şey var," diye haykırdı. "Devon, ben de sormak istiyordum, İngiltere'deki mortgage patlaması hakkında ne düşünüyorsun? Enflasyon riski oldukça yüksek, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Byron konuşmayı kesti ve şarap kadehini zalim bir imparator gibi havaya kaldırdı.

"Lütfen, konut piyasası kimsenin umurunda değil. Bırakın ipotek ödemek zorunda kalmayı, ipotek kelimesinin nasıl yazıldığını bile bilmeyen insanlarla konuşuyorsunuz." Elindeki şarap kadehini masaya çarptı, kadehin karmin kırmızısı içeriği beyaz masa örtüsünün üzerine döküldü. "Bunun yerine neden Devon Whitehall'ın yıllar boyunca tutmadığı tüm sözler hakkında konuşmuyoruz? Kız kardeşimize. Ailesine. Gerçekliğin sonunda Lord Yakışıklı'yı nasıl yakaladığını ve eski hayatından geriye kalanları korumak istiyorsa artık bazı ciddi tavizler vermesi gerektiğini."

Louisa ayağa kalktı ve peçetesini hâlâ dolu olan tabağının üzerine attı.

"İzninizle." Sesi titriyordu ama soğukkanlılığı mükemmeldi. "Yemek harikaydı Bayan Whitehall, ama korkarım kardeşlerimin arkadaşlığı öyle değildi. Kaybınız için çok üzgünüm."

Arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı. Annem ve ben bakiştık.

Bu durumu yaratan ben olmasam da düzeltmem gerektiğini biliyordum.

Ama önce yemek masamı işgal eden iki palyaçoyla uğraşmam gerekiyordu. Benedict ve Byron'a ters ters baktım.

"Ailenizi kaybetmenize üzülsem de, benimle bu şekilde son kez konuşuyorsunuz. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben malikanenin lorduyum. Kimi ağırlayacağıma ve daha da önemlisi kimi *ağırlamayacağıma* ben karar veririm. Çizgiyi aştın ve kız kardeşinle annemi üzdün. Bunu bir daha yaparsan, kışına bir kurşun yersin. Vicdansız biri olabilirim ama hepimizin bildiği gibi çok iyi bir nişancıyım ve sizin kışınız kolay bir hedef."

Byron ve Benedict'in kendini beğenmiş gülümsemeleri buhar olup uçtu, yerini kaş çatmalar aldı.

Ayağa kalktım ve Louisa'nın gittiği yöne doğru hışımla ilerledim. Arkamdan Butchart kardeşlerin davranışları hakkında yarım ağızla özür dilediklerini ve kötü davranışları için şarabı suçladıklarını duydum.

Louisa'yı egzotik bitkiler, büyük pencereler ve nane rengi ahşapla çevrili eski kış bahçesi odamda buldum. Parmak uçları pahalı bir vazodaki rengârenk güllerin üzerinde geziniyordu. On dokuzuncu yüzyıla tarihlenen bir Fransız vikontunun hediyesiydi.

Louisa kadifemsi yapraklara dokunmak yerine dikenlerle oynadı. Eşikte huşu içinde durdum. Bana Emmabelle'i hatırlatıyordu. Güzel bir şeyin verdiği zevkten çok acısından etkilenen bir kadın.

Louisa işaret parmağının ucunu batırdı. Telaşsızca dikenden çekildi, kanı emdi ve hiçbir sıkıntı belirtisi göstermedi.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Louisa."

Başını kaldırmadı, boynu zarif bir kuğu gibi aşağı doğru dönüktü. "Devon."

"Sanırım bir özür dilemek gerekiyor." Parmağımı ahşap panelin üzerinde gezdirdim ve kalın bir toz örtüsüyle kaplı olduğunu gördüm. Aman Tanrım. Whitehall Court Kalesi genellikle kusursuz olurdu. Annemle Cece'nin para sorunları mı vardı?

"Bana mı ailene mi?" Louisa dikenleri okşamaya geri döndü ve kendimi ondan başka bir yere bakamaz halde buldum.

Çok sakın görünüyordu. Bunca yıldan sonra bile çok kabulleniciydi.

Odanın derinliklerine doğru ilerledim, bunaltıcı nem ve çiçeklerin ağır tatlılığı beni boğuyordu. "İkisi de, sanırım."

"Kendini benim tarafımdan affedilmiş say. Ben kin tutacak biri değilim. Gerçi aynı şeyin Cece ve Ursula için söylenebileceğinden pek emin değilim." "İyi anlaşıyoruz," diye kestirip attım.

"Öyle olabilir ama sen gittiğinden beri çok yalnız ve üzgünler." Boğazım kendimden nefret etmekle tılandı.

"Kız kardeşim ve annemin durumu nedir?" Yeşil döşemeli kanepenin kolçağına oturup karşısına geçerek sordum. "Onları ne zaman görsem mutlu ve hayatlarından memnun görünüyorlar."

Yine de onları en iyi dairelerde ağırlamayı, en iyi restoranlara götürmeyi ve her ziyarete geldiklerinde en lüks alışverişleri yaptırmayı alışkanlık haline getirdim.

"Bay Hasting kesinlikle beş parasız. Cebinde beş kuruşu yok ve ev işlerinde de üzerine düşeni yapmıyor; babanın parası vasiyette yer aldığına göre, bu bir sorun yaratabilir." Louisa narin kaşlarını çattı ve acıyan parmağıyla bir dikenı sıyırdı. "Cece onunla oldukça mutsuz, ama ondan boşanıp başka birini aramak için çok yaşlı olduğunu ve yeterince güzel ya da başarılı olmadığını düşünüyor. Annen ve Edwin'in ideal bir evlilikleri olmadı ve özellikle son on yılda çok yalnız kaldığından şüpheleniyorum."

Ayağa kalktım, cama doğru yürüdüm ve bir dirseğimi cama dayadım. Bir ördek sürüsü çimenlerin üzerinde paytak paytak yürüyordu. "Annemin desteği var mı?"

Kendi sorunun cevabını nasıl bilemedim?

"Son yıllarda sosyal çağrılara cevap vermeyi bıraktı. Anlamsız görünüyor. Küçük kızı bir aptalla evli ve büyük oğlu da İngiltere'nin yetiştirdiği en rezil çapkın olduğu için paylaşacak iyi bir haberi yok. Yine de Kent'e her geldiğimde onu ziyaret etmeye çalışıyorum."

Bunu söylerken bile Louisa'nın sesi özellikle suçlayıcı ya da düşmanca çıkmıyordu. Emmabelle Penrose'un tam tersiydi. Yumuşak ve uysal.

"Cece'nin hiç çocuğu olmadı," diye düşündüm.

"Hayır." Louisa gelip önümde durdu, mütevazı göğüs dekoltesi göğsüme baskı yapıyordu. Parmaklarının dikenler yüzünden morarmış, kırık etlerle dolu olduğunu fark ettim. "Hasting'in kumar ve avcılıktan daha fazlasını sevdiğinden şüpheliyim. Çocuklar onun yapılacaklar listesinde üst sıralarda değil."

Vücudu benimkine daha sert bastırdı. Aramızdaki oyun değişmişti ve Louisa artık kendisine ilgi kırıntıları atmam için yalvaran ürkek küçük kız değildi.

Tekrar kaç, dedi gözleri, cesaretin varsa.

Hiçbir parçam hareket etmek istemiyordu. Çekici, özenli ve ilgiliydi. Ama aklımı Sweven'dan alamıyordum. Rüyalarıma bir hırsız gibi sızan, onları arzu ve ihtiyaçla dolduran kadın.

"Peki ya sen Lou?" Parmaklarımı boynunun arkasına doladım ve onu kendimden bir santim uzağa çektim. Tenine dokunduğumda tüyleri diken diken oldu. "Nişanlını kaybettiğini duydum. Çok üzüldüm."

"Evet, pekâlâ." Louisa dudaklarını yaladı ve koyu bir kıkırdamayla takım elbisemi düzeltti. "Sanırım söz konusu erkekler olduğunda şansımın hiç yaver gitmediğini söyleyebilirsin."

"Başımıza gelenlerin şansla hiçbir ilgisi yoktu. Ben sorumluluktan kaçan bencil bir serseriydim. Sen hep ikincil plandaydın, asla asıl amaç değildin."

"Asla kin tutmadım, biliyorsun," diye mırıldandı, sesi sakın ve derli topluydu. Bu beni şaşırttı. Onun yerinde olsaydım kelleler uçardı diye düşündüm. "Öfke boşa harcanan bir duygu gibi görünüyor. Ondan asla iyi bir şey çıkmaz."

"Olaylara çok güzel bir bakış açısı." *İnsanlar öfkelerini bir kenara bıraksalar, biz avukatlara iş kalmaz diye düşünerek ciddiyle gülümsedim.*

"Artık döndün." Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu, bana tekrar meydan okudu.

Göğsümün üzerinde, kalbime yakın duran elini tuttum ve soğuk parmak eklemlerini sıcak dudaklarıma bastırdım. "Temelli değil." Başımı salladım, bakışlarım onunkileri tutuyordu. "Asla sonsuza kadar değil."

"Asla asla deme, Devon."



Sarhoş Benedict ve Byron'ı Range Rover'larına doldurduktan ve şoförlerine adanın diğer tarafına geçene kadar durmamalarını söyledikten sonra Louisa'ya veda öpücüğü verdim. Bir dahaki sefere İngiltere'ye geldiğimde onu arayacağıma söz verdim, bu sözü yerine getirmeye niyetliydim.

Misafirlerimiz gittikten sonra bahçeye gizlice girdim ve arka arkaya üç sigara içtim, bir yandan da Amerika'dan mesaj ya da telefon gelip gelmediğini kontrol ettim. Özellikle de Amerikalı bir cadalozdun. Yoktu.

O çok kırılmış durumda ve sen de yakın zamanda herhangi bir akıl sağlığı ödülü kazanma tehlikesiyle karşı karşıya değilsin. Arka mutfaktan geçerek geniş, karanlık malikâneye geri döndüm, Drew'un misafir odalarından birinde televizyonun önünde horladığını ve Cece'nin kuyruklu piyanonun başında oturup çalmadan sessizce ona baktığını gördüm.

Onu becer, hamile bırak ve unut gitsin.

İşler tüm cephelerde korkunç görünüyordu.

Eskiden babamın ofisi olan yere gittim. Annem de oradaydı.

Viktorya döneminden kalma masasının arkasında doğal ortamındaymış gibi görünüyordu; bir yandan bazı belgelerin kenarlarını karalıyor, bir yandan da yanındaki hesap makinesine rakamlar yazıyordu. Bu bana yıllardır gerçek olduğunu bildiğim şeyi hatırlattı

-Annem gerçekten de Whitehall imparatorluğunun arkasındaki güçtü. Babam unvan sahibi bir çapkındı, Ursula ise babasının zeki ve becerikli kızıydı. Tony Dodkin sıradan bir kont olabilirdi ama bir matematik dehası ve işini iyi bilen bir emlak kralıydı. Annem de ona çekmiş. Son derece yetenekliydi.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Beni istismar ettiğini nasıl bilmiyordu? Ama o eski yarayı açmak pek yardımcı olmayacaktı.

"Devvie, aşkım." Küçük bir iç çekti, kalemmini yere bıraktı ve gülümseyerek başını yukarı kaldırdı, tıpkı güneşe doğru uzanıp açılan bir çiçek gibi. "Otursana."

Önüne oturdum ve arkasındaki portreye baktım: Babam ve ben, belki dört ya da beş yaşlarında bir çocukken. İkimiz de o kadar sefil ve yersiz görünüyorduk ki, bizi birbirimize bağlayan tek şey DNA'mızdı. Keskin İskandinav yüz hatlarımız ve buz gibi gözlerimiz.

"Kış bahçesi tozlu," diye mırıldandım.

"Şimdi mi?" Önündeki belgede bir sayfayı çevirmeden önce parmağını yaladı. "Temizlikçilere yarın odaya daha fazla dikkat etmelerini söylemeliyim."

"Maddi sorunlarınız mı var?"

Hâlâ kâğıdın üzerindeki numaraya kaşlarını çatarak bakıyordu. "Oh, Devvie. Finans hakkında konuşmak zorunda mıyız? Bu çok yaygın. Daha yeni geldin. Brunch yapalım ve doğru dürüst sohbet edelim istiyorum. Belki bir at yarışına katılırız."

"Bunların hepsini yapacağız, anne. Ama seninle ilgilenildiğini bilmem gerek."

"Hayatta kalacağız." Başını kaldırıp bana titrek bir gülümseme sundu. "Vasiyetin okunması tam olarak ne zaman? Yarın mı yoksa ertesi gün mü?"

"Aslında..." bir belgeye bir cümle yazmayı bitirdi ve kalemini yere bıraktı "...vasiyetnamenin okunması korkarım ciddi bir şekilde gecikecek."

"Ağır mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"Bay Tindall şu anda yurt dışında."

Harry Tindall rahmetli babamın güvenilir avukatıydı.

"Ve ben uçağa binmeden önce bundan bahsetmeyi unuttunuz?"

Düşünceli bir şekilde gülümsedi, sanki anaç parmaklarını saçlarımın üzerinde sevgiyle gezdirmek istermiş gibi bakıyordu. "Sanırım seni görme fırsatı doğdu diyebiliriz ve ben de bir insan olarak cazibeme yenik düştüm. Özür dilerim." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Hem de çok."

Bu benim öfkemi yatıştırdı. "Sus, anne. Ben senin için buradayım."

Masanın üzerinden uzandım ve elini tuttum. Dokunduğumda zayıflamıştı.

"Vasiyetin okunmasına kadar seni idare etmesi için sana para göndereceğim," derken kendimi duydum.

"Hayır, sevgilim, mümkün değil..."

"Tabii ki yapabilirsin. Sen benim annemsin. Senin için en azından bunu yapabilirim."

Bir an için tek yaptığımız birbirimize bakmak, son bir yılda biriktirdiğimiz her yeni çizgiyi ve kırıksıklığı içmek oldu.

"Duyduğuma göre Drew, Cecilia'yı mutlu etme konusunda pek başarılı değilmiş." Koltuğuma yayıldım ve ayak bileklerimi masanın üzerinde çaprazladım.

Annem kalemini tekrar eline aldı ve dosyanın kenarlarını karaladı, alt dudağını kemirdi, babam ne zaman bir işe yaramasa ve onun pislüğünü temizlemek üzere olduğunu bilse yaptığı gibi. "Oldukça."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Gerçekten yapabileceğin bir şey yok. Bunu kız kardeşin halledebilir."

"Cece böyle şeylerle ilgilenmeye alışık değil." Yüzyılın yetersiz ifadesi. Biz çocukken, kız kardeşimin kıcını kurtarmak için her gün sıcak suya giriyordum.

Annem alt dudağını çekiştirerek bunu düşündü. "Yine de, kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeye başlamasının zamanı geldi. Şu anda benim için yapabileceğin tek şey, bize skandal manşetler atmaktan kaçınmak. Bunlara kesinlikle ihtiyacımız yok."

O anda annem o kadar kırık, o kadar yorgun, hayatın ona yaşattığı trajedilerden o kadar yıpranmış görünüyordu ki, onu tamamen ezemezdim. Onun için çok az umut kalmışken olmazdı.

Bu yüzden ona, Doğu Yakası'nın dört bir yanındaki reklam panolarında cırılçıplak boy gösteren züppe bir burlesk kulübü sahibini evlilik dışı hamile bırakmayı planladığını söyleyemedim.

Ama Belle hamile bile değildi. Bunu anneme söylemenin ne anlamı vardı? Bu durum üç, dört ya da beş ay sonra, babamın mezarının üzerindeki tozlar dindiğinde yeniden ele alınabilirdi.

Anneme daha fazla kötü haber vermeye gerek yok.

"Skandal manşetler yok..." Ben de ona sııttım. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Seven



Devon

Devon: Hala yumurtluyor musun?

Belle: Altı gün sonra mı? Afrikalı bir sürücü karıncaya mı benziyorum?

Ortalama bir Afrika sürücü karıncasının her ay üç ila dört milyon yumurta ürettiğini ve Dünya gezegenindeki en doğurgan hayvan olarak kabul edildiğini öğrenmek için referansı Google'da aramam gerekti.

Devon: Bu açıdan değil. Dizlerinin üzerine çök, kışını kaldır ve bir ekmek kırıntısı tut ki emin olayım.

Belle: Neden soruyorsun ki?

Devon: Bu gece gebe kalmaya çalışmak şansımıza zarar vermez, değil mi?

Belle: Teknik olarak değil, ama şansın zayıf olduğunu söyledi. Devon: Zayıf ama var.

Belle: Davetiye mi bekliyorsun?

Devon: Senin terbiyesiz kışından mı? Hayır. Ben zaten yoldayım.

Belle: Hamile kaldığım anda bu sona erecek. Devon:

Kesinlikle.

Ciddiyim. Hayatımdaki varlığın yüzünden zaten kişisel olarak saldırıya uğramış hissediyorum.

Devon: Erkeklerden neden bu kadar nefret ettiğini sormanın bir anlamı yok sanırım? Belle: Dürüst bir cevap istiyorsan, yok.

Anlaşıldı. En kısa zamanda benden kurtulmuş say kendini. Çocukla birlikte.

ÇOCUKLA.

Ruhumu utandırıyorsun.

Madame Mayhem'de bekliyorum. Devon:

Kenara çekiyorum. Don giyme.



Boston Logan Uluslararası Havaalanı'na indikten sonra duşa girme zahmetine bile katlanmadım.

İyi arkadaşlarıma, naneli sakızıma ve deodorantıma güvenerek doğruca Madame Mayhem'e gittim.

İngiltere'den Amerika'ya o l a n yolculuğum boyunca düşünebildiğim tek şey kendimi bu şehvetli, asabi kadının içine gömmektir. Emmabelle'e olan hayranlığımın nereden kaynaklandığından tam olarak emin değildim, ama çılgınca bir tahminde bulunacak olursam, bunun gerçekten bağımsız olduğu için olduğunu söyleyebilirim. Kız kardeşi ve arkadaşlarının aksine varlıklı bir erkeğe bel bağlamıyordu ve işler tuhaflaştığında bile odada benden başka tek bekar kişi olmaktan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Açık sözlü, sert ve kendine güvenen biriydi. Aynı zamanda bir afetti.

Belle'e giderken bindiğim takside anneme yüklü miktarda para gönderdim. Tam cihazı cebime geri sokmak üzereyken ekranda bir mesaj belirdi:

Bilinmeyen Numara: Hala evde misin? Lou. x

Louisa ve ben, babamın cenazesinden sonra Whitehall Court Şatosu'ndan ayrılmadan önce telefon numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Hayaletleme hatamı iki kez tekrarlamak istemediğim için onu rehberime ekledim ve cevap verdim.

Devon: Boston'a döndüm, ama vasiyetin okunması için İngiltere'ye gideceğim. Öğle yemeği?

Louisa: ve içecekler.

Devon: Bunlara asla hayır demem.

Güzel. O zaman Remy Martin konyasını açmayı ihmal etmeyeceğim.

Madame Mayhem'e vardığımda, dört yüz metre çizgisini kestim, fedailerden birinin göğsüne birkaç Benjamin sıkıştırdım ve arkamda hoşnutsuz insanlardan oluşan bir iz bırakarak içeri girdim.

Belle'i yine barda bira servisi yaparken ve sarı saçlarını omzunun arkasına savururken buldum. Krem rengi gibi görünen bir üst, yırtık bir korse ve yakında dişlerimle parçalayacağım kiraz kırmızısı deri bir pantolon giymişti.

Skandal olmayacağına dair verdiğim söze elveda. Sürdüğü sürece iyiydi... birkaç gün ve biraz değişiklik.

Ona odaklanarak, dans eden ve sarhoş bir şekilde birbirlerinin kulaklarının içine bakarak gülen insanların yanından geçerek kulüpte ilerledim.

Belle müşterilerine hizmet etmeye o kadar dalmıştı ki, sorarken bana bakmadı bile. "Senin için ne yapabilirim, tatlım?"

Tatlım.

Kadın ulusal bir utanç kaynağıydı. Beni ona bir bebek koymaya iten neydi?

"Eğil, dört ayak üstüne düş, yüzünde boğucu bir ifadeden başka bir şey olmasın, seni becermem için bana yalvar."

Güzel yüzünde şok ifadesi belirirken başı döndü. Bakışları eğlenen bir gülümsemeye dönüştü.

"Burada yirmi dakikam daha var." Elleri barın arkasında hızla hareket etti. Bana hizmet etmek için hiç acelesi yok gibiydi, Louisa'nın tam tersi.

"Hayır, yok. En geç yirmi dakika içinde beni ofisinde bekliyor olacaksın. On dakika, çırlıçıplak ve istediğim pozisyonda."

"Yoksa?" Homurdandı ve gazoz tabancasını tehditkâr bir şekilde bana doğru çevirdi.

"Ya da..." Barın karşısından gazoz tabancasını aldım ve göğüslerinin arasından göğüs dekoltesine soktum, sesimi bir oktav alçalttım, dudaklarım kulağının kabuğunun üzerinde geziniyordu "...geceyi iyi arkadaşın Sihirli Değnek'le geçirmeni sağlayacağım."

"En azından sihirli değnek boş vaatlerde bulunmuyor," diye fısıldadı.

Düğmeye bastım ve göğüslerinin arasına soğuk diyet kola püskürttüm. Kabarcıklar push-up sütyeninden taşı. Beni iterek bir gıcırta çıkardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, pislik?"

"Sevgili olarak seçtiğin diğer zavallıların aksine sana karşı duruyorum," dedim kuru bir sesle.

"Ceza olarak benden seks esirgemek senin bana karşı gelme fikrin mi?" Vahşi bir kahkaha attı, eğilip bir bez aldı ve göğsünü kuruladı. "Dostum, sen uçmuşsun. İstedğim zaman, istediğim yerde yapabilirim."

"Tartışmaya gerek yok. Ama peşinde olduğun şey seks değil Sweven. Bir çocuk ve bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorum." Saatime bakarak bir adım geri çekildim. "Tokyo ile bir konferans görüşmem var. On dakika sonra görüşürüz."

"Bu küçük numaranın bedelini ödeyeceksin," diye uyararak elindeki bezi bara vurdu.

Havaya daha fazla tehdit savurdu ama ben çoktan gitmiş, Joanne'in beni bağladığı çağrıyı kabul etmişim.

Görüşme dört dakikadan fazla sürmedi. Emmabelle işleri hallederken ben de rahmetli babamın avukatı Bay Tindall'a bir e-posta yazarak vasiyetnamenin ne zaman okunacağını sordum. Endişe içimi kemiriyordu. Annem ve Cece'nin başı dertteydi.

Ofisinin kapısını iterek açmadan önce Emmabelle'in fazladan sekiz dakika beklemesine dikkat ettim. Evraklar, zarflar ve bir dizüstü bilgisayarla dolu masasında tam da istediğim gibi beni bekliyordu. Çıplak ve dört ayak üstünde. Yüzü kapıya değil duvara dönüktü, sarı saçları sırtına dökülüyordu.

Kapının açılma sesini duyunca başını çevirdi. *Cık cık* ettim. "Kıcını kaldır ve gözlerini duvara dik."

"Dekoratif ev bitkilerinden daha iyi edepsiz konuşmalar duydum ama seni kovamayacak kadar çok eğleniyorum." Duvara doğru geri döndü.

Kapıyı kilitledim ve telaşsızca odaya girdim. Kıçı havadaydı, ortası pembeydi ve şimdiden parlıyordu. O benim için hazırды ve ben de onun tadını çıkarmak için acele etmeyecektim.

Onun önünde durdum, sessizce her bir mükemmel kıvrımına hayranlıkla baktım. Emmabelle Penrose, istese hayatında bir gün bile çalışmasına gerek kalmayacak kadar zarıftı. Evlenip servet sahibi olabilirdi. Ama evlenmemiştir.

"Hâlâ orada mısın?" diye inledi. İçten içe, kasıtlı olarak kötü dilbilgisi kullanması beni eğlendiriyordu, her ne kadar aynı özellik başkasında da olsa sinirlerimi bozuyordu. "Sabır." Parmak eklemlerimi kışının yan tarafında gezdirdim, dokunuş o kadar kısa, o kadar geçiciydi ki tüm vücudu kızardı ve sırtı sanki sikimi içine soktum.

"Tam bir baş belasısın," diye inledi. "Beni hemen hamile bırak."

"Zevkle." Poposunun yan tarafını usulca ısırdım, dişlerim sulu bir şeftali gibi kışına battı.

Başparmaklarımla arkadan amının dudaklarını araladım ve dilimin ucuyla onu çıldırtmak için yarığını yaladım.

"Arghhhhhhhh," diye uyukladı, kolları titremeye başladığında başının düşmesine izin verdi.

Üst bedenini alçaltmak için bir elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu daha da açtım ve uzun, derin darbelerle yaladım. Sırf bana inat olsun diye küçük zevk homurtularını bastırarak başını sallamasını izleyerek tatlılığını içime çektim. Dizleri titriyordu. Ateş gibiydi, vücudunun her santimi uyarılmışlıkla kavruluyordu.

"Oh. Oh. Kahretsin. Kahretsin. Siktir," diye mırıldandı. Çocuğumun müstakbel annesi, bayanlar ve baylar.

"Leydim," diye alaycı bir şekilde söylendim, parmaklarım kışının etini daha sıkı sarıyor, onu daha hararetle yalıyordu. O kadar şiddetli boşaldı ki masanın üzerine yüzüstü düştü.

"Lanet olsun." Terli alnını masaya yapıştırdı. "Bu daha önce hiç başıma gelmemiştir. Çok hızlıydı."

"Sen benden daha iyisin." Arkasına kibirli bir şekilde hafifçe vurdum.

"Vay canına, dostum. Bir çeşit numara mı kullandın? Bu çok etkileyiciydi."

Gözlemine cevap vermek yerine, onu sırt üstü çevirip dizlerinin arkasından tuttum ve poposu masanın kenarına oturana kadar sürükleyerek çıplak bacaklarını belime doladım.

Kemerimi çözdü. Ellerinin neşe içinde hareket etmesi, Amerikan topraklarına döndüğüm için fazlasıyla mutlu olduğunu gösteriyordu.

"Seks yaparken hiç tamamen çıplak olacak mısın?" diye alay etti, dili boynumda daireler çiziyordu.

"Onu ayrı tutmak isteyen sensin." Sıkılmış ses tonum, önümdeki kadının az önce pantolonumdan çıkardığı devasa ereksiyonla uyuşmuyordu. Ya da içimde dolaşan erotik heyecanla.

"Haklısın," diye güldü.

Eve gitmeden önce ona birkaç dakika eziyet ettim.

Ohhhhhhed.

Onunla tekrar birlikte olmak son seferden ve ondan önceki tüm seferlerden daha iyi hissettiriyordu. Emmabelle Penrose'un sorunu da buydu. Tadı en büyük günah gibiydi ve ben de ne zaman günaha girmek için kapımı çalsa iyi bilinen bir günahkârdım.

Tohumlarımı içine dökmeden önce tekrar boşaldı. Onun üzerine yığıldım, bitkin düşmüştüm, jet lag beni bir anda yakalamıştı.

"Abi," dedi Belle birkaç saniye onun üzerinde nefes nefese kaldıktan sonra. "Çok mu ağır? Bırak beni."

Soyundum ve masasının önündeki sandalyeye oturdum, bu sefer kendimi sıradan bir fahişe gibi boşaltmayı reddettim. Bu vahşi çocuk üzerinde bir çeşit otorite kurmalıyım.

Bacaklarımı onun dağınık masasına dayayıp kendime bir sigara yaktım ve boş boş koltuğuma gömüldüm.

"İngiltere seyahatimin nasıl geçtiğini sormayacak mısın?" Bir duman bulutunu gökyüzüne gönderdim ve kendi etrafında dönmesini izledim.

Masadan zıpladı ve lambanın altında giyindi, sade ve çirkin ışıktan rahatsız olmadı. "Hayır. Ben yokken ne ya da kim yaptığın umurunda değil."

"Babam öldü." Onun kabalığını görmezden geldim.

Bu onu durdurdu. Bir yumruğunu dudaklarına bastırır gibi yaptı, sanki sözlerini içeri tıkıyormuş gibi. "Bu benim için bir ayak ağzı anıydı. Gerçekten üzgünüm Dev."

"Değilim," dedim açıkça. "Ama teşekkür ederim."

"Nasılsın... şey, işleri hallediyor musun?" Bir bacağına deri pantolonunun içine soktu.

"Vücudumdaki her zerreye ondan nefret ettiğimi düşünürsek oldukça iyi." "Cillian ve Sam'in bir şey söylememesine şaşırdım." Belle beni izledi.

bir tepki için dikkatlice. Akıllı kız. İkimiz de özel hayatımla ilgili hiçbir şeyi arkadaşlarımla paylaşmadığımı biliyorduk. Ne olduğunu merak etmiş olmalı.

sırrımı ona açmıştım. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Sempatik izleyicilere göre, Antarktika'dan biraz daha havalıydı.

"Özel hayatımı gizli tutarım." Duman halkaları soluyarak onlara oklar gönderdim.

"Yine de..." Belle saçlarını üstünün arkasından savurdu ve salına salına yanıma gelerek kendini masaya yasladı "...bir ebeveyni kaybetmek her zaman zordur. Onlarla anlaşamasanız bile -ve bazen özellikle-. Size kendi ölümlülüğünüzü hatırlatır. Yaşamak dağınık bir iştir."

"Masan da öyle," diye yorum yaptım, konuyu değiştirmeye hazırdım. "Neden her yerinde bir Office Depot şubesi patlamış gibi görünüyor?"

Bir kahkaha attı. "Ben dağınık bir insanım, Devon. Hayatıma hoş geldin." "Bu doğru değil." Öne atıldım, mokasenlerimi masasından çıkardım.

ve üzerindeki buruşuk ve lekeli zarfları eliyor. "Son derece hesaplı ve azimlisiniz. Devasa bir şampanya kadehinde yıkadığınız on dört ayak yüksekliğinde bir reklam panonuz ve yarın satıp rahatça yaşayabileceğiniz bir işiniz var. Yine de burada yığınla açılmamış mektup var. Bana mantığınızı anlatın."

İfademi güçlendirmek için bir düzine kadar zarfı havaya kaldırdım. Hepsi el yazısıyla yazılmış ve bizzat ona gönderilmiş gibi görünüyordu. Sweven onları elimden kaptı ve altımızdaki çöp kutusuna attı. Yüzünde büyümlü bir gülümseme vardı. Sinirime dokunduğunu biliyordum.

"Neden ödeyeyim ki? Bunlar fatura değil; faks kullanan bazı dinozorların aksine ben faturalarımı internetten ödüyorum. Arkadaşlarımdan da gelmiyorlar, çünkü onlar telefonu açıp beni ararlardı. Bu mektupların yüzde doksan dokuzu, bir burlesk kulübü işlettiğim için cehennemde yanacağımı bildirmek isteyen aşırı muhafazakâr deliler tarafından yazılmış. Şimdi neden kendimi bu duruma sokayım ki?"

"Bu mektupların hepsi bu mu?" Bastırdım. "Nefret mektubu mu?"

"Her biri." Bir zarfın içinden kâğıtlardan birini kaydırarak başka bir parti aldı. Teatral bir şekilde boğazını temizledi ve okumaya başladı:

"Sevgili Bayan Penrose,

Adım Howard Garrett ve Telegraph Hill'de yaşayan altmış iki yaşında bir tamirciyim. Bugün size yolunuzu değiştirmeniz ve ışığı görmeniz umuduyla yazıyorum, çünkü gençliğimizin yozlaşmasından ve ahlaksızlığından -ahlaksızlığı yanlış heceledi- tek sorumlu olduğunuzu düşünüyorum.

Torunum geçen gün yerel bir dergide çıplak kadınlarla ilgili bir reklam gördükten sonra kuruluşunuzu ziyaret etti.  gün sonra evime gelerek bana artık eşcinsel olduğunu söyledi. Bir tesadüf m? Hiç sanmıyorum. Farkında değilseniz, eşcinsellik Tanrı'ya karşı bir savaş eylemidir... devam edeyim mi..." enesini parmak eklemlerine dayadı, yüzünde sahte bir melek ifadesi vardı "...yoksa beyniniz kısa devre mi yaptı?"

"Sanki Taş Devri'nden gelmiş gibi konuşuyor." "Belki de komşusunuzdur," diye sırttı.

"Burada düzinelerce mektup var. Hepsi seksten şikayet eden dindar yaşıllardan mı geliyor?" Bastırdım.

Belle karmaşıklıklarla dolu bir sepet gibiydi. İşi, kişiliği, tavırları. Yine de anlaşımamızdan cayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Evet, eminim." Belle kaşlarını çatarak parmaklarımın arasından sigarayı aldı ve bir nefes çekip bana geri verdi. "Ben büyük bir kıyım. Kendi başımmın çaresine bakabilirim."

"İlgilenilmek günah değildir."

"Biliyorum." Bana göz kırparak şeytanca sırttı. "Eğer yle olsaydı, her şeyi yapardım."

"Severus Snape'e çok benzeyen ayakkabı gagası adında bir kuş olduğunu biliyor muydun?"

"Çin su geyiklerinin yepyeni bir bıyık aldıktan sonra Bambi'ye benzediğini biliyor muydun?" O da bana sırttı ve böylece aramızdaki gerginlik sona erdi.

Belle'in telefonu masanın üzerinde dans etmeye başıladı, gelen bir aramayla yeşil renkte yanıp sönüyordu. Ekrandaki ismi görmek için boynunu büktü, bir i geçirdi ve telefonu açtı. "Selam."

Masadan zıpladı ve kk ofiste benden olabildiğince uzağa kaçtı. Bu konuşma sırasında kalmamı istemediği belliydi, bu da doğal olarak dikkatle dinleyebilmek için daha da rahat bir yer bulmamı sağladı.

"Evet, iyiyim, teşekkür ederim. Ya siz?" diye sordu sertçe.

Sesinin bu kadar uysal ve kibar çıkmasına şaşırmıştım. Ne kadar da kendinde değildi. Bir saniye önce benimle alay eden o ateş topundan eser yoktu.

Penceresinin önündeki mantar panoya iliştirilmiş bir yığın fotoğrafın önünde durdu, renkli iğneleri dalgınca parmaklıyordu. Uzaktan göremesem de aile yeleri gibi görünüyordu.

"Şimdi tam zamanı. Neden? Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Diğer hattaki kişiyi dinlerken bir duraklama oldu ve ardından rahatsız edici bir kahkahayla cevap verdi. "Evet, ona davetini kabul ettiğimi söyleyin. Hangi şarabı getireyim?"

Dur.

"Evet, eminim her şey yolundadır. Sadece isteyim."

Durakla.

"Meşgu

l." Dur.

"Sana tüm balıkçılık malzemelerini ben aldım. Hayır, bana geri ödemek zorunda değilsin. Biz bir aileyiz. Geldiğimde onları da getireceğim."

Gizemli kişiyle yaptığı konuşmadaki bir şey kanımı buza çevirdi. Sesi yabancı, çok uzak geliyordu. Telefonu açmadan önce bir yılan gibi kişiliğinden sıyrıldı.

Sonunda telefonu kapattı ve dikkati dağılmış bir şekilde saçlarını yeniden düzenledi. "Kimdi o?"

"Babam." Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı kırarak açtı. Başını kapıya doğru eğdi. "Dışarı."

"Annenle baban hâlâ birlikte mi?" Masasının arkasındaki yerimi boşaltmak için acele etmeden sordum. Onlarla Cillian ve Persy'nin düğünü ve oğullarının vaftiz törenleri gibi birkaç aile etkinliğinde karşılaşmıştım ama ikisiyle de yakından ilgilenmemiştim. Gerçekten de kızları ne kadar sıradışıysa onlar da o kadar sıkıcıydı.

"Mutlulukla." Sabırsızca ayağını yere vurdu. "Ama bu başka bir hikâye, gerçekten arkadaş olduğum birine anlatılacak. Artık işimiz bitti, Devon. Çık dışarı."

Sırf ona inat olsun diye ayağa kalkmak için acele etmedim ve kendime milyonuncu kez bunu neden yaptığımı sordum. Evet, çok çekici, zeki ve iradeli bir kadındı. Ama aynı zamanda bana ve karşılaştığım diğer tüm erkeklere karşı son derece korkunçtu. Onun buzlarını eritmek mümkün değildi. Fiziksel olarak birlikte olduğumuzda bile o kadar uzaktaydı ki Ay'da bile olabilirdi.

"Evliliği mutlu olabilir ama kızı onu her aradığında mutlu olmuyor," dedim kapıya doğru yürürken.

Belle eşiğe doğru atılarak çıkış yolunu kapattı. Dudaklarına zehirli, acı dolu bir gülümseme değdi.

"Ah, Devvie. Aile konuşması yok demeyi unuttum."

Sırıtarak -beni gerçekten zorlamamalıydı- arkamı döndüm ve panoya doğru yürüdüm, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktım. Gerçeği haykırana kadar insanların Aşil topuklarını deşmek benim uzmanlık alanımdı. Bunu ona yapmak istemedim - o bir müşteri değildi - ama Belle aynı zamanda tüm düğmelerime nasıl basılacağını bilen bir kadındı. Ve çok fazla yoktu.

Şüphelerimde haklı çıktım.

Emmabelle'in elinde tüm aile üyelerinin fotoğrafları vardı: annesi, kız kardeşi, yeğenleri ve hatta arkadaş dediği kızıl saçlı ölüm perisi Denizci'nin fotoğrafları.

Ama babasınınkini değil.

"Baba sorunu teorisi giderek ısınıyor Sweven," dedim kapıya doğru giderken.

"Evet, belki de babasıyla sorunları olan tek kişi ben değilimdir. Babanın vefatına biraz fazla sevinmiş gibisin."

"Parti yarın akşam. Eğlenceli bir şeyler giy," diye karşılık verdim.

"Wowza. Falcı değilim ama geleceğinde bir sürü terapi görüyorum dostum."

"Ben bu halimden gayet memnunum. Ancak senin çok büyük bir sırrın var Emmabelle ve hiç hata yapma. Onu ortaya çıkaracağım."

Her zamanki gibi, ben çıkar çıkmaz kapıyı çarptı. Her zamanki gibi güldüm.



Ancak eve döndüğümde Belle'in göğüs dekoltesini soğuk bir içeceklerle doldurmamın intikamını aldığını fark ettim.

Sonuç olarak, küçük ve hoş bir sürpriz oldu.

Pantolonumun ön cebinde kullanılmış bir kadın külotu.

Çalışma odamda otururken, pembe dantelli kumaşa sıritarak onu çekip çıkardım. Koltuğumda arkama yaslandım, başımı arkaya attım ve doyurucu bir şekilde kokladım. İç çamaşırlarını başımın üzerine örttüm ve içlerinden bir not düştüğünde zevkle inledim.

Onu aldım.

Hey Dev,

Az önce en iyi arkadaşım Ross'un taşaklarını kokladın.

Umarım beğenmişsinizdir.
-Sweven

OceanofPDF.com

Fight



Belle

On dört yaşında.

"İğrenç."

Evrene duyuruyorum, çünkü gerçekten de öyle. Anne babanızı Honda Accord Wagon'larının ön koltuğunda iki ergen gibi öpüşürken izlemek bir sonraki seviyedir.

Persy bu duyguyu paylaşmıyor gibi görünüyor, arka koltukta yanımda romantik bir şekilde iç geçiriyor. "Bırakın olsunlar."

"Hayır, kız kardeşin haklı. Her şeyin bir yeri ve zamanı var ve bu o zaman değil." Babam annemden uzaklaşıyor, ellerini görebileceğim bir yere, direksiyona koymadan önce omzuna son bir öpücük bırakıyor.

Daha da kötüsü (ve kabul etmelisiniz ki, kaçacak yeri olmayan annemle babamın tükürük alışverişini izlemek zorundaysam zaten durum oldukça vahim), hamburgerlerimizi ve milkshakelerimizi almak üzere arabaya servis kuyruğundayız. Sanki o öpüşme seansından sonra iştahım var da.

Burger ve shake, Pazar gecelerinin vazgeçilmezi ve on yıllık bir Penrose geleneğidir. Her hafta yiyeceklerimizi alıp Piers Park'a gidiyor ve Boston'un dans eden ışıklarını izlerken yağlı patates kızartması ve shake'leri mideye indiriyoruz.

Bundan bir trilyon yıl sonra evlendiğimde bu geleneği kocam ve çocuklarımla sürdürmeye karar verdim bile.

Önümüzdeki araba arabaya servis bölümünden kayarak uzaklaşıyor ve sıra bize geliyor. Babam camını indiriyor ve yırtık pırtık cüzdanından bir tomar para çıkarıp camdaki üniformalı gence doğru sallıyor.

"Al bakalım, tatlım. Arkamızdaki kişinin parasını da ben ödeyeceğim."

Bunu her hafta yapar.

Arkamızdaki kişi için ödeme yapar.

Bazen küüstür bir arabada yalnız bir annedir.

Bazen, bugün olduğu gibi, bir grup kabadayı üniversite öğrencisi. Camları açık ve Buick LeSabre'lerinden kalın bir ot dumanı bulutu yükseliyor.

"Çok nazıksiniz efendim," diyor kasiyer, öne doğru eğilip yiyecek ve içeceklerimizin bulunduğu kahverengi kâğıt torbaları uzatırken.

Annem nefessiz bir kıkırdama çıkarır.

"Küçük bir nezaket uzun bir yol kat eder." Babam kolunu annemin yolcu koltuğuna doluyor. Sanki ilk randevularındaymışlar ve bir izlenim bırakmak istiyormuş gibi anneme bakıyor. Keşke Koç Locken da bana böyle baksa.

Sanırım yaklaştı. Bir kere.

Locken benim atletizm ve kros koçum. Ve ben de onun vasat takımının yıldızıyım. Dokuzuncu sınıfın ilk haftasında sınıfıma girip bize seçmelere katılmamız için yalvarmadan önce seçmelere katılmayı bile düşünmediğim bir takım.

Birkaç hafta oldu ve sanırım beni fark etmesini sağlamaya çalışıyorum. Bu neredeyse ışın benim atılımım.

Geçen hafta kafeteryada oldu. O gün öğle yemeği görevindeydi. Üzerinde okulumuzun logosu bulunan mavi rüzgarlığıyla çok şık görünüyordu.

-Haki pantolon ve son moda spor ayakkabılar. Diğer tüm çocuklardan, hatta son sınıflardan bile çok daha uzundu ve yanaklarında kirli sakalları ve gamzeleri vardı.

En iyi erkek arkadaşım Ross, yemek masamızda başını öne eğerek, "Ona bakmayı kes," diye azarladı. "O yetişkin bir adam."

"Sanki daha önce seni durdurmuş gibi." Ona bir patates kızartması fırlattım. Ross bana daha iki hafta önce açılmıştı. Şok edici değildi. Aramızdaki ilişkiyi fark ettim.

ikisi de Magic Mike'ı izlerken Channing Tatum'u aynı şekilde takdir ettiler.

"Ben sadece bakarım, dokunmam." Ross patates kızartmasından mermi gibi kaçtı. Sanırım anaokulundan beri kilosuna dikkat ediyor.

"Bay Locken'a dokunmam." Elimdeki bebek havuçla onu işaret ettim.

"Henüz değil." Öne doğru eğildi ve havucu dişlerinin arasına alıp çiğnemeye başladı. "Her zaman istediğini elde ediyorsun. Aslında bu biraz korkutucu."

Koç Locken'a bir kez daha baktım ve bir de ne göreyim, bana gülümsedi.

Sadece gülümsemedi... Işıldadı.

Ayağa kalkıp ona doğru yürümek üzereydim. Ama sonra kros takımının geri kalanı kafeteryada toplandı. Hepsi erkekti. Kızlar için de bir kros takımı vardı ama ben o kadar iyiydim ki Koç erkeklerle antrenman yapmama izin verdi. Ben de onların kışlarını yerden yere vurdum ama en azından biraz yaklaştılar.

Kışımı bankın üzerine koyarak içimden onlara lanet okudum. Artık Steve Locken ile sohbet ederken görülemezdim. İnsanlar torpil yaptığımı, köşeleri döndüğümü düşünebilirdi.

"İsa'ya ihtiyacın var." Ross yüzümdeki özlemi görünce başını salladı.

Steve Locken'la ilgili tek bir sorun var.

Eğer yirmi dokuz yaşında ve benim öğretmenim olduğunu sayarsanız iki. O da evli.

"Belly-Belle? Çıkma zamanı." Babam koltuğunda iki büküm oldu ve dizime vurdu. Sıçradım, irkildim. Oh, kahretsin. Doğru ya. Ailemle birlikte bir Pazar gezisindeyim. Pencereden dışarı bakıyorum. Piers Park'tayız.

Yarın Pazartesi, bu da ormanda erken koşu antrenmanı demek. Bu da daha fazla Koç Locken zamanı demek.

Bu da mutluluk demek.

"Ah, yüzündeki şu hülyalı gülümsemeye bak. Gençliğimdeki o günleri özliyorum," diyor babam ve beni hayallerimden çekip çıkarıyor. "Ne düşünüyorsun, günışığım?"

"Bir şey yok." Emniyet kemerimi çözdüm.

Arabadan çıkarken her şeyi düşünüyorum.

Nine



Belle

Walgreens'te iyi para verdiğim yumurtlama kitinin, güneşte uzun bir yaz tatiline çıkarken güneş kremi kadar gerekli olduğu ortaya çıktı.

Çünkü o ay, Devon İngiltere'den döndükten sonra, her gün seks yaptık. Bilirsin, *her ihtimale karşı*.

Aslında, bazen günde iki kez seks yapıyorduk, bu tamamen gereksiz ve yine de çok eğlenceliydi. Bunun hamile kaldıktan sonra tekrar yapacağım bir şey olmadığını biliyordum, o yüzden neden olmasın diye düşündüm.

(Görünüşe göre, *neden olmasın* sorusunun cevabı tıbbi sitelerde bulunabilir. Çiftler bunu her gün yaparsa sperm sayısının ve kalitesinin düştüğünü açıklıyor. Şaka yapıyorlar, çünkü Devon ve ben bir çift değildik).

Sabahları, eskrim seanslarından döndükten sonra ve işe gitmeden önce buluşurduk. Ya da öğle tatillerinde. Ya da ben ne zaman

Günde on bin adımımı onun ofisinin önünden geçerken attım ve bir merhaba demek için uğramaya karar verdim.

Sonra yine gece, işim bittikten sonra.

Günün her saatinde, her pozisyonda seviştik.

Devon her zaman çekici, samimi ve mesafeliydi. Tüm tuhaflıklarımı ve kusurlarımı kabul ediyordu, hatta ona evlenilemeyeceğimi hatırlatmak için kasıtlı olarak dayanılmaz davrandığım zamanlarda bile. Aynı zamanda, bu mesafeli tavrı beni çok korkutuyordu. Daha önce duygularından bu kadar kopuk bir erkek görmemiştim.

Birlikte olduğumuz zamanlarda yaptığı telefon görüşmelerinden İngiltere'den önemli bir mesaj beklediğini anladım. Mirasıyla ilgili bir şey. Annesiyle telefonda konuşurdu. Hem *de çok*. Çocuğumun babası olacağı için mutlu olmamı sağlayacak şekilde ona sevgi ve şefkat gösteriyordu.

Kız kardeşiyle konuşurken bile her zaman sakin, tatlı bir ses tonu kullanırdı ve bu da kemiklerimin sızlamasına neden olurdu. Bir bakıma, bu kadar nazik olması gerçekten zalimceydi. Bir kız böyle mükemmel bir erkeğin yanında gardını almayı unutabilirdi. Neyse ki o kız ben olmayacaktım.

İyi adamlar hala erkektir. Sakın yaklaşma.

Devon'dan uzak durmak için çok çaba sarf etmeme rağmen, onun hayatıma samimi bakışlar attığını biliyordum. Aileme. Hikayeme.

Hoşuma gitmedi.

Bu yüzden anlaşmamız dört haftayı doldurduğunda ve takvime bakıp regl dönemimin bir gün geciktiğini fark ettiğimde, utançla karışık bir sevinç duydum.

Hamile olma ihtimalim vardı. Bir markizin varisinden.



Hamilelik testini iki gün daha erteledim, ki bu çok büyük bir çaba gerektirdi.

Esas olarak korkuyordum. Olumsuz bir sonuçtan korkuyordum - ya hormonlar işe yaramazsa - ve olumlu bir sonuçtan korkuyordum - bir bebek! Koca bir bebeğe bakamam! Bir chia petine bile zar zor bakabiliyorum. Aslında, son chia evcil hayvanıma *bakamadım*. Aisling bir noktada onu benden aldı ve kurtarmaya çalıştı ama çoktan ölmüştü.

Sonunda, üçüncü gün, cesaretimi topladım, Walgreens'e gittim ve bir hamilelik testi satın aldım. Kendime en gösterişli olanını aldım. 99.99 oranında sonucu sizin için açıklayan süslü test. Kasaya giderken hiçbir şeyin hamilelik testi kadar korkutucu olmadığını fark ettim. Bir tane alan her kadının görmek istediği şey hakkında çok güçlü duyguları vardı. Hamilelik tam buğday ekmeği gibi değildi. Bu konuda kayıtsız kalamazdınız.

Ya *gerçekten* hamile kalmak istediniz.

Ya da gerçekten hamile kalmak istemiyordunuz. Ortası yoktu.

Kasiyer testi tarayıcıdan geçirdiğinde, çıplak nikah parmağıma baktığını fark ettim. Yargılayıcı bir kaşını eğdi.

Evet, benim çocuğum İngiliz kraliyet ailesinden olmak üzere, Karen.

Kocaman gülümseyerek, "Korkutucu değil mi?" dedim.

"Durumunuza göre değişir," diye cevap verdi hızlıca.

"Evet. Benimki o kadar da kötü değil. Sadece babanın kim olduğunu bulmam gerekiyor." Solgunlaştı. Güldüm. Plastik torbayı kaptığım gibi işe koştum. Kendimi tuvalete kilitledim ve Devon'un haftalar boyunca beni masamda, sandalyemde ve yerde yediği onca zamanı hatırlamamaya çalıştım.

Bir bebek için uğraşıyorduk.

Bir çubuğa işlemek için tuvaletin üzerine çömeldiğimde, çişim hamilelik testi boyunca ilerlerken kızlarla grup sohbetime girerek kendimi meşgul etmeye karar verdim.

Grup her zaman süper aktifti, bu yüzden tek yapmam gereken gerçekten atlamaktı.

Hunter yaz için Cancun'a gitmek istiyor. Var mısınız?

Elbette. Bana tarihleri verin, ben de Cillian'a programında bu tarihlere yer ayırmasını söyleyeyim.

Sam ve benim hakkımda bir şey bilmiyorum. Birkaç haftalığına İsviçre'yi ziyaret etmek istiyoruz. Kliniği ziyaret etmem gerekiyor.

Evet. Cillian Zürih'te size katılacağından bahsetmişti.

Bankacılarıyla buluşmakla ilgili bir şey mi?

Şu kaltaklara bakın, sanki kış mevsimi değilmiş gibi yaz için planlar yapıyorlar.

Peki ya sen Belle? Fitzpatrick'lerle havuz başında margarita içmeye var mısın?

Belle: Her ne kadar bu basit sürük çiftler yarışmasında kendimi üçüncü tekerlek gibi hissetmek istesem de, bazılarımızın yürütmesi gereken gerçek işleri var.

Gördüğüm kadarıyla Flow teyze şehre gelmiş. Tavrını geri al, Belle. Belli oluyor.

O kadar temelsizdi ki komikti. En azından öyle olmasını *umuyordum*.

Persy: Hadi @BellePenrose. Çok çalışıyorsun. Bizim ikramımız.

Bana bir şeyler ikram edilmesini istemiyordum. Başkalarının iyi niyetine asla bel bağlamayacak kadar bağımsız olmak istiyordum. Bu, her zaman romantik olan kız kardeşimin tam olarak anlayamadığı bir şeydi. İnsanların kendisiyle ilgilenmesine izin veriyordu çünkü *onlarla* ilgilenmek onun doğasında vardı. Cillian'la evlendiğinde bile, bu onun parası için değildi. Pek sayılmazdı.

Belle: Çok tatlısın Pers, ama gerçekten çok işim var. Persy:

Denemediğimi söyleme.

Merak etme, Pers. Onu gördüğümüzde takım olacağız.

Tıpkı üniversitedeki gibi. Sadece sen tüm beyzbol takımı değilsin.

Aisling: Hiç üçlü yaptın mı Belle? Aisling: (ve sen sormadan söyleyeyim, evet, kızarıyorum).

Belle: daha çok ters harem gibi.

Konuşmanın başındaki zaman damgasını kontrol ettim ve altı dakika geçtiğini fark ettim. Derin bir nefes alarak tuvaletteki makyaj masasından hamilelik testini aldım ve gözlerimi kapattım.

*Her şey yoluna
girecek. Hamile
kalacaksın.*

Bunu, istediğini elde etmek için dağları yerinden oynatacak bir adamla yapıyorsunuz ve o bir varis istiyor.

Hamilelik testini ters çevirdim ve gözlerimi açtım.

Hamile.

Boğazımdan kopan nefes duvarları titretti. Bundan emindim.
İçinde neşe, korku ve zevk vardı.

Hamileydim.

Anne olacaktım. Bu
gerçekleşiyordu.

*Belki de. Sorun sadece hamile kalmak değil, bebeği doğurmaktır,
hatırladın mı?* İçimden bir ses beni uyardı.

Birkaç dakika boyunca ne yapacağımı bilemedim. Küçük tuvalette volta
attım, lavabonun üzerindeki aynanın yanında durdum ve yanaklarımı
sıkarak *Evde Tek Başına* filmindeki Macaulay Culkin gibi sessizce çılgılık
attım.

Bir anne.

Benim.

İhtiyacım olan başka kimse yoktu.

Bebeğimden başka kimse. Birbirimizin yanında olacaktık. Sonunda
bakacak başka biri olacaktı, Persy'nin Cillian'la evlenip kendi sıkı ailesini
kurmadan önce benimle ilgilendiği gibi benimle ilgilenecek biri.

Kendimi toparladıktan sonra hamilelik testinin fotoğrafını çektim ve
Devon'a gönderdim. Altyazıya gerek yoktu. Onun tepkisini görmek istedim.

Devon'ın mesajı aldığını ve açtığını gösteren iki mavi V işareti ekranda
belirdi.

Sonra... hiçbir

şey.

On saniye.

Yirmi saniye.

Otuz saniyeden sonra kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Neredeyse
savunmaya geçtim. Onun sorunu neydi?

Bolca küfür ve iyi dozda suçlama içeren sert bir mesaj yazmaya
başlamıştım ki ekranımda bir çağrı belirdi.

Devon Whitehall

Onun mülayim ve sinir bozucu ses tonunu benimseyerek
boğazımı temizledim. "N'aber?"

"İyi bir takım olduk, Sweven." Devon'ın kahkahası hattın diğer
tarafından yankılanarak midemin çukuruna ulaştı. Kalbimde bir mola verdi
ve nabzımın düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu.

Sesindeki neşeyi beklemiyordum. Bu Adonis heykeli gibi adamdan
herhangi bir duygu beklemiyordum.

"Yani, bunun üzerinde çok sıkı ve uzun süre çalıştık," diye şımdım.

"Kalınlığı unutma." Bir sigara yaktığını duydum.

"Kalın kısmını asla unutmam. Ben yaşlanıp buruştuğumda ve sen çoktan ölüp sevgili faks makinenin yanına gömüldüğünde seni hatırlayacağım şey bu."

"Faks makinesi yakılacak. Küllerinin okyanusa serpilmesini istiyor ve onu reddedemeyeceğimi biliyorsun." Kahretsin, garip bir şekilde komikti.

"Bir bebek," diye fısıldadım tekrar, başımı sallayarak. "Buna inanabiliyor musun?" "Hâlâ sindirmeye çalışıyorum," diye kıkırdadı. Ama sesi benim kadar bunalmış çıkmıyordu.

İyi ya da kötü, öyleydi. "Sizinle iş yapmak gerçekten de bir zevkti." Arka planda ofisinin koşuşturmacasını duyuyordum. "Tabii ki size ayda yirmi bin dolar ödemeye başlayacağım. İkinci üç aylık dönem boyunca bebeğin odaları için konaklama ve mobilyalar konusunda görüşeceğiz. Tabii ki, sözleşmemiz uyarınca, sizden haftalık güncellemeler bekleyeceğim."

Tamam.

Teknik olarak, Devon kötü bir şey söylemedi. Tam tersine. Ona hamile kaldıktan sonra kıcıyla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim ve o sadece senaryoya bağlı kaldı. Operada onu ektiğim o gece imzaladığımız şeye. Ama eski bir çorap gibi atıldığım hissinden kurtulamıyordum.

Eski bir çorap gibi atılmak istediniz. Aslında, kendini çamaşır sepetinin içine attın.

"Duh." Onun iş adamı tavrından etkilenmemiş gibi davranarak sesli bir şekilde esnedim. "Güncellemeler için e-posta uygun mu? Fakslardım ama yetmiş beş yaşın altındayım."

"E-posta harika. Ayrıca haftalık bir görüşme de planlamalıyız." Şimdi kulağa daha kişisel geldi.

"Aşağıdayım," dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde.

Benim sorunum neydi? Hormonlar, diye karar verdim. Ayrıca, vücut ağırlığım kadar pasta tüketerek kutlama yapacaktım. İçimdeki diğer kişi şu anda bir pirinç tanesinden daha küçük olsa bile artık iki kişilik yiyordum.

"Sekreterim Joanne'in sizinle iletişime geçmesini sağlayacağım. ikimize de uyar."

Pekala, onu çiz. Kesinlikle kişisel değil.

"Muhtemelen her hafta doktorumu görmem gerekecek çünkü rahmim düşmanca ve yumurtalıklarım polikistik."

Tek gecelik ilişki havuzuna geri döndüğümde bunu Tinder profilime eklemek için bir not aldım. Beni gerçek bir av gibi gösterdi. Öyle *değil*.

"Sweven..." Devon söyledi. Bana o aptal lakapla seslendiğinde içime bal dökülmüş gibi hissettim. "Bu çocuğun hak ettiği baba olacağıma söz veriyorum. İkimizin de sahip olduğundan daha iyi bir baba."

Onun bu yorumu bulanık duygularımın üzerine bir kova buz dökülmesi gibiydi. Ona babam hakkında kötü bir şey söylememiştim. Sadece iki dakikalık telefon görüşmesinden böyle bir varsayımda bulundu. Ama bu saçmalıktı. Babam ve ben gayet iyiydik.

Hatta harika.

Babası nalları diktiğinde neredeyse rahatlamış görünen soğuk ve umursamaz Devon'ın aksine, o öldüğünde kesinlikle bir iki damla gözyaşı dökerdim.

Zaten sahip olduğumdan daha fazla duygu sergilemek istemediğim için gırtlaktan güldüm.

"Kendi adına konuş, Devon. Babam tam bir bomba."

"Yetmiş beş yaşında olabilirim ama en azından az önce söylediklerinizi söylerken beni asla yakalayamazsınız."

"Neydi o?" Meydan okudum.

Kıkırdadı. "İyi denemeydi."

"Biraz zen yapmaya ne dersin?" Ben teklif ettim. "Tuhaf hayvanlar hakkında konuşalım. Hiç ova çizgili tenrec gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Parti ve MDMA ile geçen bir gecenin ardından uyanmış ve köklerini aldırması gereken ağartılmış kokarcalar gibi görünüyorlar."

"Peki ya Markhorlar?" diye sordu. "BabyLiss reklamlarındaki kadınlara benziyorlar. İyi günler, Sweven. İyi haberler için teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra Doktor Bjorn'a gelişmeleri bildiren bir e-posta gönderdim ve ona iyi beslenmek, iyi uyumak, dinlenmek ve her gün tükettiğim düzinelerce hamilelik makalesinde okuduğum diğer tüm saçmalıklar dışında bir şey yapmam gerekip gerekmediğini sordum.

Parmaklarım heyecandan titrerken kızlarla sohbeti yeniden açtım. Çok erkendi. Bunu biliyordum. Ve yüksek riskli bir hamilelik olduğu düşünüldüğünde tamamen sorumsuzcaydı. Ama hazzı erteleme konusunda hiç iyi değildim.

Paylaşacak haberlerim var. Yarın Boston Common'da buluşalım mı? Aisling: Kesinlikle.

Persy: Sanırım ne olduğunu biliyorum ve heyecanlıyım. Sailor: Orada görüşürüz.

Devon'a ihtiyacım yoktu.
Boston Belles vardı.

OceanofPDF.com

Ten



Belle

On dört yaşında.

İlk sefer masumdur.

Buna ilk kez diyebileceğinizi bile sanmıyorum.

Artık dokuzuncu sınıfın derinliklerindeyiz - sınavlar, ödevler, kız klikleri. Beyaz gürültüden uzak durup hedefe kilitleniyorum: en hızlı koşmak, küçük kardeşim Persephone ve arkadaşı Sailor'ın okulda sataşmadığından emin olmak ve Koç Locken'ı öpme hayalleri kurmak.

Zorlu koşu antrenmanlarımızdan birinde dizimde keskin bir ağrı hissettim.

Koşmaya devam ediyorum, pes eden biri değilim. Ama Locken sonsuza dek ağzının içinde sakladığı düdüğü çaldığında duruyorum ve diğer koşucularla birlikte topallayarak ona geri dönüyorum. Topallamamı gizlemeye çalışıyorum çünkü insan doğası hakkında bir şeyler anlamaya başlıyorum. İnsanlar zayıflık kokusu aldıklarında, işte o zaman saldırırlar.

"Kahretsin, ahbap. Sert görünüyor." Adam Handler çenesini dizime doğru sallayarak yüzünü buruşturuyor. Yere bakıyorum, hâlâ Koç'a doğru sallanıyorum. Gerçekten de berbat. Dizim şişmiş ve kızarmıştı.

"Sorun yok," diye savunmaya geçiyorum. "Zar zor hissediyorum."

"Burada neler oluyor Penrose?" Bay Locken yumruklarını beline koyar. Sesi yumuşak, çocuklara karşı kullandığı tondan daha yumuşak. Kimse ona bu konuda seslenmiyor. Neden etsinler ki? Takımdaki tek kız benim, bu yüzden insanlar bunun beni hoş karşılamaya çalışmakla ilgili olduğunu düşünüyor.

Gerçeği sadece ben biliyorum.

Gerçek şu ki, son zamanlarda bana giderek daha fazla gülümsüyor. Ve ben de ona karşılık veriyorum.

Yanlış olduğunu biliyorum. Evli olduğunu biliyorum. Karısının hamile olduğunu da. Aptal değilim. Ama bunu bir yere götürmeyi planlamıyorum. Sadece ilgisinin tadını çıkarmak istiyorum. Hepsi bu. Bir bakıma (gerçekten berbat, dolambaçlı bir yol), karısına bir iyilik yaptığımı bile düşünüyorum. Gözlerini benden ayırmadığı sürece, dürtülerine göre hareket etme tehlikesi yok. En azından onu aldatmayacak.

Her neyse, bu aptalca. Onu tanımıyorum ve ona hiçbir şey borçlu değilim. Ve ayrıca, belki de sadece benim garip kafamdadır. Belki de bana bakmıyordur.

"Her şey yolunda, Koç." Acıya rağmen gülümseyerek ona bir asker olduğumu gösteriyorum.

"Bana pek iyi görünmedi. Gel buraya."

Ben yapıyorum. Diğer tüm çocuklar etrafımı sarıyor, kürdan bacaklar ve vücutlarından sarkan aşırı büyümüş kulaklar. Hepsi irkiliyor ve dizimi işaret ediyor.

Babamın söylemeyi sevdiği gibi, işte bela geliyor.

Koç Locken bir dizinin üzerine eğildi ve kaşlarını çatarak bacağıma baktı. Nefesinin tenimi sıyırdığını hissedebiliyorum. Sıcak ve nemli. Heyecanlı karıncalanmalar omurgamda birbirini kovalıyor.

"Sana bir buz torbası getireyim. Ofisimde bekle."

"Hayır, gerçekten iyiyim," diye itiraz ediyor aptal ağzım, beynim ona susmasını ve avantajı kullanmasını söylese de. Koç Locken ile hiç bire bir zaman geçirmedim.

"Bir koşucunun dizi yüzünden bütün sezon yedek kaldığında, ben kros yıldızımı kaybettiğimde ve sen de bursunu kaybettiğinde hiçbir şey iyi olmayacak." Locken diğer çocukları soyunma odasına götürürken bana arkasını dönmüştü bile.

Koridorun sonuna sıkışmış olan ofisine doğru topallayarak ilerliyorum. Kapı açıktı. Masasının önüne oturuyorum ve bir inilti çıkarıyorum, çünkü lanet olsun, canım yanıyor. Dikkatimi dağıtacak bir şey ararken etrafıma bakıyorum. Raflarında koşuyla ilgili bir sürü kitap, birkaç kupa ve ünlü atletlere sarıldığı çerçeveli resimler var. Sarışın ahşap masasının üzerinde karısıyla nişan fotoğrafı var. Bir tür saman tarlasındalar, öpüşüyorlar ve elmas yüzüğü yakalamak için eli kameraya doğru eğilmiş. Kadın ufak tefek, esmer ve... bilmiyorum... iyi görünüyor. İyi bir insana benziyor, olmasını umduğum her şeye benzemiyor. Sürekli onun beni öptüğünü hayal ettiğim için korkunç, iğrenç bir suçluluk duygusuyla çarpılıyorum.

Bu çok aptalca. Kalkıp gitmeliyim.

Hazır başlamışken kros yarışını da bırakayım. Voleybol daha çok bana göre.

Kolçakları destekliyorum, ayağa kalkmak üzereyken ofisine giriyor ve kapıyı kapatıyor. Hatırladığımdan daha büyüktü. Daha uzun. Odayı dolduruyor. Bana babamı hatırlatıyor ve ben babama deli oluyorum. Ama Bay Locken hâlâ o kadar çocuksu görünüyor ki, babamın aksine, onu öpmeyi düşünmek ürkütücü gelmiyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Her zamanki gibi iş.

Koç Locken bir buz torbasını havaya kaldırıp bana doğru fırlattı. "Bas."

Bana söyleneni yapıyorum. Soğuk dizime iyi geliyor. İnledim. "Burs alsam iyi olacak. Koşmayı sevmiyorum bile."

Gülüyor ve beni şaşırtarak sandalyesini çekip benimkinin önüne koyuyor. Kalbim dakikada bin mil hızla atıyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Tınısı alçak, hırçın.

"Evet. Tamam." Kendimi çok aptal, çok genç, çok çocuksu hissediyorum. Keşke söyleyecek sofistike bir şeyim olsaydı. Onu şaşırtacak bir şey. Bir çocuktan fazlası olduğumu anlamasını sağlayacak bir şey.

"Bir bakayım." Davet edercesine dizine vuruyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, benden ne istediğinden emin değilim. Herhalde bana bir şey önermiyor.

"Ayağını kucığıma koy. Hasarın ne olduğunu görmek istiyorum."

Bana söyleneni yapıyorum, göğsüm gururla kabarıyor. Bunu takımımdaki diğer çocuklara asla teklif etmeyeceğinden oldukça eminim.

Kucağı kaslarla dolu. Kaya gibi sert. Bacağım uzun ve sıska ve yakından bakarsanız sarı saçlarımin onu kapladığını görürsünüz. O eğilir

dizime bastırđım buz torbasını çıkarıyor. Kaşlarını çatıyor. "Daha iyi görünmüyor."

"İyi hissediyorum," diye yalan söylüyorum.

"Bacağını döndürmeyi dene."

Denerim. Başarısız oldum. Yani, yapabiliyorum. Sadece çok acıtıyor. Koç Locken teslim olmuş bir iç çekiş bırakıyor.

"Biraz kan dolaşımını teşvik edersek yardımcı olur. İzin verir misiniz?" Ellerini kaldırıyor -güzel eller, not ediyorum- ve havada tutarak bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

Bana dokunmak mı istiyor? Gerçekten mi?

"Sadece kan akışını dize geri getirmek için" diye açıklıyor.

Tabii ya. Tabii ya. Aklımı çukurdan çıkarmalıyım. Bu çok utanç verici.

Yutkunuyorum, o kahverengi gözlere bakıyorum.

Ferris Bueller's Day Off filmindeki Matthew Broderick'e benziyor. Dorky-hot. Güvenebileceğiniz türden bir seksi çünkü dünyanın ondan hala davranış beklentileri var.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda neden garip davrandığımı bile bilmiyorum. Bana cinsel tacizde bulunmuyor. Kelimenin tam anlamıyla bana sorun olup olmadığını soruyor. Bir tecavüzcü izin almadan üzerime atlar. Bunu çok fazla yorumluyorum.

Başımı sallıyorum, dizime masaj yapmaya başlarken meraklı gözlerle onu izliyorum. Masum bir his. Öpüşme, okşama gibi şeylere meraklı olduğum bir aşamadayım ama penisler hâlâ büyük bir itici güç. Onlar çok... ekstra. Otursana. Biri sütyenini her çıkardığında striptizci direği gibi dikilmek zorunda değilsin.

Kan dolaşımına yardımcı olmak için başparmaklarını dizime doğru itiyor. Bir zamanlar keskin olan ağrı şimdi hafifliyor. Parmaklarının altındaki kasların çözüldüğünü hissediyorum.

"Daha iyi mi?" Locken soruyor.

Tekrar başımı sallıyorum. Yutkunuyorum. Parmaklarına bakıyorum. Alyansına. Elleri kıvrılıp dizimin arkasına, o hassas noktaya masaj yapıyor ve ben kendime rağmen kıkırdayıp kıvranıyorum.

"Kasların gerçekten gergin." Kaşları çatıldı. O lanet alyans tenime her dokunduğunda ateş gibi hissettiriyor. Neden orada olmak zorunda? Ben mezun olana kadar bekleyebilirdi -bir ömürle kıyaslandığında dört yıl nedir ki- ve birlikte olabilirdik.

"Esneme hareketleri üzerinde çalışmalısın Penrose. Kasların kısalıyor. Muhtemelen genetik."

"Muhtemelen annemin tarafından," diye katılıyorum. Annemin kısa kaslarını bana aktardığına güveniyorum.

Parmakları uyluğuma kadar uzanıyor. Artık o kadar da masum hissetmiyorum. Vücudum karıncalanıyor. Ama başka bir şey daha var. Boğazımda bir endişe yumağı.

"Evet," diye kekeleyerek artık rahatsız edici bir hal alan sessizliği dolduruyorum. "Daha fazla esnemeliyim. Bunu gece rutinime ekleyeceğim."

"Bu çok önemli."

Bacağım onun dokunuşu altında gevşek ve esnek hissediyor. Tıraş olmadığımı görmesine aldırmiyorum bile.

"Tanrım, bu çok iyi." Başımı arkaya atıyorum ve inliyorum.

Kıkırdıyor. "Bu kadar yetenekli olduğun için şanslısın Penrose. Herkes özel muamele görmüyor."

Ama bunu benim için yapmasını sağlayan benim yeteneğim mi?

İşaret parmağı bir kez eşofmanımın kenarına, kasıklarına yakın bir yere dokunuyor. Tam geri çekilmek üzereydim ki tamamen çekildi ve ayağa kalktı. Gülümsemesi utangaç ama sakın. Gözlerimin içine bakıyor.

"Daha iyi misin?"

Telaşla yanımdaki buz torbasını kapıp ayağa fırlıyorum. "Daha iyiyim."

"Tekrar yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ne zaman istersen. Bazen elmasların parlaması için biraz ovalanması gerekir."

Aynı gün babamın banyosunu basıp bir jilet buldum ve bacaklarımı kasık bölgeme kadar tıraş ettim.

Sonraki iki ay boyunca dizime-uyluğuma- masaj yapması için ona gittim.

Kendime her şeyin burs için olduğunu söylüyorum.

Eleven



Belle

Ertesi gün Boston Common'da Aisling, Sailor ve Persy ile buluştum.

Üç genç anne de bebek arabaları, bebekleri ve benim durumumu değerlendirmek için iki sentleriyle geldiler.

Yakında kendimi tanga ve gece kulüpleri dünyasından bambu göğüs pedleri, gaz çıkarma bezleri ve kundakların harikalarına taşımak zorunda kalacağımı hatırlatıyorlardı.

Arkadaşlarımla bebek arabaları kişiliklerine uyuyordu.

Sailor bir şehir koşucusunu itti. Sportif, etkili ve tamamen siyah. "Müşterilerin favorisi," diye övünmüştü bana bir keresinde, o sırada keyfim yerindeydi ve umurumdaymış gibi davranmıştım.

Persephone'nin hem Astor hem de Quinn için çift Bugaboo'su vardı, bembeyaz ve kesilmişti, ancak Astor'u köpek benzeri bir tasmaya bağladı ve sarhoş bir Chihuahua gibi parkta dolaşmasına izin verdi.

Bir de gümüş haçlı Balmoral bebek arabasına sahip olan Aisling vardı. Şık, pahalı, asil ve düzgün görünüyordu - tıpkı ait olduğu kadın gibi

için. Ambrose içinde evindeymiş gibi görünüyordu.

Hepimiz paltolarımızı giymiş, ağaçlarla çevrili ortak alanda ilerliyor, Özgürlük Yolu ile asker ve denizci anıtlarının yanından geçiyorduk.

Gökyüzü buzdan bir perdeydi, bulutlar şehir merkezindeki profesyonellerin sabah kalabalığı gibi lacivert renkte hareket ediyordu.

"On yedinci yüzyılda Ann Hibbins adında bir kadının Boston Common'da cadılık suçlamasıyla idam edildiğini biliyor muydunuz?" Sailor, Xander'la birlikte bebek arabasını iterken sordu. "Herkesin görmesi için onu astılar."

"Tanrım, Denizci." Aisling arkadaşımıza yan gözle bakarak bir haç işareti yaptı. "Güne başlamak için ne eğlenceli bir gerçek."

Persy güldü. İçime bir melankoli saplandı. Devon bu iğnelemeyi takdir ederdi. Ama ona öylece mesaj atamazdım. Bebekle ilgili olmayan şeyler hakkında konuşmamamız gerekiyordu. Arkasında durduğum kuralım. Sadece berbattı.

"Her neyse!" Persephone haykırdı. "Her ne kadar kadınların cadılık suçundan asıldığını duymak istesem de, Belle'in bize söyleyecek bir şeyi var."

"Bu ince geçiş için teşekkürler, kardeşim."

İtecek bir bebek arabası olmayan tek kişi ben olduğum için, Sailor'ın yürümeye başlayan kızı Rooney'i tasmalarından biriyle tutarken, o da asfalt yürüyüş yolundaki güvercinleri kovalamaya çalıştı. Kavga çıkarmaya çalışan küçük sarhoş bir adama benziyordu. Bunun için buradaydım.

"Henüz erken ama bu fırında bir çörek olduğunu bilmenizi istedim." Karnımı işaret ettim.

Kızlar bebek arabalarını itmeyi bırakıp sevinç çığlıkları ve sarılmalarla üzerime atladılar. Ne olup bittiğinden habersiz olan ama heyecanı hisseden Rooney ve Astor da bacaklarımızın arasına girip bana sarıldılar ve "Belle Teyze! Belle Teyze!"

Herkesi kollarımın arasına aldım ve biraz utanarak güldüm. Bu akşam aileme telefonda söyleyecektim. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğum için çok mutlu olmayacaklardı ama benden daha iyisini beklemediklerini biliyordum. Evlenecek biri olmadığımı biliyorlardı. Küçük kız kardeşimin ayak izlerini takip edeceğime dair hiçbir hayalleri yoktu.

"Sen ve Devon bütün bir ay boyunca kendinizi yatak odasına mı kilitlediniz? Çok hızlıydı!" Sailor bebek arabasına uzandı, neşesi hâlâ yerindeydi.

yeşil gözlerinde dans ediyordu.

"Bu grubun yaş ortalaması yaklaşık iki buçukken bu konuşmayı yapmak istediğimden emin değilim." Bebek arabalarına ve çocuklara doğru bir el salladım. "Çocukların neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok," dedi Aisling kibarca.

"Dürüst olmak gerekirse, benimki hala renk körü, daha çok genç."

Persy ona gülümseyerek, "Rooney ve Astor var," diye hatırlattı. "Bunu haftalık paket servis gecemize saklayalım."

"Belle'in hiç şarap içmeyeceği." Denizci zaferle gülümsedi. "Bizim için daha fazlası."

"Yakın zamanda kulübe de gitmeyecek." Persy olayların bu şekilde gelişmesinden özellikle mutlu görünüyordu. "Bu da kimsenin içkisine bir şey katamayacağı anlamına geliyor."

Böyle bir şey hiç olmadı ama kız kardeşim çok endişeliydi.

"Her neyse, umarım senin için burada olduğumuzu biliyorsundur. Neye ihtiyacın olursa söylemen yeterli. Gerçi Devon'ın hamilelikte büyük bir rol oynamak istediğini düşünüyorum." Persephone çenesini aşağı doğru eğerek beni inceledi.

"Devon defolup gidebilir. Skoru biliyordu. Bekle..." Yürüyüşümüze devam ederken söyledim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Devon kendini tutamadı. Dün gece iyi haberi vermek için Cillian'ı aradı." Persy'nin yüzü kocaman sırtışından neredeyse yarılacaktı. "Cillian bana söyledi."

Sağduyulu davranmadığı için Devon'ı hamilelik testiyle sakatlamayı aklıma not ettim.

"Bu tam bir saçmalık. Avukatlık kanunu falan yok mu?" Devon'ın Batı dünyasına harika bir baba olacağını haber verdiğini bilmek hiç de kötü hissettirmese de şikâyet ettim. Özellikle de hamile olduğumu söylediğimde verdiği soğuk tepkiden sonra.

"O *senin* avukatın değil, dum dum." Sailor şakağıma vuruyormuş gibi yaptı. "Yine de, içine düştüğün bu saçmalıklar yüzünden bir noktada avukatın olması gerekeceğinden eminim."

"Ayrıca, muhtemelen Cillian'a söylememesini söyledi ve Cillian da kendini tutamadı. Ağabeyim karısının onayını almak için ulusal sırları ve Teksas eyaletini gözünü kırpmadan ele verirdi." Aisling gülümseyerek bakışlarını Persephone'ye çevirdi.

Persy'nin yanakları renklendi. Başını eğdi. Aisling haklıydı. Cillian karısına karşı savunmasızdı. Hunter ve Sam de eşlerine hayır deme konusunda pek iyi değillerdi.

Başımı salladım. "Önemli değil. Sadece çok fazla zaman almadığına sevindim. Demek istediğim, asıl risk hamileliğin devam etmesi. Hamile kalmak işin kolay kısmıydı. Ama yine de."

"Hmm, çocuklar? Oyunbozanlık etmek istemem ama bana mı öyle geliyor yoksa siyah paltolu bir adam bizi mi takip ediyor?" Sailor bir kaşını kaldırdı.

"Nerede?" Aisling kafası karışmış bir halde sağa sola baktı. "Saat üç yönünde."

Aisling ve Persephone hemen dondular, kurnazca birkaç bakış atmaya çalıştılar. Bense bundan daha az ustaydım. Başımı sertçe çevirdim ve gözlerimi bizden birkaç düzine metre ötedeki bir ağacın arkasına gizlenmiş bir adama diktim. Uzun boylu ve iriydi. Başında bir şapka vardı ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü, bu yüzden neye benzediğini göremiyordum.

"Bu Sam'e söylemen gereken bir şey mi?" Persy, Aisling'e sordu.

Aisling kaşlarını çattı, kaşları birbirine yaklaştı. "Ben öyle düşünmüyorum. Şu anda kimseyle açık bir sorunu yok. Rusları dağıttığından beri ortalık sakin. Hatta belki de onun zevkine göre fazla sessiz. Eğer tehlikede olduğumu düşünseydi, en az iki askeri olmadan kapıdan çıkmama izin vermezdi."

Bu doğruydı. Sam, Aisling'i güvende tutmak için koca bir ordu toplayabilirdi. Eğer korumaları yoksa, bu Sam'in huzurlu bir yıl geçirdiği anlamına geliyordu.

"Peki ya sen?" Sailor, Persephone'ye döndü. Kız kardeşimin kocası işinde tertemiz olsa da, ailesini kaçırmanın kârlı bir fikir olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Persy başını salladı. "Fitzpatrick klanı bir güvenlik şirketiyle çalışıyor. Hepsi eski gizli servis ajanları. Adam kaçırma da dahil olmak üzere her senaryo için ne düzeyde bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu her zaman biliriz. Şu anda düşük çünkü Royal Pipeline'ın hisseleri Wall Street'te değer kaybediyor."

"Zavallısın," diye mırıldandım. "Gelecek ayın ipoteğini nasıl ödeyeceksin?"

Bütün gözler bana doğru kaydı. Tekrar omzumun üzerinden baktım. Adam şimdi gitmişti ama bahse girerim arkasına saklanacak başka bir ağaç bulmuştur.

"Ne?" Öfkelendim. "*Peşimden* kim geliyor olabilir?"

Aslında aklıma gelen bir kişi vardı ama çoktan ölmüştü.

"Belki de size mektup yazan kaçıklardan biridir?" Denizci önerdi. "Sen Boston'daki en kötü şöhretli kadınlardan birisin, Belle."

"Hayatta olmaz. Bu adamlar iyi işlenmiş bir cinayeti planlamak şöyle dursun, bir sabit hattı bile zar zor kullanabiliyorlar." Ama her ihtimale karşı kızıl saçlı Rooney'i kendime doğru çektim. "Bahse girerim, biz gittikten sonra bir tanesine sürtünecek bir sürüngendir."

"Anne, birini ovmak için ne var?" Rooney Sailor'a gıdıkladı, o da bana *şimdi mutlu musun* bakışı attı. Yüz ifadem ona, *evet, çok*, dedi.

"Şey... Onu şimdi tekrar görebiliyorum ve sana bakıyor, Belle." Persephone'un sesi keskin bir bıçağın tenime sürtünmesiydi.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Avuçlarım terlemeye başladı. Zihinsel olarak, yıllar boyunca insanlarla yaşadığım tüm sorunları gözden geçirdim, ama hiçbir *bunu* gerektirecek kadar büyük görünmüyordu.

Mantık, mafya prensi kocasıyla Aisling'in ve dünya gezegenindeki en zengin (ve en zalim) adamlardan biriyle evli olan Persy'nin birincil hedefler olduğunu söylüyordu. Ama ikisi de haklıydı - tam da kocaları durumlarını bildiği için, zarar görmelerini imkânsız hale getirecek güvenlik düzenlemeleri yaptılar.

"Bize söylemediğin bir şey var mı?" Aisling en iyi barışçı tonunu kullanarak mırıldandı. "Bize anlatabilirsin. Senin tarafında olduğumuzu biliyorsun. Her zaman."

Ama yapamadım.

Çünkü anlatacak bir şey yoktu.

"Her şey yolunda." Arkamdan bir bakış daha yakalamaya çalıştım.

Siyah bir tavus kuşunun izi bir heykelin arkasında kayboldu.

Siktir et.

"Tut şunu lütfen." Sailor Rooney'nin tasmağını verdim ve adamın peşinden koşmaya başladım. Heykele doğru koştum, öfke kanımda asit gibi yanıyordu. Bu adam kimin peşinde olursa olsun, hesap vermesi gereken çok şey vardı.

Heykelin arkasına geçtim ve onu heykele yaslanmış, telefonundaki resimleri karıştırırken buldum. Sırtımın fotoğrafları, diye fark ettim, ekranında kırmızı pardösümün görüntüsünü yakaladığımda.

"Güzel numara, ha? Bir de önünü görmelisin." Yumruğumu geriye doğru savurdum, suratının ortasına bir yumruk atmak üzereydim. Gözlerini kaldırdı. Bir inilti çıkardı ve kaçtı. Yumruğum havada savruluyor, hiçbir şeye çarpmıyordu.

Onu kovalamaya başladım. Persy ayaklarımın dibindeydi.

"Belle!" diye haykırdı, çılgınca ve soluk soluğa. "Geri dön. Bunu yapamazsın!"

Tabii ki bunu yapabilirim.

Bunu yapmak benim *görevimdi*.

Uzun zaman önce, erkeklerin sırf yapabildikleri için kadınları incitmelerine asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Çünkü fiziksel olarak daha güçlüydüler.

Kız kardeşim arkamdan koşarken ben hızımı artırdım. Adam hız kazanıyordu. Bu arada Persy doğduğundan beri ilk kez atletik yönünü göstermeye karar vermişti ve bana yetişmeyi başararak beni ceketimin yakasından tutup diğerlerinin yanına çekti.

"Beni rahat bırak, Pers!" Kükredim. "Pislik herif benim fotoğraflarımı çekmeye cesaret etti, şimdi nedenini bilmek istiyorum." Onu silkeledim, sakat dizimi iterek daha hızlı koşmaya başladım. Persy ısrarcıydı. Bu yeni güç nereden geliyordu?

"Yapamazsın!" Önüme atladı ve artık onu kovalayamayacağım kadar uzakta olan adamla aramda bir bariyer görevi gördü.

Bu adam bir ay kadar önce Madame Mayhem'de bana yaklaşan adam olabilir. *Lanet* olsun.

Persy omuzlarımı tuttu, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Şimdi beni dinle. Cesur olduğumu biliyorum, top toplayıcı olduğumu da biliyorum ama anlamalısın, artık sadece sen değilsin. İçinde biri var ve onu düşünmen gerekiyor. Anladın mı?"

Doktor Bjorn ile yaptığım konuşmanın anıları gözümün önüne geldi.

Yüksek riskli.

Düşük tehlikesi.

Seni yakından izlememiz gerekecek.

Acımasızca başımı salladım. Haklı olduğumu biliyordum. Böyle çekip gitmekle ne halt düşünüyordum ki?

"Peki," dedim asık suratla. "*Peki*. Ama bu işin peşini bırakamam."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum," diye vurguladı Persephone.

"Cillian'la konuşacağım. Ne yapabileceğimize bakarız."

Ama bir erkeğin, kayınbiraderimin bile bana bakıcılık yapmasına izin vermeyecektim. Kendi işimi kendim halledecektim.

"Hayır, ben hallederim."

Persy, "Ona kendi başına yaklaşarak değil," dedi.

Başımı sallayarak onayladım ama kelimelerimi kullanmaktan kaçındım. Tanrı ince yazıların içindeydi.

Persy beni kucakladı. "İşte bu benim en sevdiğim kardeşim."

"*Tek* kız kardeşini kastediyorsun," diye inledim, yanağım onun delicesine şişmiş, süt dolu göğsüne çarpmıştı.

Başımı okşadı. "O da var."

OceanofPDF.com

Twelve



Devon

Emmabelle'in hamileliğini açıklamasından üç gün sonra, haftalık sohbetimiz için annemle telefonda görüştüm. Sesi nefessiz ve sevinçliydi. Çok sürmez diye düşündüm. Ona baba olacağımı söylediğim anda neşe treni duracaktı.

Ebeveyn olacağım için sevinirken, annemi hayal kırıklığına uğratacağım için de somurtuyordum. Daha da kötüsü, Sweven hamile olduğu için artık onun dağınık ve yıkanmaya ihtiyacı olan yatağına girmeme izin verilmiyordu.

Sanki iyi davranışlarım için cezalandırılıyordum.

"Merhaba, sevgili Devvie. Eğer konu Harry Tindall'sa, üzülerek söylüyorum ki kendisi hâlâ Cayman Adaları'nda ama yakında döneceği haberini aldım."

"Teşekkür ederim anne. Ama konuşmamız gereken başka bir şey var." Back Bay'de bir çatı katı olan dairemin önünden geçerken üzerimde yorucu bir antrenmanın ardından belime bağladığım havludan başka bir şey yoktu.

"Var mı?" Annem sordu. "Aklında ne var, tatlım?"

Oturma odamdaki şöminenin önünde durdum ve elektronik düğmeyi açtım.

"Oturuyor musun?" Babam öldüğünde bana yaptığı muamelenin aynısını ona da yaptım. Deri koltuğa gömüldüğünü duyabiliyordum.

"Şimdi öyleyim," sesi gergin çıkıyordu. "Kötü bir şey mi oldu?" "*Nefes al.*"

"Nefes almak abartılıyor. Sadece söyle, lütfen." "Baba olmak üzereyim."

"Ben ... uh ... şimdi ne var?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Bir baba," diye onayladım. "Birinden bebek sahibi olacağım."

Keskin bir gümbürtü duydum -muhtemelen telefonunu düşürmüştü- ve ardından ahizeyi almak için çabaladı. Kulağıma bir sonraki konuşmasında nefes alış verişleri sert ve sıkıntılıydı. "Yani bana bir *piçin* babası olmak üzere olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ya da bir piç," dedim kolayca. "Muhtemelen bir piç. Çocuğun annesi bana kız olacağını düşündüğünü söyledi ve genellikle yanılmaz."

"Ama... ama... nasıl? Nerede? Ne zaman?"

Neresi gerçekten gerekli miydi? Belle ofis masasında yayılırken ona çarptığımda mı, yoksa duştayken ona çarptığımda mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dört bin metrekarelik dairemin mutfağına doğru ilerledim. Bir binada, özellikle de Back Bay'de hiç bu kadar büyük ve gösterişli bir şey görmemiştim. Ofisimle aynı titizlikle ve eski moda bir şekilde tasarlanmıştı. Bir sürü oyma meşe, pahalı kumaşlar, bronz kaideler ve kıpkırmızı boyalı bir friz.

En önemlisi de çok az duvarı olan geniş, açık bir alandı. Tam da istediğim gibi, şiddetli klostrofobiden muzdariptim.

"Adı Emmabelle. İlişkimiz sıradan bir ilişkiydi. Hiçbir zaman resmi olarak birlikte olmadık. Çocuk onda kalacak."

Diğer hattaki sessizlik annemin daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğunu gösterince dikkatlice ekledim: "Emmabelle burlesk işinde. İnternette bir resmini bulabilirsin. Köşe yazarı olarak cinsel özgürlük hakkında bazı makaleler yazdı ve erotik bir takvim için poz verdi. İkinizin çok iyi anlaşacağınıza inanıyorum."

Elbette böyle bir şeye inanmıyordum ama babamın ölümüne bu kadar yakın bir zamanda onu hayal kırıklığına uğratmak bana pek doğru gelmiyordu.

"Onunla neden tanışayım ki?" Annem karşılık verdi.

"Çünkü o senin değerli torununun annesi olacak," dedim rahatlıkla.

"Ondan doğacak her şeyi torun olarak görmüyorum." O kadar öfkeliydi ki sesi titriyordu.

Annemin bana bir parti vermesini beklemiyordum ama bu konuda bu kadar düşmanca davranmasını da beklemiyordum. Ne de olsa onunla ve Cecilia ile ittifakımı sürdürmüş ve onlara maddi yardımda bulunmuştum. Tek beklentim hayatımı yaşama şeklimi kabul etmesiydi.

Ve benim yöntemim, rızası olmayan kadınları mahzenlere kilitlemeyi ve derilerini yemeyi içermiyordu. Evlilik dışı çocuk sahibi olmak o gün ve çağda yaygın bir uygulamaydı.

Buzdolabını açtım ve kendime bir hindili sandviç hazırlamaya başladım. "Torununu göremeyeceksin o zaman. Sen kaybedersin."

"Zamanla fikrimi değiştirebilirim," diye açıkladı sesi yumuşayarak. "Sadece bir gayrimeşru çocuğun tüm parlak geleceğinizi mahvetmesini istemiyorum. Yirmi birinci yüzyıldayız. Bunu sessiz ve kontrol altında tutma konusunda gayet yetenekliyiz."

"Neden sessiz ve kontrol altında tutmak isteyeyim ki?"

"Çünkü evlenmek isteyebilirsin."

Asla evlenmeyeceğime yemin etmiştim ama annemin bir telefonla daha fazla kötü haber alabileceğini düşünmüyordum.

"Böyle bir durumda karıma karşı dürüst olurum."

"Her eş bundan mutlu olmaz."

"Lafı dolandırmayı bıraksak nasıl olur? Ne söylemek istiyorsan söyle."

"Louisa, Devvie."

Adı kulağımda çınladı. Babamın onu bana öptürmesi çenemi sıkmana neden oldu.

"Peki ya o?" Buzdolabının kapağını tekmeleyerek kapattım ve buğday ekmeğinin üzerine hafif mayonez ve biraz hardal sürülmüş hindi koydum. "Sence hamile bıraktığım burlesk perisiyle yaptığım anlaşmayı kabul edecek mi?"

"*Striptizci* mi demek istiyorsun?" Annem skandala uğramış bir halde soluk soluğa kaldı. "Bugünlerde striptizci dediğiniz şey bu, değil mi?"

"Elbette." Alaycı bir şekilde esnedim. "Ona ne istersen onu söyle."

İçim lav oldu, sıcaktan cızırdadı. Bu bir yalandı. Sweven'ın takdir etmeyeceği bir yalan. Yani annemin torununu görmek istememesi iyi bir şeydi. Çünkü Belle'e tepeden bakmaya kalkarsa

... Tanrı yardımcısı olsun, artık bakacak yüzü olmayacaktı.

"Evet, her şeyin üstesinden gelmenin yolları vardır Devvie. Modern uygarlıkla birlikte çapkınlar dünyadan silinmedi. Biz yüksek sosyete kadınları sadece gizliliğimizi korumak için yeni numaralar öğrendik."

"Louisa ile evlenemem." Sandviçimin üzerindeki bir dilim peynire, şu anki sıkıntımın bizzat sorumlu olduğunu ima eden bir hiddetle vurdum. "Bu da nereden çıktı şimdi? Beni bu konuda hiç zorlamadın. Sadece babam zorladı ve o da bunun bedelini tek oğlunu kaybederek ödedi. Louisa'yla evlenemeyeceğim gibi, bir daha onunla birlikte *görünemem* bile. İngiltere'deki medya, bir dükün kızının peşinden koşarken aptal bir Amerikalıdan evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak üzere olduğumu öğrenirse bayram eder."

The Daily Londoner'ın kraliyet ailesinin her hareketini takip etmeye adanmış bir gazeteci ekibi vardı. Bunun gizli kalması mümkün değildi.

"Bu tartışmanın sonu değil," dedi annem iş adamı edasıyla. "Bu şeyin vadesi ne zaman?"

"Sanırım yaklaşık altı ya da yedi haftalık, yani *bu şey* bir süre daha burada olmayacak."

"Hamile olduğunu bilmek için çok erken. Sanki her şeyi planlamış gibi," diye düşündü annem.

Emmabelle ve benim bu çocuğu doğurmaya karar verdiğimizizi ona söylemedim. Annemi sevmeme rağmen, bu onu ilgilendirmezdi.

"Herkes Whitehall'lar kadar kurnaz değil anne."

Telefonu kapattım. Sandviçimden bir ısırık aldım, tadına bakmadan çiğnedim.

Annemin bir sonraki hamlesi her ne olursa olsun, onunla kafa kafaya vereceğimi biliyordum.



"Beni öldürecek misin?" Eskrim partnerim Bruno, ertesi gün neredeyse beynini maskesinden delip geçerken sordu. İki eskrimci arasında bedensel temas anlamına gelen *corps-a-corps* eskrimde yasa dışıydı. Bu, eskrimde üçüncü

Bunu yaptığım zaman. "Seni rahatsız eden ne?" Bruno paslanmaz çelik maskesinin arkasından sordu.

Sorusuna bir cevap vermekten kaçınarak, annemle yaptığım konuşmayı ve Belle'den gelen radyo sessizliğini düşünerek tekrar saldırıya geçtim.

Eskrim fiziksel bir satrançtı. Sadece hızlı uzuvlar ve hızlı içgüdüler değil, belli bir düzeyde entelektüellik de gerektiriyordu. Bu yüzden benim en sevdiğim spordu. Ben ileri atıldım, Bruno ise daha temkinli davranarak şeritten uzaklaştı.

"Devon." Başındaki maskeyi yırtarak minderden dışarı fırladı. Yüzü ter içindeydi, gözleri kocaman açılmıştı. "Devon, *dur!*"

Ancak durmam için bana yalvardıktan sonra onu neredeyse öldürdüğümü fark ettim. Küçük ve korkmuş bir halde odanın bir köşesine sıkışmış, kılıcını indirmiş, vücudu titriyordu.

"Bir şeyler yaşıyorsun dostum. Kendini toparlamalısın."

Bununla birlikte, hışımla çekip gitti. Kaşlarımı çatarak maskemi çıkardım.

Benim bokum asla birlikte olmadı, seni aptal.



Oradan Sam's Club'a gittim.

Perakende depo zinciri mağazasıyla karıştırılmamalı. Arkadaşım Sam Brennan'ın işlettiği Badlands, en iyi kumar masalarına, viskiye ve kokaine ev sahipliği yapıyordu.

Kulübün kendisi yeraltında değildi, bunun yerine halka açıktı. Ancak arka taraftaki poker odaları özenle seçilmişti.

O odalara elimden geldiğince sık giderdim. Haftada en az üç kez. Bazen daha fazla.

Rahat kumar odalarından birine sıkışmış olan Sam, Hunter, Cillian ve ben yeşil keçeyle kaplı bir masanın etrafında kâğıt oyunu oynuyorduk. Başımızın üzerinde bir puro dumanı bulutu dolaşıyordu. Yarı boş konyak ve viski bardakları dirseklerimizi çevreliyordu.

"Nihai femme fatale'i hamile bıraktığın için tebrikler." Hunter elindeki kâğıtların arkasından bana Colgate gülümsemesini gösterdi. Okey oynuyorduk,

Bu da Sweven'ın gözünde gerçekten de yaşlı bir osuruk olduğuma dair şüphelerimin artmasına hiç yardımcı olmadı.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Hiç sorun olmadı."

"Bela mı? Hayır. Tuhaf mı? Evet. Hâlâ birbirinize takıldığınızı bilmiyordum," diye düşündü Hunter.

Emmabelle Penrose hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu. Hâlâ müşteri olarak gördüğüm Cillian ve Hunter ile ve ısrarlı ricalarına rağmen müşteri olarak kabul etmeyi kabul *etmediğim* Sam Brennan ile değil.

"Kazara mı oldu?" Cillian purosunu emerek ve bana ürpertici bir düşmanlıkla bakarak sordu. Bir şey olduğu için değil. Bu sadece onun her zamanki ifadesiydi. Uzaktan da olsa mutlu görüldüğü tek an, karısı ve çocuklarıyla birlikte olduğu zamanlardı. Başka zaman olsa, onu en sevdiği hobisini uygulamak isteyen bir seri katil sanabilirdiniz.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim neşeyle, masanın ortasındaki yığından yeni bir kart kaydırarak.

"Bunun bir kaza olduğuna eminim. Kimse geleceğini o dışı kurda bağlayacak kadar aptal değildir." Sam Guinness'inden bir yudum aldı ve odayı sıkıntıyla taradı.

"Son baktığımda, karın ellerinde Mystic Nehri'ni dolduracak kadar kan olan bir adamla evlenmişti. Bu *onun* IQ'su hakkında ne söylüyor?" Kaşlarımı çattım.

"Bu onun IQ'sunun da geri kalanı gibi ilahi olduğu anlamına geliyor. Ancak sizinki en iyi ihtimalle şüpheli. Karımı yüzüme vurmak, kendinizi altı ayak altında bulmak için harika bir yoldur."

"Bu duyguları kontrol et, evlat. Muazzam bir sorumluluk olabilirler." Patron edasıyla elini okşadım, ses tonum da yüz ifadem kadar boştu. Hayranlarından biri olmadığımı unutup duruyordu. Bütün gözler merakla bana döndü.

"O vahşi çocuğa aşık mısın?" Hunter bana acıyan bir bakış attı. "Lanet olsun, Dev. İşin içinde 100 bin avans olmadığı sürece *kimseyi* savunmuyorsun."

Cillian sırttı. "İyi bir koşusu vardı."

"Benimle bu şekilde konuşmaya devam ederse, kısa bir tane de." Sam elektrikli sigarasını kayıtsızca çiğnedi.

Bu, dışarıdan bakan birinin düşünebileceğinin aksine, evrenimizde hoş bir akşamdı.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, dostum." Hunter başını salladı. Yakışıklı piç Papa'nın cinsel yolla bulaşan hastalık sonuçlarından bile daha temizdi. Yıllardır sert bir içki içmemiştii, karısıyla bir araya geldiğinden beri de içmemiştii.

"Onu oldukça mutlu bir şekilde yaptım ve herhangi bir kırmızı kanlı erkeğin yapmayacağına inanmakta zorlanıyorum." Parmaklarımı masanın üzerinde gezdirerek kartlarımı inceledim. Birdenbire bütün geceyi burada geçirme ihtimali o kadar da cazip gelmemeye başladı.

Telefonu elime alıp Belle'i aramak, kahkahalarını, keskin, esprili kırbaçlarını dinlemek istedim. Bunun bir seçenek olmadığını biliyordum.

"Çocuğunuzu taşıyan kadının yanında olamamak delilik gibi görünüyor. Deneyimleyemeyeceğiniz o kadar çok şey var ki. Tekmeler, bebeğin pozisyon değiştirirken yaptığı küçük taklalar. Onları ilk kez ultrasonda görmek. Yemin ederim, Rooney'i o siyah beyaz ekranda ilk gördüğümde neredeyse altıma işeyecektim. Bana parmağını gösterdi ve bacaklarını sonuna kadar açtı." Hunter gururlu bir kahkaha attı, sanki kızının Nobel Ödülü'ne aday gösterildiğini açıklamış gibiydi.

Sam masanın ortasından bir kart daha çekerek, "Tekmelemek işin iyi kısmı," diye huysuzca onayladı. "Aisling işten sonra elinde uzun bir bardak soğuk suyla beni bekler ve Ambrose'un tekmelerini hissedebilmek için onu içerdi."

"Ne zamandan beri hepiniz bir grup yaşlı hizmetçiye dönüştünüz?" Kollarımı sıvadım. Burası giderek daha sıcak olmaya başlamıştı ya da belki de sadece sinirlerimi bozuyorlardı.

Hamilelikten kurtulmanın iyi bir şey olduğundan hiç emin değildim. Ama başka seçeneğim yoktu. Tüm bu süre boyunca sessiz kalan Cillian'a baktım. Masadaki tüm erkekler arasında karakter olarak bana en yakın olan oydu - aslında bir tür kalbe ve hala çalışıyor olsa da tuhaf bir ahlaki pusulaya sahip olduğum gerçeği dışında.

"Hepsi saçmalık, değil mi?" Ona homurdandım. "Hamile kadınlar hormonludur, talepkârdır ve akıllarını kaçırmışlardır. Babam annem her hamile kaldığında, sırf onunla uğraşmak zorunda kalmamak için onu ailesinin yanına gönderdi."

Bütün gözler bana çevrildi. Yıllar, on yıllar boyunca ailem hakkında hiçbir şey söylemedikten sonra nihayet ailemle ilgili kişisel bir şey söylediğimi fark ettim.

İlk iyileşen Cillian oldu.

"Bu doğru. Hamile bir kadın bunların hepsi olabilir." Omuz silkti. "Ve o aynı zamanda senin için dünyadaki en önemli insanı taşıyan kişidir. Gerçek şu ki, bir kadına iki kez aşık olursunuz. Bir kez,

Böylece size bir çocuk vermesini istiyorsunuz. Ve ikinci kez, bunu yaptığında ve onsuz yaşayamayacağınızı anladığınızda."



O gecenin ilerleyen saatlerinde Badlands'ten tökezleyerek çıktım ve kendimi Madame Mayhem'e doğru yürürken buldum. İki mekan birbirinden çok uzakta değildi ve temiz kış havasını kullanabilirdim.

Kart oyunu sırasında biraz düşündüm ve Emmabelle'in hamileliğinde aktif bir rol almak istediğimi fark ettim. Sweven onun hamileliğinin yüksek riskli olduğunu söylememiş miydi? Bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı döngüde kalmam önemliydi.

Ayrıca, arkadaşlarımın sahip olduğu her şeyi istiyordum. Lanet olası bebekler.

Doğmamış çocuklar ultrason sırasında parmakla gösteriliyor.

Uzun bardaklar dolusu soğuk su (bunun hangi bağlamda söylendiğini unuttum).

Madam Mayhem'e vardığımda, adının ne kadar yerinde olduğunu hatırladım. Kan kırmızısı duvarların arasından kaos akıyordu. Barın arkasında üç kişi vardı. Bunlardan biri Emmabelle'di, bir noktadan diğerine koşarken saçları şakaklarına yapışlıyordu. Mekân insanlarla dolup taşıyordu. Barındırabilecekleri maksimum kapasiteye uymalarının hiçbir yolu yoktu. Müşteriler bara ulaşmak için birbirlerinin üzerine yığılıyordu. Arz talep dengesi bozulmuştu. İşler kontrolden çıkıyordu. Aptal ineğin erken izne ayrılıp hamileliğini izlemeye yetecek kadar parası vardı, ama kontrolü bırakmayı sevmiyordu. Böylece ikimiz kaldık.

Sahnede, burlesk dansçıları tüm hareketlerini yanlış yapıyordu, kargaşadan dikkatleri dağılmıştı. Grup akortsuz çalışıyordu.

Fazla düşünmeden barın arkasına atladım, tüvit ceketimi çıkardım, kollarımı sıvadım ve insanlara hizmet etmeye başladım.

"Bira dolabı nerede?" Doğmamış bebeğimin annesini kenara itmek için kıcımlı kullanarak müziğin üzerine bağırdım. "Ve temiz bardaklar."

"Burada ne yapıyorsun?" Sweven ter içinde bağırdı. Benim tarafımdan kurtarılmaktan pek de memnun görünmediğini belirtmek gerekir.

"Seni çökmekten kurtarıyorum." Aynı anda birkaç sipariş aldım ve bira şişelerini açmaya ve kafamda hatırladığım kokteyl tariflerini takip ederek elimden gelenin en iyisini yapmaya başladım.

"İhtiyacım yok-" diye başladı her zamanki ben-bağımsız-bir-kadınım-duyun-kükreyin konuşmasına. Aniden ona doğru döndüm ve bir parmağımı dudaklarının üzerine koydum.

"Yardım edin. Biliyorum. Bundan bir an bile şüphe etmiyorum, yoksa içine bir bebek koymazdım. Dürüst olmak gerekirse, muhtaçlığı oldukça itici buluyorum. Ama sen aynı zamanda gelecekteki çocuğumun annesisin ve ölene kadar çalıştığını görmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Ters ters baktı.

"Am. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye ters ters baktı, şaşırmıştı.

Sonraki bir buçuk saat boyunca meyveli kokteyller servis ettim, wasabi bezelye kaselerini yeniden doldurdum, organik soda kutuları için insanlardan fazla para aldım ve hatta bir danışma toplantısının ilk on beş saniyesinde kazandığıma benzer bir miktar bahşiş aldım.

Daha sonra ortalık sakinleşince Belle'i kolundan tutup ofisine sürükledim. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde kapıyı kapattım, mini buzdolabına doğru yürüdüm, iki şişe su çıkardım ve birini açıp ona uzattım.

Ofisinden nefret ederdim. Başımı döndürmeye yetecek kadar küçük ve sınırlıydı, kötü anıları geri getiriyordu.

"Susamadım," diye küstahça konuştu.

"Bu suyu iç," dedim dişlerimi sıkarak, "yoksa kız kardeşine bu hamileliği korumak için ne kadar az şey yaptığını söylerim."

"Beni ispiyonlayacak mısın?" Gözleri

kısıldı. "Bir kalp atışında, sevgilim."

Tereddütle suyu yudumlamaya başladı.

"Neden buradasın, Devon?" İnanılmaz bir şekilde hatırladığımdan daha da dağınık olan masasına yaslandı.

Müdahaleye ihtiyacı var mıydı? Bu tedavi edilebilir bir durum muydu?

"Bu gece çocuklarla ilginç bir konuşma yaptım. Bunun ardından, sadece doğumdan sonra değil, hamileliğiniz boyunca yanınızda olmak istediğime karar verdim. İlk üç aylık dönem en kritik dönem, değil mi? Etrafta koşturup beş kişinin işini yapmana izin veremem. Sana yardım etmek istiyorum.

Yapmayı düşündüğüm ilk şey iki ya da üç barmen daha işe almak. Personel sayınız çok az."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, suyunun kalanını yudumlarken ve alnını silerken.

Bu konuda benimle kavga etmemesine şaşırdım. Sonra tekrar, özellikle yeşilimsi görünüyordu ve her zamanki perisi gibi değildi.

"Sorun şu ki, çılgın standartlarım var ve Ross ve benim şu ana kadar görüştüğümüz hiç kimse yeterince iyi görünmüyor. Dansçılarım ve diğer barmenlerle iyi anlaşacak kişileri işe aldığımdan emin olmalıyım."

"Kendini kemiğe kadar çalıştıramazsın."

"Yapamaz mıyım?" Başı sanki boynuna tam olarak bağlı değilmiş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bu kadının sırf bir şeyi kanıtlamak için kendini öldüreceğinden giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştım. "Şimdiye kadar iyi bir iş çıkardım, değil mi?"

"Ne pahasına?" Ona doğru bir adım attım, ona dokunmamak için tüm kontrolümü kullanıyordum. Birlikteyken ellerimi onun üzerine koymamak doğal gelmiyordu ama buna alışmam gerekiyordu. Anlaşmamıza saygı göstermem gerekiyordu. "Hem neden isteyesin ki? Bu deneyim sana bir şey öğretmedi mi? Hayatta işten daha fazlası var."

Alaycı bir kahkaha attı. "Senin için söylemesi kolay, sen lanet bir asilsin, kardeşim. Paranın içinde doğdun."

Ona yirmi bir yaşından beri ailemin servetinden tek bir kuruşa bile erişemediğimi ya da *bruh*'un aslında bir kelime değil, İngiliz dilinin yüzüne tükürmek olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu.

"Ne beni ne de kendini kandırıyorsun Sweven. Hepimiz kararlarımızı duygusal olarak alırız, sonra da rasyonel bir mantık yürütürüz. Her ne satıyorsan, ben satın almıyorum. Önemli olana konsantre olmalısın. Bırak da sana yeni çalışanlar bulmakla ben ilgileneyim. Şu Ross denen adamla konuşacağım. Birkaç hafta önce öküzlerini kokladığım için zaten kendimi ona oldukça yakın hissediyorum."

Hafif bir kahkaha attı, çökmüş bir battaniye kalesi gibi kendi içine yığıldı, yorgun ve genç görünüyordu. Birdenbire *çok* gençleşti.

"Tamam mı?" Çenemi aşağı doğru eğdim.

Başını salladı. "Her neyse. Ama bu, bu gösteriyi sen yönetiyormuşsun gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor. Bu tek seferlik bir şey, tamam mı?"

"Bir kerelik," diye kabul ettim, oysa içten içe bunun pek çok kereden biri olacağını biliyordum.

Ve onu becermeyi de bitirmediğimi.

OceanofPDF.com

Thirteen



Belle

Ertesi sabah tuvalete koştum ve midemde ne kadar az şey varsa hepsini kustum.

Hafta başından beri sabah bulantılarıyla ilgili sorunlar yaşıyordum.

Sorun şuydu ki, klozetle yakınlaşmadan sadece üç şeyi mideye indirebiliyordum: pirinç keki, zencefilli şeker ve diyet kola.

Beslenme uzmanı değildim ama bu üç şeyin ne benim ne de bebeğim için vitamin ve mineral açısından zengin, dengeli bir diyet oluşturmadığından emindim.

Bununla birlikte, üç yıldır mücadele ettiğim fazladan beş kiloyu vermemle sonuçlanacak güzel bir diyet planı oluşturdular.

Alnımı klozet kapağına yapıştırdım ve acınası bir şekilde yanan alnıma değen serinliğinin tadını çıkardım. Terli ve bitkin bir haldeydim. Salarım enseme yapışmış ve ıslak teller halinde sarkıyordu.

Gözlerimi kırptım, banyomdaki kireç yeşili zemine odaklanmaya çalışırken görüşümde beyaz noktalar dans ediyordu.

"Lütfen Bebek Whitehall, bugün peynirli bir parça tost yememe izin ver. Senin proteine, benim de çeşitliliğe ihtiyacım var. Sabah bulantılarının doğanın kadınlara tüm kötü şeylerden uzak durmalarını söylemenin bir yolu olduğunu anlıyorum, ama söz veriyorum, önümüzdeki dokuz ay boyunca kahve, alkol, çiğ et veya sashimi'ye yaklaşmayacağım. Eğer beni rahat bırakırsan turşu ve akide şekeri de atarım."

Bebek Whitehall, internette bulduğum bir tabloya göre şu anda bir barbunya büyüklüğündeydi ve savunmamı ikna edici bulmadı. Tabii ki başka bir kusma nöbeti başladı.

Son gücümle telefonu elime aldım ve Devon'a mesaj attım.

Belle: Daha ilgili olmak istediğini söylediğini biliyorum. Kadın doğum uzmanımdan randevu almayı düşünüyorum.

Devon: ?

Her zaman tuvaletten bir metreden daha uzakta olamam.

Devon: 1 numara mı 2 mi?

Belle: 3.

Belle: (kusma).

Joanne'den randevu alıp sana bir taksi göndermesini isteyeceğim.

Ah, onun güvenilir sekreteri. Çünkü bu işe karışmak istediğini söylediğinde aslında demek istediği, ona sağlıklı ve tumbul bir bebek doğurana kadar beni kontrol etmek istediği idi.

Sorun değil. Kendim

yapabilirim. Devon: Beni

haberdar et.

Siktir git.

Ama aslında o son mesajı ben göndermedim. Duygusallık kokuyordu ve ben öyle şeyler yapmadım.

Kendime acıyarak, ayakkabı kutusu dairemde ayaklarımı sürüyerek ilerledim, kederli bir şekilde etrafa bakındım ve hangi cehennemde olduğumu merak ettim.

koca bir bebeği sığdıracaktım. Bebeğin kendisi fazla yer kaplamazdı ama eşyalarının bir odaya ihtiyacı olacaktı.

Ve bu yaştaki bebeklerin her türlü eşyası vardı.

Kız kardeşimin ve tüm arkadaşlarımla çocukları vardı ve onların oyuncakları ve mobilyaları için dönümlerce arazi gerekiyordu. Beşikler, alt değiştirme masaları, şifonyerler, mama sandalyeleri, beşikler, oyuncaklar. Liste hiç bitmiyordu ve ben şu anda kahve fincanlarım için bir yer bulmakta zorlanıyordum.

Kalacak yer bulamayacak kadar yorgun olduğum için günün ilk yarısını Netflix'te gerçek suç belgeselleri izleyerek geçirdim (çünkü hiçbir şey bir seri katilin günlüklerini takip etmek kadar anaç bir anne adayının çığlıklarını atamaz). Kapının çalınması beni sarstı.

Ayaklarımı kanepeden atarak inledim. Kapımı açtım, ancak Boston Common'a yaptığım gezinin ve sapığımın anısı yeniden canlandığında kim olduğunu sormam gerektiğini fark ettim.

Bir sepetin içindeki pislik.

Sam Brennan'ı arayıp bugünlerde bir fahişeyi korumak için bir korumaya ne kadar ücret ödediğini sormak istiyordum ama hamileliğimin beyin sisi hayatımı ele geçirmişti. Ayrıca, son birkaç gündür her şey sakindi.

"Sweven?" Lüks bir zincir mağaza üniforması giymiş sivilceli bir adam bana gülümsedi, elinde yaklaşık bir milyon kahverengi poşet vardı.

Vay be. Seri katil değil.

"Son zamanlarda bu lakaba cevap veriyor gibiyim, evet." Yalnız olduğundan ve yanında bir seri katil olmadığından emin olmak için sağa sola baktım.

"Sizin için bir teslimatım var. OrganicU'dan temiz meyve suları, egzotik meyve sepetleri ve bir haftalık hazır yemekler. Bunu nereye koyayım?"

Başımınla mutfağa doğru işaret ederek yolu gösterdim. Küçük babam hıyarın tekiydi ama en azından düşünceli biriydi.



İşe kızgın bir kunduz tarafından sürüklenmiş gibi görünerek gittim. Kan çanağına dönmüş gözler, gelişigüzel toplanmış düğümlü saçlar ve sevgiyle Dönem Elbisesi olarak adlandırdığım bir elbise. *Bir sebebi vardı.*

Kulübe girerken Ross'un tanımadığım üç kişiyle birlikte durduğunu fark ettim. Kalbim hemen göğsümde çarpmaya başladı. Genel olarak yabancıları pek sevmezdim ama özellikle de kulübümdeki yabancı adam ve Common'da beni kovalayan diğer adamla yaşadığım olaylardan sonra.

"Oh iyi. Uyuyan güzel geldi." Ross dönüp bana baktı ve kahvemi uzattı. Barın üzerine koydum, sadece kokusu bile hayatım boyunca tükettiğim her dilim pizzayı kusma isteği uyandırdı.

"Sadece üç dakika geciktim." Elimdeki çantayı tezgâhın üzerine bıraktım ve pek de zarif olmayan bir şekilde koltuğa çöktüm. "Alınma ama, bu insanlar da kim?"

"Üçüncü bir tarafça işe alınan yeni çalışanlarınız. Büyüleyici, değil mi?"

Tahmin ettiğim üçüncü kişi Devon Whitehall'dı. Bebek daha doğmadan helikopter ebeveyn olmayı başaran adam.

İlk çalışan Morgan'dı; pixie saçları, hızması ve Vegas'ı aydınlatmaya yetecek kadar tavrı olan, dikine meydan okuyan bir spitfire. Kendisini Troy ve Sparrow Brennan'ın Michelin yıldızlı restoranında beş yıllık deneyime sahip sertifikalı bir miksolog olarak tanıttı ve bana özellikle çift vardiya çalışmak üzere işe alındığını iddialı bir şekilde açıkladı.

İkincisi, New York'ta yirmi yıllık bar işletmeciliği deneyimi olan kırklı yaşlarındaki Alice'ti. Alice'in kaba saba elleri, gerektiğinde sarmaşıkları ve sorun çıkaranları bardan atmakta usta olduğunu gösteriyordu.

Üçüncü çalışan Simon Diamond (sahne adı isteyen var mı?) adında, yaklaşık bir RAM kamyon büyüklüğünde bir adamdı. Simon, sanki kaçmasını engellemesi gereken bir mahkummuşum gibi tüm süre boyunca bana baktı. İş geçmişini sorduğumda yarım yamalak bir açıklama yaptı. "On yıl boyunca fedailik yaptım."

"Oh. Daha fazla fedaiye ihtiyacımız yok." Kibarca gülümsedim, Ross ve Morgan'ın ona nasıl kokteyl yapılacağını öğretmesini planlıyordum.

Simon bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bu gülümseme kemiklerimin korkuyla kırılmasına neden oldu. "Buraya fedai olmaya gelmedim."

"Ne için buradasın?" Kahvemden bir yudum aldım ve hemen fincana geri damlattım. Kötü bir fikirdi. Kötü, çok kötü bir fikir. Bebek Whitehall kafeine dokunmama sözümü tutmamamdan etkilenmemişti.

"Şu ve bu. Her şey, gerçekten."

"Her işin ustası, ha? Buna gerek kalmayacak."

"Önümüzdeki dokuz ayın parasını çoktan aldım, hanımefendi. Benden kurtulamayacaksınız."

Hangisini daha rahatsız edici bulduğumu bilmiyordum. Varlığını bana zorla kabul ettirmesi mi yoksa bana hanımefendi demesi mi?

Devon'un bu insanları benimle çalışmaya nasıl ikna ettiği konusunda *da* hiçbir fikrim yoktu. Belli ki aşırı kalifiyeydiler. Burlesk dansçıları izlemeye gelen orta yaşlı erkeklere bol bol cin tonik servis edecekleri gerçeğini telafi etmek için burnundan para ödediğinden emindim.

"Belle, tatlım, biraz daha takdir ve biraz daha az şirretlik harika olurdu." Ross arka ofisten çıktı ve bara doğru yürüdü, suratı asık ve biraz da sinirli görünüyordu. Gittiğini fark etmedim bile. "Devon iki kişilik yemek yediğin konusunda beni bilgilendirdi."

Bir elini omzuma koydu ve bana baktı. "Neden bana söylemedin? En iyi arkadaşlarından biri olduğumu sanıyordum."

"Öylesin." Dudaklarımı yaladım, bana seslenilmesine alışık değildim ama yine de takdir ettim çünkü Ross'un incinmeye hakkı vardı. "Özür dilerim, Ross. Sadece... genel sağlık sorunları yüzünden. Bu yüksek riskli bir hamilelik, o yüzden çok erken açıklamak istemedim."

"Oh." Buzlarının çözüldüğünü hissedebiliyordum ama bunu ondan sakladığım için hâlâ mutlu değildi.

"Devon'ın ağzının kapatılması gerekiyor. Times Meydanı afişi yaptırmadığına şaşırdım." Etrafıma ilgisiz bir şekilde baktım. Afişlerden ve reklam panolarından bahsetmişken, çıplak poz verdiğim günler sona ermişti. Bebek Whitehall'ın gelecekteki terapisti için yeterince malzemesi olacaktı ve benim çıplaklığım da bu karışıma eklenmeyecekti.

"Ona zaman ver. Bunu da yapabilir."

Ross'a parmağımı salladım. Orta parmağımı tekrar yumruğumun içine kıvırdı ama sesinde öfke yoktu. "Bunu görmezden geleceğim, çünkü son birkaç hafta içinde pek çok değişiklik yaşamış gibisin."

Alt dudağımı kemirdim ve bir saniyeliğine top kırma maskaralığını bırakmaya karar verdim. Yani, bu Ross'tu. Benim Ross'um. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Yani... onunla tanıştınız." Cümlenin sonuna soru işareti koymamıştım. İçim sızladı.

"Evet." Morgan, Alice ve Simon etrafa bakınıyor ve birbirleriyle konuşuyormuş gibi yaparken Ross gizlice başını salladı.

"Ve... siz ne düşündünüz?"

"Bence..." saçlarımı savurdu, sevgiyle oynadı, "...şeytanın sikinden daha seksi, bir Netflix dükü gibi konuşuyor ve senin için deli oluyor. Bu anlaşmayı onaylıyorum."

"Bana istemediğim bir nimet verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hazır konu açılmışken, ilişkilere alerjin olduğu için bunu bir şekilde mahvedeceğini biliyorum, ama lütfen, Belly-Belle, *lütfe*n, onu biraz daha tutabilir miyiz?" Ellerini birbirine çırpı ve evlat edinmek istediği sokak kedisine rastlamış bir çocuk gibi bana köpek yavrusu gözleriyle baktı.

"Hayır." Çantamdan küçük bir ayna çıkarıp kırmızı rujumu kontrol ettim ve serçe parmağımla çizgileri sildim. "Onun işi bitti."

"Bunu ona söylemelisin. Bu gece barda çalışmana izin verirsem beni bizzat dövmekle tehdit etti. Bu yüzden seni en geç saat altıya kadar ofiste çalışmaya göndereceğim, sonrasında da evine döneceksin."

"Saat altıda mı?" Kükredim. "Şu anda saat dört!"

"Dört yirmi. Geç kaldığını unutma." Ross küçük aynayı eline alıp kendi yansımasını kontrol etti. Botoks durumunu kontrol etmek için kaşlarını kaldırdı. Bana kalırsa dermatoloğuna gitmeden önce en az üç ayı daha vardı.

"Beni kendi iş yerimden atamazsınız." Aynayı kaptığım gibi çantamın içine soktum.

"Bahse girmek ister misin? Bay Whitehall sizi sözleşmenizin 12.5 maddesine yönlendirmemi istedi - bu arada, bir sözleşmeniz olduğu için *çok* sıcak - doğmamış çocuğunuzu tehlikeye atarsanız, sizi dava etmek için gerekçeleri olabilir."

Vay anasını. Neden dost canlısı Front Runner'dan hamile kalamadım? Bir köprünün altında ölene kadar içsem bile umurunda olmazdı.

Ross ya da Devon'la tartışmanın bir anlamı yoktu. Tartışma fırsatını kaçıran biri olduğum için değil, aslında birkaç saat uyuyabileceğim için. Çok yorulmuştum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Devon haklıydı.

-Dinlenmeye *ihtiyacım vardı*.

İstemeyerek de olsa ofisime çekildim. MacBook'umu açtığımda masamın kenarında duran bir yığın zarfı fark ettim. Devon'ın onları açıp sadece nefret mektubu olmadıklarından emin olmam konusunda söylediklerini hatırladım.

Belki de piyangoyu ben kazandım?

Belki orada burleskin abartılı, eğlenceli ve cinsel özgürlükçü harikalarını kutladığım için ne kadar harika olduğumu söyleyen hayran mektupları vardır?

Yığını kendime doğru çektim ve eleyerek incelemeye başladım.

Zaten ödemiş olduğum bir sürü fatura, Boston gençliğinin yozlaşmasındaki önemli rolüm hakkında iki kızgın mektup ve birkaç ay önce bir gösteriyi izlemeye gelen ve deniz biyoloğu olarak işini bırakıp *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın burlesk kadrosuna katılmak için ilham alan bir kadından bir teşekkür mektubu.

Bir mektup daha aldım, bu seferki basılmıştı.

Kime? Emmabelle

Penrose'a. Yırtıp açtım.

Mektup kısaydı ve Maryland'deki bir posta kutusunun iade adresini içeriyordu.

Emmabelle,

*Hayatınız için endişeleniyor
musunuz? Olmalısın.*

*Etrafında olup bitenlere biraz daha dikkat etseydin, seni uzun zamandır
izlediğimi fark ederdin.*

İntikamımı planlıyorum.

Nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve kimlerle takıldığını biliyorum.

Korktuğun kısım burası. Haklısın. Sen ölene kadar dinlenmeyeceğim.

Kimse sana yardım edemez.

En iyi arkadaşının kocası Sam Brennan değil.

*Aptal kız kardeşin Persephone ya da onun milyarder kocası
değil. Son zamanlarda takıldığın o havalı adam bile. Kararımı
verdiğimde, kaderin mühürlenmişti.*

*Bu mektubu polise götürebilirsiniz. Aslında, bunu yapmanızı tavsiye
ederim. Bu sadece sana endişelenecek daha fazla şey verecek ve zaten
berbat olan hayatını daha da berbat edecek.*

*Bana yaptığın şey için seni öldüreceğim. Ve
bunun için üzgün bile olmayacağım.*

*Asla senin değil,
Her şeyini aldığın kişi.*

Midem, kahvaltıda içtiğim aptal temiz meyve suyunun etrafında sıkıştı.
Boston Common'daki o adam benim için oradaydı.
Ona haksızlık ettiğimi düşünen aynı kişi miydi, yoksa sadece casusluk yapmak için mi oradaydı?

Her iki durumda da, biri benim
peşimdeydi. *Hayatımın* peşinde.
Görünmez bir düşman.
Boynumun etrafında bir ilmek
oluştu. Kim olabilir?

Envanterimi çıkardığımda, Dünya gezegenindeki en iyi insan olmaktan çok uzak olduğumu kabul etmek zorundaydım, ancak hiçbir şekilde baş düşmanım yoktu. Aklıma gelen hiç kimseyi incitmemiştim. Hele ki böyle bir öfke noktasına varacak kadar.

Uzun zaman önce *bir* olay olmuştu. Ama olaydan etkilenen tek kişi artık hayatta değildi.

Neyse ki bundan sonra her ihtimale karşı her yere yanımda götürereceğim bir silahım, Krav Maga becerilerim ve yanıma yaklaşırsa bu kişiyi kendi ellerimle boğacak belalı orospu tavrım vardı.

Ayrıca, başıma gelenlerin tam olarak reklamını yapamazdım. Devon'a ve en yakın arkadaşlarıma bu mektuptan bahsetmek sadece daha fazla kaos yaratırdı.

Zaten bebeğimin babası hayatımın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu ve ben de ona benim adıma karar vermesi için zaten sahip olduğundan daha fazla hareket alanı vermek istemiyordum.

Hayır, bu da başa çıkmam gereken bir başka zorluktu.

İlgilenmem gereken başka biri daha vardı ve gerekirse onun için adam öldürecektim.

Bebeğim benim.

Fourteen



Belle

Kadın doğum muayenesi tam zamanında geldi. Bebek Whitehall'ın düşmanca rahmimdeki hayatını duymak ve ayrıca şu anda altı kilo vermeme neden olan sabah bulantılarım için yaklaşık beş bin reçeteli ilaç almak için sabırsızlanıyordum - tabii ki istemedim.

Devon'un sekreteri Joanne sabah beni aradı ve benim için bir taksi gönderdiğini söyledi. Sesi Jennifer Aniston da dahil olmak üzere dünyadaki en tatlı insan gibi geliyordu.

"Şimdi, ne hakkında olduğumu bildiğimi söylemiyorum ama umarım dostumuz Lord Whitehall size iyi davranıyordur," dedi diğer hattan.

"Hanımefendi, bana *çok* iyi davranıyor."

"Böyle bir şey yok!" diye bağırdı. Bir sonraki sözlerini düşündüğünü duyar gibiydim, "Tekrar söylüyorum, bunu ne için ayırdığımı bilmiyorum ama... umarım bu kalıcı olur. O harika bir adam. Güçlü, kendinden emin, sağlam, jilet gibi. İyi bir kadını hak ediyor."

Öyle, diye düşündüm acı acı. Onun için böyle biri olamamam çok kötü.

Bir saat sonra taksiye bindiğimde, büyük boy güneş gözlüklerim ve suni kürk mantomla, Devon'ın yolcu koltuğunun diğer ucunda oturduğunu, şık bir takım elbise ve palto giydiğini ve telefonunda e-posta yazdığını görünce şaşırdım.

"Sweven." Bana dönerken telefonu cebine koydu, kendine özgü Hugh Grant aksanıyla konuşuyordu. Hay sikeyim.

"Pislik herif," diye karşılık verdim, hem mecazi hem de gerçek anlamda işime burnunu soktuğu için hâlâ sinirliydim. "Sen buradasın. Yaşasın ben. Bu durumu da kontrol altına almaya çalışacağını bilmeliydim."

"Yeni çalışanlarınızdan memnun musunuz?" Benim iğnelememi görmezden geldi. Aslında hepsini. Neden geri çekilmiyordu? Neden benden vazgeçmiyordu, tıpkı boyun eğdirmek için tükettiğim diğer tüm erkekler gibi?

"Bir hafta içinde sor."

"Hatırlatma ayarlayacağım." Alaycı olup olmadığını anlayamadım.

"Onların bedelini sana geri ödeyeceğim, biliyorsun." Başımı serin koltuğa yasladım ve rahatsızlığımı hafifletmek için gözlerimi kapattım.

"Berbat görünüyorsun, sevgilim."

"Teşekkürler, boo." Ne kadar da neşeliydim, değil mi?

"Yani bitkin görünüyorsun. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Saçımdan çekilebilirsin."

"Üzgünüm, çok güzel kokuyor."

Yorgun bir gülümseme bıraktım. "Bu tavrımla seni soğutmayacağım, değil mi?"

Omuz silkti ve kalbimin neredeyse duracak kadar yavaşlamasına neden olan orantısız bir sırtış fırlattı. "Zarif şeylerin genellikle dikenleri vardır. İstenmeyen ilgiyi uzak tutmak içindir."

"Gerçekten beni tekrar becereceğini mi düşünüyorsun, ha?"

Gözlerimi kırdım. "Olumlu," diye onayladı.

Doktor Bjorn'un muayenehanesine vardığımızda, kadın doğum uzmanım Devon'un eski bir erkek arkadaşım olduğu ve aşkımızı yeniden alevlendirdiğimiz gibi tuhaf bir izlenime kapılmıştı. Böyle düşünmesi için bir neden yoktu elbette. Sadece düşündü.

"Eski aşkların bebek yapımı nedeniyle yeniden alevlenmesinden daha çok görmek istediğim bir şey yok." Heyecanla ellerini çırparak ikimizi de muayene odasına götürdü.

"Bu adam için kullanacağım tek alev benzetmesi onu ateşe vermem olurdu," diye mutlu doktoru temin ettim.

Devon karanlık bir şekilde kıkırdadı ve sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovdu. Sepetler içinde uyuyan bebeklerin resimleriyle dolu koridordan geçtik. Düşündüğünüzde, bebekler ve kedi yavrularının sahiplenme açısından pek çok ortak noktası vardı.

"Senin de anlayabileceğin gibi, hormonları çoktan tepetaklak oldu." Devon beni kızdırmak için kasıtlı olarak şovenist davranıyordu.

Yine de beni kızdırdığını anlamasına izin vermeyecektim. "Düğün çanları çalmasını beklemeyin Doktor Bjorn," dedim. Onunla evlendiğimden emin olmalıydım.

Devon'un beni elde edemeyeceğini biliyordu. Sadece onunla takıldığım için bile bir anksiyete krizinin eşiğine gelmiştim.

Bazı kızlar travmatik bir deneyimden sonra kendilerine dokunulmasını istemiyordu.

Ama ben? Bedenim erkeklerin ilgisine çok açıktı. Bu fikri tamamen reddeden beynim, kalbim ve ruhumdu.

Ahşap dolaplar, bir muayene masası ve bebekler ve cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili daha fazla çizelgenin bulunduğu küçük bir odaya girdik.

"Not edildi, Bayan Penrose. Bay Whitehall, vajinal ultrason muayenesi için bize katılmak ister misiniz?" Kadın doğum uzmanım Devon'a sordu, bana değil. Bu ikisi gerçekten iyi anlaşıyordu.

Ayrıca, böyle bir şeye karar verecek kişi ben olmamalı mıyım?

"Yapmaz," dedim, aynı anda Devon da "Memnuniyetle yaparım," diye haykırdı.

Doktor Bjorn aramıza baktı. "Özür dilerim. Genellikle bir erkek ultrason için partneriyle birlikte geldiğinde belli bir sonuca varırım. Haddimi aştıysam özür dilerim. Karar vermeniz için sizi yalnız bırakacağım ve birkaç dakika içinde geri geleceğim. Lütfen bornozunuzu giydiğinizden ve muayene masasında belden aşağı soyduğunuzdan emin olun Bayan Penrose."

Devon ve ben birkaç saniye bakıştıktan sonra, "Peki senin sorunun ne?" diye sordu.

"Bu bir vajinal muayene."

"Yani? Seninkini daha önce her açıdan gördüm. Becerdim, yaladım, parmakladım ve oynadım."

"Bu benim hayatımda çok önemli bir an, seni mağara adamı," diye bağırdım.

"İkimiz için de samimi. Orada *benim* çocuğum var." Karnımı işaret etti.

"Ve vajinam," diye hatırlattım ona.

"Tanrım, çocuk gibisin." *Nihayet* -nihayet- davranışımı aşmıştı. Ama bu düşündüğümün yarısı kadar bile tatmin edici gelmedi.

"Ben senden on yaş daha gencim."

"Bak," diye iç geçirdi, asi bir çocukmuşum gibi başını sallayarak. "Hiçbir yere bakmayacağıma söz veriyorum... hassas. Sadece bebeği görmek istiyorum. *Benim* bebeğimi."

"Görecek bir şey yok." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu noktada, bir fasulye kadar büyük."

"*Bizim* fasulyemiz," diye düzeltti.

Haklıydı ve haklı olmasından nefret ediyordum. Ayrıca ona hayır diyemediğim için de nefret ediyordum. Ne çalışanlar konusunda, ne doktorda bana katılması konusunda ne de başka bir şeyde. Çünkü gerçek şuydu ki... etrafta başka biri varken bir şeyler yapmak o kadar da kötü hissettirmiyordu.

"Peki, tamam. Ama eğer çöreklerime bakarsan, yemin ederim senin unlu mamullerini mahvederim."

Bana kaşlarını çattı. "Benzetmelerin üzerinde çalışmalısın."

"Aletini yumruklardım demek istedim."

"Zekice."

Vajinal ultrason bir vajinal ultrasonun gidebileceği kadar iyi gitti. Devon ve ben rahmimdeki küçük noktayı sabit ve gururlu bir şekilde gördük. İkimiz de huşu ve şaşkınlıkla ona baktık.

"Küçük fasulye iyi görünüyor. Dinlendiğinizden ve stres seviyenizi düşük tuttuğunuzdan emin olun." Konuşan Doktor Bjorn'du. Doğal olarak Devon'a.

"Anlaşıldı, Doktor."

"Tamam, atla ve benimle ofisimde buluş."

İşte o zaman Devon'a ters ters baktım. "Sakıncası var mı?"

Sanki daha önce görmediği bir sihir numarası yapmışım gibi bana bakarken yakaladım onu. Kocaman masmavi gözleri duygu ve gururla doluydu. Ve bu beni öldürdü. Kollarımı ona sarıp öpemediğim ve benim de aynı şeyleri hissettiğimi söyleyemediğim için kahroldum.

Hepsini. Şok. Heyecan. Huşu. Bunun yerine, kaşlarımı kaldırdım, sanki *iyi mi* demek ister gibi?

"Doğru. Elbette." Devon ayağa kalktı, sanki kalmak için başka bir nedeni varmış gibi etrafına bakındı. "Ben sadece... şey, evet. Evet. Giyinmen bitince doktorun ofisinde görüşürüz."

Doktor Bjorn sabah bulantılarını hafifletmek için bana bazı haplar yazdı ve iyi bir iş çıkardığımızı söyledi. Devon'un, tabancamın içinde Glock olduğunu bilseydi bu değerlendirmeye katılacağından emin değildim.

ve her an bir takipçiyle fiziksel bir kavgaya girmeye hazır olduğumu söyledim.

Ofisten çıktık ve Devon merdivenlerden inerken ben asansörü çağırdım.

Onu benimle birlikte asansöre binmesi için ikna etmeye çalışmadım. İnsanların beni konfor alanımın dışına itmesinden ya da tetikleyicilerimi minimize etmesinden hoşlanmadığımı çok iyi biliyordum, bu yüzden onun tercihlerine uyum sağlamaya çalıştım.

Zemin katta tekrar buluştuk ve gökdelenlerin ve yayaların çevrelediği caddede birbirimizin önünde durduk.

Birdenbire, ben de kendi me ait bir sweven gördüm. El ele tutuştığımız bir hayal.

Birbirlerine gülümsüyorlardı. Sıradan bir çift gibi bu anın tadını çıkarıyorlardı. Devon boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "İşe gitsem iyi olacak."

"Doğru." At kuyruğumu yeniden düzenledim. "Ben de öyle. Eğitmem gereken çalışanlarım var." "Bu acı verici olmalı," diye kibarca teklif etti. "Gerekli kötülük," diye sonuçlandırdım.

Durdur beni. Bana gitmememi söyle. Biraz daha kalalım.

Vay be. Bu düşüncelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Peki, sonra görüşürüz." Bir adım geri attım ve caddeye doğru yürümeye başladım.

Sesi havayı deldiğinde ters yöne doğru yürümeye başladım. "Belki..."

Olduğum yerde donup kaldım, ruhum boğazıma düğümlendi. *Öyle mi?*

"Brunch ister misin? Doktorun ne dediğini duydun. Enerji seviyeni yüksek tutmalısın. Sen siparişimizi beklerken ben de ilaçlarını alabilirim. Caddenin aşağısında bir kafe var-"

"Evet." Aniden döndüm. Tüm vücudum titriyordu. Heyecanla. Dehşetle. Korku. "Evet. Yemek yemem lazım."

"Evet. Tamam. Pekala."

İkimiz de kımıldamadık. *Tekrar.* Birkaç hafta önce dünyanın sonu gelmiş gibi birbirimizi beceriyorduk ve *şimdi* garip mi davranıyorduk? Bu nasıl benim hayatımdı?

"Şimdi her zaman iyi olur." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sırtarak bir kalçamı dışarı çıkardım. "Bugün, yarın. Ondan sonraki gün."

Bir kıkırdama çıkardı ve bana doğru koştu. Elini sırtımın küçük kısmına bastırdı ve yemin ederim, parmaklarından bir elektrik çarpması geçti ve tam bacaklarımın arasında patladı.

Ne oluyor

lan? Ne

oluyor lan?

*Ne oluyor
lan?*

"Bean çok tatlı görünüyor, değil mi?" En yakın kafeye doğru yürürken sordum. İnsanlar beni görünce -muhtemelen reklam panolarından tanıyorlardı- iki kez bakıyorlardı ama aynı zamanda *ona* da bakıyorlardı. Herkes Boston'da bir İngiliz kraliyet ailesinin yaşadığını biliyordu.

"Gösterişli," diye kabul etti. "Şimdiye kadar daha iyi görünen bir fasulye görmedim."

"Baklagilleri pek sevmem bile." Aman Tanrım, ne diyordum ben?

Devon güldü. "Seni küçük kaçık."

"Dev?"

"Hmm?"

"Şimdi bana neden şiddetli bir klostrofobik olduğunu söylemenin tam zamanı." "Sonra tekrar sor."

"Ne kadar sonra?"

"Sana güvendiğim zaman."

"Bu asla gerçekleşmeyebilir," diye belirttim.

"Kesinlikle."

Cumbalı pencereleri ve masaların üzerinde saksı çiçekleri olan şirin bir kafeye vardık. Hostes bize masamızı gösterip bakışlarını Devon'ın vücudunda takdirle gezdirdiğinde içimden inledim.

Gösteriyor olsaydım böyle bir şey olur muydu diye merak ettim.

Sonra kendime bunun önemli olmadığını hatırlattım çünkü biz bir çift değildik.

"Siz bir lord değil misiniz? Yani bir dük?" Garson kız ona yaltaklandı. Devon ona kibar ama kısa bir gülümseme attı.

"Markiz," diye düzeltti.

Oturmam için sandalyemi çektikten sonra, bebek babam menüye bakmadan tüm menüyü sipariş etmeye başladı.

"Menüde yirmi yedi çeşit var," diye uyardı garson kız, kirpiklerini ona doğru kırpıştırarak. Bu piçin yanında görünmez miydim?

"Güzel. Sevgilim çeşitliliği sever," dedi Dev. Benim cinsel fetihlerimi kastettiğine dair bir his vardı içimde.

"Yemeklerin çıkmasını istediğiniz özel bir sıra var mı?" Garson kız şimdi yarı yarıya ona yaslanmıştı ve yine masadan çatalı alıp gözlerinin arasına sokmak istedim.

"Sevgilime sor. Hazır başlamışken, ona göz kulak olur musun? Beni endişelendirmekte çok başarılı."

Reçetemi ve ehliyetimi aldı ve sabah bulantısı haplarımı almak için caddenin karşısındaki eczaneye koştu.

Döndüğünde, taşıdığı çantanın olması gerekenden çok daha büyük olduğunu fark ettim.

"Tüm mekânı satın mı aldınız?" Kaşlarımı kaldırdım, korkunç derecede yeşil ve rahatsız edici derecede sağlıklı bir meyve suyu yudumluyordum.

Bu bebek triatlon için hazır olsa iyi olur çünkü ben *her şey* doğru.

Devon çantayı ters çevirdi ve içindekileri masanın üzerine döktü.

"Hamile kadınlar için ayrılmış koca bir koridor olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ben bilmiyordum. Bu yüzden sundukları her şeyi almaya karar verdim. Mide ekşimesi, diyet takviyeleri, sabah bulantıları, kabızlık ve vajinal dengesizlik için ürünlerimiz var."

"pH dengesizliği demek istiyorsun. Eğer vajinamda dengesizlik olsaydı, onu bir psikiyatriste gönderirdim."

Devon otururken aldığı kahve yudumunu tükürdü. Çok gülüyordu. Onun kahkahasının kendi göğsümde köpürdüğünü hissettim.

"Annem seni çok sevecek," diye kestirip attı.

Şaşırtıcı bir şekilde, en iyi çabalarım rağmen kendimi yüksek sesle kıkırdarken buldum. Sadece annesiyle tanışma fikrim çılgınca olduğu için değil, aynı zamanda haklı olduğu için de. Ailesi benimle tanışırca muhtemelen toplu bir kalp krizi geçirirdi.

"Ona yeni durumundan bahsettin mi?" diye sordum. "Evet."

"Ve?"

"Pek etkilenmedi," diye itiraf etti.

"Ve ...?" Kalbim biraz sıkışarak araştırdım.

"Kırkklı yaşlarımdayım ve istediğim her şeyi yapabilecek durumdayım. Ve yapmak istediğim şey *sendin*. Dava kapanmıştır."

Sormak, bilmek istediğim çok şey vardı ama araştırmaya hakkım yoktu. Aramıza kalın bir çizgi çektikten sonra olmazdı.

Benedict usulü yumurtalarını yerken, "Bana biraz asansör, araba, uçak vs. korkunuzdan bahsedin," dedim.

Sırıttı. "İyi denemeydi. Son yarım saatte güvenimi kazanamadın. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum." "Neden olmasın?"

"Güven, kendine güvenmeyen birinin ellerine teslim edilemez.

Ben değil karşı anlatmak sen benim Hikaye,
Emmabelle, ama

Zayıflıklar, ülkelerin savaş rehinelerini takas ettiği gibi takas edilmelidir. Oldukça kanlı ve kasvetli bir şey, değil mi? Güvensizliklerimiz. Kimse bir şeyler elde etmeden bilgiden vazgeçmemelidir."

"Ha." Hiçbir anlam ifade etmese de bir parça havuçlu keki yağlayarak gülümsedim. "Yani aslında mükemmel değil misin?"

"Yakınında bile değil. Bu diyarda bile değil." Gülümsemesi bulaşıcıydı. Başımı eğdim ve yemeğe konsantre olmaya çalıştım.

"Ben de henüz sana güvenmeye hazır değilim," diye itiraf ettim.

"O kadar kötü mü olur?" diye sordu nazikçe. "Başka birine biraz güvenmek?"

Biraz düşündükten sonra yavaşça başımı salladım. "Evet. Sanırım olur."

Bakışlarımı tuttu. İçimde korkunç bir hata yaptığıma dair bir his vardı ama buna engel olamıyordum.

"Seni mi bekliyorum, Emmabelle?" diye sordu sessizce. "Seni beklemem için bir neden var mı ki?"

Evet de, seni aptal. Ona tutunacak bir şey ver ki, senin de tutunacak bir şeyin olsun.

Ama kelime yine de ağzımdan çıktı. Sert ve künt, bir taş gibi. "Hayır."

Sonraki bir buçuk saat boyunca, kapalı yerler ve ilişkilerle ilgili fobilerimiz *dışında* her şey hakkında konuştuk.

Ortak arkadaşlarımızdan, çocukluklarımızdan, politikadan, küresel ısınmadan ve en sevmediğimiz şeylerden bahsettik - onunki, insanların kastettikleri şey aslında gerçek olmadığı halde 'kelimenin tam anlamıyla' demelerini içeriyordu; benimki ise fıstık ezmesi ve jöle için aynı bıçağı kullanmaktan ve kesinlikle inanacağım halde insanların bana bir şeye inanmayacağımı söylemesinden ibaretti.

"İnsanlar acınacak halde!" Ellerimi havaya kaldırarak brunch'ımızı özetledim. Devon hesabı ödedi ve eğer önsezim beni yanıltmıyorsa, yüklü bir bahşış de bıraktı.

"Affedilemez," diye onayladı. Beni beklememesini söyledikten sonra konuşmamızın onun için sorun olmamasına sevindim. "Ama yine de onlarla uğraşmak gerek."

"Tamamen korkunç olmadığın için teşekkürler, boo." Yumruğumu dostça bir tavırla pazusuna bastırdım. Kötü karar. Kıyafetlerinin arasından şişkin kaslarıyla karşılaştım ve hemen kemiklerinin üzerine atlamak istedim.

Devon faturadan başını kaldırdı ve başparmağını alnımda gezdirdi. "Sevgilim, ateşin mi var? Sanırım az önce bana bir

iltifat."

"Az önce müthiş bir yemeğin parasını ödedin. Öyle demek istememiştim," diye hayıflandım. Aferin Belle. İçindeki beş yaşındaki çocuğu yönlendiriyorsun.

"Çözülüyorsun." Sırıttı.

Öğürür gibi bir ses çıkardım ve debriyajımı topladım. "Bu hayatta değil. Dediğim gibi, bizim hakkımızdaki fikrimi değiştirmemi beklemeyin."

Beni Madame Mayhem'e götürmesi için bir taksiye kadar eşlik etti, sonra şoför bizi bulmak için on dakika boyunca daireler çizerken benimle bekledi ve New York'tan Boston'a yeni taşındığını söyleyerek bolca özür diledi.

Şoför önümüze park etti ve Devon ördek kafası-cama girme numarasını yaptı ve karısı hamile olduğu ve midesi bulandığı için daha yavaş sürmesini söyledi, bu da beni aynı anda hem heyecandan hem de korkudan kusmak istememe neden oldu.

Devon tekrar dikleşerek boyuna ulaştı ve çenemi şefkatle ovdu. Bu hareket o kadar nazık, o kadar yumuşaktı ki omurgam boyunca bir ürperti yayıldı ve tenimi karıncalandırdı. Öne doğru eğildi ve kokusu burnuma geldi. Baharatlı ve esmer. Ofisimden ya da yatağımdan her çıkışında peşine düştüğüm bir koku.

Kendimi yüzünün düzlemlerine hayranlıkla bakarken buldum. Parmak uçlarım ona dokunmak için kaşınıyordu. Onun DNA'sını içimde taşıdığımı bilmek bana otuz yıllık kulüp hayatımda hiç yaşamadığım bir heyecan veriyordu.

Yüzünü bir yana eğdi ve bir an için beni öpeceğini sandım. Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona çekildim, parmak uçlarımda yükseldim, ağzım açık kaldı. Vücudu öne doğru hareket ederek beni içine aldı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Oluyordu.

Kuralları çiğniyorduk.

Devon birkaç santim arkamdayken kolunu omzumdan geçirdi ve arabanın kapısını açtı, içeri girmem için bana biraz yer açmak üzere kenara çekildi.

Kutsal utanç verici bok topları.

Tek yapmak istediği beni taksiye bindirmek olduğunda neredeyse yüzünü yiyip bitiriyordum.

"İyi günler, Emmabelle." Bir adım daha geri çekildi, rahat ve kuru görünüyordu.

"Evet!" Sesim kesildi. Merhaba, on üç yaşındaki çocuk Belle. "Sana da." İşe giderken taksi yolculuğu boyunca kendime tüm bunların benim

yüzümden olduğunu hatırlattım. Onu uzak tutmak istiyordum. Yaşlı bir
adamlarla Hanky Panky'nin

fiyat etiketi, ve bir zamanlar bunun için çok para ödemiştim.

*İşte böyle başlıyor, diye içimde kök salan umut tohumlarını azarladım.
Tatlı ve alçakgönüllü. Hayatını mahvedene kadar her şey eğlence ve oyun.*

Ama artık kimse beni yok edemeyecekti.

Sonra evimin duvarında asılı olan alıntılardan birini hatırladım.

Sorun değil.

Kim olduğunu unuttun.

Tekrar hoş geldin.

OceanofPDF.com

Fifteen



Devon

Babamın avukatı Harry Tindall'ın egzotik tatilinden dönmesinden yaklaşık yirmi dakika sonra İngiliz topraklarına vardım.

Sweven'dan kalbim kırık bir şekilde ayrıldım. Onu özleyeceğim için değil (her ne kadar acınası bir şekilde böyle olacağından şüphelensem de), aynı zamanda kendini sıcak suya atma konusunda uzman görüldüğü için.

Onun güvenliğini sağlamak için bazı düzenlemeler yaptığım gerçeğiyle rahatlardım. En azından yapabildiğim kadarıyla.

Ayrıca, İngiltere'de birkaç saatten fazla kalmayı beklemiyordum.

Vasiyetin okunması Tindall'ın Knightsbridge'deki ofisinde gerçekleşti. Babamın vefat ettiği hafta yapılması gereken resmi bir işti. Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım.

Nakit sıkıntısı çektiğini tahmin ettiğim annem ve Cecilia'nın Harry'nin tatilden dönmesini bekleme fikrine düşmanca yaklaşmamaları beni şaşırtmıştı. Yine de onlara para gönderdim ve iyi olduğundan emin olmak için iki günde bir annemi aradım.

Harry'nin ofisine geldiğimde üzerimde hâlâ iş kıyafetlerim vardı. Ursula, Cece ve Drew çoktan orada, Tindall'ın masasının önünde oturuyorlardı.

Sekreteri, "Sadece birkaç dakika sürer," dedi. Tüvit takım elbiseli Joanne görünümlü kadın içeriye ikramlar getirdi. Drew daha devasa toplantı odası sehпасına konmadan pasta tabağına ve taze kahveye saldırdı.

Annem bana sıkıca sarıldı. "Seni görmek güzel, Devvie."

"Ben de, anne."

"O kadın nasıl?"

O kadın Emmabelle Penrose'du ve her ne kadar beni dizginlenmemiş bir at gibi sürmek istemediğı için ona kızsam da, birlikte zaman geçirdiğimizde duyduğum hazzı inkâr edemezdim.

"Belle gayet iyi, teşekkür ederim."

"Baba olacağına inanamıyorum." Cecilia kollarını bana doğru açarak ayı gibi sarılmak istedi.

"Yapabilirim. Bir varis yaratmamın zamanı geldi. Edwin'in ölümü bize bir şey hatırlattıysa, o da mirasınızı bırakacağınız birinin olmasının ne kadar önemli olduğudur."

Ama baba olmak için heyecanlanmamın nedeni bu değildi. Arkadaşlarımın çocuklarıyla yaptıklarını gördüğüm her şeyi istiyordum. T-ball oyunlarını, buz pateni gezilerini, Cape'te güneşin kavurduğu yazları ve çocuklar diğer odada Bluey'i izlerken duşta şipşak bir ilişki çalmayı.

Aile saadeti istedim. Sadece servetimi ve unvanımı değil, aynı zamanda hayat tecrübemi, ahlakımı ve sevgimi de aktarmak istedim.

Bay Tindall bronzlaşmış ve dinlenmiş bir şekilde içeri girdi.

El sıkışmalar, yarım yamalak taziyeler ve Bay Tindall'ın ada tatiliyle ilgili son derece sıkıcı bir monologdan sonra nihayet babamın vasiyetini içeren dosyayı açtı.

Annemin elini tuttum ve güven verici bir şekilde sıktım. Nemli ve soğuk buldum.

Vasiyetnameyi okumaya başlamadan önce Tindall boğazını temizledi ve çenesini salladı. Çok iri bir adamdı ve ne zaman sinirlense fuşya pembesine dönüşme eğilimi vardı. Pek de yakışıklı sayılmazdı.

"Bu vasiyetnamenin kesinlikle alışılmışın dışında olduğunu, ancak Edwin'in Whitehall ailesinin değerlerini ve ilkelerini koruma arzusuna uygun olarak yazıldığını söyleyerek sözlerime başlamak istiyorum. Bununla birlikte, hepimizin bildiğı gibi, bu vasiyetname geri alınamaz olduğundan, herkesin saygılı ve mantıklı davranacağını umuyorum."

Annem, Cecilia ve Drew oturdukları yerde kıpırdandılar, bu da vasiyette ne olabileceği konusunda iyi bir fikirleri olduğunu gösteriyordu. Öte yandan benim pek de umurunda değildi. Kendi servetim vardı ve kimsenin servetine güvenmiyordum.

Ama Harry Tindall vasiyeti okumaya başladığında kafam giderek karıştı. "Whitehall Court Kalesi ilk oğul Devon'a gidiyor..."

Miras bana, reddettiği ve kesinlikle nefret ettiği ve yirmi yıldır görmediği oğluna kaldı.

"İki nokta üç milyon poundluk yatırım portföyü Devon'a gidiyor..."

Tüm fonları da öyle.

"Araba koleksiyonu Devon'a gidiyor..."

Kısacası, artık her şey bana aitti. Kendimi en can alıcı noktaya hazırlıyordum. Mülklerin ve paraların tek mirasçısı olarak listelenmişim ama bunun koşulsuz olması mümkün değildi. Tindall konuştuğu annem koltuğuna daha çok gömülüyordu. Cecilia yanaklarından süzülen yaşlarla diğer tarafa bakarken, Drew gözlerini kapadı ve orada olmak istemiyormuş gibi başını geriye doğru eğdi.

Ve sonra buldum. İnce yazı. Vahşi cesaret.

Bay Tindall son cümleye geldiğinde sesini yükseltti.

"Tüm mülkler ve fonlar, Fitzgrovia Markizi Devon Whitehall'un Leydi Louisa Butchart ile evlendiği gün serbest bırakılacaktır. O zamana kadar mülkler Tindall, Davidson and Co. tarafından tutulacak ve muhafaza edilecektir. Bay Whitehall'ın bu anlaşmayı reddetmesi ve/veya vasiyetnamenin okunduğu tarihten itibaren on iki takvim ayını aşan bir süre boyunca Bayan Butchart ile evlenmemesi durumunda, yukarıda bahsi geçen mülkler ve fonlar serbest bırakılacak ve Edwin Whitehall'ın yukarıda bahsettiği birden fazla hayır kurumuna devredilecektir." Tindall başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Buradan itibaren sporu korumaya adanmış Tilki Tazılarının Efendileri ve diğer şüpheli hayır kurumlarının bir listesi var. Devon ve Louisa evlenmezse diye. Ama tabii ki o noktaya gelmeyeceğimizden eminim."

Lanet olsun.

Edwin Whitehall karısına, kızına ya da damadına hiçbir şey bırakmamıştı. Mezarından bile beni Louisa'yla evlenmeye zorlamaya çalıştı ve şimdi de ailemin geri kalanını bu karmaşanın içine sürükledi.

On dört yaşındayken Edwin'le yaptığım konuşmanın uzak bir anısı yeniden canlandı.

"Şimdi iyi bir çocuk ol ve gidip Louisa'dan özür dile. Bu konu kapanmıştır. Oxford Üniversitesi'ni bitirdikten sonra onunla evleneceksin ve bir dakika bile geç kalmayacaksın, yoksa tüm mirasını ve aileni kaybedeceksin. Anlaşıldı mı?"

Ama ben Oxford'a gitmedim. Onun yerine Harvard'a gittim.

Yıllar önce bunu yüksek sesle ve açıkça söylemişti. Ya onun yolu ya da otoyoldu.

Şimdi mükemmel bir fırtına yaratmıştı. Annem Lou'yla evlenmezsem sahip olduğu her şeyin elinden alınacağını biliyordu ve zaten maddi olarak zor durumdaydı. Bu yüzden bugün soğukkanlı ve ketumdu. Emmabelle'in hamilelik haberinin onu neredeyse mahvetmesinin nedeni buydu.

Kahvemden bir yudum alarak en yumuşak ses tonumla "Rezalet," diye yorum yaptım.

"Oldukça," diye sızlandı Drew. "Sevgilim Cece ve bana miras olarak kullanılmış tuvalet kağıdı kalmadı!" Bir kurabiyeyi avucunun içinde ezerek toz haline getirdi.

"Kapa çeneni, olur mu?" Annem sabırsızca havladı. Damadına doğrudan hitap ettiğini ilk kez görüyordum ve savaş suçlularını aileye son katılan kişiden daha çok sevdiğini söylemek yanlış olmazdı. "Cecilia'nın icabına bakılacak. Kızımın yoksun kalmasına asla izin vermem."

"Cecilia?" Drew mız mızlanarak oturduğu yerden fırladı ama gerçekten dışarı fırlayacak kadar erkek değildi. "Peki ya ben?"

"Bu vasiyeti ciddiye alamam." İçecekler arasından bir elma seçtim ve koltuğuma yayıldım, kırmızı meyveyi Armani takım elbiseme sürterek temizlerken Tindall'a baktım.

Bana yapabileceğimi ve hatta yapmam gerektiğini bilen bir adamın kötü gülümsemesini verdi.

"Üzgünüm, Devon. Hukuk ve adaletin birbiriyle hiçbir ilgisi olmadığını herkesten daha iyi biliyor olmalısınız. Size ne kadar mantıksız gelse de vasiyet geri alınamaz. Edwin bunu yazarken aklı başında ve hazırды. Bunu doğrulayacak üç tanığım var."

"Yüzlerce yıllık geleneği bozuyor," diye not ettim. On yedinci yüzyıldan beri boş bir hazine sandığı verilen ilk evlat ben olacaktım. "Ama yine de, gelenekler sadece ölü insanların baskısıdır."

Tindall, "Gelenek her ne ise, burada kalmaya devam edecek," diye alay etti.

"Başka bir yol daha var." Annem nazikçe yaklaştı ve elini koluma koydu. "Louisa'yı tanıyabilirsin..."

"Baba olacağım." Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm.

Annem narin bir omuzunu silkti. "Bugünlerde her yerde modern aileler var. Jeremy Kyle'ı hiç izlediniz mi? Bir erkek birden fazla kadından çocuk sahibi olabiliyor. Hatta bazen üçten fazla."

"Şimdi de Jeremy Kyle'dan hayat dersi mi alıyorsun?" Ben çizdim.

"Devvie, üzgünüm ama düşünmen gereken kendinden fazlası var. İşte ben ve Cece."

"Ve ben," diye araya girdi Drew. Sanki şu anda burada yere yığılıp kalması ve Şeytan tarafından kulağından tutularak cehenneme sürüklenmesi umurumdaydı.

"Cevabım hayır." Sesimdeki buz tartışmaya yer bırakmıyordu.

Louisa'yla ilgili kararımı kabullenemediği için bunca yıl babamdan kaçmışım ve şimdi bu yüzden annemi ve Cecilia'yı kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım. Çünkü ne kadar zengin olursam olayım, onlara tek başıma bakabilecek durumda olursam olayım, Lou'yla evlenmeyerek onların milyonlarca dolarlık servetini çalmış oluyordum.

"Devon, lütfen-"

Ayağa kalktım ve hışımla ofisten, binadan çıktım; elimde bir sigara *yaktım* ve çakıllı yolda volta attım. Londra sokaklarına karanlık çökmüştü. Harrods parlak altın ışıklarla çalkalanıyordu.

Bu bana ünlü tarih külçesini hatırlattı. Harrods, Birinci Dünya Savaşı sırasında, özellikle sağlığına kavuşturulmaya çalışılan ya da acı içinde ölmek üzere olan yaralı askerler için şırıngalar ve kokain ve eroin tüpleri içeren kitler satmıştı.

O hikayeleri hem iyi hem de sevgiyle hatırlıyordum. Annemin ailesi, lüks mağazalara ürün satan tüccarlardan biriydi. Bu şekilde çok zengin olmuşlardı.

Annemin ailesi, Birinci Dünya Savaşı sırasında hayatını kaybedenlerin anısını sembolize eden ve sıkıntı anında bile her yerde çiçek açabilme özelliğiyle bilinen gelincik tarlalarına sahipti.

Emmabelle Penrose'un o çiçek gibi olmasını çok isterdim. Tatlı ama hırçın. Çok yönlü.

"Tanrım, duygularının seni ele geçirmesine izin vermişsin. İçerideki sergi tam bir Yankee davranışydı. Baban mezarında ters dönmüş olmalı." Annem Londra kışının dondurucu soğuğuna kendini bırakmış, kareli beyaz ve siyah bir paltoya sarınmıştı.

Sigaramı sertçe emdim ve gökyüzüne doğru bir duman treni saldı. "Umarım kendini cehenneme kadar yuvarlar, eğer hala orada değilse."

"Devvie, Tanrı aşkına," diye azarladı annem, ceketimin yakasını düzeltiyormuş gibi yaparak. "Bu durumda olduğun için üzgünüm, hayatım."

"Buna gerek yok. Edwin hayattayken onun oyununa gelmemiştim, şimdi de gelmeyeceğim."

"Yapacaksın. Birkaç gün, belki de birkaç hafta içinde, sakinleştikten sonra Louisa'yla evlenmenin herkes için en iyisi olduğunu anlayacaksın. Sen, Cece, Butchart'lar
-."

"Ve tabii ki sen." Karanlık bir şekilde sııttım.

Önümüzdeki eski binalara gözlerini kırıştırarak baktı, kederli ve asık suratlıydı. "Kendi servetimin bir kısmına sahip olmam gerektiğini düşünmem çok mu yanlış?"

"Hayır." Sigarama bir fiske vurdum ve kanalizasyona düşmesini izledim. "Ama vasiyetnameyi değiştirmemesi için onunla konuşmalıydın."

"Hiç bilmiyordum," diye mırıldandı, Belle'in "taze kış tırnakları" dediği şeye dikkatle bakarak. Müstakbel bebeğimin annesi neredeyse her şeye kış kelimesini takmayı çok severdi.

"Öyle mi?" Onu dikkatle izledim.

"Öyle."

O anda aklıma bir şey geldi. Gözlerimi kısarak ona doğru döndüm. "Dur bir dakika. Şimdi anlıyorum."

"Neyi anladın?"

"Edwin'in cenazesine gittiğimde Byron ve Benedict tüm yemek boyunca Louisa konusunda beni neden sıkıştırdılar?"

"Devvie, ona Pap demeni isterdim-"

"Neden oradaydı. Neden bağışlayıcı, sempatik ve uysaldı. Hepiniz onunla evlenmem için köşeye sıkıştırılacağımı biliyordunuz ve kartlarınızı oynadınız."

"Elbette biliyordum." Annem yorgun bir şekilde içini çekti, binaya yaslandı ve gözlerini kapattı. Birdenbire yaşlanmış gibi göründü. Birlikte büyüdüğüm o göz alıcı kadın değildi. "Edwin vasiyeti yerine getirdikten sonra bana söyledi. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yatırım fonlarımız son on yıl içinde azalmıştı ve elimizde kalan her şey -Araba koleksiyonunu ve mülklerini size miras bıraktı. Ben aslında fakirim. Bunu bana yapamazsın. Louisa ile evlenemezsin."

Ve sonra korkunç bir şey yaptı.

Midemin kaldıramayacağı bir şey.

Kendini dizlerinin üzerine çöktürdü, tam orada, sokakta, gözleri gecenin içinde elmas gibi parlıyordu.

Bana baktı, yüzü meydan okuyordu, omuzları titriyordu.

Kendimi onun seviyesine indirmek, tam yanında olmak, onu sarsmak ve bunu yapamayacağımı açıklamak istedim. Babamın olmamı istediği şey olamazdım. Asla olamadım.

"Özür dilerim anne," dedim ve oradan uzaklaştım.



İki gece sonra Sam ve Cillian ziyarete geldiler.

Çok fazla eğlenmedim çünkü A: bu iki korkunç amcık hakkında eğlendirici hiçbir şey yoktu. Ve B: İnsanların etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, normal insanların davrandığı gibi davranma, parıltımı, garip düşüncelerimi ve klostrofobimi gizleme konusunda o kadar baskı altında hissediyordum.

Örneğin, Royal Pipelines'ı her ziyaret ettiğimde asansörleri kullanırdım. Cesaret için önceden yarım valium almam gerekti ama yaptım.

Ya da Badlands'deyken, konu ne olursa olsun konuşmadan önce düşünmem, kendime korumam gereken bir kişiliğim olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Bir zampara, bir çapkın, belli zevkleri ve standartları olan bir adam olduğumu.

Arkadaşlarımın yanında hiçbir zaman tam anlamıyla kendim olamadım, bu yüzden onlardan kişisel olarak hoşlansam da ailem hakkında onlara hiçbir zaman tam anlamıyla açılmadım.

"Vasiyet demir gibi sağlam. Gözlerimi kanatacak kadar çok kez okudum." Çalışma odamda, çok farklı şekillerde de olsa başlarını ciddi bir beladan kurtarabilecek tanıdığım iki adamın önünde, sert içkime doğru homurdandım.

Şimdi onlarla ailem hakkında konuşmak zorundaydım, onlara sadece CliffsNotes versiyonunu vermiş olsam bile.

"Birdenbire bize aileden hiç bahsetmemiş olman mantıklı gelmeye başladı." Cillian tavandan tabana penceremin önünde durmuş, Charles Nehri'nin ve Boston'ın silüetinin doğal manzarasına bakıyordu. "Ailen benimkinden daha kötü görünüyor."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Sam kendi içkisinden bir yudum aldı, önümdeki tasarımcı koltuğuna oturdu. "Peki ya hayır kurumları diyelim ki yağ bağışlarını atlamaya karar verirse ne olacak?"

"Para ve mülk, hiçbirisi yakın akrabam olmayan çeşitli akrabalara gidecek. Açıkçası, karşılaştığım her Whitehall erkeği ya sarhoş, ya kaba ya da her ikisi birden."

Sam Brennan'a herhangi bir şekilde borçlu olmak istemediğimden bahsetmiyorum bile. Beni kendisiyle iş yapmaya ikna etmeyi henüz başaramamıştı ve bu şekilde kalmasını istiyordum.

"Böyle şeyler için ilkel kurallar yok mu?" Sam sordu. "Toprakları size Kraliyet'in kendisinin vermesi gerekir. Bunu benim avanak kığım bile biliyor."

"Boşluklar," diye açıkladım acı acı. "Ben kraliyet ailesinden değilim, bu yüzden tüm kurallar benim için geçerli değil."

Sadece babamın hoşuna gidenler.

"Şu Lilian denen hatunla evlenmeye neden karşı çıktığını bana hatırlatır mısın?" Cillian kara kara düşünüyordu.

"Louisa," diye düzelttim, ellerimi meşgul etmek için birkaç sigara sardım. "Çünkü babamın taleplerine boyun eğmeyeceğim, ne hayatta ne de mezarın ötesinde. Babamın, boşanmamız halinde her şeyi onun almasını sağlamak için önceden hazırladığı bir evlilik sözleşmesi olduğundan bahsetmiyorum bile."

Sam viskisini yudumlarken, "Talebini kabul etsen bile bunu asla öğrenemeyecek," diye homurdandı. "O, tüm niyet ve amaçlar için öldü."

"Ben bilirdim."

"Evlilik farklı yüzler ve biçimler alır." Cillian pencereden içki dolabına doğru yürüdü ve içkilerimi elledi. "Onunla evlenebilir ve hâlâ başka insanlarla görüşebilirsiniz."

"Ve onu perişan mı edeyim?" Çakıllı bir şekilde kıkırdadım. Sam omuz silkti. "Bu seni ilgilendirmez."

"Birine gereksiz yere acı çektirecek kadar acizim." Bir buz küpü aldım ve dalgın bir şekilde bardağımın kenarında yuvarladım.

Cillian, "Aciz değil, sadece isteksiz," dedi. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gereken her şeyi yapabilecek kapasitedeyiz."

"Mesele şu ki, benim hayatta kalmama gerek yok. Annem ve kız kardeşimin ihtiyacı var." Küpün bardağıma düşmesine izin verdim. "Para için biriyle evlenir miydin?"

Sam alaycı bir şekilde güldü, gri gözleri hınzırca parlıyordu. "Eskiden ihtiyacım olsaydı bir parça tost için biriyle evlenirdim. Ama evren bana bunu sağladı ve ben gelinimi ona ihtiyacım olduğu için değil, onu istediğim için seçtim."

Cillian yüzünü buruşturdu. "Bahsettiğimiz kişi benim kız kardeşim."

"Hatırlatma bana." Sam viskisini boşalttı. "Ambrose'un ben klor atmadan senin kışınla genetik bir havuzu paylaşıyor olması hâlâ kurdeşen dökmeme neden oluyor."

"Tuhaf." Cillian *dudak büktü*. "Nesiller boyu beyin cerrahı ve ordu pilotu olarak yetiştiğinizi hatırlamıyorum."

Cillian'ın sevmediği biriyle evlenmek isteyip istemediğini sormama gerek yoktu. Birkaç yıl önce tam olarak bunu yaptı ve sonunda o kadına aşık oldu.

Parmak eklemlerimi çene çizgime sürttüm. Emmabelle'e evleneceğimi söylesem nasıl tepki vereceğini düşündüm ve muhtemelen gülüp geçeceğini ve düğün için süslü bir şapka takması gerekip gerekmediğini soracağını fark ettim.

Beni beklemeyin.

"Annemin paraya çok ihtiyacı var. Cece de kocasından boşanıp yeni bir başlangıç yapmak istiyor sanırım. Ayrıca, mülkün yakın ailemde kalmasını istiyorum."

"O zaman düşünecek ne var?" Cillian etkileyici bir sıradan bir konyak şişesi aldı ve kendine iki parmak doldurdu. "Kadınla evlen. Sonrasında bir kaçış planı yap."

"Çok karmaşık," diye homurdandım, önceden yazılmış evlilik sözleşmesini düşünerek. Cillian, "Bizim için basitleştir, Einstein," diye yalvardı.

"Ben mirası istiyorum, kadını değil." Aslında ikisini de istemiyordum ama annem ve Cecilia'nın geçimlerinin sağlanması gerekiyordu.

"Yerleşik olarak, lanet hayatının geri kalanında onunla kaşılaşmak *zorunda* değilsin." Sam içkisini devirdi ve konuşmayı bitirmiş bir şekilde ayağa kalktı. "Sadece lanet parmağına bir yüzük tak. Onu hamile bırakabilirsen bonus puan alırsın, böylece mirası bırakacağın biri olur."

"Bunu bırakacağım biri var. Emmabelle ile olan çocuğum."

Cillian odanın diğer ucundan omzunun arkasından acıyan bir bakış fırlattı. "Bir piç kurusuna unvan bırakmak mı? Gerçekten mi?"

Ayağa fırladım, daha ne olduğunu anlamadan bacaklarım beni ona doğru götürdü. Onu yakasından yakaladım ve

İçki dolabına yaslanmış, yüzüne hırlıyordu.

"Doğmamış çocuğuma bir kez daha piç dersen, tüm dişlerini değiştirteceğimden emin olabilirsin."

Brennan ayağa fırladı. Vücudunu aramıza sokarak bizi odanın karşı köşelerine doğru itti.

"Sakin ol. Cillian haklı. Belki de Laura'yla evlenmemekte bu kadar kararlı olmanın nedeni bebeğinin annesine karşı bir şeyler hissetmendir."

"*Louisa*," diye homurdandım.

"Hayır, Belle. Bunu ben bile biliyorum. Biraz ginkgo al, dostum." Sam başını salladı.

"Diğer kadının adı Louisa."

Cillian viskisini yudumlarken Sam bir adım geri çekildi, birbirimizi tekrar öldürmeye çalışmayacağımızdan emindi.

İkisi de bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum, gözlerim yarıklara kadar kısılmıştı. "Neye bakıyorsun lan sen?"

Cillian sırtıttı. "İşte böyle başlıyor." "*Ne* nasıl başlıyor?"

O ve Sam birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar. "Çoktan gitmiş," diye gözlemledi Sam.

"Hiç şansım olmadı," dedi Cillian başını eğerek. "Zavallı Livia," diye kıkırdadı Sam.

Bu sefer onları düzeltmedim.

Sixteen



Belle

On dört yaşında.

"Pislik herif," dedi babam yere tükürerek.

Aman Tanrım. Annem bunun için onun kafasına vuracak.

Uzun bir iş gününün ardından televizyonun karşıısında katatonik bir halde yatıyor.

Annem evin içinde bir yerde, sinir krizi geçiriyor. Çok büyük bir şey değil, sadece küçük bir erime. Ne zamandır böyle? Tilda Teyze ldğnden beri, bir yıldan fazla oldu. Onu Tilda Teyze büyüttü. Aralarında on yıllık bir boşluk vardı. Teyzem bizi de büyüttü, o yüzden tabii ki zgnm. Ama annem... bazen sanki baēka bir gezegendeymiş gibi.

"Baba, dil." Persephone halının üzerinde, iki bin parçalı yapbozuyla uğraşırken, sıkı örgüsü omuzlarından birinin üzerinde sallanırken soluk soluğa kalıyor. Çok sağlıklı görünüyor. Keēke ben de onun gibi olabilsem.

"zr dilerim, tatlım. Böyle şeyler grdğimde sinirleniyorum."

Kanepede yaptığım ev ödevimden başımı kaldırıyorum. Yerel haber kanalı, çalıştığı lisede bir öğrenciyle ilişkisi olduğu ortaya çıkan bir coğrafya öğretmeninden bahsediyor. Sabıka fotoğrafını gösteriyorlar. Elli beş yaşından küçük olamaz.

"Onun gibi insanlar cehennemde çürümeli." Babam ayağa kalktı, oturma odasında tepinmeye başladı.

Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum.

Bunun benimle ve Koç Locken'la bir ilgisi yok.

Ayrıca, ben ne düşünüyorum ki? Koç ve ben öpüşmedik, sarılmadık ya da uygunsuz bir şekilde dokunmadık. Kötü dizim ve kısa uyluk kaslarım için bana yardım ediyor. Kırılmam onun suçu değil.

Ve gerçekçi olalım, babamın ruh hali bu haber yüzünden değil. Annem için çok endişeleniyor, onu terapiye gitmeye ikna etmeye çalışıyor. Ama annem herkesin karnının doyduğunu, temiz olduğunu ve evin en iyi durumda olduğunu söylüyor. Ki bunların hepsi doğru. Üzgün olduğunda bile harika bir anne.

"Umarım siz kızlar böyle bir şey olursa babanıza söylemeniz gerektiğini biliyorsunuzdur." Babam televizyonu işaret ediyor.

Persy ve ben hep bir ağızdan "Evet baba," diyoruz.

O akşam Koç Locken'dan bir mesaj aldım. Ondan mesaj almak sıra dışı bir şey değil. Bazen hava koşulları nedeniyle antrenmanların yeniden planlanması ya da yer değiştirmesi gerekir.

Sadece ilk kez, metin diğer koşucularla birlikte kros grubuna bırakılmıyor. Doğrudan bana gönderiliyor.

Koç Locken: Sabah antrenman saati değişti. Saat yedide Castle Rock Reservation girişinde buluşalım. Geç kalmayın.

OceanofPDF.com

Seventeen



Belle

Haftalar iyi bir kitabın sayfaları gibi birbirini kovaladı.

Hamile olduğuma dair dışa vuran tek işaret, her gün uyandığım şiddetli sabah bulantıları ve Doktor Bjorn'a yaptığımız haftalık ziyaretlerdi; bu ziyaretlerde Bebek Whitehall'un (ya da Devon'un ona taktığı isimle Bay Bean'in) garip şekilli, polikistik rahmimde, içinde bulunduğu düşmanca ortamı hiç umursamadan güzelce büyümesini izliyorduk.

Aferin kızıma.

Devon tüm randevularımda bana eşlik etti. Her zaman yanımda benim için bir şeyler getirirdi. Taze pişmiş bir poğaça, bir şişe su, vitaminli jelibon ya da zencefilli şeker. Bebeğimiz olduktan sonra neler olacağına dair planlar yaptığımız haftalık telefon görüşmelerimizi hiç kaçırmadı.

Bir keresinde ona "Büyük bir odası olsun istiyorum," demiştim.

"Senin dairenin tamamı orta büyüklükte bir oda sayılmaz," dedi her zamanki gibi beyinsel bir ifadeyle. "Benim binama taşınabilirsin."

Ürperdim. Ona yakın olmak istemediğimden değil, onu takıldığı kızlardan biriyle eve gizlice girerken yakaladığımda kendimi tüm duvarlarımı yumruklarken görebildiğim için. "Hayır, başka bir yer bulurum."

"Sweven?"

"Evet?"

"Bana garip bir hayvandan bahset."

Son zamanlarda bunu çok yaptık. Tuhaf şeyler hakkında konuştuk. Devon'ın acımasızca yakışıklı olmasının yanı sıra tuhaf ve sevimli bir şekilde garip olması trajikti. Hiç de ilk tanıştığımızda tahmin ettiğim gibi kendini beğenmiş biri değildi.

Yastığıma yaslanmış, elimi başımın altına sokmuş ve gülümseyerek tavana bakıyordum. "Hiç Güney Cassowary gördün mü?"

"Olumsuz." Yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Göğsümü acıtıyordu. Gözlerimi kapattım ve zorlukla yutkundum.

"Bu bir Avustralya kuşu. Yağsız lattesinde şekersiz yerine iki pompa normal vanilya şurubu olduğunu fark ettikten sonra şefle konuşmak isteyen bir Karen'a benziyor."

Sevinçle ağzından bir şeyler kaçırdı. "Şu anda Google'da aratıyorum. Aman Tanrım. Yanılmıyorsun. O yüz..."

"Senin sıran."

Bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Çıplak köstebek farelerini hep buruşmuş penislere benzetmişimdir. Donanımsızlarınkini de ekleyebilirim."

O kadar güldüm ki iç çamaşırlarıma biraz işedim.

Sonrasında sessizlik oldu.

"Yine de seni beklemeyeyim mi Belle?"

Bedenim ağırlaştı ve acıyla doldu ama ağlamadım. Bir erkek için hiç ağlamamıştım. "Hayır," dedim sessizce.

İşte bu kadar.



Zaman geçtikçe, takipçim/takipçilerim tarafından vahşice öldürüleceğime dair korkum da arttı. Mektuplarımı kontrol etmeme, etrafıma bakmama ve silahımı her yere götürmeme rağmen haftalardır onlardan (ondan?) haber alamıyordum. Artı,

Onu kızdırmak için Si diye hitap ettiğim Simon, gittiğim her yerde, özellikle de Madame Mayhem'de olduğum zamanlarda beni gölgelemeyi kendine görev edinmişti. Satır aralarından onun görevinin kulübe yardım etmek değil, beni hayatta tutmaya yardımcı olmak olduğunu okudum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda açıkça üzülmedim. Bağımsız bir kadındım, evet, ama aynı zamanda tam bir moron da değildim. Peşimde kimin olduğunu öğrenene kadar kendimi güvende tutmak için alabileceğim her türlü yardımı takdir ediyordum.

Devon birden fazla şekilde destek oldu. Tüm kaprislerimi ve isteklerimi yerine getirdi.

Ona bebeğimizin cinsiyetini bilmek istemediğimi söylediğimde, her şey hakkında her şeyi bilmekten hoşlanan bir adam olduğunu bilmeme rağmen bir kez bile itiraz etmedi.

Ta ki bir gün, haftalık kadın doğum toplantımız için beni almaya gelip üç dakika geç kalana kadar. Bu yeni bir şeydi. Genelde ben üst katta işlerimi hallederken bir iki dakika beklettiğim kişi oydu.

Taksiye bindim ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi, biraz ... kapalı görünüyordu. Sanki yüzünü bir buz tabakası örtmüştü.

"Dün konuştuktan sonra aklıma başka bir tuhaf hayvan geldi," dedim kemerimi bağlarken.

"Paylaşın." İlgiyle kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"Marabou leyleği. Gagalarının altında vıcık vıcık bir çuval varmış gibi görünüyorlar."

Kıkırdadı ve o zaman onları fark ettim.

Boynundaki soluk pembe çizikler.

İçim içime sığmıyordu. Güçsüzlük dizlerimin bükülmesine neden oldu. Burnumdan nefes almak ve kapiya yaslanmak zorunda kaldım.

"Görüyorum ki meşgulmüşsün." Gözlerimi boynuna diktim.

"Ben her zaman meşgulüm, hayatım. Buna yetişkin olmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin." Ama biraz pembeleşme cüretini -aslında cüretini- gösterdi.

"İyi ki ben olmasam bile birimiz bir şeyler alıyoruz."

Çenemi kapatmam gerekiyordu. Ona bir çift *olmadığımız* konusunda vaaz verdikten sonra bunu yapmaya kesinlikle hakkım yoktu.

Rahatsız görünerek yakasını yeniden düzeltti, bu da işleri daha da kötüleştirdi. Bu konuda bir pislik bile değildi, bu yüzden uygun bir şekilde atamadım.

"Bana her şeyi anlat," diye talep ettim.

"Hayır," diyerek gözlerini bana dikti.

"Şimdi yap, Devon. Duymak istiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bunu ona neden yaptığımdan emin değildim. Kendime. Ama cevap açıktı: Canımın yanmasını istiyordum. En başta umursadığım için kendimi cezalandırmak istiyordum. Konuşmadan önce ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşti.

"Dün beklenmedik iki saatlik bir fırsat yakaladım. Eski bir arkadaşım tıbbi bir konferans için Boston'daydı. Onun otelinde yemeğe gittik-"

"Dur tahmin edeyim, sonunda tatlıya mı kaldın?" Acımasızca gülümsedim.

Yüzü boştu. Tepkisizdi. Gözyaşlarına boğulacaktım. Ya da belki sadece patlayacaktım. Belki derim parçalanacaktı. Belki yeşil, kıskanç bir yapışkan akacaktı. Belki de son zamanlarda unutmuş gibi göründüğüm şeyi nihayet hatırlayacaktım - erkeklerin size zarar vermek için tasarlanmış korkunç yaratıklar olduğunu.

"Onunla yattın." Bunu bir ifade olarak söyledim, inkar etmesini ya da onu öptüğünü ve doğru hissetmediğini, bu yüzden gittiğini söylemesini umuyordum. Ya da bir daha asla olmayacağına söz vermesini, çünkü bundan zevk bile almadığını, tüm bu süre boyunca düşündüğü kişinin ben olduğumu söylemesini.

Ama o sadece "Evet" dedi.

Taksi şoförü rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı, Devon'u öldürdüğümde arabasının bir suç mahalline dönüşme ihtimalinden rahatsızdı. Zavallı şey. Ona iki kat bahşış verecektim.

"Sana sakso çekti mi?" İş adamı gibi bir ses tonuyla sordum. Taksi şoförü tükürüğüyle boğuldu.

Devon keskin takım elbisesinin üzerindeki görünmez tüyleri karıştırıyor, sıkılmış ve içine kapanık görünüyordu. "Sweven-"

"Bana öyle deme, seni pislik. Sakın şu anda lakabımı kullanmaya cüret etme."

"Şu anda kapıldığın kıskançlık krizinden birkaç dakika içinde çıkacağından ve buna pişman olacağından şüpheleniyorum. Konuyu değiştirelim," dedi Devon kendinden emin bir şekilde. Yanılmıyordu. Bu da beni daha da çıldırtıyordu.

"Bana cevap verene kadar olmaz. Öyle mi? O. Emdi.

Sen. emdi mi?" Solgun gözleri benimkilerle ayık bir şekilde buluştu. "Evet."

"Peki hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Boğazım düğümlenerek güldüm. Dünya etrafımda dengesiz bir şekilde dönüyordu. Hasta olacaktım.

"Seni beklemememi söylemiştin. Aslında iki kez. Mantık, benim sevgim üzerinde ne bir otoriteniz ne de bir iddianız olduğunu söylüyor."

Onun *sevgisi*. Kızım Boston'da Jane Austen romanlarından fırlamış gibi konuşan tek salakla uğraşmak zorundaydı.

"Mantığını sikeyim," dedim.

"Memnuniyetle. Ama becereceğim tek şey o olmayacak."

"Telefonun çalıyor," dedim kuru bir sesle.

Telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı.

Tiffany.

Aramayı sesli mesaja gönderdi.

Tiffany tekrar aradı. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak onu tekrar *sesli* mesaja gönderdi.

Taksi kadın doğum kliniğimin önünde durdu. Adama elli dolar bahşış verdim ve Devon topuğumun ucunda dışarı fırladım. Telefonu yine elinde parladı. Bu sefer ekranda Tracey'nin aradığı yazıyordu.

Ne yaptığımın farkında bile olmadan üçüncü kattaki kliniğe merdivenlerden çıkmaya başladım, Devon'un asansör kullanmadığını biliyordum ve yolumu ayırmak istemiyordum.

"Sadece ilk adı T ile başlayan kadınlarla mı yatarsın?" Samimiyetle sordum.

"Tracy şirkette bir ortak."

"Eminim onunla da yatmışsındır."

"O altmış yaşında."

"Sen de öylesin." Cidden mi? Bir kekin zihinsel olgunluğuna sahiptim.

Kliniğin kapısına varmadan önce bana acınası bir bakış daha attı.

Kendime bunun değerli bir ders olduğunu hatırlattım. *İyi* bir şey. Son yarım saat ise her zamanki gibi haklı olduğumun kanıtıydı.

Devon hâlâ bir erkekti, hâlâ aletini pantolonunun içinde tutmaktan acizdi ve hâlâ benim için büyük bir tehlikeydi.

Elbette kibardı -yıllar boyunca karşılaştığım erkeklerden daha medeniydi- ve son derece kibardı. Ama yine de bir erkekti.

Devon kolumu tuttu, beni döndürdü ve kapıya doğru iterek beni sıkıştırdı. Ona baktım, vücudunu her yerde hissediyor, arzuluyor, nefret ediyor ve seviyordum. Hepsisi aynı anda.

"Beni rahat bırak!" Hırladım.

"Bin yıl geçse de olmaz, sevgilim. Şimdi söyle bana, tekrar birlikte olmaya başladığımızdan beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

Ben yapmadım. Hamile kalmadan önce, çocuğumun babası olacağından emin olmak için cinsel ilişkilerimi Devon'la sınırlamak istemiştim. Ve sonrasında, içimde bir çocuk varken kendimi bir serseriyle yatağa atarken göremedim.

Ona her zaman seks yaptığımı söylemeyi düşündüm. Yapılacak en bariz Belle şeyiydi.

Ama ağzımı açtığımda yapamadım.

Benden gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulmuştu, gerçek berbat olsa bile. "Hayır," diye itiraf ettim. Sonra daha yüksek sesle ekledim, "O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. sen."

Güzel dudaklarından bir homurtu çıktı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gözlerini tekrar açtığında arkasında ateş vardı. "Seni öpebilirim, Emmabelle Penrose."

Kendimi gülümsemeye zorladım, kapıyı iterek açtım, tam o sırada Tiffany ona tekrar seslendi.

"Yapma, Devon Whitehall."



Bir gün, üç aylık hamile karnımı kucağıma almış, *buybuy Baby*'deki bebek bezi çantaları ve bebek araba koltuklarına bakarken, bir yandan da içler acısı bir yeşil meyve suyunu höpürdeterek içerken, sıkıntılı görünen, ağır hamile bir kadının kasada fenalaştığını fark ettim.

İkiye katlandı, elleri düz bir şekilde taşıma bandının üzerindeydi, önünde bir yığın temel bebek malzemesi vardı. Bir bebek bezi çantası, gaz çıkarma bezleri ve önlükler. Annelik denen bu çılgın yolculukta hayatta kalmak için her yeni annenin ihtiyacı olan şeyler. İlk başta doğuma girdiğini sandım. *Hay aksi. Otuz sekizinci haftaya girer girmez evden çıkmayı bırakacağım*, diye düşündüm. Şansım yaver giderse, insanlarla dolu bir asansörde suyum gelecekti. Ve sonra bir şekilde orada sıkışıp kalacaktık.

Kadının karnı, göbek deliğinin neredeyse aşağıya baktığı ve gömleğinin kumaşını deldiği bir noktaya ulaşmıştı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, rimel topaklarıyla ağırlaşıyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Yüzündeki sümüşü silmek için kolunun arkasını kullandı. "Birazını geri alacağım. Bana bir saniye ver."

"Acele etme, tatlım." Kasiyer kendini fayansların altına gömmeye hazır gibi görünüyordu, o kadar rahatsızdı ki.

"Şey... Sanırım geçirme bezleri olmadan da yapabilirim. Eski gömlekler de aynı işi görür, değil mi?"

Kontrol ettiğim göğüs ucu merhemini rafa geri koydum ve kasiyere doğru koştum, kredi kartımı cüzdanımdan çıkarıp tezgâha vurdum. "Hayır. Hiçbir şeyi geri koymayın. Ben ödeyeceğim."

Hamile kadın bana acınası bir şekilde baktı. Doğmamış bebeğini rahatlatmak istercesine karnını ovuşturuyordu. Şimdi ona daha yakından bakınca on dokuz yaşından büyük olamayacağını anladım. Taze yüzlü ve pembe yanaklı. Onunla birlikte ben de ağlamak istedim. Nasıl bir durumdu bu.

"Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum," dedi çenesi titreyerek.

"Buraya bebeğiniz için bir şeyler almaya geldiniz." Parmak uçlarım kolunun arkasına hafifçe dokundu. "Olması gerektiği gibi. Bunun için endişelenme. İhtiyacın olan tüm malzemelerle birlikte buradan çıkacaksın."

"Sen... emin misin?" Yüzünü buruşturdu. "Pozitif, dostum."

Dudaklarına mahcup bir gülümseme yayıldı. Üzerinde delikli bir tayt ve karnını naylon gibi saran bir gömlek vardı. Devon'un her ay hesabıma akıttığı uçuk bütçeyle satın aldığım hamile elbiselerinden birkaçını ona verebilmeyi diledim. Benimkilere henüz ihtiyacım yoktu. Karnım düz ama sertti.

"Teşekkürler." Burnunu çekti. "Erkek arkadaşım birkaç ay önce işten çıkarıldı ve hala bir iş bulamadı. Bizi gerçekten mahvetti."

"Kahretsin, özür dilerim." Kasiyerin yanındaki raftan bir hediye kartı aldım ve onu işaret ettim. "Nasıl bir işveren bunu birine yapar? Lütfen bunun üzerine iki bin dolar koyun."

Sevgilisi yeni bir iş bulana kadar bu kıza sürekli bebek bezi ve bebek kıyafeti akışı olduğunu bilmem gerekiyordu. Aksi takdirde geceleri uyuyamayacaktım.

Tepki olarak daha da çok ağladı, bu sefer rahatlamıştı. Sonra konuştu, konuşması hıçkırıklar ve burnunu çekmelerle doluydu. "Evet. Berbat bir gösteri oldu. Bu işe güveniyorduk. Bu onu gerçekten değiştirdi... kovulmak. Son zamanlarda kendini kaybediyor. Hastane faturası yüzünden gergin ama

Ne yapmam gerekiyor? Bebeği banyoda mı doğurayım?" Kaşları öfkeyle birbirine çatıldı. "Yeterince dikkatli olduğumuzu söyleyen oydu. Tabii ki bu saçmalıktı. Dikkatli olsaydık hamile kalmazdık."

"Tango yapmak için iki kişi gerekir." *Ve bir pembe dizi yaratmak için üç kişi*, diye düşündüm acı acı, Tiffany'yi hatırlayarak.

"Değil mi?" Gözleri genişledi. "En azından ucuzluk dükkanında bir iş buldum. Bugünlerde evden neredeyse hiç çıkmıyor. Sadece içiyor, televizyon izliyor ve ... kahretsin, üzgünüm." Yanakları kıpkırmızı oldu. Başını eğip salladı. "Bu senin sorunun değil tabii ki. Çok nazıksın."

"Dostum, beni dinlemek isteyen herkese içimi döküyorum, bu yüzden iki kere düşünme bile. Sigortacı kan testi sonuçlarımı biliyor ve evimin karşısındaki bakkaldaki kadın benim gönülsüz terapistim." İhtiyacı olan şeylerle dolu poşetleri ve kartvizitimi ona uzattım. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara - bebek için bir şey ya da sadece ağlayacak bir omuz."

Her şeyi minnetle kabul etti, gözleri bana yapıştı.

"Bu, işlerin iyiye gittiğine dair bir işaret olmalı. Biliyor musun, yarım saat önce erkek arkadaşım durup dururken buraya gelmek isteyip istemediğimi sordu. Beni hiçbir yere götürmez. Bu *çok* kader."

"Kader bir takipçi gibidir. Sizi bulmak için kendi yöntemleri vardır." Ona göz kırptım.

Yirmi dakika ve beş şüpheli alışverişten sonra (gerçekten bir bebek vücut paspasına ve bir kalça yelpazesine ihtiyacım var mıydı?), elimdeki poşetleri sallayarak, kendime ve Baby Whitehall'a kaç top dondurma ısmarlayacağımı düşünerek *buybuy* Baby'den arabama doğru yol aldım.

Üç tane, karar verdim. Bir tane kendim için, bir tane onun için ve sonra bir tane de benim için, çünkü annem uzun zamandır seks yapmamıştı ve ruh halini düzeltmeye ihtiyacı vardı.

Çantaları atmak için BURSQGRL plakamın bulunduğu bagajı açtığımda arabamın *farklı* görüldüğünü fark ettim. Yere baktım ve küçük bir nefes alıp sendeleyerek geri döndüm.

Dört lastiğim de kesilmişti.

Bagajı kapattım ve park yerinde başka kimlerin olduğunu görmek için çılgınca etrafıma bakındım. Bunu yapan şerefsizin hâlâ etrafta olup benim acıma ortak olma ihtimali vardı.

Otoparkın uzağında bir araba korna çaldı. Kalbim küt küt atarken başımı o yöne çevirdim. 1996 model kırmızı bir Camaro geçip gitti,

Camlar açıktı, şoförün kolu dışarıdaydı. Yolcu koltuğundaki kadını hemen tanıdım - otuz dakika önce kasada yardım ettiğim sıkıntılı kızdı. Kucağına bakıyordu, yanaklarından yeni yaşlar süzülüyordu.

Ama sürücü koltuğundaki adam nefesimi kesen kişiydi.

...

Frank.

Aylar önce kovduğum adam gibi.

Acımasız, şiddet yanlısı, cinsel tacizci pislikle kavga ettim.

Yapbozun bir parçası yerine oturdu.

Frank.

Benim peşime düşen bir silahşörün oğluydu.

Ayrıca onu kovduğumda bilmediğim hamile bir kız arkadaşı vardı. Onu, elleri arasında bir şeyle yakaladığımda, bunu söylemeye gerek yoktu.

aklıma gelen ilk şey burlesk dansçısının bacakları değildi,

Bahse girerim bu adam baba olmanın eşiğinde olan harika bir aile babasıdır.

Şimdi mi? Şimdi beş parasızdı ve başı

büyük beladaydı. Ama ben de öyleydim.

Çünkü ölmemi istiyordu.

Frank bana alaycı bir bakış attı ve park yerinden hızla çıkarken bana ters ters baktı.

çok.

Onu kovalamayı düşündüm ama ne kendimi ne de onun hayatını tehlikeye atmak istemedim.

kız arkadaşım tehlikede. Yine de bununla başa çıkacaktım. Artık onun kim olduğunu biliyordum.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Devon'ı aradım. Ellerim soğuk ve titrekti ve rehberimde onun adını bulmam birkaç denememi aldı.

Onu ilk kez haftalık planlanmış toplantımız dışında bir şey için aramıştım. Kontrat ihlali diyebiliriz.

Ayrıca *Tiffany*'yle takıldığını öğrendiğimden beri onu ilk kez kendi isteğimle aradım. Ve evet, italikler gerekiyordu.

İlk zil sesinde cevap verdi.

"Bebek iyi mi?"

Yutkundum, az önce keşfettiğim şeyin anlamı bana çarparken oksijen kaynağım azalıyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Frank bana bir dizi ipucu ve tehdit göndermişti ve bu sonuncusuydu. Nerede yaşadığını biliyor muydum? Hayır, bilmiyordum. Ona son çeki gönderdikten sonra

Madam Mayhem'e döndü. Muhabirleri peşine takmam için gönderdikten sonra taşınmış olmalı.

"Bebek iyi." *Sanırım.*

"Neler oluyor?" Devon'ın sesi içtenlikle telaşlanmış gibiydi. "Ben... biri lastiklerimi patlattı. Beni bırakacak birine ihtiyacım var."

Ve bir içki.

Ve ağlayacak bir omuz.

Her şeyi daha iyi hale getirmek için zarif, zarif, çıldırtıcı derecede muhteşem bir neredeyse prens.

Bu sırada olması şart değil.

"Bir insan bunu neden yapar ki?" diye sordu.

Bana neler olduğunu ona anlatmıyordum. Boş versene. Beni bir kuleye kapatır ve gün ışığını görmeme asla izin vermezdi.

"Bilmiyorum, serseriler?"

"Neredesiniz?"

"*Buybuy Baby.*"

"Burası çevresinde suç faaliyetlerinin yoğun olduğu bir yer olarak biliniyor," diye sabırsızca söylendi, yine kendimi çocuk gibi hissetmemi sağlamayı başarmıştı. "Bana adresi gönder. Yola çıkıyorum."

"Uh, hmm ..." Muhteşem belagatimi sergiliyordum. "Ne?" diye sordu, daha fazlası olduğunu hissederek.

Tekrar etrafıma bakındım. Kimse bana Frank'in kız arkadaşını bıraktıktan sonra kafama bir kurşun sıkmak için geri dönmeyeceğine dair söz vermemişti.

"Siz buraya gelene kadar telefonda konuşabilir miyiz?"

"Sweven," diye iç geçirdi, buz gibi tavrı biraz erimişti, "tabii ki."

Lakabımı duyduğuma o kadar sevinmişim ki ağlayabilirdim.

Benimle telefonda kaldı. Bana satın aldıklarım hakkında sorular sorarak (paspas tulumundan etkilenmemişti) ve bugünlerde Madame Mayhem'de hangi burlesk gösterisinin yer aldığını sorarak (Suicide Girls Blackheart) başıma gelenleri aklımdan çıkarmaya çalıştı.

Devon'ın şerefine, her şeyi bırakıp on beş dakika sonra geldi, Bentley'sini iki kez park etti ve üzerime atlarken kapıyı çarparak kapattı.

"İyi misin?" Beni kollarının arasına aldı ve başımı omzuna gömdü, beni kemik kıran bir sarılmayla sardı. Bilmediğim bir nedenden ötürü, hemen Tom Ford takım elbisesinin içine hüngür hüngür ağlamaya başladım,

fondötenimi ve renkli göz farımı üzerine sürdüm. Uzun zamandır ağlamamıştım. Bu hiç bana göre değildi.

Devon boynuma daireler çizerek masaj yaptı ve başımın tepesine tüylü öpücükler bıraktı.

"Bir insan neden böyle bir şey yapar ki Belle?"

"Ben... Ben... Bilmiyorum," diye hıçkırdım.

Ama biliyordum.

Daha da kötüsü, Frank için polisi aramayacaktım. Mektuptan ve aylar önce beni takip eden adamdan o sorumlu olsa bile, ki öyle olduğuna dair elimde kanıt vardı. Diğer iki adam farklı görünüyordu ve ikisi de Frank'le bağlantılı görünmüyordu.

Gerçek şu ki, Frank aylardır sessizliğini koruyordu. Artık tüm bunların arkasında onun olduğunu biliyordum. Elbette, devam edecek kadar aptal değildi. Belki de bu işi bırakmadan önceki son çırpınışıydı. Ayrıca, elinde yeterince sorun vardı. Başka bir iş bulması ve büyüyen ailesini geçindirmesi gerekiyordu. Umarım kadınlardan uzak duracağı bir iş.

"Sende bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Fiziksel olarak." Devon'ın sesini etrafımı saran acıma ve adrenalin bulutunun arasından duydum. Beni nazikçe yolcu koltuğuna oturttu ve kapıyı kapattı.

Kemerimi bağladım ve çenem titremesin diye çenemi kilitleyerek pencereden dışarı baktım.

"Aradığına sevindim," diye ekledi

Devon. Bu konuda ...

Neden Persy'yi, Sailor'ı, Aisling'i ya da Ross'u değil de onu aradım? Ailem bile beni almak için şehre yolculuk yapardı. Gelip bana yardım edebilecek kişiler arasında Devon en meşgul ve en az yakın olduğum kişiydi.

Yine de beni kurtarması için onu seçtim.

"Seni nereye götüreyim?" Devon sordu.

"Benim daireme."

"Persy'nin değil mi?"

"Hayır."

Pers'in kendisine tapan mükemmel kocası ve ona hayret ve hayranlıkla bakan mükemmel çocuklarıyla birlikte mükemmel ailesini sergileyişini izleyemeyecek kadar yaralı ve hamdım.

Devon çok konuşkan olmadığımı hissederek gaza bastı.

"Eminim aptal bir çocuktu," dedim ona, onun bakış açısından nasıl göründüğünü fark ederek.

"Boston Common'da seni takip eden aptal çocuk gibi mi?" Devon direksiyon simidini parmak boğumlarına kadar sıktı.

"Kim söyledi sana?" Ona bakmak için başımı çevirdim.

"Senin güvenliğini önemseyen biri."

"Bir muhbir," diye karşı çıktım.

"Onlara ne isterseniz diyebilirsiniz. Soruma hâlâ cevap vermediniz."

"Benim cevabım 21st yüzyılda olduğumuz ve kadınların kendi başlarının çaresine bakabilecekleri yönünde. Kendi refahımızla ilgilenebiliriz, hatta - skandal olmamaya çalışın - oy verebiliriz!"

"Eğer bir sapıĝı görmezden gelmeyi tercih ediyorsanız, belki de özellikle sizin oy kullanma hakkınız olmamalıdır."

Teknik olarak üç farklı adam. Ama şimdi bunu gündeme getirmenin zamanı değildi.

Yu

kar "Her yerde yanımda silah taşıyım."

1. "Bunun beni *daha iyi* hissettirmesi mi gerekiyor?" Devon yavaşça sordu, Alaycı bir şekilde, sesimin ne kadar aptalca çıktığını vurgulamak için. "Burası Vahşi Batı değil, Emmabelle. Seni takip ettiklerini düşündüğün insanları sokak ortasında vuramazsın. Polise gitmen gerekir."

Onu ilk kez uzaktan da olsa kızgın görüyordum ve bu çok etkileyiciydi. Bir an için sorunlarımı unuttum.

Başımı eğdim, dikkatle onu izliyordum. "Bir sırrım var," diye sahnede fısıldadım. "Seni mutlu etmek için çalışmıyorum, Devon."

Bana öyle bir baktı ki, ruhum kendi içine büzüştü. Bu bakış bana benden ciddi şekilde sıkıldığını söylüyordu ve onu suçlayamazdım. Ona karşı korkunçtum. Ondan o kadar trajik bir şekilde korkuyordum ki onu sürekli kendimden uzaklaştırıyordum.

Renkli, sivri tırnaklarımı incelerken, "Tek söylediğim bu bende var," diye mırıldandım.

"Beni bu yüzden mi aradın?" diye ısırdı. "*Bu sende olduğu için mi?*"

İlk dövüşümüz. Müthişti. İnsanların işime karışmasından hoşlanmadığımı ona nasıl açıklayabilirdim? Hayatıma? Başkalarına güvenemeyeceğimi?

"Benim hatam. Bir dahaki sefere başka birini ararım."

"Hayır, yapmayacaksın. Senin saçmalıklarla bir akşamdan daha uzun süre başa çıkabilecek tek kişi benim."

Apartmanımın önüne park etti, indi, arabayı döndürdü ve bana kapıyı açtı, tüm bunları beni karides büyüklüğünde parçalara ayırıp köpekbalıklarına yem edeceğini ima eden bir yüz ifadesiyle yaptı.

"Bıraktığın için teşekkürler. Çok hoş bir arkadaş oldun." Arabadan indim ve kendimi mola için odasına atılmış yaramaz bir çocuk gibi hissederek girişime doğru ilerledim.

Sözsüzce beni takip etti. Onu göndermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Her şeyden önce, şu anda yalnız kalmak istemiyordum. İkincisi, onu arayan bendim.

Daireme vardığımızda (yine merdivenler, vay canına), Devon Joanne ile telefonda konuşmak için yatak odamda kayboldu. Ondan arabamın çekilmesini ayarlamasını istedi. Ayrıca Simon'ı telefona vermesini de istedi. Ah, iyi kalpli Si, kulüpte kimsenin yapmasına gerek olmayan şeyleri yapıyormuş gibi davranan koruma, dosyalama ya da kutuları farklı geri dönüşüm kutularına ayırma gibi.

Bir keresinde Ross yanlışlıkla bir bira kasasını düşürdüğünde beni korumak için üzerime atlamıştı.

"...sana bu yüzden para ödemiyorum. Öne çık yoksa bir sonraki işinin McJob olmasını sağlarım."

Kısa bir sessizlik oldu.

"O zaman daha iyisini yap!" Devon kükredi.

Oturma odasına döndüğünde gözleri üzerime dikildi. Avına nişan almış bir kartal gibiydi. "Titriyorsun ve terliyorsun."

"Hayır, değilim." Bunu söylerken dişlerimin takırdaması bana yardımcı olmadı. Lanet olsun. Sadece Frank'ti. Gerekirse onu alt edebilirdim, değil mi?

Yanlış. Korkaklığı bırakıp polise gitmelisin. Kız arkadaşı hamileyse ne olmuş? Onu hamile bırakan sen değilsin.

"Gel. Sana bir banyo hazırlayayım." Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Her zamanki rahat gülüşü ve kibar tavrı artık yoktu. Şimdi düşündüm de, telefona cevap verdiği andan beni açtığı ana kadar bütün gün boyunca yoktu.

Korkunç bir şekilde, Devon'ın benimle flört etmeyi bıraktığını fark ettim. Benden vazgeçmişti. *Bizden de.*

Güzel. Bu tam da istediğim şeydi. İşleri garipleştirmeyi bıraktığı için mutluydum.

Kanepede oturmaya devam ettiğimde beni kucağına aldı ve banyoya götürdü.

"Mükemmel olmandan nefret ediyorum," diye inledim. "Aynen sevgilim. Özellikle de senin üzerinde harcandığında."

Beni kapalı klozete oturttu ve kollarını dirseğine kadar sıvayıp Michelangelo'nun Musa'sı gibi kollarını ortaya çıkararak bana sıcak bir banyo yaptırdı.

Oof. Seksi özledim.

İçim sıcak bir şekilde burkuldu, içimde bir gerilim oluştu.

Seks olmadan hayat neydi ki? Sadece iş, vergiler ve iyi bir doz bulaşık yıkama.

Hamileliğim boyunca çocuğumun babası olmayan biriyle seks yapmak istememem çok adaletsizdi.

Bu kararı mantıklı bile bulmuyordum. Belki *de* hayatımın büyük bir bölümünde Persy ile aynı çatıyı paylaşmaktan arta kalan bir gelenekçilik vardı bedenimde.

Küvete bir banyo bombası atarken gözlerim onun ip gibi kollarının her hareketini takip etti.

"Son zamanlarda ilginç biriyle yattın mı?" Güçlü ve uzun parmaklarına bakarak klozet kapağının üzerinde kaydım.

Şu anda... tahrik mi oluyordum? Altımdaki yüzeyin sürtünmesi meme uçlarımın büzülmesine neden oldu. Devon odada kötü kokan bir şey varmış gibi yüzünü buruştururken ben kıyafetlerimi parça parça çıkardım.

"Kendine işkence etmeyi bıraktığını sanıyordum."

"Hadi ama," diye güldüm ve bluzumu bumerang gibi yere düşürdüm. Henüz belli olmasam da göğüslerim şimdiden ağır ve damarlıydı. Hatırladığından çok daha büyüktü. "Hâlâ başkalarıyla seks yaptığını biliyorum. Bırak da senin üzerinden yaşayayım. Nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Kuru bir sesle, "Tüm Doğu Yakası için yeterli deneyime sahipsin, sevgilim. Biraz ginkgo al ve hayal gücünün gücünü kullan."

"Hatırlatsana, ikiniz yatağa girdiğinizde ne yapıyorsunuz? Unuttum," diye mırıldandım, onun rahatsızlığını görmezden gelerek.

Bana deliymişim gibi baktı. Ve o anda öyleydim. "İçki içmiyorsun, değil mi?" diye sordu endişeyle. Güldüm.

"Hayır. Sadece... biraz hassasım."

"Aklını yitirmişin şifresi gibi."

"Hadi ama..." Gülümsedim, "...samimi olmaya çalışıyorum."

"Fark ettim. Neredeyse sekiz dakikadır aynı odadayız ve sen hâlâ beni bıçaklamaya çalışmadın."

Musluğu kapattı ve ayağa kalkarak kenara çekildi. "İzin verin size yardım edeyim. içeri."

"Eğer istersen sen de bana katılabilirsin." Elimi bir yarım-gururuma yediremeyeceğim kadar azgındım.

Beni tamamen görmezden geldi ve küçük sırtımdan tutarak küvete doğru götürdü.

Gözlerimi devirdim. "Bu bir hayır mı?"

"Bana özellikle ve defalarca seninle uğraşmayı bırakmamı söylemiştin," diye hatırlattı bana kuru bir sesle.

"Belki de fikrimi değiştirmişimdir!"

Tanrım, bir kız kesin bir açıklama yapıp sonra da azgınlıktan fikrini değiştiremez mi? Bir de Amerika'nın dünyanın en özgür ülkesi olduğunu söylerlerdi.

"Neden içeri girmiyorsun ve sakinleştikten sonra bunu tartışmıyoruz?" Devon önerdi.

"Sakinleştim!" Bir çığlık atarak itiraz ettim, yürümeye başlayan bir çocuk gibi kendi kalçalarımı tokatladım.

"Belli ki," diye kestirip attı.

Sonunda banyoya girdim ve vücudumu içine bıraktım. Gözlerimi kapatarak suyun sıcaklığını ve vücuduma yapışan sabunun karıncalanmasını hissettim.

Çilek ve narenciye kokusu odadaki nemle daha da artmıştı. Arkamda, Devon küvetin kenarına oturdu ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı.

"Tahrik olmuşsun," dedi. Parmakları yüksek topuzumdan kaçan tüyleri gıdıkladı. Aşağıya, göğüslerime doğru kaydılar, hassas bölgeden kaçındılar ama yaklaştılar.

"*Tahrik* oldum," diye tekrarladım kıkırdayarak. "Çok yaşlısın." "Çok hamilesin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"İsteklerin var. İhtiyaçlar," diye açıkladı Devon.

"Evet," diye iç geçirerek itiraf ettim, masaj, köpük banyosu ve onun yanında güvende olduğumu bilmek beni bir an için etkisiz hale getirmişti.

"Seni yatıp kalkmaktan alıkoyan nedir?" diye sordu, ölümcül bir bıkkınlıkla.

"Hamile olduğum gerçeği mi?"

"Bebeğe zarar vermeyecek. Doktor Bjorn bunu bize kendisi söyledi."

Evet, Bellon'u (Belle + Devon) gönderen Doktor Bjorn,
Bize sürekli olarak domuz eti yiyebileceğimizi ve hatta
yememiz gerektiğini hatırlattı. "Bedenimi başkasıyla
paylaşmak istemiyorum."

"Kimse yok mu?" diye sordu alaycı bir masumiyetle, kendinden emin
parmakları ağır, hassas göğüslerime doğru iniyordu.

"Önümüzdeki birkaç ayın izini şimdiden üzerimde bıraktın." Yüzüne
alaycı bir şekilde sabun taneleri fırlattım. "Eğer birlikte yatağa girersek bu
kadar çirkin hissetmezsin."

Devon'ın parmakları boynumun arkasına kayd, lezzetli, yavaş daireler
çizdi. "Bir anlaşma yapalım; birkaç soruya cevap vereceksin ve eğer
cevaplarından tatmin olursam seni serbest bırakacağım."

"Ne kadar da büyük bir egoya sahipsin. Hâlâ vibratörlerim var,
biliyorsun," diye homurdandım.

Ama o haklıydı. Tüm vücudum alev alev yanıyordu. Yakasından tutup
onu da kendimle birlikte aşağı çekmek istedim.

"Bazen birine ihtiyaç duymak sorun değil," diye fısıldadı Devon,
ağzından çıkan ılık hava kulağımın kabuğunda geziniyordu. O kadar
yakındı ki vücudunun sıcaklığını bedenimde hissedebiliyordum.
Vücudumdaki her tüy diken diken olmuştu. Meme uçlarım ağrıyordu ve
kalçalarım suyun altında birbirine sürtünüyordu.

Elimi aralarına sokup işi kendim yapmama dakikalar kalmıştı.

Yüzümü ona döndüm, gözlerimiz buluştu. Mavi üzerine mavi. Onunki
sabah gökyüzü kadar berraktı. Benimkiler çok daha koyu bir tonda, irislerin
etrafında mor noktalar vardı.

"Birine ihtiyaç duymak asla iyi bir şey değildir," diye mırıldandım.

"Bu var olmak için korkunç bir yol Sweven. Ben her zaman senin
yanında olacağım.

Yağmur ya da güneş."

"Kaç soru?" Burnumu çektim.

"Bu tamamen sizin cevaplarınıza bağlı."

Başım la onayladım.

"Bir numaralı soru. Aylar önce Boston Common'da bir adamın seni
takip ettiğini neden bana söylemedin?" Devon göğüslerimi avuçladı,
başparmakları meme uçlarımda gezinerek tüm bedenimi titretti.

Nefesim kesildi. "Hayatıma zaten karıştığından daha fazla karışmanı
istemedim."

"İkinci sorum, o zamandan beri birilerinin peşinizde olduğuna dair başka işaretler var mı?"

Olduğunu kabul etmek istemedim. Bana daha fazla Simons yüklemesini istemedim. Her neyse, Frank'in işinin muhtemelen bittiğine gerçekten inanıyordum. Otopark olayı tek seferlikti. Başka neden kendini belli etsin ki?

Devon tereddütümü fark ettiğinde, ellerinden biri göğüslerimden kayarak karnıma indi, serçe parmağı kasıklarına hafifçe dokundu. Nefesim kesildi ve utanmadan kıvrandım. Böyle bir konuşmayı nasıl yapmam gerekiyordu?

"Bu bir şantaj," dedim öfkeyle.

"Asla adılmışım gibi davranmadım. Şimdi soruya cevap ver." Kulağımın kabuğunu usulca ısırdı.

"Evet. Boston Common'dan kısa bir süre sonra bir mektup geldi. Beni öldürmekle tehdit ediyordu. İşte o zaman silahımı her yere taşımaya başladım."

"O noktada neden polise gitmediniz?"

"Kötü basının Madam Mayhem'in üzerine yapışmasını ya da sizin ve ailemin benimle uğraşmasını istemedim. Her gün nefret mektupları alıyorum. Ve bakın, aylar geçmesine rağmen hiçbir işaret yok."

"Kim olabileceğini biliyor musun?"

Eli amımı kavradı ama içine girmede. Sadece ben çaresizce kendimi onun dokunuşuna bırakmaya çalışırken beni orada tutmasının lezzetli baskısı vardı.

"Evet," diye kekeledim, bana daha dokunmamışken bile olmam gerekenden daha yakındım.

"Kim?" Devon bastırdı.

"Frank adında bir adam. Eski bir barmenim. Birkaç ay önce burlesk bir kıza sarkıntılık ettiği için onu kovmuştum. Bugün onu otoparkta gördüm."

"Neden şu *anda* bir polis karakolunda oturmuyorsun?"

"O sadece bir çocuk ve kız arkadaşı hamile. Hiç paraları yok. Sadece biraz stres atmak istemiş. Muhtemelen Common'da beni korkutması için bir arkadaşını göndermiştir." Yine de bu, Devon'un beni eve götürdüğü gün Madame Mayhem'deki adamı açıklayamazdı. "Ondan bir daha haber alacağımı sanmıyorum."

"Sen delisin ve benim bebeğimi taşıyorsun," dedi gerçekçi bir şekilde, benden çok kendisine.

Elini tümseğimden çekmedi ama arzuladığım boşalmayı da sağlamadı. Neden orgazm olmamı bu şekilde engelliyordu? Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç değil miydi?

"Ben iyi olacağım," diye ısırdım. "Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Hiç sorun yaşamadım."

"Birkaç küçük kuraldan sonra beni yatağında eğlendirmeye devam edebilirsin," diye açıkladı Devon, henüz paçayı kurtarmadığımı bilmemi sağlayarak.

Cevap vermedim, çünkü bu işi bir an önce bitirmek ve onun bana sadece dokunmasını istiyordum. Acınası bir durumdu ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. Kafamı dağıtmaya *ihtiyacım vardı*. Bu bir başa çıkma mekanizmasıydı, tamam mı?

"Birinci kural, isteyken Simon'ın yanından asla ayrılmayacaksın."

"Bodyguard Si?" Boğazım düğümlenerek güldüm. "Her neyse."

"Hayır. Ne olursa olsun. Sen ergen değilsin, Emmabelle. Bana evet ya da hayır cevabı ver."

Vay be.

"İyi! Evet."

"İki numaralı kural..." Serçe parmağının açıklığımı sıyırdığını hissettim. Tüm vücudum heyecanla uyandı. Onun için hevesle bacaklarımı açtım. Sonunda pil gerektirmeyen bir aksiyon yaşıyordum.

"Dışarı yalnız çıkmayın. Her zaman sana eşlik eden biri olsun. Bu arkadaşlarınız, anne babanız, Simon ya da ben bile olabilirim."

Cesurca bir istekti ama yine de istemediğim hiçbir şeyi yapmak *zorunda* değildim. Yirmi dört-yedi beni izlemek için burada değildi.

"Elbette." Sonra elini tekrar hareket ettirmeyince inledim. "Oh, doğru. Evet ya da hayır. *Evet.*"

"Son durum..." Devon'ın parmakları açıklığımı yokladı, her zamankinden daha yakındı. Beni tamamen doldurması için sadece bir kez itmesi yetti. Diğer eli göğüslerimin üzerinde çalışmaya devam etti. "Benimle birlikte hareket et. Sadece şimdilik. Seni koruyabilirim. Sen oradayken benim binamda senin için bir daire bakabiliriz. Birinci sınıf güvenliği var, böylece senin için asla endişelenmeme gerek kalmaz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. "Senin yanına taşınmak mı?" Yavaşça tekrarladım.

Burnunu boynumun kıvrımına soktuğunu hissettim.

"Hadi ama Sweven. Peşinden gelen birini suratından vuracak kadar cesursun. Çocuğunun babasıyla birkaç ay aynı odada kalmaya tahammül edebilirsin."

Bu bir meydan okumaydı. İşaret parmağı içime kaydı ve nefes nefese kaldım, sırtımı kamburlaştırdım, meme uçlarım su hattından yeniden ortaya çıktı. Devon eğildi ve onlardan birini ağzına aldı, hararetle emdi.

"Çok tatlı. Çok, çok tatlı." Düz, beyaz dişleri hassas tepeleri sıyırdı. "Buna değmesini sağlayacağım," diye mırıldandı, dilini meme ucunun ucunda gezdirdikten sonra ısırdı. Aynı anda suyun altında parmağıyla beni acımasızca becerdi.

Kasıklarımı eline doğru ittim, serbest kalmamın yakın olduğunu bilerek onu kovaladım.

"Beni asla evcilleştiremeyeceksin," diye uyardım.

"Hiç arzum yok." Boynuma doğru yalayarak ilerledi ve ağzımı ateşli bir öpücükle mühürledi. Tüm dil, su damlacıkları ve çok fazla arzuyla, yanacağımı düşündüm. "Seni olduğun gibi seviyorum. Katır gibi kişiliğin düşünüldüğünde pek olası değil, biliyorum ama gerçek."

"Berbat durumdayım,"
diye nefes nefese
kaldım. "Benim
pisliğim ol."

İtiraf edebileceğimden çok daha cazipti. Karanlık bir denizde bir ışık feneri gibi çekiciydi.

Parmaklarının üzerinde doruğa ulaşarak çözüldüm. Parmaklarını öyle bir sıktım ki öpüşürken güldü, spazmlar kaslarımın gerilmesine neden oldu.

Birkaç saniye sonra kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Sadece birkaç aylığına," diye yakındım - ondan çok kendime.

Zaten şu anki dairemde bebeği koyacak bir yerim de yoktu.

"Sadece birkaç aylığına," diye tekrarladı alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırarak. Gözlerindeki ışıltı her şeyi anlatıyordu.

Kısa bir süreliğine de olsa onun olmayı kabul etmiştim. En değer verdiğim şeyden vazgeçiyordum.

Tam özgürlük.

Eighteen



Belle

Dört gün sonra Devon'ın çatı katına taşındım.

Dairesini ilk kez ziyaret ediyordum. Uzun ve kaotik ilişkimiz boyunca, kararları veren bendim, bu yüzden her zaman beni görmeye gelmesini talep ettim.

Güçlüler nasıl da düştü.

Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde burası benim algıma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Kraliçe Elizabeth'in de tercih ettiğini tahmin edebileceğim mobilyalar ve renklerle donatılmış geniş bir açık alan. Duvarların ve geniş koridorların olmaması beni şaşırttı. Burası yeniden düzenlenmiş bir depoya benziyordu. Devon'ı hep aile portreleri ve pahalı ama şaşırtıcı derecede çirkin antikalarla dolu, geniş, karanlık bir malikânede hayal etmişim. Sonra onun kapalı alanlardan hoşlanmadığını hatırladım. Biraz klostrfobik biriydi.

Küçük dairemnden gerçek bir yükseltmeydi.

O gün Devon'a karşı özellikle iyi hissediyordum. Frankgate'ten beri her gün evime gelmeye özen göstermiş ve gelmemi sağlamıştı.

Aletine, diline, parmaklarına. Aklınıza ne gelirse, içime soktu.

Münhasırlık konusunu açmamıştım ama sosislerini Boston flört sahnesinin açık büfesinde bulunan her sosa batırmasına razı olmadığımı ona bildirmek için aklıma bir not almıştım.

Taşınmadan önceki dört günü Persy, Aisling, Sailor ve Ross'u Devon'la *kesinlikle* ama *kesinlikle* bir ilişki içinde olmadığımı ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Neyse ki Frank'in hikâyesi nasıl oda arkadaşı olduğumuzu açıklamamızı kolaylaştırdı.

Herkes Devon'un bana sığınak sağladığı için bir hayalperest olduğunu ve benim de onun ayaklarını öpüp benimle evlenmesi için yalvarmadığım için tam bir aptal olduğumu düşünüyordu.

İşler sonunda yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Hatta Devon'un boş odalarından birinde rahat ettiğimi söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Buraya taşındığımdan beri her gece gizlice yatak odama giriyordu ama ben her seferinde yanımda bir erkek varken asla uyuyamayacağımı söyleyerek onu yatak odasından kovuyordum.

Burada geçirdiğim süre boyunca, onunla annesi arasındaki konuşmalardan bazı kesitler yakaladım. Annesi onu sık sık, bazen günde birkaç kez arıyordu. Her zaman kibar, çekingen ve arkadaş canlısı görünüyordu - her ne kadar Ursula Whitehall'ın kulağa tam bir baş belası gibi geldiğini söylemek gerekse de.

"Hayır anne, fikrimi değiştirmedim."

"Hayır, İngiltere'ye bir daha ne zaman geleceğimi bilmiyorum. Sana gönderdiğim para yeterli değil mi?"

"Hayır. Onunla konuşmak istemiyorum. Özür diledim. Bu yeterli olmalı."

Bu son haber bende soru sorma isteği uyandırdı ama sonra bunun beni ilgilendirmediğini kendime hatırlattım.

Devon'ın yanına taşındıktan üç gün sonra, o işe gitti ve ben geride kaldım.

Kaymaktaşı mermer köşenin önünde oturmuş, egzotik meyve ve tahıl çeşitlerinin tadını çıkarıyordum - tamam, Froot Loops'tu. Yiyordum.

Froot Loops-kendi işime bakıyorum. Büyük boy bir gömlekten başka bir şey giymedim (*Snaccidents Happen*). Teşekkürler Etsy, bana bolca ilham, yaşam mantrası ve küstah tavrımı sağladığın için. Kapı zili çaldı. Fazla düşünmeden açmaya gittim. Yani, onun evi artık benim evimdi, değil mi?

Ayrıca, ya daha lezzetli şeyler taşıyan bir teslimatçı olsaydı?
Dudebro'nun beş yüz süslü yemek kutusu aboneliği vardı.

Önümde uzun boylu, leylek gibi, siyah saçlı ve Kate Middleton kıyafetli bir kadın duruyordu. Stilettoları, zevkli bir makyajla dolu yüzü ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. Lüks bir alışveriş merkezi gibi kokuyordu.

Sanki kocasını çalmışım gibi bana baktı. "Merhaba."

İngiliz aksanı. Devon'ın kız kardeşi olmalı. Ya da belki *çok* iyi bir yüz gerdirme ile annesi.

"Heya." Dirseğimi kapının pervazına dayadım ve kendi kendime, *eğer bu Tiffany ise, onu tokatlamadan önce ona beş adım önde başlayacağımı* düşündüm.

"Sanırım sen onun kazara hamile bıraktığı ve şimdi aile servetine ulaşmasına engel olan striptizcisin?"

Hmm... ne?

"İşte ben tam olarak buyum!" Darbenin etkisinden kurtulduktan sonra, en ufak bir zayıflık göstermeyi reddederek neşeyle haykırdım: "Peki sen...?"

"Nişanlısı."

Nineteen



Devon

O gün, iş göz ardı edilmişti.

Eve dönmek ve kendimi Emmabelle'e gömmek, müşterilerimin başlarını soktukları beladan kurtulmalarına yardım etmekten daha önemli görünüyordu.

Sahip olduğumuz şeyin geçici olduğunu biliyordum. Sweven gibi kadınlardan ev tanrıçası olmazdı. Ama tüm ölümlüler gibi ben de bu hikâyelerin nasıl bittiğini bilmeme rağmen tanrılarla oynamayı seviyordum.

Ayrıca, bebeğim vücudundan çıkana kadar onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Ayrıca, annem İngiltere'ye gelip Louisa'yla bir fincan kahve içmem için yalvarıyor, bu *da* yakında İngiltere'ye dönmem ve aileme sırf ölü sperm donörüm bana baskı yaptığı için biriyle evlenmeyeceğimi açıklamam gerektiği anlamına geliyordu.

Çatı katıma çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Şifreyi girdim, kapıyı açtım ve "Tatlım, ben geldim!" diye şarkı söyledim.

Ve olduğum yerde durdum.

Belle kahvaltı köşemde oturuyordu ve ben işe gitmeden önce giydiği o gülünç büyük boy gömleği hâlâ üzerindeydi.

Yalnız değildi.

"Merhaba, *Devvie*." Sweven'ın gülümsemesi sakarindi ama gözleri bana zehirli hançerler saplıyordu. "*Yakalandın*."

Karşısında Louisa oturmuş, yeşil çayını yudumluyordu.

Boktan.

Louisa ayağa kalktı, bana doğru ilerlerken kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyordu. Yanağıma uzun bir öpücük kondurdu, tüm vücudu benimkine doğru eğilmişti.

"Sevgilim, seni özledim. Annen bana adresini verdi. Çok perişan durumda. Gelip seninle şahsen konuşmamı istedi."

Yüzsüzce bir hareket. Hatta -demeye cesaret edemiyorum- alçakça? Ama ortada birkaç milyon dolarlık mülk ve aile yadigârı vardı ve annemin ne likit varlığı ne de başka bir gelir kaynağı vardı.

Louisa'ya gelince, kaçan bendim. Değerli kibrit.

"Arayabilirdin." Büyüleyici bir şekilde gülümsedim ve başımı eğerek parmak eklemlerini kolayca öptüm.

"Ben de aynısını söyleyebilirim," dedi Louisa akıllıca, buz gibi karşılamamdan pek de rahatsız olmuş görünmüyordu. Keskindi ama Belle gibi düşmanca değildi. "Konuşmak için uygun zaman ne zaman?"

"Şimdi," diye araya girdi Belle kahvaltı köşesindeki yerinden, bir mısır gevreği kutusuna uzanıp bir Froot Loop çıkardı ve ağzına attı. "Şimdi bana neler olup bittiğini anlatmanın tam zamanı. Hiçbir detayı atlamayın, boos."

"Kelimelerle arası çok iyi." Louisa bir kaşını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi.

"Beni bir de yumruklarımla görmelisin," dedi Belle güneşli bir sesle. Tükürüğümde boğuldum.

Louisa yavaşça göz kırptı, sakın ve toparlanmıştı. "Dış görünüşümün sizi yanıltmasına izin vermeyin. Ellerimi kirletmekten korkmuyorum."

Bahsimi bu kadınlardan birine oynayacak olsaydım, Louisa kaçsa iyi olur derdim çünkü Emmabelle Penrose muhtemelen onu toza çevirebilir.

Yine de Lou kesinlikle büyümüştü ve onun bu yeni gelişmiş halini takdir etmekten kendimi alamadım.

Yaklaşan bir kedi kavgasını sezerek Belle'e doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Elini tuttum ve arkasından nazıkçe öptüm. Hemen geri çekildi,

Sanki onu ısırılmışım gibi.

Kulaklarımı kanatan korkunç, şekerli bir pop şarkısı olsa bile müzikle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Belle'e döndüm.

"Bildiğiniz gibi, babam kısa bir süre önce vefat etti. Vasiyetini okumak için geri döndüğümde, her şeyi bana bıraktığını ama Louisa ile evlenmem şartıyla bıraktığını öğrendim. Bu fikri hemen reddettim. Sizi karanlıkta bıraktığım için özür dilerim. Bunu yapmamın tek nedeni boktan tabağınızın yeterince dolu görünmesiydi. "Bana kalırsa konu kapanmıştır" diye düzelttim.

"Sana ne kadar bıraktı?" Belle iş gibi sordu.

"Otuz milyon sterlinlik mülk ve yadigâr," diye araya girdi Lou yanımızdan. "Whitehall Court Kalesi paha biçilemez olsa da. Paha biçilemez derken, şatonun miras sırasının İngiltere'de olduğunu kastediyorum. Müzeye dönüştürülecek. İngiliz tarihinde önemli bir yeri var."

"Bu bir ton para demek." Belle tatlı dudaklarının arasına bir Froot Loop daha sıkıştırdı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. Yüzünde ya da duruşunda duygudan eser olmadığını fark ettim.

Louisa bana döndü. "Kesinlikle *onun bir altın arayıcısı olduğunu söylemiyorum...*" Mükemmel bir Amerikan aksanıyla Kanye West şarkısından alıntı yaparak şarkı söyledi.

"Ama ben züğürtlerle uğraşmam." Belle güldü. "Aynen öyle." "Bu tartışma nafile." Alnımı ovuşturdum.

Ancak içten içe kendi ifademi sorgulamaya başlamıştım. Louisa'yla evlenmeme engel olan neydi? Çok güzeldi, iyi yetiştirilmişti, iyi okumuştı ve terbiyeliydi. Zekiydi ve hâlâ bana düşküdü. Daha zengin olacak, ailemin tüm sorunlarını çözecek ve kendi şartlarımda bir evlilik yapacaktım. En önemlisi de evlenebilecektim, ki bugüne kadar bunu yapmaktan kendimi alıkoymuştum.

"Olmamalı." Louisa yeşil çayından sarkan poşetle oynadı. "Konuşacak çok şey var ve zaman daralıyor."

"Anlamıyorum. Özel olmadığımız konusunda zaten anlaşmıştık." Belle burnunu kıvırdı. "Seni bu iğrenç, kendini beğenmiş, şık kadınla evlenmekten alıkoyan ne?" Louisa'yı bir heykelmiş gibi işaret etti. "Alınma ama."

"Senden bir şey alınmadı," diye homurdandı Louisa. "Herkes kazanır," diye ekledi Belle.

Herkes değil, diye düşündüm. *Ben değil.*

Belle yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeyle bana baktı. Yaralı görünüyordu. Neredeyse çirkin. Ayağa kalktı, Louisa'yı tepeden tırnağa inceledi ve çoğu insanın donmaktan öleceği bir bakış attı.

"Bence ikinizin çözmesi gereken çok şey var ve dürüst olmak gerekirse, seks ve ilişkiler konusunda kıvranan bir grup İngiliz görmek isteseydim *Sex Education*'ı izlerdim. En azından biraz gülerdim."

Bununla birlikte, köşeden mısır gevreği kutusunu aldı ve kapıyı arkasından çarparak odasına doğru ilerledi.

Louisa bana döndü. "Hayatım, o kadın tam olarak kültürlü değil. Onu nasıl çekici bulabilirsin ki? Kaç yaşında? Yirmi dört mü? Yirmi beş mi? Kadın bile sayılmaz."

"Şimdiye kadar karşılaştığım en çıldırtıcı, sinir bozucu, sinir bozucu kadın, ama yine de bir kadın," diye cevap verdim. Rulo şeker kutumu çıkardım, sonra daha iyi düşünerek köşeye bıraktım.

Artık Sweven burada yaşadığına göre, kapalı alanda sigara içemezdim. Onu ve bebeği düşünmek zorundaydım.

Louisa ayağa kalktı ve kollarını omuzlarıma dolayarak bana doğru yürüdü.

Etrafında nefes aldığım için sürekli taşaklarımı patlatmanın eşiğinde olmayan bir kadın tarafından kucaklanmak iyi hissettirdi.

"Lou," dedim usulca, elimi sırtında gezdirerek. "Son çabanı takdir ediyorum ama işe yaramayacak."

"Neden?" diye sordu, koyu, derin gözleri yuvalarında dans ediyordu. "Sen her zaman çok kurnaz, akıllı bir adam oldun. Pratik ve pragmatik. Neden zenginlik ve unvanlarla dolu bir dünyayla evlenmeyesin ki? Küçük kız arkadaşın bile bu şansı kaçırmamanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyor."

Kollarını tuttum ve yavaşça indirdim. "Keşke istediğin şeyi sana verebilseydim."

"Neden yapamıyorsun?" Sesi çatallaştı.

"Edwin," diye cevap verdim basitçe. Onun kazanmasına asla izin vermeyecektim.

"O bilmeyecek." Gözleri yaşlarla doldu. "Ve artık sana zarar veremez. Bak, onun eline düşmek istemediğini biliyorum. Ama bunu görmek için burada değil. Senin ona karşı geldiğini bilerek öldü."

Hüzünle gülümsedim. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Bunca yıl sonra bile, bu doğrudu. Louisa beni neyin harekete geçirdiğini biliyordu.

Duvarlarımın neyden yapıldığını.

Derin bir nefes alarak yere baktı. "Cecilia intihar gözetiminde."

"Hayır. Bu doğru değil." Başımı geriye attım. Lou başını salladı.

"Onu suçlayabilir misiniz? Hayatı neredeyse bitti. Drew ile kalmak istemiyor ama benimle evlenmeyeceğini söyleyerek seçeneklerini elinden aldın. Ursula ve o seni Battersea kompleksi binasını satmaya ve Edwin birikimlerini ve yatırım portföylerini tükettikten sonra parayla geçinmeye ikna edeceklerdi."

Haber tam da olması gereken yerden geldi. Tam kalbime.

"Annen derin bir depresyonda. Ağır faturaları ödeyecek kimse yok. Onlarla ilgilenemeyeceğini biliyorum Devon. Kendin için çok iyi gidiyorsun ama sürdürmen gereken bir hayatın var. Düğümü atmak tüm bunları ortadan kaldırabilir. Bu *Belle* denen kızla yaptığın küçük hatayı görmezden gelmeye hazırım." Onun adını söylediğinde ürperdi. "Benden dürüst bir kadın yap. Bu herkesi mutlu edecektir. Bu arada striptizciniz de dahil. Az önce onunla birkaç saat geçirdim. Seni hiç umursamıyor, Devvie. Tüm bu süre boyunca bana buradan çıkmak için ne kadar sabırsızlandığını söyleyip durdu. Yeniden *çıkma*ya başlamak için."

Sweven biriyle çıkmayı özledi, değil mi?

Duyularım taze beyaz öfkeyle aşırı doygun hale geldi.

Burada, benim dairemde olmasının tek nedeni, kafasının üzerinde asılı duran gerçek bir ölüm tehdidi ve ilgilenmemi istediği cinsel ihtiyaçlarıydı.

Bencil, umursamaz bir kadındı ve bunu ilk itiraf eden de o olurdu.

Kategorik olarak aptaldım, Louisa ile evlenme fikrini sırf artık takım elbiseli bir kemik torbasından başka bir şey olmayan babamı memnun edeceği için reddediyordum.

"Bunu biraz düşüneceğim." Çenemi ovuşturdum.

Louisa bir adım geri çekildi. Vücudunu taradım. Gerçekten de çok hoş bir yaratıktı. Belle kadar çılgınca egzotik ve heyecan verici değildi ama yine de tatmin ediciydi.

Louisa'nın kendisini asla ölüm tehditleri alacak bir duruma sokmayacağını, polisle temasa geçmekten asla vazgeçmeyeceğini, silah taşımayacağını ya da kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde Froot Loops yemeyeceğini hatırlamak iyi oldu.

"Bu arada burada kalabilir miyim? Kendime bir tur attım ve birkaç misafir odanız olduğunu fark ettim," diye mırıldandı Lou.

Hem Emmabelle *hem* de Louisa ile aynı çatıyı paylaşma fikri, kör bir adam tarafından hadım edilmek kadar cazipti. Bu kolayca çifte cinayetle sonuçlanabilirdi. Açıkçası, çocuğumun annesinin hapisanede doğum yapmasını istemiyordum.

"Bir otel bul." Bir adım öne çıktım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Ben ödeyeceğim."

"Hayır, teşekkür ederim. Benim kendi param var." Kibarca gülümsedi ama yüzünden yaralı olduğu anlaşılıyordu. "Yarın akşam yemeği? Bana Boston'ı gösterir misin?"

"Elbette," diye homurdandım. "Sadece takvimimi kontrol etmeme izin ver."

Hemen bedenimin içinde eridi, bana gülümsedi, gözleri çocukluğumuzdaki aynı yoğunlukla parlıyordu.

Louisa.

Asla aldatmazdı.

Asla sadakatsizlik belirtisi göstermez. Çok kolay eğitilebilir.

"Ben burada kalacağım." Bileğimi parmaklarının arasına aldı, yanağını şımarık bir kedi yavrusu gibi avucuma bastırdı.

"İrtibatta kalacağım."

"Tanrım, Devvie, bu konuşmayı yaptığımıza çok sevindim. Annen çok sevinecek."

Görünüşe göre Belle de öyle.

Louisa'ya kapıya kadar eşlik ettim, yanağına bir veda öpücüğü kondurdum ve kapıyı arkasından kapattım.

Belki de bir kapının kapanıp diğerinin açılmasına izin vermenin zamanı gelmişti.



Belle

O gitmişti.

Ama başparmağını yanağına sürmeden önce değil.

Bana baktığı gibi ona da aynı mesafeli eğlenceyle bakmadan önce değil.

Misafir odasının hafif aralık kapısının aralığından onları gözetledim.

Bütün günü Louisa'ya Devon'ı ne kadar önemsemediğimi, normal hayatıma dönmek için ne kadar istekli olduğumu anlatarak geçirmiştım. Hepsi yüzümü kurtarmak içindi.

Ama bunların hiçbirisi doğru değildi.

Kabul edin. Çocuğunuzun babasına karşı bir şeyler hissediyorsunuz ve boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz.

Karnımı tuttum ve kendimi onun gibi kokan bir yatağı attım.

İhanet ihanetti. Ve bu bana geçmişimi hatırlattı. Kalbinizi bir adamın ellerine bırakıp, onun kalbinizi paramparça etmesini izlemenin verdiği o çaresiz hissi.

Büyük boy yatağıın çarşafı üzerine kıvrıldım ve sızlandım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Daireme geri dönmeliydim.

Şükürler olsun ki kira ödemeyi bırakmamıştım.

Devon'la anlaşp anlaşılamayacağımızı görmek için birkaç hafta beklemek istedim. Anlaştığımız ortaya çıktı.

Yolumuza çıkan tek bir şey vardı, *nişanlısı*.

Belki de şu anda onun nişanlısı değildi ama öğleden sonra, o burada yokken bana söylediklerinde haklıydı.

"Devon her zaman doğru olanı yapar ve doğru olan da benimle evlenmektir.

Eğil, Emmabelle. Senin için oyun bitti. Başka seçeneği yok."

Arkamdan yumuşak bir kapı sesi duyuldu. Hiçbir hareket ya da ses yapmadım.

"Alabilir miyim?" Devon diğer uçtan huysuzca sordu.

Sesi hiç de özür diler gibi gelmiyordu. Daha çok kavga arıyormuş gibiydi.

Bugün onun şanslı günüydü.

"*Burası* senin dairen."

Ona striptizci olduğumu söylemiş. Yoksa söylemezdi. Muhtemelen burlesk kulübü sahibi olmamla övünüyordu. Birçok erkek mesleğimi iğrenç ve çekici bulurdu. Bir gün evlenilecek kadar çekici değil. Daha çok, sıkışığım ucube gösteriye bak çekici gibi.

Yatağın kenarının arkama doğru eğildiğini hissettim. Etkileyici gövdesi yatağı dolduruyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Louisa ile şu anda birlikte olmadığımızı ve nişanlı olmadığımızı tekrar vurgulamak isterim. Başka biriyle birlikte olsaydım seninle asla yatmazdım."

Onunla yüzleşmeyi reddederek bir kahkaha attım. "Lütfen. Ben gebe kaldıktan sonra etrafta dolaştığımı bana kendin itiraf ettin."

"Etrafta sevişmekle bir partnerin olması aynı şey değildir."

"Pekala, git ve diğer takıldığın kişilere sonunda birini bulduğunu söyle."

"Başka bir ilişkim yok," dedi sinirli bir şekilde, sanki mantıksız davranan benmişim gibi. Öyle miydim? "Lastiklerinin kesildiği gün, başka kadınların telefonlarına çıkmayı bıraktığım gündü. Beni ne sanıyorsun?"

"Oh, *bu* soruya cevap vermemi gerçekten istemiyorsun."

Odanın üzerine sessizlik çökmüştü. Dışarıdaki kuş cıvıltılarını ve araba kornalarını duyabiliyordum. Günün ortasında, tüm dünyanız parçalanırken sıradan sesler kulağa çok iç karartıcı geliyordu.

"Git onunla evlen, Devon."

Ne de olsa bu, onun da hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi olduğunun mükemmel bir kanıtı olacaktı. Sadakatsiz ve güvenilmez.

"Yapmamı istiyor musun?" Bunu bir soru olarak yeniden çerçeveledi. Hem de zor bir soru. Benim onayımı mı istiyordu? Kendini iyi hissetmek için mi?

Adam beni mahvedecekti. Ama yok etmenin bir de öteki yüzü olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Yeniden inşa için zemin hazırladı.

"Evet," dediğimi duydum. "Hiçbir şey beni senin başka biriyle evlendiğini görmek kadar mutlu edemez. Belki bu şekilde sonunda benim peşimden koşmayı bırakırsın. Bu biraz umutsuzca olmaya başladı. Senin yaşında bir adam için."

"Sandığın kadar genç değilsin," dedi acıyarak. "Bunu düşünüyorsun," dedim suçlayıcı bir şekilde.

Kahretsin, ne düşündüğümü bilmiyordum. Ne söylediğimi.

Neden onu böyle zorluyordum?

"Evet," dedi sessizce.

İçim bin parçaya bölündü.

Bir santim bile olsa açıldığınızda elde edeceğiniz şey budur.

"Şey..." Yüzümden akmaya başlayan gözyaşlarımı görmemesini umarak gülümsedim, "...yoluna çıkmama izin verme."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken yatağın kenarının yükseldiğini hissettim. "Anlaşıldı, Sweven."



Sonraki iki hafta boyunca sinirli ve hırçındım.

Öfkemi yaptığım her şeye yansıttım. Hesap tabloları üzerinde çalışırken ofisimdeki klavyeye vurdum. Benimle iş dışında herhangi bir konuda konuşmaya cüret ettiğinde Ross'a en aptalca nedenlerden dolayı bağırđım.

Annem elinde küçük sarı bebek kıyafetleriyle banliyöden ziyarete geldiğinde, bebek doğmadan önce alışveriş yapmanın uğursuzluk getireceğini söyleyerek ona kükredim.

Ve sırf damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden her yerde yürümek yerine koştuğumdan oldukça emindim.

Louisa'yı o günden beri görmemiştim ama Devon'un onunla görüşüğünü tahmin edebiliyordum.

Eskiden olduğu gibi her gün saat tam altıda eve gelmeyi bıraktı.

Aslında onu neredeyse hiç görmüyordum. Yollarımız kesiştiğinde, genellikle sabahın erken saatlerinde, ben bir şeyler atıştırmak için uyandığımda ve o eskrim maçlarından döndüğünde, bana sertçe başını salladı ama ona yaptığım günlük sözlü taciz için etrafta dolaşmadı.

Her şeyden çok, keskin ve korkunç bir kayıp hissettim. Ona kötü davrandığım tüm zamanların yasını tuttum, bunu kendime yaptığımı biliyordum. İlk günden beri imkansızdım. Ve şimdi, onun için mümkün olmak istediğimde, artık çok geçti.

Louisa'nın hâlâ Boston'da olduğundan ve tek amacının onu kendisine ait kılmak olduğundan emindim.

Muhtemelen onu tanımak, yeniden bağlantı kurmak ve birlikte yeni hayatlarını planlamak için günün ve gecenin her saati dairenin dışındaydı.

Bir sabah, mutfakta, daha fazla dayanamadım.

O kendine bir protein shake hazırladığında ve ben de kendime uzun bir bardak matcha suyu doldurduğumda ona döndüm ve "Louisa nasıl bu arada?" diye sordum.

"Oldukça iyi," dedi sert bir şekilde.

Burası normalde bir iğneleme, bir tür hakaret yapacağım kısımdı, ama o kadar bitkin, o kadar depresif ve kendime o kadar kızgındım ki, "Siz...?" diye sordum.

Tek kaşını yukarı kaldırdı, gerisini bekliyordu.

İşleri benim için kolaylaştırdığı günler çoktan geride kaldı.

"Birlikte misiniz?" Sorunun geri kalanını tükürdüm.

"Belirsiz. Birkaç hafta sonra tekrar sor."

Kusmak istiyordum ve artık sabah bulantılarım bile yoktu. "Devon, özür dilerim."

Ona davranış şeklim için özür dilerim.

Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu bildiğim halde polise gitmediğim için özür dilerim.

Elime geçen iyi bir şeyi tutamayacak kadar berbat durumda olduğum için özür dilerim.

"Neden sevgilim, ikimiz de beş ayı aşan bir süre boyunca aynı kişiyle sevişmenin son derece sıkıcı olduğu konusunda hemfikiriz." Alaycı sırıtışıyla yüzümü okşamak için uzandı. "Zaman doldu."



Yeni statükomuzu değiştiren gece, mütevazı bir Cuma günü gerçekleşti.

Madam Mayhem'den ayrılıp Devon'ın dairesine dönmeye hazırlanıyordum.

Louisa Boston'a gelmeden önce kulüpteki saatlerimi azaltmaya çalışmışım. Bu kez, Devon'un büyük olasılıkla evde olmayacağını bildiğim için geç saate kadar kaldım.

Elimden geldiğince Si'yle takılmaya ve şehre indiğimde Persy, Ash ve Sailor'ın her zaman yanımda olmalarını sağlamaya çalışıyordum, bu yüzden gardımı biraz düşürdüm.

Arka ofisi kilitlediğimde saat neredeyse gece on birdi. Çantamı göğsüme bastırıp silahımı içine koyarak ara sokaktan arabama doğru yürüdüm.

Belli nedenlerden dolayı dolu olmasa da, yine de kendimi önemli ölçüde daha güvende hissetmemi sağladı.

Anahtarlık ile kilidi açtığımda arabamın ışıkları yanıp söndü.

Birkaç adım daha attım, endüstriyel çöp kutularının arasında durdum, Simon'a bugün erken çıkmasını söylediğim için nefret ediyordum.

Arkamdan korkunç bir ağırlığın bana doğru fırladığını hissettim.

Tökezleyerek ilerledim, çantamdaki silahı bulmaya çalıştım ama beni yakalayan kişi daha hızlıydı.

Beni kolumdan tuttular ve karanlıkta sırtımı arabama yasladılar. Nefes nefese kaldım.

"Bırak beni!" Hırladım, siyah kar maskesi takmış bir adamla yüz yüze geldim.

Frank olamazdı çünkü eski çalışanımdan daha uzun ve zayıftı.

Ama Common'daki adam olabilir. Aylardır haber alamadığım adam.

"Hiç sanmıyorum, tatlım. Bu şehri nasıl terk etmen gerektiği hakkında uzun ve verimli bir konuşma yapacağız."

Şehri terk etmek mi? Beni öldürmeye ne oldu? Rütbem sadece sürgüne mi indirildi?

Eldivenli elleriyle uzanıp beni yakındaki bir duvara yapıştırmaya çalıştı. Taşaklarına tekme atma fırsatını değerlendirdim. Dizim tam aralarına çarptı.

İkiye katlandı. Göğsüne bir tekme attım ve yere düştü. Eğilerek kafasındaki kar maskesini çıkardım.

Common'daki adamdı.

Ne oluyor lan?

"Seni Frank mi gönderdi?" Topuklu ayakkabımı boğazına dayadım ve yanlış bir hareket yaparsa boğazını sıkmakla tehdit ettim.

"Frank kim lan?" Saçma bir şekilde bana baktı.

Olay örgüsü kalınlaştı. Bu yıl kaç kişiyi kızdırdım? Bu iş saçma bir hal almaya başlamıştı.

"Kimsin sen?"

"Boston'dan ayrılmalısın."

"Seni kimin gönderdiğini söyle." Topuğumu boynuna daha sert bastırdım. "Suyun geldi," dedi.

Ne? Hamile olduğumu nereden biliyordu ki? Belli etmiyordum.

Aşağı baktım. Bundan faydalandı. Etrafında döndü, yerde yuvarlandı ve kolaylıkla ayağa fırladı.

Sığınağa koştum, yolcu kapımı açtım, arkamdan kapattım ve dört kapıyı da otomatik olarak kilitledim, histerik bir şekilde nefes nefese kaldım.

Bana tekrar ulaşmaya çalışırken elleri camıma şiddetle vurdu. "Orospu!"

"Kimsin sen?" Titreyen parmaklarımla kontağı çevirdim. "Ne istiyorsun?"

"Boston'ı terk et!" Arabamı tekmeledi. "Sürmeye başla ve arkana bakma!"

Gaza bastım ve Main Street'e doğru ilerlerken çöp kutularından birini devirdim. Madame Mayhem'in girişini, Çin Mahallesi'ni ve Boston şehir merkezinin koşuşturmacasını geçip Back Bay'e doğru ilerlerken kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Pers'i, Sailor'ı ya da Aisling'i aramayı düşündüm ama sonuçta soru sormak ve araştırmak istemedim. Gerçekten konuşmak istediğim tek kişi Devon'du ama ona Louisa'yla evlenmesini söylediğim gece tüm bunlardan vazgeçmiştim. Belki evde olsaydı konuşabilirdik.

Ona ne olduğunu anlatabilirdim ve bir konuşma yapabilirdik.

Ya da belki doğru olanı yapabilir ve meseleyi kendi ellerinizle halledebilirsiniz.

Böylece kendimi bir polis karakolunun önünde dururken buldum. Devon'un bunu isteyeceğini biliyordum. Ve sonunda doğum yapmadan önce kendime bakmayı öğrenmem gerektiğini kabul ettim.

Sürücü koltuğunda birkaç dakika boyunca nefesimi düzenlemeye ve vücuduma terlemeyi durdurma şansı vermeye çalıştım. Bu yüksek kalp atış hızı Bebek Whitehall için sağlıklı olamazdı.

"Sorun yok, biz iyiyiz." Bana inanmasını umarak karnımı okşadım.

Arabadan kayarak polis merkezine girdim ve yemin ederim önündeki deftere bir şeyler karalayan, esneyen ve ağzındaki sakızı bana gösteren masa memurunun önünde durdum.

"Bir şikayette bulunmak istiyorum."

Yoksa bir rapor muydu? Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Polis karakollarını sadece filmlerden ve dizilerden biliyordum.

"Ne hakkında?" Sakızını yüzüme patlattı. Güzel. Profesyonelce.

"Sapıklar."

"Çoğul mu?" Bir kaşını kaldırdı.

"Maalesef."

"Oturun. Birazdan yanınıza biri gelecek."

Ama biri değildi. Aslında, bir kadın polis şikayetimi bildirmek için gelene kadar otuz dakika bekledim. Kulüpteki adam, Common, Frank ve bu gece olanlar hakkındaki hikayemle son derece ilgisiz görünüyordu.

"Yeni bir bilgi ediniyorsanız beni arayın." Bana kartını uzattı ve vedalaşmadan önce esnedi.

Tamam o zaman. Hayal kırıklığına uğradım.

"Bu kadar mı?" Gözlerimi kırıştıtararak sordum.

Omuz silkti. "Havai fişekler ve korumalar mı bekliyordun?"

Kıçının yetkin olmasını beklerdim. Ama bunu söylemek başımı kanunla derde sokmaktan başka bir işe yaramazdı ve zaten Devon onun "dairelerini" yakmadan kendime omlet yapmaktan aciz olduğumu düşünüyordu.

Dönüş yolculuğu boyunca, karakola geri dönmek ve memura ağzının payını vermemek için kendimi ikna etmek zorunda kaldım.

Devon'un binasının yeraltı otoparkına park ettim. İki park yeri vardı ve hiçbirini kullanmıyordu. Dondurucu soğukta bile dışarıya, açık havaya park etmeyi tercih etti.

Asansöre binip onun katında indim ve çatı katının koridoruna adım attım ki kapının arkasından gelen kap kacak seslerini duydum. Saatimi kontrol ettim. Saat neredeyse sabahın biriydi. Kankam *altıdan sonra yemek yok* kuralına kesinlikle uymuyordu.

Kalbim hemen takla attı, bu sefer umutla.

Bu iyi bir şey. Eve geldi.

Dün bu saatlerde dışarıdaydı. Muhtemelen Badlands'de ya da Louisa'nın yanındaydı. Ya da ikisi birden.

Kapının şifresini girdim ve göğsümde kelebekler uçuşurken kapıyı iterek açtım.

Bu sefer, öfkeli bir pislik olmamak için dürüst bir girişimde bulunacaktım. Devon ve Louisa arasında ne olursa olsun, o hâlâ çocuğumun babasıydı ve hâlâ iyi geçinmemiz gerekiyordu.

Devon'u yemek masasında Louisa'nın karşısında oturmuş, ona sırtırken buldum, bir yandan da soğuk bir kadeh şarabı yanağına bastırıp bir cadaloz gibi gülüyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

İlk birkaç saniye boyunca kapıdaki yerimde donup kaldım ve onları izledim.

Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı. Yakın görünüyorlardı. Samimi. Bir çift gibi. Birlikte bir *anlam ifade* ediyorlardı. Nasıl anlatırsam anlatayım, Devon ve ben beklenmedik bir çift gibi görünüyorduk. Prens ve Fahişe.

Louisa sanki iki hafta içinde benden hoşlanmayı öğrenmiş gibi sahte bir sempatiyle, "Bak, küçük arkadaşın gelmiş," diye bağırdı.

Devon bana bakmak için başını bile çevirmedi. Gözleri yemeğine odaklanmıştı.

"İyi geceler, Emmabelle."

Emmabelle. Sweven değil.

"Sağ ol Dev. Lanet pencereden dışarı bakabilirim."

"Çok hoş," diye mırıldandı Louisa. "Nasıl hissediyorsun, Emmabelle? Eve daha erken gelmelisin. Bebeği biraz dinlendir."

"Doktor olduğunuzu fark etmemiştim," dedim içtenlikle. "Değilim," diye gülümsedi Louisa.

Ben de gülümsedim, "*Neden çeneni kapatmıyorsun?*" der gibi.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum!" Omzunu Devon'ın omzuna yasladı. Devon'ın onu itmediğini ya da hafifçe rahatsız olmuş gibi görünmediğini fark ettim.

Tanrım, bu korkunçtu. Kıskançlıktan ölecektim, değil mi? Dünyada bu duygudan ölen ilk kişi.

"Biraz kuşkonmaz ve biftek kaldı. Sana bir tabak hazırladım. Buzdolabında," diye belirtti Louisa.

Vay canına. *Kupa Eşi Anlayışı* oyunu çok güçlüydü. Sadece onun için yemek pişirmekle kalmamış, bir şekilde beni de birkaç kolay adımda yan parça yapmayı başarmıştı.

"Muhteşem. Dünya tarihinin en beyaz evliliği için pazarlık yaparken bana aldırmayın.

Yolda kesin sadakatsizlikler var," diye cıvıldadım ve misafir odama doğru ilerledim. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler!"

Kendimi yatağa attığımda, memurun bana verdiği kartı çıkardım ve öfkeyle göz kırptım.

Polis bana yardım etmeyecekti.

Hikayem mantıklı bile değildi. Kartı parçalara ayırdım.

Kendi kendimin koruyucusu olurdum.

OceanofPDF.com

Twenty



Belle

On dört yaşında.

Şafak, parlak pembeler ve maviler içinde gökyüzünde kırılıyor.

Castle Rock rezervuarında sadece Koç Locken ve ben varız. "Diğ er koşucular olmadan süreleriniz üzerinde çalışabileceğinizi düş ünd m.

Ben de

yaz boyunca sizin için iyi atletizm kamplarını ayıklıyor" diyor.

Pembenin parlak bir tonuna dön şt ğ ümü hissediyorum, baş ımızın üzerindeki şafaktan en az beş kat daha koyu.

Koç Locken bu sabah özellikle iyi görünüyor. Güçlü bacaklarını öne çıkaran gri eşofman altı ve kaslarına yapış an mavi kapüşonuyla sinekkaydı tıraş olmuş. Televizyonda o ürkütücü coğrafiya öğretmenini gördüm ve  zg n m ama ikisini kıyaslayamazsınız. Okulda, güreş odasında Koç Locken'la birlikte ortadan kaybolacak ve onun için bacaklarını açacak en az elli kız düşünebiliyorum. Diğ er ğretmen yaşlı ve iğrençti.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağ m, Koç."

O zaman ben gidiyorum.

Ormanda koşmak benim favorim. Serin sıcaklığı, temiz havayı seviyorum. Bilmediğim sesleri.

İki bin metrelik bir döngü koşuyorum. Üç tur. Koç kronometresini çalıştırıyor. Döngünün kenarında duruyor ve kalın ağaç örtüsünün içinde kaybolmadan önce arkama baktığımda gözlerinin bacaklarımda olduğunu fark ediyorum.

Yalan söylemeyeceğim, süper kısa şortlar giyiyorum. Tesadüfi değil. Son zamanlarda, Koç Locken'ı öpmekle ilgili hayallerim gecelere sızıyor. Her zaman terli ve bacaklarımda arası nemli uyanıyorum. Soğuk duş alarak ve diğer seksi erkeklerle film izleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Gerçekten hoşlandığım tek çocuk (aslında erkek) o.

Diğer tüm arkadaşlarım çoktan öpüşmeye ve sevişmeye başladı. Henüz öpüşmeyen bir tek ben varım. Ama öpüşmek için bir erkek arkadaş edinmek istesem bile, bunun Koç'un dizlerimde ve kalçalarımda gezinen parmakları kadar güzel hissettirmeyeceğini biliyorum, o zaman ne anlamı var?

Bu sadece bir saplantı, diyorum kendime ilk dönemeci dönüp onu uzaktan gördüğümde. Onu bir kez öptün mü, artık takıntılı olmayacaksın.

Sonra yine kendime bahaneler bulmaya başlıyorum. Evliyse ne olmuş? Karısı hamileyse? Bilmediği şey ona zarar veremez.

Bir öpücük hiçbir şey ifade etmeyecek. Muhtemelen bana bir iyilik yapacak ve bunu bir daha düşünmeyecek. Ve ben de yoluma devam edip kendi yaşında biriyle tanışabileceğim.

Ama sonra babamın o coğrafya öğretmeni hakkında söylediklerini düşünüyorum ve midem o kadar çok düğümleniyor ki korkudan ağırlaşıyor. Babamın annem olmayan başka bir kadını öptüğünü düşünüyorum ve kusmak istiyorum. Bu yanlış.

O kişi olmak istemiyorum, birinin hayatını yanlış yapan kişi... olmak istemiyorum.

Ama Koç Locken karısını aldatmaya karar verirse, o zaman araları o kadar da iyi değildir. İyi bir ilişkiyi yok edemezsin, değil mi?

İkinci tur çocuk oynacağı. Kafamın o kadar içindeyim ki, otomatik pilottayım, bacaklarım beni ışık hızında taşıyor. Nefesimi düzenlemek zorunda bile kalmıyorum. Üçüncü turda dizim pes etmeye başlıyor. Bu donuk, inatçı bir ağrıdan daha fazlası. Bu sefer ayağımda da keskin bir zonklama var. Kramp dayanılmazdı. Yolun geri kalanında topallayarak ona ulaşıyorum.

"Ne oldu?" Engebeli döngüden inerken Koç Locken'ı görmeden önce sesini duyuyorum. "Son döngüden önce rekorunu kırmak üzereydin."

"Ayağıma kramp giriyor," diye
bağırıyorum. "Pekâlâ. Bir bakalım."

Yanına vardığımda bana kolunu uzatıyor ve arabasına doğru koşarken koluna yaslanıyorum. Baraj gölünün kenarına park etmiş tek araba bu. Babam işe gitmeden önce antrenman için beni bırakıyor -diğer çocukların ve Koç'un orada olduğundan emin olmadan önce- ve normalde Harrier'in ebeveynlerinden biriyle okula dönüyorum.

Büyük, gümüş rengi bir Suburban. Bagajı açtı ve benim odam büyüklüğündeydi. Her yere spor malzemeleri saçılmıştı.

"Atla." Çenesini sallıyor. Ama yapamıyorum. Ayağım sayım için yerde. Koç Locken anlayışlı bir gülümsemeyle bana doğru uzandı. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım. Beni uyluklarımın arkasından tutup kaldırıyor ve açık bagajının kenarına oturtuyor. Yaralı ayağımı tutuyor, koşu ayakkabımı ve çorabımı çıkarıyor ve masaj yapmaya başlıyor, ayağımı kavislendirirken başparmaklarını iyice sokuyor, bir oraya bir buraya döndürüyor.

"Vay anasını," diye inliyorum, kendimi onun gövdesine yatay olarak yapıştırıyorum, böylece uzanıyorum. "Doğum yapmak gibi bir his bu."

Ayrıca bana hamile karısını düşündürüyor ve onun tarafından dokunulmanın heyecanını söndürüyor.

"Konuşmana dikkat et, genç bayan." Ama sesi bir öğretmenden çok bir arkadaşına benziyor.

"Üzgünüm ama çok acıyor."

Bu argonun ne anlama geldiğini biliyor
mu? "Mükemmelliğin bedeli."

"O bursu alsam iyi olur."

"Şansım yüksek. Burada mı kalmak istersin yoksa üniversite için başka bir yere mi gitmek istersin?" diye soruyor.

"Batı Yakası, belki." Gözlerimi kırpıştırarak cipinin tavanına bakıyorum. "Kaliforniya."

Altın kumsallar ve kavurucu güneş tam bana göre. Bahse girerim Santa Barbara ve ben çok iyi anlaşacağız.

"Gerçekten mi? Büyürken bir süre Fresno'da yaşadım. Eğer taşınırsan, sana teyzemin numarasını veririm. Bilirsin, böylece kendini yalnız hissetmezsin. Erkek arkadaşın bu konuda ne düşünüyor?" diye mırıldanıyor. "Ülkenin öbür ucuna taşınmak istiyorsun."

"Erkek arkadaşım yok," diye cevap verdim, biraz fazla soluksuz, biraz fazla hızlı.

"Ross Kendrick erkek arkadaşın değil mi?" Locken kollarını sıvayarak masumca soruyor.

Oh. Hadi ama. Ross Kendrick kızlardan hoşlanmıyor ve bu konuda utangaç da değil. Koç'un oyunculuğuyla Oscar ödülü kazanma riski yok.

"Karın nasıl?" Konuyu değiştiriyorum. Yasağın üstünden kaymak başka, tam içine girmek başka. "Oğlun mu olacak kızın mı?"

"Bir oğlan." Soruyu yanıtlarken sesi pek sıcak gelmiyor, tonu ekşiyor. "Annesiyle yaşamaya gitti. Karışık bir durum."

"Tamam."

Birkaç saniye sonra ayağımdan gelen bir patlama sesi duyuyoruz. "Ahh. Beni kırdın," diye gülüyorum.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama ben duyuyorum. Duyuyorum ve aniden onun tarafından dokunulmak için yeni bir çaresizlikle doluyorum.

"Bileğini yuvarla. Topuğunu esnet."

Dizimi göğsüme çekiyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Bu pozisyondayken nasıl bir manzaraya sahip olduğunu biliyorum. Koşu şortum yukarı kalkıyor ve külotumu görebiliyor. Beyaz pamuklu.

"Çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim."

"Şu kısa kaslar için bir masaj?" diye teklif ediyor, sesi artık komik derecede kalın. "Okul başlamadan önce hâlâ yirmi dakikamız var."

"Elbette."

Bu sefer topuklarımı bir araya getirip dizlerimi olabildiğince ayırıyor. Parmakları iç bacaklarımda gezinmeye başladığında onun önünde tamamen açılmış durumdayım. Acımasız bir gerginlik ama buna ihtiyacım var.

Yine de bana bu şekilde dokunmaması gerektiğini ve bir çizgiyi aştığımızı biliyorum. Görünmez, kırmızı ip bizi gelişigüzel uygunsuzluktan, onu hapse, beni de ömür boyu terapiye götürebilecek bir şey yapmaya ayırıyor.

"Teşekkürler," diye inliyorum. Çok iyi hissettiriyor. Gerginlik. Elleri. Her şey. Cehenneme gidiyorum.

"Evet."

Tenimde daireler çizerken başparmakları şortumun eteğine dokunuyor. Bir kez. İki kez. Üçüncüsünde, bunun tesadüfi olmadığını biliyorum. Bir şeyin eşiğinde olduğumuzu biliyorum. Bunun olmaması gerektiğini biliyorum.

Ayağımı tutuyor ve diz arkası kirişimi gererek ayağımı başımın yanına sabitliyor. Bana doğru eğildiğinde, penisinin kıyafetlerimizin arasından kasıklarına bastırđını hissediyorum. Sanki nabız gibi atıyor. Ağzım kuruyor.

"Yani karın artık annesiyle mi yaşıyor?" Yüksek sesle sordum. Nedenini bilmiyorum. Belki dikkatini dağıtmak için. Belki de kendi dikkatimi dağıtmak için. Belki de ikimize de onun var olduğunu hatırlatmak için.

"Evet. Aramız pek iyi değil. Gerçekten birlikte değiliz."

Beni hamstring gerginliğinden kurtarıyor. Başparmaklarının uçları şimdi şortumun altındaki külotumun eteklerine değiyor. Kıpırdamıyor. Sertçe yutkunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Emmabelle."

İlk defa bana Penrose demiyor. Cevap vermiyorum. Nefes almıyorum. Bir parçamın bunu istemesinden nefret ediyorum. Külotumun yine ıslak olmasından nefret ediyorum.

"Bunu senin için gerçekten iyi yapabilirim, tatlım. Ama kimseye söyleyemezsin, tamam mı?"

Kelimelerim gitti. Boğazımda düğümlendi. Hayır demem gerektiğini biliyorum. Hayır demek istiyorum. Ama bir şekilde evet dediğimi duyuyorum. Onu memnun etmek istiyorum.

"İnsanlar öğrenirse başım büyük belaya girer. Ama bunu istediğini biliyorum.

Ve... şey, bir süredir bunu yapmak istiyordum."

İkimiz de bir şey söylemeden ya da yapmadan bir süre geçti. Külotumun kenarlarındaki başparmakları garip hissettiriyor. Yabancı. Ama aynı zamanda... heyecan verici.

Tam şortumu indirip külotumu çıkaracağını ve içime gireceğini düşündüğüm anda -bir porno filmde gördüğüm gibi- ikisini de yana çekiyor. Vajinamın üzerinden serin bir esinti geçiyor ve ona tamamen açık olduğunu bildiriyor.

Bir gözümü açıyorum ve onun beni izlediğini, dudaklarını yaladığını görüyorum. "Siktir," diyor.

"Ben... Ben bakireyim."

Ama asıl söylemeye çalıştığım şey, bu şekilde kalmasını istediğim. Ben Persy gibi değilim. Bekaretimi kaybetmek için evlenene kadar beklemek istemiyorum ama bunun bir anlamı olsun istiyorum. Birkaç yıl sonra geriye dönüp baktığımda onu başka birinden çocuk bekleyen birine verdiğimi hatırlamak istemiyorum.

"Evet, biliyorum. Seni asla incitmeyeceğim, tatlım."

Sonra ne olduğunu anlamadan, açık kamyonunun önünde çömelmiş, vajinamı ağzına alıyor. Çok utandım. Çok garip hissediyorum. Onu itmek istiyorum ama mızımız bir bebek gibi de görünmek istemiyorum, özellikle de bana bu kadar iyi davrandıktan sonra. Bana her zaman ekstra ilgi göstermesi, bacaklarıma masaj yapması, dizime çalışması.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendime kimsenin bilmeyeceğini hatırlatıyorum. Persy'nin değil. Ailem bilmeyecek. Ross ve Sailor, en iyi arkadaşlarım.

Kesinlikle diğer harrierlar değil. Ormanın ortasında bir ağaç devrilirse ve kimse duymazsa... bu gerçekten oldu mu?

Bu bizim küçük sırrımız olacak.

Mezara giderken yanımda götüreceğim şey.

Bacaklarımın arasında her şey ıslak hissediyorum. Hoşuma gidiyor mu gitmiyor mu bilmiyorum. Yani, ilgiyi seviyorum ama... Bilmiyorum. Diğer her şey değil.

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen sadece on dakika süren bir sürenin ardından durdu, bana arkasını döndü ve kapüşonunun içinden kollarını esnettiğini gördüm. Birini ovuyor. Bitiriyor. Sırtı bana dönük olduğu için hiçbirini görmüyorum. Bebek mendilleriyle kendini temizledikten sonra bagaja geri dönüyor. O sırada ben yine kenarda oturuyorum, bacaklarım sarkıyor, hiçbir şey olmamış gibi.

Sorun yok. Her şey yolunda. Gerçekten karısıyla birlikte değil ve bu rızaya dayalı. Hiç de o haberdeki gibi değil. Ayrıca, eğer bu kadar kötüyse, neden bu kadar iyi hissettiriyor?

"Hey." Sırıtıyor.

"Selam."

Sonra beni öpüyor, dili ve her şeyiyle ve ben kendimin ve onun tükürüğünün misk kokusunu ve toprak kokusunu tadıyorum - daha önce hiç tatmadığım şeylerin bir karışımı.

İşte o zaman günahın tadının o kadar da kötü olmadığına karar veriyorum.

Twenty-One



Devon

Sweven odasının kapısını büyük bir gürültüyle çarptıktan saniyeler sonra Louisa bana döndü ve "Ben aptal değilim, biliyorsun" dedi.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," dedim kolayca, şarabımdan bir yudum alarak. "Bana hâlâ dokunmadın. Bir öpücük bile vermedin."

Altı randevu olmuştu. Her ne kadar onun yanında Saygın Devon olmaya dikkat etsem de, onlar da iyi randevulardı. Tuhaf hayvanları tartışmadık ve o da benimle yaşım, dilim, aksanım -ve düşününce varlığım- hakkında alay etmedi.

"İyi davranışlarımla gurur duyuyorum," dedim boş boş.

"Aralarındaki en büyük günahkâr sensin ve bunu ikimiz de biliyoruz." Bana sabırsız bir gülümseme sundu. "Beni isteseydin şimdiye kadar alırdın."

Koltuğumda arkama yaslandım ve yüzünü düşünceli bir şekilde taradım.

Louisa yaşını göstermenin eşiğindeydi, cildi incelmış, kemiklerine nazıkçe yapışmış ve ona zarif, hafif yetersiz beslenmiş bir görünüm vermişti. Çilleri ve kızarmış, sağlıklı cildiyle tombul yanaklı Sweven'dan çok farklıydı.

Louisa'nın güzelliğinin geçmişi, kırılganlıkları ve hikâyeleri vardı.
Hayatının her anında fotoşoplanmış gibi görünen bir bombadan çok daha ilginç bir şekilde sevimliydi.
"Senden hoşlanıyorum," diye itiraf ettim Louisa'ya.
"Görünüşe göre harekete geçmek için yeterli değil," dedi kolayca.
Onunla her şey kolaydı ve annemin isteğine boyun eğmenin cazibesi de burada yatıyordu.
"O zaman neden buradasın?" diye sordum.
"Hâlâ umudum var. Bu aptalca mı?" Şarap kadehini sapından tutarak masanın üzerinde bir o yana bir bu yana çevirdi.
"Aptalca mı? Hayır. Olasılıksız mı? Her zaman."
Louisa kırmızı şarabını yudumlarken, "Sanırım seni kırabilirim," diye düşündü. Mum ışığı yüzünün düzlemlerinde dans ederek gülümsemesinin daha yumuşak görünmesini sağlıyordu. "Sana bir yıl önce birlikte oturup olası bir ilişkiyi tartışacağımızı söyleseydim bana inanmazdın."
"Hayır, yapmazdım," diye itiraf ettim. "Yine de, işte buradayız."
"İşte geldik."
Sweven'ın kapısına bir kez daha baktım. Bu sefer kulak misafiri olmadı ya da dikizlemedi.



O haftanın sonunda bir gala vardı.

Vergiden muaf 501c3 kar amacı gütmeyen bir kuruluş olan Gerald Fitzpatrick Vakfı için bir bağış toplama etkinliği olan yetmiş sekizinci yıllık Boston Balosu, birçok kişi için baharın resmi gelişini simgeliyordu.

Genellikle üç milyon dolar civarında olan balo gelirleri, umursamadığım ya da bilmek istemediğim çeşitli yerel kuruluşlara gitti.

Ama şirketim için mükemmel bir kazanç oldu, Ermenegildo Zegna takımımı giymek için harika bir bahaneden bahsetmiyorum bile.

Boston Balosu'na katılmak aynı zamanda bir iş hamlesiydi.

Çoğu mevcut veya potansiyel ada sahibi olan Boston Özel Ada Sahipleri Kulübü'nü bir araya getiren daha iyi bir yer bulmakta zorlanırdım.

Müşteriler.

Orada, O'Donnell Balo Salonu'nda durup etrafı tararken, içimde bir parça gurur hissetmekten kendimi alamadım.

Babamın tam zıttı olmuştum.

Çalışkan, yasalara saygılı, kadınların ya da içkinin kendisini etkilemesine izin vermeyen bir adam.

O'Donnell Balo Salonu, Boylston Caddesi üzerinde, büyük pencereleri, zarif Tudor mimari detayları, siyah ahşap kirişleri, ekru avizeleri ve şampanya rengi ipek perdeleri ile beş bin metrekarelik bir mekandı.

Garsonlar, balo elbiseli kadınları ve gösterişli takım elbiseli erkekleri atlayarak odanın içinde süzülüyordu. Cillian, Hunter, Sam ve Sam'in üvey babası Troy'un da aralarında bulunduğu bir grup insanın arasında dururken bir yandan da gözüm Emmabelle'in üzerindeydi.

Burada olacağını biliyordum. Kız kardeşi etkinliğin düzenlenmesine yardım etti ve Sweven kız kardeşinin sıradan başarılarının her birini kutladı.

"...onun özel bir banka kurmasının, benim tüylü kurbağaları kurtarmak için bir Hristiyan haçlı seferi başlatmam kadar gülünç bir fikir olduğunu söyledi. Onun bu fikrine asla inanmazdım.

Girişimler," diye açıkladığını duydum Cillian'ın Troy'a.

Eğer Cillian buradaysa, karısı da yakınlardaydı. Ve eğer Persephone buradaysa, Belle birkaç adımdan daha uzakta olamazdı.

Hunter savunmaya geçerek, "Bu işe sadece iki mil yatırdım," dedi. "Böylece yönetim kurulunda yer alabilir ve biraz deneyim kazanabilirdim. Bombalanırsa, bombalanır. Beni ilgilendirmez."

"Devon? James Davidson'ın yeni bankası hakkında ne düşünüyorsun?" Sam beni konuşmanın içine çekti, yüzündeki sinsi sırıtiş söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemediğini bildiğini gösteriyordu.

İşaret parmağımla elimdeki şampanya bardağına vurdum.

Ne düşündüğümü düşünmeye çalıştım. Konuşmadan çok oda arkadaşımı bulmaya odaklanmıştım. "Davidson'ın yaptığı her işte berbat olduğunu düşünüyorum ve bana teklifle geldiğinde Hunter'a da bunu söyledim. Neyse ki Hunter'ın paraya ihtiyacı var, tıpkı benim başka bir hormonlu kadınla uğraşmaya ihtiyacım olduğu gibi, yani onun da dediği gibi, endişelenecek bir şey yok."

"Emmabelle nasıl bu arada?" Hunter sordu. "Göstermeye başladı mı?"

Onu en son birkaç gün önce gördüğümde öyle olduğunu sanmıştım. Mutfakta yanımdan geçerken, yuvarlak bir karın görüntüsü yakaladığımı sanmıştım. Emin olamadım. Ama kartlarımı göğsüme yakın tuttuğum için

Özel hayatım söz konusu olduğunda, onunla konuşmadığım konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

"Orta derecede."

"Hamilelik aşermelerinden mi faydalanıyorsun?" Sam bir kaşını kaldırdı.

Şampanyamı selamlamak için havaya kaldırdım. "Aynı cevap."

"Şey..." Cillian serçe parmağını omzumun üzerinden geçirerek bir şeyi işaret etmekten zevk alıyordu "...o zaman bu isteklerin tadını çıkaran tek kişinin sen olduğundan emin olmak isteyebilirsin, çünkü Davidson bir sonraki özel girişimi üzerinde çalışıyor gibi görünüyor."

Onun görüş açısını takip ederek arkamı döndüğümde Emmabelle'in odanın köşesinde durduğunu gördüm; açık mavi ipek bir Külkedisi elbisesi giymiş, kumral saçlarını zarif bir şekilde toplamıştı.

James Davidson'ın söylediği bir şeye gülüyordu, parmakları kolyesinin üzerinde oynayıyordu.

Aynı Davidson, anestezi olmadan bacağı kesilse bile çürük bir anlaşmayı iyi bir anlaşmadan ayırt edemeyecek.

Kahverengi, gür saçları, iri beyaz dişleri ve sahip olduğu şey için hiç çalışmak zorunda kalmamış bir adamın durgun, tembel tavırlarıyla beyaz ekmek gibi yakışıklıydı.

Ve karşısındaki korkunç, şok edici derecede canlı kadın onu tamamen büyülemişti.

Gözlerimi kısarak göbeğine odaklandım. Hayal kırıklığıma rağmen elbisesi karnını oldukça iyi gizliyordu. Önemli bile değildi. Belle bu gece Davidson'la yatmak istiyorsa, hiçbir şey onu durduramazdı.

"James Davidson evli değil mi?" Sorumun daha çok bir inilti gibi çıktığını duyunca şaşırdım.

"Yeni boşandım," diye düzeltti Hunter sağımda. İkimiz de Davidson'ın söylediği bir şeye gırtlığını yırtarcasına gülen Belle'e bakarken omzunu benimkine çarptı.

Onu ne güldürebilirdi ki? Adam bir pirinç kekinden daha kuruydu.

"Eski sevgilisi ona sataşmak için yeni bir Cadillac ve bir çift meme aldı ama duyduğuma göre daha güzel ve daha iyi çayırlara taşınıyormuş."

"O mera Emmabelle'in olmayacak." Cillian *tsked*. "Bu notu aldığından şüpheliyim."

"Sadece kibarlık yapıyor," diye yakındım.

"Evet, bebek annen görgüsüyle tanınır." Sam kıkırdadı. "Ayrıca, kibar insanlar başkalarının göğsüne dokunmaz." Hunter güldü. Hay aksi. Onun göğsüne dokunuyordu.

Şiddet yanlısı bir adam değildim ama beni hapse attıracak bir şey yapma yolunda ilerlediğimden emindim.

"Sen ne düşünüyorsun?" Sam'e sordum.

Odanın diğer ucunda, James ona yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldarken bir garson elinde bir tepsi şampanya ile ona yaklaştığında Emmabelle başını salladı.

"Sanırım senin yerinde olsaydım, James'in şimdiye kadar altı dişi dökülmüş ve akciğeri delinmiş olurdu," dedi Sam kayıtsızca.

Aşırı rol yapmadığıma dair ihtiyacım olan tek güvence buydu. Abartıyor *olsam* bile, çünkü teknik olarak ona dokunmamış olsam bile şu anda başka bir kadınla çıkıyordum.

Parmaklarım ince şampanya bardağına sertçe bastırarak, omuzları fırçalayarak, geniş odayı geçerek hızla hareket ettim.

James'i öldürmek ve Emmabelle'i fildişi bir kuleye kilitlemek istedim. Gerçi onu suçlayabilir miydim ki? Birkaç hafta, hatta belki birkaç gün içinde başka biriyle nişanlanmak üzere olduğumu düşünüyordu.

Bu kadın üzerinde ne tür bir hak iddia edebilirdim ki? Hiçbir şey.

Sanki dünyada her şey yolundaymış gibi gülümseyerek önlerinde durdum.

"Belle, sevgilim, ben de seni arıyordum." Yanaklarını öper gibi yaptım ama James el sıkışmak için uzandığında bunu görmezden geldim.

Gözleri benimkine takıldığında kibarlık pencereden dışarı çıktı.

"Öyle miydin?" Sweven bana tembelce bir bakış attı. Bana karşı kayıtsızlığını yine büyüleyici bulmuştum. "Dürüst olmak gerekirse, omurganız gibi daha önemli şeyler aradığınızı düşünebiliriz."

"Belki bu arada senin terbiyeni de bulurum," diye ısırđım.

"Oh, bundan emin değilim. Bir şeyler bulma konusunda iyi bir sicilin yok. G noktam bunu kanıtlayabilir."

Bu açıkça bir yalandı. Onun G-noktasını beş kişiyle aynı sırada olsa bile bulabilirdim ve o da bunu çok iyi biliyordu.

"Devon, bu mücevheri tanıyor musun?" James sanki satın almayı düşündüğü bir tabloymuş gibi elindeki şampanya bardağıyla onu işaret etti.

Onu yumruklayarak yere sermek ve sonra da cehennemin dibini boylayana kadar devam etmek istedim. "O çok komik!"

"Harikulade," dedim ciddiyetle. "Ve evet, onu iyi tanıyorum."

"Görünüşe göre yeterince iyi değil." Belle çantasından telefonunu çıkardı, çıkardığım sahneden utanmaktan çok ilgisiz olduğunu belli etmeye kararlıydı.

"Onu benim bebeğimle hamile bırakacak kadar iyi." James'e döndüm ve ona soğuk bir bakış fırlattım. "Ne istiyorsan onu yap."

"Hamile misin?" James'in gözleri kadının karnına kaydı.

Teni solgunlaştı. Gözleri parladı. Belki de iki numaralı karısıyla turnayı gözünden vurduğunu düşünüyordu.

Belle omuz silkerek her şeyi sırtından attı. "İkimiz de çocuk istiyoruz. Birlikte olduğumuzdan değil."

"Birlikte yaşıyoruz." Kurt gibi sııttım.

Endişeli bir teyze gibi kolumu okşadı. "Sadece yalvardığın için."

"Yalvardım mı? Hayır. Ama alışılmışın dışında bir ikna yöntemi kullandım."

"Çok büyük konuşuyorsun, tatlım. İnsanların her zaman seks yaptığını ve bunun evlilikle, bebekle ya da hatta bir telefon görüşmesiyle bile bitmediğini biliyor musun?"

"Sahip olduklarımızı istediğin kadar azaltmaya çalış, ama gerçekler ortada. Benim çocuğumu taşıyorsun, benim çatım altında yaşıyorsun ve her hafta benim tarafımdan çivileniyorsun."

Bu, James Davidson'ın izin isteyip odanın öbür ucundaki birini fark etmiş gibi davrandığı kısımdı.

Yarın kahvaltıda taşaklarımı yiyecekmiş gibi bana bakan Sweven'in yanında kaldım.

"Ne oluyor lan?"

"Gözümün önünde sektördeki en kötü şarlatanlardan biriyle flört ediyorsun ve ben onun yetersiz zekasını ve berbat geri mantığını çocuğumun yanında riske atamam. Ya üvey babası olursa?"

Korkunç bir ikiyüzlü gibi görüldüğümün farkındaydım.

Belle'in mavi gözleri şaşkınlıktan çok öfkeyle irileşti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şimdi değil ama belki sonra. Durumumuzda pek mizah yok."

"Başka biriyle *evleniyorsun!*" Göğsüme bir yumruk attı. Sertçe.

Yanlış türden dikkatleri üzerimize çekmeye başlamıştık.

Ne yazık ki Belle sonunda eşiyle karşılaşmıştı. İnsanların hakkımda ne düşündüğü pek umurumda değildi. Çoğu unvanlarımdan ve aksanımdan o kadar etkilenmişti ki, cinayetin yanıma kâr kalmasına izin veriyorlardı.

"Kartlarını doğru oynarsan yine de yatağımı ısıtmana izin veririm." Bunun onu çıldırtacağını biliyordum.

Öyle oldu. Şimdi de yüzüme tokat attı. *Sertçe*. Tepki vermedim.

"Beni özel bir yere götür ki kafanı düzgünce ısırabileyim," diye emretti.

Elimi sırtının küçük kısmına bastırdım ve onu odanın köşesindeki asma kattaki kütüphaneye götürdüm. Burası küçük bir alandı ve duvardan duvara boyanmış, yıldızlarla süslenmiş, insana kendini uzaydaymış gibi hissettiren siyah bir gökyüzü vardı.

Bir grup işadamı orada uzanmış, içkilerini yudumlarken boş boş konuşuyorlardı.

"Dışarı!" Havladım.

Babam av köpeklerini serbest bıraktığında tavşanların kaçtığı gibi kaçıştılar. Bu şehirdeki insanlar iyi bir dost ve korkunç bir düşman edindiğini biliyorlardı.

Sweven'ı duvarlardan birine sabitledim, gözlerim onun tatlı dudaklarına kaydı.

Hareket edecek hiçbir yeri yoktu. Gidecek hiçbir yeri.

"İşte," diye baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarına tısladım. "Kafamı ısır. Hayatını kolaylaştırmak için kemerini bile çözeceğim."

Beni iterek inledi. "Başka biriyle evlenmek üzeresin, bu yüzden taşaklarını avuçlamadan ve taşıdığım çocuğun sahip olacağın *tek* çocuk olduğundan emin olmadan önce benden uzak dur."

Alaycı bir şekilde kıkırdadım ve yanağını avuçladım. Elim tokatlayarak uzaklaştırdı. "Korkuyorsun, değil mi? Parmağına yüzük takacağımdan."

Ben

Gururum okşandı ama yine de neden bu kadar inatçı ve soğuk olduğunu anlayamıyordum.

"Aslında, daha az umursayamazdım. Sadece kimsenin yan parçası olmadığını bilmeni istiyorum." Kolumun altına girmek için bir hamle yaptım ama ben hızla hareket ederek kapıya giden yolu kapattım.

"Kim seni bu hale getirdi?" Bilmek istediğim için öfkelen dim.

Kollarını tuttum, bırakmak istemiyordum ama ona nasıl ulaşacağımdan da emin değildim. "Elimden geleni yapıyorum ama hep aynı çıkmaz sokağa giriyorum. Aleti, şakayı, sohbeti istiyorsun ama duyguları değil.

Duyguları başkasına verdiğimde, onu kaybediyorsun. O yüzden tekrar soruyorum: *Kim. Kim yaptı? Bunu. Sana. Sana?*" Öfkeden titriyordum. O otuzbirciyi öldürecektim.

Bitir onu. "Kim seni bir erkekle sağlıklı bir ilişki kuramayacak kadar aciz yaptı?"

"Seni ilgilendirmez!" Yüzüme tükürdü. Tükürüğü silme zahmetine bile girmedim. Tekrar kaçmaya çalıştı. *Onu* yine engelledim.

"O kadar çabuk değil. Sana ulaşmak için ne yapmam gerektiğini söyle." Boyumdan büyük işlere kalkışmışım.

İkimiz de gücümüzün yetmediği bir durum üzerinde kontrol sahibi olmak için savaşıyorduk.

Çenesini yukarı kaldırdı, Afrodite yüz hatlarını sinsi bir sırıtış kapladı.

"Yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey seni daha fazlası olarak görmemi sağlayamaz.

Nesin sen? Evden kaçan ama altın kafesten asla kurtulamayan şımarık, zengin bir çocuk. Sonunda sahip olamayacağın tek şeyi buldun -bana- ve eğer bu seni öldürürse... O zaman *öl*."

Avuçlarımı duvara vurarak onu avuçlarımın arasına sıkıştırdım.

O kadar sinirlenmişim ki, odayı yıkmanın eşiğine gelmişim. Parçalıyordum.

Şampanya bardağım nereye gitti bu arada? "İmkânsızsın!"

Kükredim.

"Sen bir pisliksin." Yüzüme doğru esnedi.

"Size bu anlaşılmayı teklif ettiğim gün için pişmanım. En azından bundan önce size karşı biraz saygı ve sempati duyuyordum."

"İkinize de ihtiyacım yok." Emmabelle beni itti, ses tonu iş gibi çıkmıştı. "Ailenden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Geçimini sağlamak için çalışıyor olman seni şehit yapmaz. Beni evde bekleme. Bu gece Pers'lerde uyuyacağım."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Böylece değerli yeni kız arkadaşını nihayet çivilemek için küçük bir odan olabilir!" diye gürledi. Emmabelle dışarı fırlarken bana parmağını gösterdi, elbisesinin etekleri narin ayak bileklerine doğru savruluyordu.

Onu kovaladım. *Tabii ki* kovaladım. Bu noktada, bu kadın söz konusu olduğunda mantıklı bir karar veremiyordum.

Ama artık onun dengemi bozma yeteneğine hayran değildim.

Şimdi tek hissettiğim ikimize karşı duyduğum tiksinti ve hayal kırıklığıydı.

Bu saçmalık için çok yaşlıyım.

Emmabelle bir an durdu. Arkasını döndü. Ağzını tekrar açtı.

"Çocuğunun müstakbel annesiyle aynı çatıyı paylaşmıyormuşsun gibi kıymetli Louisa'nla eğleniyorsun. Eğer etrafta dolanmaktan memnunsan, ben de kendime biraz eğlence bulacağım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu gece bana bir daha yaklaşırsan burnunu kırarım."

Eteklerini bir kez daha savurdu ve gitti. Ben durdum.

İlk kez, Emmabelle Penrose'un peşinden gitmenin benim için doğru, yapıcı ya da *eğlenceli* bir şey olmayabileceği sonucuna vardım.

Sadece ben ve geniş, karanlık odaydı. Nefeslerimi düzenledim ve etrafıma bakındım.

Hiçbir zaman tamamen yalnız olmasanız bile hayat yalnız bir işti.

İnsanlar bu yüzden aşık oluyordu.

Görünüşe göre aşk, her şeyin geçici olduğu ve hiçbir şeyin düşündüğümüz kadar önemli olmadığı gerçeğinden zekice bir uzaklaşmaydı.

Ancak bir dakika boyunca orada durduktan sonra şaşırtıcı bir şey fark ettim.

Tek başıma küçük, kapalı bir odanın içindeydim ve panik atak geçirm e d i m .

Aşkın gerçekten de tuhaf yöntemleri var, diye düşündüm, odadan yavaşça çıkarken tepsiden bir kadeh şampanya daha aldım.

Ne olduklarını öğrenmemek daha iyi.

Twenty-Two



Devon

Sweven gecenin geri kalanında benden başarılı bir şekilde kaçtı.

İnsan kümeleri arasında bir kelebek gibi süzülüyordu, boğuk kahkahaları ve beyaz, sivri dişleriyle.

Müşterilerim ve iş ortaklarım arasında kendi turumu yaptım, içimde yarı ölü değilmişim gibi davrandım. Zaman bir Salvador Dali tablosu gibi eriyor gibiydi ve bileğimdeki saatin her tik takı beni arkamı dönüp gitmeye bir santim daha yaklaştırıyordu.

Taahhütlerimden.

Sorumluluklarımdan.

İngiltere'de beni bekleyen şeye karşı duvar olarak inşa ettiğim ve kullandığım her şeyden.

Gecenin bir noktasında Persephone kolunu benimkinin arasından geçirdi ve beni jartiyerler hakkında özellikle zihin uyuşturan bir tartışmadan çekip aldı.

"Selam dostum." Lavanta rengi elbisesi mermer zemin boyunca süzülüyordu.

Bir yumurta kabuğu kadar narin, gece yarısı ayı kadar solgundu. Tatlı ve sakin, itfaiyeci ablasından çok farklıydı; neden ona uygun olduğunu anlayabiliyordum

Cillian, her yerde soğuk ve duygusuzdu. Cillian onun sıcaklığını yükseltirken, o da onun sıcaklığını düşürüyordu. Yin ve Yang.

Ama Belle ve ben birbirimizi tamamlamıyorduk. O ateş gibiydi, bense beton. İyi uyum sağlayamadık. Ben sağlam, dengeli ve istikrarlıydım, o ise kaos içinde büyüyordu.

"Çocuklar nasıl?" Persephone'a kayıtsızca sordum, sohbetten çoktan sıkılmışım.

Şu anda Sweven ile tuhaf hayvanlar hakkında konuşmak için neler vermezdim.

"Çok iyiler ama konuşmak istediğinin bu olduğundan şüpheliyim." Bana orantısız bir sırıtma yaptı ve beni Aisling, Sailor ve kendisinden oluşan bir insan çemberinin ortasına sürükledi.

Buna uydum, çünkü bir grup kadın tarafından kafamın ısırılması ve jartiyerler hakkında konuşmak arasında, lanet olası haftanın herhangi bir gününde kadınların elinde ölürdüm.

Üçünün arasına baktım.

"Görünüşe göre bir tür müdahalenin kurbanıyım," diye kaşlarımı kaldırarak söyledim.

"Her zamanki gibi keskin, Bay Whitehall," dedi Sailor, viskiyi su gibi geri sallayarak. *Kesinlikle babasının kızı.*

Baloda takım elbise giyen tek kadındı. Bunu fevkalade başarmıştı. "Sizinle bir konuda konuşmak istiyoruz."

O şeyin Louisa olduğundan emindim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, daha fazlasını bekliyordum.

"Belle'in güvende ve sağlam olduğundan emin olmak için ne yapacağınızı bilmek istiyoruz. Ne de olsa size Boston Common'daki o adamdan bahsederek onun güvenine ihanet ettik. Şimdi kararımızın haklı olduğunu bilmek istiyoruz." Aisling bana bir bakış fırlattı.

Bunun hakkında mı konuşmak istediler?

"Belle artık benimle yaşıyor ve Simon'ı onun sorumluluğuna verdim. Ayak bileğine GPS SCRAM takmadan onu elimden geldiğince izliyorum."

"Ayak bileği monitörü tamamen söz konusu değil mi?" Sailor, "Bir ayak bileği monitörü son derece içtenlikle.

"Evet, tabii bir ya da iki uzvumu kaybetmek istemiyorsam," diye kestirip attım.

"Simon'ın harika biri olduğuna eminim ama sadece kulüpte olduğu zamanlarda onunla birlikte oluyor. Ben yine de Sam'den yardım istemen gerektiğini düşünüyorum," diye ısrar etti Aisling.

"Sam konusunu Belle'e açtığımda, her şeyin kontrol altında olduğunu ve

onun karışmasını istemediğini söyledi," diye belirttim akıllıca.

"Onun isteklerine karşı gelmek benim için erken bir mezar anlamına gelir. Cillian Sam'in adamlarını peşinden gönderdiğinde ne hissettin?" Bakışları ayaklarına kayan, somon pembesine dönmüş Persephone'ye döndüm.

"İyi değildi," diye itiraf etti. "Ama sonunda üstesinden geldim."

"Piç kocanın şansına, bir şeftali kadar cana yakınsın. Ancak kız kardeşinin daha çok olgunlaşmamış bir greyfurt olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım."

Aisling kaşlarını çatı. "Belle asabi biri ama bazen bir insan için bir şeyler yapman gerekir, buna ihtiyacı olduğunu düşünmese bile."

"Gerçek bir zorba gibi konuştun. Elma ağaçtan uzağa düşmez." Sweven ulaşamaz, erişilemez ve mantıksızdı.

Ve onu hayatta tutmak zorundaydım.

Yaşasın lanet olası ben.

"Keşke kim olabileceğine dair bir fikrimiz olsaydı." Denizci düşünerek şakağına vurdu.

"Bir süre önce kovduğu o şerefsiz olduğunu düşünüyor," diye önerdim. "Frank mi?" Persephone burnunu kıvırdı.

Adını hatırlamama rağmen omuz silktilim. Elbette hatırlıyordum. Benim konumumdaki her erkek hatırlardı.

"Bu mantıklı. Aklıma gelen tek yarım kalmış iş o." Denizci çenesini ovuşturdu.

Kısa bir sessizlik oldu ve ben de bu sessizliği kendi sorumla doldurmaya karar verdim.

"Sana durumumuz hakkında bir şey söyledi mi?"

"Ne durumu?" Persephone dikkatle sordu. "Umarım ona iyi davranıyorsunuzdur."

"Sürtük, lütfen," diye homurdandı Sailor. "Orada haksız muamele gören biri varsa, o da odur."

"Huysuzlaştı," dedim belli belirsiz.

"Merak etme, başka biriyle evleneceğin için değil." Sailor oldukça eğlenmiş görünüyordu ve bir elini puro pantolonunun ön ceplerine sokmuştu.

Yani Louisa'yı biliyorlardı.

Belle bunu onlardan saklamadı. Sadece konuyu genişletecek kadar umursamadı.

"Gerçekten başka biriyle evlenmemi sorun etmeyeceğine inanıyor musun?"

Sesim, en yakın arkadaşına Justin Bieber ile bir şansı olup olmadığını soran bir ergen gibi çıkıyordu.

Omurgamı ve Belle'in terbiyesini aramaya niyetlendiğimde, erkekliğimi de bulmak için biraz zaman ayırmalıyım.

"Beş kadınla evlensen de bir şey olmaz. Hem de aynı anda," dedi Sailor kararlı bir şekilde. "Belle'in ilişkilerle işi olmaz. Ya da ahlaki değerlerle."

"Hiç aşık olmadı," dedi Persephone özlem dolu bir iç çekişle. "Hiç kimseyle yuva kurmak istemedi."

"İnsanlar değişir," dedim gönülsüzce.

Aisling, "Bu kişi değil," diye en ciddi kuşkumu yüksek sesle dile getirdi.

"Eğer onun sana aşkını itiraf etmesini bekliyorsan ve bu yüzden düğünü erteliyorsan, yapma." Aisling elini omzuma koyarak bana özür dileyen bir gülümseme sundu. "Belle Penrose'un sadece kendisine, bebeğine ve ailesine yetecek kadar sevgisi var."

Twenty-Three



Belle

On dört yaşında.

Kış gelir ve geçer. Etrafımda biraz vızıltı var. Birkaç yerel yarışma kazandım ve hatta ilçe rekorunu kırdığım için yerel gazetede hakkımda küçük bir makale yazıldı ve babam bunu buzdolabımıza astı çünkü görünüşe göre utanç verici olmak onun ana yan işi.

Mart ayında Koç Locken'in eşi Brenda sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirir. O zamana kadar, bütün orman rutinini haftada iki kez yapıyorduk. Beni yiyor, sonra öpüşüyoruz, sonra beni okula bırakmadan önce mastürbasyon yapıyor. Bir keresinde, doğum gününde, parmaklarındaki yapışkan beyaz suyu lolipop gibi yalamam için beni ikna etti. Üç fotoğraf çekti. Onları çektikten sonra bütün gece ağladım. Hala telefonunda bir yerlerde olduklarını düşünüyorum ve her hatırladığımda kusmak istiyorum.

Bunu onun ofisinde yaptığımızda -nadiren- daha önce orada bulunan Brenda'nın fotoğrafının masasında olmadığını fark ediyorum. Evlilik yüzüğünü de çıkarıyor, ama sadece ormanda yalnız çalışırken.

Koç bana birkaç ay önce ayrıldıklarını söyledi. Brenda hamile kaldıktan sonra artık ona dokunmasını istememiş ve işi hakkında kötü şeyler söylemiş. Yeterince para kazanmadığı gibi şeyler.

Koç, kız arkadaşı olmamı dilediğini söylüyor. Beni sinemaya, güzel bir restorana ya da sadece takılmaya götürebileceğini.

Dürüst olmak gerekirse, bu Brenda denen hatunun Steve'i hak etmediğini düşünmeye başladım (yalnız olmadığımız zamanlarda ona böyle hitap etmeme izin verilmiyor). Her neyse, ilişkimiz hakkında daha az kötü hissetmemi sağlıyor.

Ama sonra Brenda doğum yapar ve her şey değişir.

Koç üç gün üst üste gelmedi. Üçüncü gün de ortalıkta yok. Kafeteryada iki nöbetçi öğretmen Brenda'nın nasıl yerel bir hastanede doğum yaptığını ballandıra ballandıra anlatır - ki New Jersey'deki annesiyle yaşamaya devam ederse neden doğum yapsın ki?

"Bebeği gördün mü? Çok tatlı. Tıpkı babasına benziyor," diye mırıldanıyor Bayan Warski, yoğurduna plastik bir kaşık saplayarak.

"Evet, Steve fotoğrafları gruptaki herkese gönderdi, hatırladın mı? Ve şunu dinle. Karısına en güzel hediye almış, yepyeni bir araba."

"Bir Kia Rio, değil mi?"

"Evet. Ben de bir tane almayı

düşünüyorum..." Karısı mı?

İtme hediyesi mi?

Artık birlikte olmadıklarını sanıyordum.

Boşanmanın eşiğinde.

Günün geri kalanını ona mesaj atmamak için kendimi zorlayarak geçirdim.

Ross gizlice dışarı çıktı ve bana bir şişe Gatorade aldı. Neden üzgün olduğumu sormuyor. Neden gözlerimin kızardığını ve yüzümün kül gibi olduğunu.

Kalbimin kırılmasından öte, büyük bir utanç duyuyorum.

Güvendiğim bu adam tarafından aptal yerine konuldum. O

gün içimde bir şeyler kırıldı.

Düzeltebileceğimden emin olmadığım bir şey.

Twenty-Four



Belle o gece eve dönmeyeceğine dair verdiği sözü tuttu.

Bu da ertesi sabah işe giderken Louisa'yı aramama neden oldu.

Lou Four Seasons'da kalıyor, günlerini alışveriş yaparak ve benim kafamı kıcımdan çıkarmamı umarak geçiriyordu.

Onun için iyi haber, başımın söz konusu kıçtan yavaş yavaş uzaklaşıyor olmasıydı.

Louisa ilk çalışta telefonu açtı, sesi nefes nefese geliyordu.

"Alo? Devon?"

"Kötü bir zaman mı?" Bentley'imle bir sokak köşesini döndüm ve cadde üzerinde park yeri aradım. Yeraltı otoparkı saçma bir fikir gibi görünüyordu. İnsanlar hâlâ hayattayken yerin altına girmeye hakları yoktu.

"Kesinlikle hayır, mükemmel bir zaman."

Arka planda bir fitness eğitmeni "Şimdi aşağı doğru köpek pozisyonuna geri dönün..." diye talimat verirken bir havlunun yumuşak gümbürtüsünü ve bir kapının açılma sesini duydum.

"Selam. Hey. Merhaba." Louisa kendi beceriksizliğine biraz güldü. Sokakta bir park yerine girdim ve geri geri gittim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Olmak üzereydi.

Beni seçen kişiyi seçmenin zamanı gelmişti.

"Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin diye merak ediyordum."

"Elbette. Bizim için rezervasyon yaptırayım mı?" Louisa tatlı tatlı sordu. "Salem Caddesi'nde denemek istediğim harika bir İtalyan restoranı var, ancak diyet kısıtlamalarınızdan herhangi birini karşılamaktan mutluluk duyarım."

Babamın sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Aşk evlilikleri yıkanmamış büyük kitleler içindir. Toplumun nankör kurallarına uymak için doğmuş insanlar. Karını arzulamamalısın, Devon. Onun amacı sana hizmet etmek, çocuk doğurmak ve güzel görünmek.

Bir noktaya değinmek gerekiyordu. Whitehall ailesi uzun yıllardır varlığını sürdürüyordu, pek çok geleneği vardı. O kim oluyordu da bu çizginin sonunu dikte ediyordu? Bu adamın beni hakkım olan mirastan mahrum etmesine izin veremezdim.

"Hayır." Arabadan indim ve ofisimin ön kapısına doğru dörtnala koştum. "Akşam yemeğini otel odanızda yiyebiliriz diye düşünüyordum. Seninle konuşmam gereken birkaç konu var."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

"Evet." Merdivenlerden ofisime çıktım. "Her şey mükemmel. Az önce bir tür aydınlanma yaşadım."

"Aydınlanmaları severim."

Buna bayılacaksınız.

"Devon..." diye tereddüt etti.

Ofisimin cam kapısını iterek açtım. Joanne elinde günlük ajandamın çıktıkları ve taze bir fincan kahve ile beni bekliyordu. Onları elinden aldım.

"Evet, Lou?"

"Bana uzun zamandır Lou demiyorsun. Yıllardır." Bir duraklama daha.

"En iyi ipeklerimi giymeli miyim?"

Louisa'nın alt dudağını ısırıldığını duyar gibiydim.

Kahvemden bir yudum aldım ve acımasızca gülümsedim.

"Daha da iyisi hayatım, elbisenin altına hiçbir şey giyme."



Annem o gün beni birkaç kez aradı, Louisa konusunun etrafında dolanarak aslında ondan bahsetmedi.

Emmabelle'i sordu, hâlâ birlikte yaşayıp yaşamadığımızı. Birlikte olduğumuzu söylediğimde, sesi çok daha az neşeli geldi.

"Louisa ve benim bir geleceğimiz olacaksa, bebek ve Emmabelle hayatımın büyük bir parçası olacak," dedim sertçe.

"Ama sen İngiltere'ye geri taşınmazdın," diye karşılık verdi annem. "Seni sonsuza dek Boston'a zincirlerdi."

"Boston'ı seviyorum." Gerçekten sevdim. "Burası artık benim evim."

Whitehall Court Kalesi hiçbir zaman kötü anılarla dolu duvarlardan fazlası olmamıştı.

Öğle yemeği molam sırasında gidip Tiffany & Co'dan 1,50 karatlık yastık kesim bir nişan yüzüğü seçtim.

Ofise döndüğümde Joanne'e büyük bir buket çiçek almasını ve bu iş için hiçbir masraftan kaçınmamasını söyledim.

"Sonunda Penrose denen kıza kur mu yapacaksınız, efendim?" Joanne bilgisayar ekranının arkasından, o ayki beşinci Weight Watchers denemesini simgeleyen kereviz çubuğunu çiğnerken ağzından kaçırmaktan kendini alamadı. "Tam zamanı. Bir çocuğun istikrarlı bir yuvası olmalı, bilirsiniz. Bir anne ve bir baba. Ben büyürken bu işler böyle yapıldı, Majesteleri."

Joanne, bana nasıl hitap edeceğini bilmemesine rağmen, bana asil diye hitap etmekte ısrar etti. Ayrıca çiçeklerin Emmabelle için olduğunu sanıyordu. Neden düşünmesin ki? Sweven'ın haftalık kadın doğum randevularını ayarlamış ve Belle'i alması için içinde benim olduğum taksiler göndermişti.

"Penrose'un kızı değil," dedim kısaca, ofisime girerken.

Joanne fırladı ve beni takip etti, kısa bacakları, kızı doğuma girdiğinde yarım gün izin almak zorunda kaldığından beri ondan görmediğim bir güçle hareket ediyordu.

"Penrose'un kızı değil de ne demek?" diye sordu.

Masamın arkasına yerleştim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. "Seni ilgilendirmez ama ben başka bir kadına kur yapıyorum."

"Bir başkasına kur yapmak... Devon, siz İngiltere'de böyle mi yapıyorsunuz?"

"Çünkü burada iki eşlilik yasadışıdır."

Devon mu? Ekselanslarına ne oldu Lordum?

"Belle ve ben evli değiliz." Ona el salladım.

"Sadece sormadığın için!" diye gürledi.

"İlgilenmiyor."

Bunu Ferrero Rocher'in sofistikeliğın zirvesi olduğunu düşünen beş çocuklu ve yedi torunlu altmış yaşında bir kadına itiraf etmek, arkadaşlarımin ve eşlerinin kulaklarına söylemekten daha kolaydı.

"İlgilenmesini sağla."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Denedim, inan bana." En azından kendi yöntemimle.

"Eğer ilgilenmeseydi, içine bir bebek koymana izin vermezdi, tatlım. Tabii ki ilgileniyor. Sadece onu biraz itmen gerekiyor. Eğer başka biriyle çıkarsan, kızla olan tüm şansını öldürmüş olursun, hatta ilişki dağılsa bile. Ve dağılacak da."

"Louisa tam anlamıyla bir mücevher. Güzel, bakımlı ve son derece şık." "Bunlar bir kanepede için iyi özellikler lordum. Bir kadın için değil."

"Bir eşte de."

Kasıtlı olarak zorluk çıkarıyordum. Bazı nedenlerden dolayı, yapmak üzere olduğum şey için bok yakalamayı derinden istiyordum ve Joanne'in bana doğrudan vereceğini biliyordum.

Tanrı biliyor ya, azarlanmayı hak etmiştim.

Yanaklarında iki kırmızı leke belirdi ve sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi başını geriye doğru kaldırdı.

"Bir dakika bekleyin." Jo elini kaldırdı. "Az önce ... *karım* mı dedin?" "Evet."

"Ama... Emmabelle'i seviyorsun."

"Tanrım, siz Amerikalılar bu kelimeyi etrafta dolaştırmayı çok seviyorsunuz." Teneke kutudan bir sigara çıkardım ve ağzıma attım. "Ben, en fazla, onun arkadaşlığını istiyorum. Ama o benim için uygun değil. Hayatıma devam etmem gerekiyor."

"Eğer başka biriyle evlenirseniz, Majesteleri, korkarım istifa etmek zorunda kalacağım."

"Hangi gerekçeyle?"

"Şey... senin bir buçuk bok olduğunu."

Joanne'in beni -ya da evrendeki herhangi birini- tanımlamak için küfür kullandığını duymak, benim gerçekten de alev alev yanan bir bok parçası olduğum gerçeğini pekiştirdi.

Gülmekten kendimi alamadım. "Şu çiçekleri hazırla ve işinin başına dön Joanne. İstifa etmek istersen de masama bir istifa mektubu bırak."

Arkasını döndü ve nefesinin altında mırıldanarak tepinerek uzaklaştı.

Günün geri kalanında, ofisimden her çıktığımda benimle havadan sudan konuşmaya çalışmadı, torunlarının yeni resimleriyle bana saldırmadı ya da evden benim için özel olarak hazırladığı -genellikle sağlıklı bir fıstık ezmesi ve granola kurabiyesi şeklinde olan- atıştırmalıklardan vermedi.

Saat altıda ofisimden çıktığımda beyaz güller, şakayıklar ve düğünçiçeğinden oluşan büyük bir buket, bir notla birlikte masasının üzerinde bekliyordu.

Bay Whitehall,

Bir hiç uğruna her şeyini kaybetmek üzeresin. Tebrikler!

Not: Bunu resmi istifa mektubum olarak kabul edin. İstifa ediyorum.

-J

Notu çöp kutusuna attıktan sonra çiçekleri aldım ve aşağıya indim.

Ön cebimdeki telefonum gelen bir aramayla çalmaya başladı.

Anne.

İngiltere'de saat çok geç olmuştu. Ya da son derece erken, nasıl baktığınıza bağlı.

Bir hevesle aldım, almamam gerektiğini

biliyordum. "Şimdi ne olacak?" Homurdandım.

"Devvie!" diye sevinçle bağırdı. "Kusura bakma. Çok fazla vaktinizi almayacağım. Senin için bir nişan partisi vermeyi çok isterim. Bahar kutlama yapmak için çok güzel bir zaman. Bir hafta sonu izin alıp Lou'yla birlikte uçağa atlama şansın var mı?"

Bu bana pek iyi gelmedi. Ursula'nın doğal olarak Louisa ve benim çoktan nişanlandığımızı düşünmesi.

Ayrıca, Butchart kardeşler ve birkaç düzine daha kendini beğenmiş asilzade ile kapalı bir alanda olma düşüncesi bende başka bir gezegene sığınma isteği uyandırdı.

"İşler şu anda çok yoğun."

"Sadece bir kez evlenirsin," diye karşı çıktı.

"Yirmi birinci yüzyılda olması şart değil."

"Umarım yine o korkunç kadınla ilgili değildir. Eğer başı belaya girerse, bu onun suçu, senin değil."

O korkunç kadının bir adı vardı ve açıkçası annem bu adı yüksek sesle söylemeyi hak etmiyordu. Ama bir şey beni etkiledi.

Hayır. Oraya gitme. Hiçbir yolu yok.

"Neden başı belaya girsin ki?" İçeri girmeden önce Bentley'imın sürücü kapısını açarak sordum. Telefonu hoparlöre aldım ve orta konsola fırlattım. "Sen ne bilirsin ki?"

Ya Sweven'i taciz eden oysa?

Tüm ayrımcı özelliklere sahipti: bir gerekçe, bir kin ve bir son oyun.

Nerede yaşadığını biliyordu, bu da Belle'in nerede yaşadığını bildiği anlamına geliyordu.

Ve eksik olan bilgiler özel bir dedektif tarafından doldurulabilirdi.

Ama gerçekten böyle bir şey yapabilir miydi?

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye soludu annem, kırılgan görünmeye çalışarak. "Bana striptizci olduğunu söylediğin için öyle söyledim. Başları belaya girmeye meyillidir. Hayat tercihlerin senin hakkında çok şey söylüyor. Neden, ne ima ediyorsun?"

"Ne saklıyorsun?" Ben de karşı çıktım.

"Hiçbir şey saklamıyorum. Ama seni tanıyorum ve sen doğuştan bakıcısın. Onun yüzünden bir şeylerden vazgeçmeni istemiyorum."

"Söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşünmeye başlıyorum." Bu onun keskin bir nefes almasına neden oldu.

"Aşırı derecede paranoyaklaşıyorsun. Senin için endişeleniyorum. Kendini kaybediyorsun. Eve dönmek sana iyi gelecektir. Lütfen bunu bir düşün."



Akşam yemeği, beklendiği gibi mükemmeldi.

Ortam, oda, yemek ve kadın. Hepsi beş yıldız.

Louisa, içinde bulunduğu büyük süitte karşımda oturuyordu, siyah bir gece elbisesi giymişti ve bu durum için kusursuzdu.

Kırmızı patatesli kızarmış ıstakoz yedik.

Balkonunun fransız kapıları açıktı, bahar esintisi çiçek kokularıyla birlikte içeriye doluyordu.

Bana Avrupa'yı hatırlattı. Güney Fransa'da kıyıdaki tembel yaz tatillerini.

İşlenmemiş etlerden, gözlerimizi yaşartacak kadar kokan peynirlerden, bronz tenlerden ve içinde kaybolacağım şatolardan.

Ve evi özlediğimi fark ettim.

Acıtmaya başladığı bir noktaya kadar.

"Biliyorsun, senden uzaklaşmaya çalıştım. Hatta bir süreliğine başardım bile," diye itiraf etti Louisa, parmağının ucunu şarap kadehinin kenarında gezdirerek. "Frederick inanılmaz bir adamdı. Bana nasıl inanacağımı öğretti, artık sahip olduğumu düşünmediğim bir güç. Eskiden etrafta korkunç bir başarısızlık duygusuyla dolaşırdım. Ne de olsa bu hayattaki tüm amacım seninle evlenmekti ve seni bir şekilde korkutup kaçırmayı başarmıştım."

"Lou," diye inledim, kendimi çok kötü hissediyordum, çünkü bir anlamda hâlâ aynı şeyi yapıyordu. Beni kazanmaya çalışıyordu.

"Hayır, bekle. Bitirmek istiyorum." Başını iki yana salladı. "Onunla tanıştığımda, kim olduğumu bulmaya çalışmak için bütün bir yılımı güvensizliklerimi katman katman soyarak geçirdi. Zordu... ve uzun bir süreçti. Beni böyle yapan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaralarımın neden kapanmayı reddettiğini. Ama sabırlı ve tatlıydı."

İstakozu krakerle parçaladım, ölü hayvanla akrabalık hissettim. Ve daha iyisini hak eden iyi bir adama benzeyen Frederick için.

Ve ayrıca garip bir vahiy duygusu. Frederick'in Lou'nun ulaşılmaz olduğu zamanlarda onun yanında kalabilme yeteneği ve dayanıklılığı vardı - neden bunu Emmabelle için yapamadım?

"İlk başta, onunla birlikteyken, senin geri döneceğine ve benim yeni ilişkimle hava atacağıma dair hayaller kuruyordum. Benim mükemmel erkeğim. Ama bir süre sonra seni düşünmeyi bıraktım. O yeterliydi. Aslında..." diye duraksadı. "Sadece yeterli değildi. O her şeyimdi. Ve onu kaybetmek çok acı verdi. O noktada lanetli olabileceğimi fark ettim." Louisa çenesini parmak uçlarına dayayarak gülümsedi.

Gözlerinin içine baktım ve keder gördüm. Çok fazla keder. İşte buradaydık, nişanlanmak üzereydik ve hala başkalarının özlemini çekiyorduk.

Tek fark, istediğim kişinin hâlâ hayatta olmasıydı. Ve Louisa beni bir yedek olarak gördü. Bir teselli ödülü.

"Bu deneyimden yara alan tek kişi sen değilsin, tatlım. Sana yaptığım şey için kendimi çok kötü hissettim. Seni nasıl ortada bıraktığımı. Başka biriyle evlenmeyeceğime yemin ettim. Belli ki bu sözümü tutmuşum," dedim ıstakozu iterek. İştahımı kaybetmiştim. "Hiç ciddi bir kız arkadaşım olmadı. Sütüm gibi ilişkilerimin de son kullanma tarihi bir aydan azdı. Eğer senin için her şeyi mahvettiysen, kendim için de aynısını yapmamın adil olacağını düşündüm."

Yuvarlak masanın üzerinden uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı.

"şimdi bir şansımız var, Devvie. Kaybettiğimiz zamanı telafi edelim. Artık çok geç değil. Hiçbir şey bizi durduramaz."

Bir şey vardı. "Baba olmak üzereyim."

"Bunu birlikte yapabiliriz. Ortak velayet alacağınızı söylemiştiniz, değil mi? Buraya taşınabilirim. Ursula geri taşınmanı tercih ederdi ama yine de onayını alacağımıza eminim. Çocuğu büyötmene yardım edebilirim. Kendi çocuklarımız olabilir. Emmabelle'e karşı bir düşmanlığım yok. Sadece onun senin için uygun olduğunu düşünmüyorum. Kim olmamı istiyorsan o olacağım Devvie. Bunu biliyorsun."

Tüm doğru şeyleri söylüyordu.

Doğru noktalara değiniyordu.

"O çocuğa iyi davranman gerekecek," diye uyardım, ses tonum buz gibi olmuştu. "Bebeği en az Emmabelle kadar ben de istedim. Aramızda bir anlaşma vardı."

"Bu çocuğa kendi çocuğummuş gibi davranacağım."

Louisa elimi ağzına götürdü ve yanağını avucuma yasladı.

"Söz veriyorum. Sözömden asla dönmeyeceğimi biliyorsun."

Ayağa kalktığımı hatırlamıyordum ama bir noktada kalkmışım. Louisa da ayağa kalkmıştı, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu.

Ellerim sırtının uzunluğunu sıyırdı. Öpüşüyorduk.

Belle beni istemiyordu, ailem iflasın eşiğindeydi ve gerçekten, birlikte yaşlanabileceğim birine sahip olmak çok mu kötü olurdu? Arkamı kollayan biri?

Ama günün sonunda, bundan zevk almadım.

Öpücükler değil. Vücudunun benimkinin etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılması değil.

Tamamen yumuşamışım, sikim Louisa ile bu birlikteliğin çekici olması için mantıklı bir neden bulmayı reddediyordu.

Ben ne kadar yumuşak olursam, Louisa beni o kadar çok tahrik etmeye çalışıyor, beni daha sert, daha derin, daha çiğ öpüyordu. Pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor ve alaycı bir şekilde sıkıyor, başını ileri geri

çeviriyordu.

Boğazımın arkasına safra kaçtı.

İyi değil.

Onu durdurmak, zaman kazanmak için bir adım geri attım. Belki buraya gelirken yanımda getirdiğim nişan yüzüğünü çıkarabilirdim. Parmağına takardım.

Ama lanet olası hayatım boyunca yüzüğü cebimden çıkaramadım.

Son hamleyi yap. Ona geri alamayacağım soruyu sor.

Louisa ile mükemmel olmak istemiyorum. Belle ile büyük, sıcak bir karmaşa istiyorum.

Bu arada Louisa geri adım atmamı soyunması için bir davet olarak algıladı. Siyah elbisesinden sıyrılarak düzgün bacaklarını ve haftada beş pilates seansı yaptığını haykıran bakımlı vücudunu ortaya çıkardı.

Koyu renk gözleri kasıklarımda gezindi, hala tespit edilebilir bir çıkıntı olmadığını fark ettiğinde kaşları çatıldı.

"Buggers. Küçük bir engel nedir ki-"

"Küçük deme."

Kıkırdadı, tekrar bana doğru ilerledi ve öpüşmeye devam ettik.

Kusmuğun ekşi tadını geri yutarak elimdeki işe konsantre olmaya çalıştım.

Çok güzel bir kadındı. Genelde yatağa attığım kadınlardan daha az güzel değildi.

"Belki, yapabilirim..." Louisa elini giysilerimin arasından külotumun içine soktu ve parmakları soğuk ve kemikli bir şekilde ovuşturdu. Babamın alaycı kahkahalarının uzaktan gelen sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Sorun olur mu?"

"Harika," diye tısladım, kanlı bir Pillsbury rulosundan daha yumuşak bir sesle. "Muhteşem."

Ama dudakları umutsuzca benimkilere doğru hareket ederken büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey hissetmedim. Sikimi o kadar iyi ovuyordu ki fermuarımın arkasından bir cinin çıkmamasına şaşırdım.

"Bekle," diye inledim ağzına doğru. Onu nazikçe ittim. Bana daha sert yapıştı.

"Aletini emerim," diye teklif etti. Louisa dizlerinin üzerine çöktü, artık tamamen çıplaktı ve pantolonumun ilk düğmesini karıştırıyordu.

Nişan yüzüğümün cebimden kayacağından endişelenerek kenara çekildim.

"Yapma, sevgilim." Yüzünü okşarken aynı anda kasıklarımın uzaklaştırdım.

Louisa ile seks yapamayacağım aklıma geldi, oldukça sefil bir şekilde. Ne kadar istesem de -ki istedim.

Emmabelle'i unutmak istiyordum. Hayatıma devam etmek. Ama bu gerçekleşmiyordu. "Miden biraz rahatsız mı? Istakozdan olmalı."

Aceleyle ayağa kalktı, aceleyle banyoya gitti ve krem saten bir bornozla geri geldi. "Yeri bilmiyorsanız deniz ürünleri şüpheli olabilir."

Burası Four Seasons'tı, uzak bir adada bir kulübe değil.

Ona kuşkulu bir gülümseme verdim. "Eve gitsem iyi olacak."

Ve battaniye içindeki yumuşak domuzumu da yanımda götürüyorum.

"Ah." Yüzü düştü.

"Lou," dedim nazikçe.

"Sadece... o orada olacak."

"Orada yaşamasının getirdiği bir şey."

"Söylediğim bir şey mi?" diye sordu.

Frederick hakkında söylediklerini düşündüm. Onun nasıl bir adam olduğunu. Ve ona gerçeği inkar edemedim.

"Evet. Bana Frederick'ten bahsettiğinde, onun sana bahsettiği şeyleri sana asla sunamayacağımı anladım. Kafamda bazı şeyleri sıralamam gerekiyor."

Elimi beline attım ve dudaklarını öperek onu kendime çektim.

"Kendine iyi bak,
Lou." "Sana da,
Devvie."



Eve döndüğümde başım hâlâ dönüyordu. Beni istemeyen kadın dışında dünyadaki tüm kadınlara karşı bağışıklığım olduğunu fark ettiğim için kollarım ve bacaklarım ağırlaşmıştı.

Asansörü mantıklı bir insan gibi kullanamadığım için o hafta kendime milyonuncu kez lanet ederek yukarı çıktım.

Klostrofobim yüzünden kendimden nefret etmeyi bıraktıktan sonra, hain bir bedene sahip olduğum için kendimi hor görmeye başladım. Bunun nesi vardı ki? Geçmişte, bir kadının parfümünün hafif kokusu havaya karıştığında kalkabiliyordum. *Şimdi* ise sikim prensipleri, duyguları ve ahlakı olduğuna karar vermişti. Aslında bir kadınla birlikte olduğu

bir COCK? Anüs dışında insan vücudundaki en az gelişmiş organ.

Giriş kapısını iterek karanlık, geniş bir oturma odasına geçtim ve kapının yanındaki çit ekipmanını kenara ittim.

Emmabelle yine dışarıdaysa, geç saatlere kadar çalışıyorsa ya da bir erkek arkadaşı tarafından eğlendiriliyorsa, ben ... gidecektim ...

Bu konuda *hiçbir şey* yapma. Onun üzerinde hiçbir gücüm yoktu.

Umarım onunla yattığın bir ay buna değmiştir, dostum. Çünkü bu senin geleceğin.

Oturma odasını geçip kendi yatağıma çekilmeden önce onun yatak odasının önünden geçtim.

Kapısı aralıktı. Büyük bir utançla, içerideki ışığın açık olduğunu fark ettiğimde tüm vücudum rahatlayarak gevşedi.

Kendime karşı koyamayarak ikimizi ayıran boşlukta durdum ve onu izledim.

Bir imparatorluk boy aynasının önünde duruyordu.

Kapüşonu göğsünün etrafında toplanmıştı. Karnı çıplaktı.

Onu yansımasının önünde kucakladı ve şaşkınlıkla ona baktı.

Gözlerim aynı şeyi yaparak aşağı doğru indi.

Emmabelle Penrose'un hamile olduğu ilk kez gerçekten ve inkâr edilemeyecek kadar açıktı.

Karnının sert, yuvarlak şekli yanlış anlaşılamazdı. Muhteşem görünüyordu. Çok pürüzsüz, sıcak ve bize ait bir bebekle doluydu.

Gösteriyordu.

Gözlerimi kapattım, başımı ahşap kapı çerçevesine dayadım ve nefes aldım.

"O kadar güzelsin ki bazen başka kimsenin sana sahip olamayacağından emin olmak için seni yiyip bitirmek istiyorum."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Sesimi duyunca arkasını döndü.

İfadesindeki sevgi ve merak eridi, yerini sinsi bir gülümsemeye bıraktı.

"Ben Şaşırdım Louisa izin ver sen kapalı ve tasma

Bu gece. Sorun içinde

Araf?"

Sanırım bu bizim için cennet kelimesinin onun versiyonuydu. "Kes şunu," diye kestirip attım.

"Neyi durdurayım?" diye mırıldandı.

"Velet gibi davranmayı bırak. Beni itip kakmayı bırak. Mükemmel bir anı mahvetmeyi bırak çünkü erkeklerden o kadar korkuyorsun ki, mükemmel inşa edilmiş duvarında bir çatlak açmakla tehdit ederlerse onlara eziyet etmek zorundasın."

"Tamam o zaman." Belle kapüşonunun karnının üzerine düşmesine izin verdi.

"Hayır." Kendimi kapının pervazından ittim ve telaşsız adımlarla ona doğru ilerledim. "Görmek istiyorum."

Emmabelle ağzını açtı -muhtemelen hamile bir göbek görmekle bu kadar ilgileniyorsam gidip Louisa'dan bir bebek yapmamı söylemek için- ama kelimeler çıkmadan önce parmağımı ağzına götürmeyi başardım.

"O benim de çocuğum."

Sessizce kapüşonunu göğüslerine kadar çekti.

Önünde durmuş, hamile karnının mucizesini seyrediyordum.

"Dokunabilir miyim?" Sesim kendi kulaklarım için tanınmaz haldeydi.

"Evet." Onunkinin de titrediğini fark ettim. Etrafımızdaki hava da sanki nefesini tutmuş gibi hareketsiz duruyordu.

Parmaklarımın uçları karnının iki yanından dolaştı. Taş gibi sertti. İkimiz de bir şey bekliyormuş gibi karnına baktık. Bir dakika geçti. Sonra iki. Sonra beş.

"Bırakmak istemiyorum," dedim.

"Bırakmanı istemiyorum," dedi sessizce. Artık midesinden bahsetmiyorduk.

Gözlerim aynadaki yansımamızdan onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı kalktı. "O zaman neden beni uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun?"

Omuz silkti, yüzünde çaresiz bir gülümseme vardı. "Ben böyle biriyim." "Bu saçmalık."

"Hâlâ doğru."

"Sana ne olduğunu anlat bana," dedim milyonuncu kez, Frederick'i, Louisa'nın katmanlarını nasıl soyduğunu düşünerek. İlk katmanı atmaya yaklaşmış mıydım bile? Daha kaç kat vardı? Ve bu lanet olası kadına ne olmuştu?

Hiç de iyi adamlar olmayan arkadaşlarım bile bir kadını bu kadar kırgın bırakmamışlardı.

Aramızdaki tüm boşluğu silerek bir adım öne çıktı.

Kaya gibi sertleşmişim ve bu kadının kıyafetlerini parçalamak üzereydim. "İşime burnunu sokmayı bırak, Devon. Çantamı çoktan tattın.

bir sürü numara. Burada görülecek başka bir şey yok."

"Kendini bu şekilde pazarlamak için ne kadar uğraşırsan uğraş, sen aptal bir parti kızından fazlasısın. Yanlış reklam."

"Ha," dedi kuru bir sesle. "Sadece küçük yazıları okumamışsınız."

Kaba bir sırtıma dudaklarımı çekiştirdi. "Sen harikasin, dikenlisin ve bana yaşattığın her şeye değersin."

"Hayır!" Beni itti, avuç içleri göğsüme çarptı. Şimdi kızgındı, korkmuştu. Bir düğmeye bastım. "Yapmayacağım. Şunu söylemeyi kes. Ben kötü mahsulüm. Evlenilemez bir fahişeyim."

"Harikasin amına koyayım," dedim yüzüne karşı, alçak sesle gülerek. "Harikasin. Türünün tek örneği. Tanıdığım en zeki kadın."

Beni tekrar itti. Daha da sertleştirdi. "Ben iyi değilim." "Hayır. İyi değilsin. Müthişsin."

"Berbat bir anne olacağım."

Son cümle bir bıkkınlık telaşı içinde söylendi.

Ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü, başı öne eğikti. "Tanrım. Ne düşünüyordum ki? Bunu yapamam. Ben Persy değilim. Ben Sailor değilim. Bu benim hayatım değil."

Göz hizasına gelecek şekilde kendimi alçalttım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Nabzım hızlandı. Kahretsin, kalp krizi geçirecektim, değil mi?

I? Benim için bir zevkti. Kelimenin tam anlamıyla. "Şimdi bana bak, Sweven."

Başını kaldırdı, gözlerini kırıştırarak bana baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Ben sadece kendim için en iyisini seçerim. Takım elbiseler, arabalar, mülkler, restoranlar. Ben böyle yaratılmışım. Seni çocuğumun annesi olarak seçerken gönülsüz olmadığımı söylediğimde bana güven. Zeki, bağımsız, kurnaz, yaratıcı, komik ve Tanrı şahidim olsun ki biraz kaçıksın. Ama aynı zamanda sorumluluk sahibi, istikrarlı, güçlü ve akli başında birisin. Harika bir anne olacaksın. Bu dünyada yürüyebileceklerin en iyisi."

Göğsü kabardı ve hıçkırıklara boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Şimdi ne oldu, sevgilim?"

"Güzelliği unuttun," diye inledi.

İkimiz de gülmeye başladık. Dengesini kaybetti ve geriye doğru düştü. Halı kaplı zemine çarpmasını istemediğim için onu kendimle birlikte çektim ve vücudumu onun için bir yastık olarak kullanarak halıya düştüm. Bacaklarımız birbirine dolandı.

"Üzgünüm hayatım ama hiç de güzel değilsin."

Göğsüme bir yumruk atar gibi yaptı. Bileğini yakaladım ve yumuşak bir ısırık verdim.

"Muhteşem, ancak-"

Dudakları kısa sürede benimkilerin üzerindeydi, sıcak, ıslak ve talepkâr. Dili benimkinin arasından şakacı bir şekilde kayıyor, okşuyor ve alay ediyordu.

Kıyafetlerini yırttım, kapüşonunu yakasından yırttım, onu incitmemeye dikkat ettim.

Elleri her yerimdeydi. Ağzı da öyle. Nefes almak istemiyordum. Fikrini değiştirmesi için ona zaman vermek istedim.

Gözünü bile kırpmadan soyunmuştu. Onu sırt üstü yatağın tabanına yasladığımda hâlâ giyiniktim, dilim dizinin arkasından uyluğunun iç kısmına doğru kayıyor, tüm vücudunun şiddetle titremesine neden olan hassas bir noktayla alay ediyordu.

Dudaklarım bacaklarının arasındaki tatlı çiçeği buldu ve boşalana kadar emdim, ısırđım ve üfledim, kaslarının açgözlülükle sıkıldığını hissetmek için dilimi içine soktum. Tısladı, sanki bir şey hatırlamış gibi gözleri büyüdü. Tuhaf olduğunu düşündüm. Tepki verme şekli. Ama sonra başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "Devam et."

Karnını öpmek için yukarı çıktım, her iki göğsüne de sıcak öpücükler kondurdum, boğazını ısırarak dudaklarına doğru ilerledim.

"Devon. Lütfen. Sik beni."

"Her şeyin zamanı var,
Sweven."

Pantolonumu çıkarmak için uzandı. Aletimin külotumun kumaşına yapıştığını hissedebiliyordum.

Belle sikimi giysilerimin sınırlarından kurtardı ve kirli öpüşmemizde mırıldandı, "Bunu bir daha söyle."

"Ne dedin?" Yerde ona doğru kayarken, onu ıslak ve benim için hazır bulurken sordum.

"Lakabım. Bana öyle seslen."

İtişlerimin ritmine ayak uydurdu.

"Sweven." Dudaklarını öptüm.

İtiş gücü.

"Tekrar."

"Sweven."

İtiş gücü.

"Sweven. Sweven. Sweven."

İtme. İtme. İtme.

Daha hızlı ve daha sert bir şekilde içine girerken alnımı onunkine yapıştırdım. "Boşalacağım."

"İçime gel." Tırnaklarını derime geçirerek beni işaretledi ve Louisa'nın bunu bildiğinden emin oldu. "Her şeyini hissetmek istiyorum."

Onu sıkıca kavradım. Sıcak döllerimin içine doğru kaydığını hissettiğimde kasları titredi.

Üzerinden yuvarlandığımda ikimiz de terlemiş ve bitkin haldeydik, zor nefes alıyor ve tavana bakıyorduk.

İlk konuşan o oldu. "Çocukken tacize uğradım. Bugüne kadar kimse bilmiyor."

Tüm vücudum gerildi.

Ona bakmak için dönmeden önce bile içgüdüsel olarak elini tuttum. Daha fazlasını bekledim.

Bakışlarımı kaçırarak tavana bakmaya devam etti.

Çıplak kemiklerden fazlasını paylaşma havasında olmadığı belli olduğunda, geçici olarak "Kimdi o?" diye sordum.

Acımasızca gülümsedi. "Olağan şüpheli."

"Ne kadar sürdü?"

"Hatırlamıyorum. Çok... bilmiyorum, derin bir inkâr içindeydim."

"Neden sır olarak sakladın?" Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Daha bana söylemeden önce ailesinin ve arkadaşlarının durumdan haberdar olmadığını biliyordum.

Babasıyla yaptığı garip konuşmayı düşündüm ve içimden, "*Asla, asla, asla*" diye geçirdim. Babası onu taciz etmedi. Çünkü eğer yaptıysa, onu öldürmem gerekirdi ve ben hapishane hayatı için yaratılmamıştım.

"Kahretsin, sana söylediğime inanamıyorum." Burnunu çekti, ilk gözyaşı yanağından aşağı düşerek kulağına doğru kaydı.

Nefesimi tuttum ve hayatımda ilk kez Tanrı'ya dua ettim. Durmaması için. Etrafını çevirdiği o yüksek duvarların arkasından çıkıp kapıyı açsın ve beni içeri alsın diye.

"Ben her zaman erkek fatmaydım, baş belasıydım. Başka bir sorunun nedeni olmak istemedim. Aptalcaydı, biliyorum ama kötü haberlerin taşıyıcısı olmaktan bıkmıştım. Her zaman herkesin başını belaya sokan kişi. Ama aynı zamanda, onunla yüzleşmek herkesin öğrenmesi riskini almak anlamına geliyordu. Bu yüzden içime attım. Bir süre için yani. Ve sonra başka bir şey oldu..." Durdu, gözlerini tekrar kapattı, boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı ve başaramadı.

Belle diğerkadınlar gibi değildi. Sırlarını mezara götürecektürden bir kızdı. Ama bu kadarı bile yeterliydi. Bana söylemeyi seçmesi benim için dünyalara bedeldi.

"En çok güvendiğim ve sevdiğim iki adam bana sırtını döndü, her biri kendi tarzında. Bu güvenmeme, bağlanmama hissi sana ne hissettiriyor? Bu benim senin cinsiyetini sikmem Devon. Eğer tekrar güvenmeye karar verirsem ve incinirsem, bu benim sonum olur. Bu yüzden sana her adımda direniyorum. Sen ne hissediyorsan, ben on kat fazlasını hissediyorum. Ama benim için buna değmez. Ya ben duygularımı öldürürüm ya da duygularım beni öldürür."

Başparmağımla güneşten parlayan saçlarını taradım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sevgili Sweven, bu kadar büyük bir olayın içinde küçük bir ölümün ne önemi var ki?"

Bu dayanılmaz, sinir bozucu kadın beni gerçekten anlıyordu.

Tuhafliklarımı, eksantrik yöntemlerimi. Birlikte geçirdiğimiz zaman çoğunlukla sinir bozucu ve kötüydü. Ama iyi olduğu zamanlar, duvarların yıkıldığı zamanlar, yaşadığım en iyi zamanlardı. Emmabelle hikâyesini anlatmaya başladığından beri ilk kez dönüp bana baktı. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Seni klostrofobik yapan neydi Dev? Bir gerçeğe karşılık bir gerçek. Güvenini kazandığımda paylaşacağına söz vermiştin, ve sanırım oradayım. Bana neler olduğunu anlat." Ben de anlattım.



Geçmiş.

Dört yaşındayken ilk kez içine itildiğimde asansör bir kitaplık büyüklüğündeydi.

Anne karnındaki bir bebek gibi, uzuvlarımı hareket ettirebileceğim kadar genişti ama yine de çömelmemi gerektirecek kadar küçüktü.

On yaşıma geldiğimde bacaklarım çok uzun, kollarım da içine sığamayacak kadar çetindi.

Ve on dört yaşındayken, on beş Devon'la birlikte bir s a r d a l y a tenekesine tıklmış gibi hissediyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

Sorun şuydu ki, ben büyümeye devam ettim ve dumbwaiter aynı boyutta kaldı. Küçük, cılız bir delik.

Her zaman nefret etmedim.

İlk başlarda, küçük bir çocukken, bunu takdir etmeyi bile öğrendim.

Zamanımı düşünerek geçirdim. Büyüdüğümde ne olmak istediğimi (itfaiyeci). Ve daha sonra, hoşlandığım kızlar ve eskrim derslerinde öğrendiğim numaralar ve bir böcek, bir şemsiye veya bir çay fincanı olmanın nasıl bir his olduğu hakkında.

On bir yaşındayken bir gün her şey cehenneme döndü.

Babamı üzecek çok kötü bir şey yapmıştım. Ofisine gizlice girip pokerini çalmış, sonra da onu bir ağaçla dövüşmek için kılıç olarak kullanmıştım.

Babam, o pokerin eski olduğunu ve hayatımdan daha pahalıya mal olduğunu, beni ikiye bölünmüş bir şeyle yakaladığında açıklamıştı (belli ki ağaç kazanmıştı).

Akşam için servis asansörüne atıldım.

Annem ve Cecilia Yorkshire'daki akrabalarını ziyarete gitmişlerdi. Ben de onlarla gitmek istedim (babamla tek başıma kalmayı hiç istemezdim), ama annem kılıcımınla bütün bir hafta sonu boyunca yapacağım eskrim seanslarını kaçıramayacağımı söyledi.

"Ayrıca, babamla yeterince vakit geçirmiyorsun. İkiniz için biraz kaynaşma zamanı tam da doktorun istediği şey."

İşte orada, servis asansöründe, denizde mektup taşıyan bir şişe, kırık bir kaldırım ya da Londra'nın kalabalık bir kafesinde bir kahve fincanı olmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyordum.

Bu kadar olmalıydı.

Asansörde bir gece daha, ardından sessizlikle sırlıklam bir sabah ve kafesteyken tutmam gereken zamanı telafi etmek için sık sık tualete gitmeler.

Ama öyle değildi.

Çünkü o gün o kadar büyük ve korkunç bir fırtına çıktı ki, elektrikler kesildi.

Babam geceyi geçirmek ve belki de hizmetçilerden biri tarafından eğlendirilmek için elektriğin hala açık olduğu hizmetçilerin kulübelerine koştu, annem evde olmadığına yaptığı bir şey olduğunu biliyordum.

Bir şeyi unuttu. Ben

unuttum.

Asansördeki sızıntıyı yüzüme sürekli su damlayıp uykumu böldüğünde fark ettim.

Kendi içimde dört duvar arasında sıkışıp kalmıştım. Hareket etmek, gerinmek, boynumu bükmek için can atıyordum.

Telaşla uyandığımda su çoktan belime ulaşmıştı.

Kapıya vurmaya başladım. Ağlayarak, çığlık atarak, tırnaklarımı tahta şeyin üzerinde gezdirerek açmaya çalıştım.

Oradan çıkmaya çalışırken tırnaklarımı kırdım ve kendi etimi yırttım.

En kötüsü de hiç şansım olmadığını biliyordum.

Ailem evde değildi.

Babam beni ölüme terk etti. Kasıtlı ya da değil, bilmiyordum ve o noktada daha az umursayamazdım.

Eğer ölürsem, bir başkasını deneyebilirler. Babam sonunda hep istediği oğluna sahip olacaktı. Güçlü, çivi gibi sert ve asla korkmayan.

Koridorda bir gümbürtü duyduğumda su boynuma kadar geldi. Ayak sesleri.

O zamana kadar yorgunluktan neredeyse sarhoş olmuştum ve kaderimle çoktan barışmıştım. Tek istediğim ölümün bir an önce gerçekleşmesiydi.

Ama bu bana yeni bir umut verdi. Vurdum, çığlık attım, su sıçrattım, dikkatleri üzerime çekmeye çalıştım ve bu sırada su yuttum.

"Devon! Devon!"

Ses su yüzünden boğuklaşmıştı. Başım suyun altına giriyordu ama yine de duyabiliyordum.

Sonunda asansörün kapısı itilerek açıldı. İçinden galonlarca su aktı ve ben de aktım.

Artık kurtarıcım olan kişinin bacaklarının dibine bir tuğla gibi düştüm. Bana merhamet eden azizin. Boğuldum ve sudan çıkmış balık gibi çırpındım. Rahatlama altıma işememe neden oldu ama kimsenin bunu anlayabileceğini sanmıyordum.

Kafamı kaldırdığımda

Louisa'yı gördüm. "Lou,"

diye boğuldum.

Sesim o kadar kısıktı ki zor duyuluyordu.

"Oh, Devvie. Oh, Tanrım. Buluşacaktık, hatırlamıyor musun? Ahıra hiç gelmedin, ben de seni çağırttım. Ama şoför arabayı bırakmak istemedi, ben de beni buraya getirmesini istedim. Ön kapılar kilitliydi, ama sonra bana yedek anahtarların nerede olduğunu söylediğini hatırladım..."

Dizlerinin üzerine çöktü ve beni kollarına çekti. Bilincim gidip gelirken sesi bir bulut gibi başımın üzerinde geziniyordu.

"Her zaman arkamı kollayacağıma söz vermiştim," dediğini duydum.

"Sana zamanında ulaşabildiğim için çok mutluym."

Yerde birbirimize sarıldık. Ona karşı gevşedim, bedenim onunkinden çok daha ağırdı ve yine de ağırlığımı şikayet etmeden kaldırdı.

Merdivenlerden gümbürtüler geliyordu ve karanlık koridorda babamın gölgesi belirliyordu, büyük, kötü ve heybetli.

"Ne yaptın sen, aptal kız?" diye homurdandı, öfkeyle. "Onun ölmesi gerekiyordu."



Sweven ağlıyordu.

Değişiklik olsun diye saklamaya bile çalışmadı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü, bazıları ağzına kaçtı, diğerleri boynundan aşağı yuvarlandı.

"O piçin sana bunları yaşattığına inanamıyorum. Kaçmana ve senden istediği şeyi yapmayı reddetmene şaşmamalı. Tanrım. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Tüm vücudu ileri geri titriyordu. "Ölümün gözlerinin içine baktın, Devon."

"Gözünü kırpmadan." Parmak eklemlerini dudaklarımın üzerine bastırdım, ona dokunmanın ayrıcalığını yaşadım. "Bana kalbinde neyin delik açtığını söyledin, işte bu yüzden benim kalbimde de bir delik var. Bu yüzden hiç evlenmedim. Neden bir aile kurmadım. İçimden bir ses Lou'nun sahip olmasını engellediğim her şeyi elde etmenin yanlış olduğunu biliyordu. Ona hayatımı borçluyum."

"Her iyi insanın yapacağı şeyi yaptı."

"Öyle mi?" Boş boş sordum. "Belki de hayatım boyunca çok fazla düzgün insanla tanışmadım."

"Yalnız kalmak istememek günah değildir."

"O zaman neden kendine aynı kaderi verdin?" Elinin içine doğru mırıldandım.

Geri çekildi ve halı kaplı zeminde bir kar meleği yaptı. Suratını asmış, burnunu çekmemek için kendini zor tutarken yarı kız, yarı kadın gibi görünüyordu.

İki dünya arasında sıkışıp kalmış hamile bir hayal.

Yaşına göre çok bilge ve aşık olmaktan çok korkuyor.

"Şu yaptığına bak. Artık ondan doğru dürüst nefret bile edemiyorum," diye iç geçirdi Belle. "Ne de olsa seni kurtardı." Canının yandığı zamanlarda duygularını gizlemek için takındığı o sahte, abartılı İngiliz aksanını kullandı.

Güldüm, onun üzerinde yuvarlandım, yüzünü öptüm, tuzlu gözyaşlarını yaladım, başparmağımı meme ucunda gezdirirken dizimle bacaklarını araladım.

Gezegendeki en çılgın kadına aşık olmak tam bana göre idi.

OceanofPDF.com

Twenty-Five



Belle

On dört yaşında.

Koç Locken, oğlu Stephen Locken Junior doğduktan dört gün sonra okula geri döndü. Göğsü daha geniş, gülümsemesi daha büyük görünüyor ve neden bilmiyorum ama daha yetişkin göründüğüne yemin edebilirim. Ani olgunluğu beni iğrendiriyor.

Antrenmana geliyorum. Sırf bu adam birinci sınıf bir pislik diye mkemmek bir bursu masada bırakmaya gerek yok. Ama beni tekrar yemesine izin vereceğimi düşünüyorsa, hoş olmayan bir sürprizle karşılaşacak ve muhtemelen taşaklarına da bir tekme yiyecek.

Gözlerini bacaklarımda her hissettiğimde yere yığılıp kusmak istediğimi düşünürsek, pratik sorunsuz geçiyor. Locken'ı birkaç kez benimle bakışlarını kilitlemeye çalışırken yakalıyorum ama ondan kaçınmak için bakışlarımı kaçırıyorum.

Antrenman bittiğinde herkesin gitmesine izin veriyor ve dost canlısı bir amca gibi omzuma vuruyor. "Penrose, beni ofisimde görmeye gel."

*"Beş dakika içinde hesaplamam var, Koç. Burada konuşabilir miyiz?"
Yüksek sesle soruyorum, boyumu göstermek için omurgamı dikleştiriyorum.*

Herkes durur ve bakar. Ross kaşını kaldırdı. Anlıyorum ki ben ergenlik sarhoşluğu içindeyken takımdaki herkes Koç'la aramızda bir şeyler olduğunu anlamış. Yüzümün içi sıcacık oldu.

İlk kez Koç'un kaybolmuş ve biraz da şoka girmiş gibi görüldüğünü görüyorum. Çabuk toparlanıyor.

"Evet, tabii. Tabii. Gel, bankta oturalım."

Oturuyoruz. Birbirimizden makul bir mesafede oturuyoruz ama yine de kendimi hasta hissediyorum. Yüzüne yumruk atmak istiyorum. Aptal gibi hissetmekten nefret ediyorum ve benden faydalanmış gibi hissediyorum. Şortumun paçasıyla oynuyorum.

"Stephen Junior için tebrikler," diye geveledim. "Ve Kia Rio."

Öfkemi sesimden uzak tutamıyorum ve ne var biliyor musunuz? Siktir et. Tutmama gerek yok. Bana yalan söyledi.

"Ah, demek mesele buymuş." Bütün hafta uyumamış gibi görünerek parmak uçlarıyla kirli sakallarını ovuşturuyor. "Baba olacağımı biliyordun, Emmabelle."

"Hâlâ onunla birlikte olduğunu bilmiyordum." Bunun hakkında konuşmak bile garip. Kendimi TV dizisindeki bir yetişkin gibi hissediyorum. Daha üç ay önce düzenli adet görmeye başladım, yani bu biraz abartılı.

"Değildim," diyor ısrarla ve ellerinin titremesinden beni kollarının arasına alıp dikkatimi çekmek istediğini anlıyorum ama yapmıyor. "Üç aydır onunla birlikte değilim. Brenda'nın Boston'da doğum yapması her zaman plandaydı. Ve doğum tarihinden önce döndüğü hafta... şey, olaylar birbirini izledi ve bir şans daha vermeye karar verdik. Stephen için."

"Onunla yattın mı?" diye sordum. Ona bunu sormak için nasıl bir yetkim var bilmiyorum.

Başka tarafa bakıyor, çenesi sıkılıyor.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Tabii ki onunla yattın."

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye soruyor dişlerini sıkarak. "Kız arkadaşım dışarı çıkmıyor ki."

Kız arkadaşı. Şu anda olduğum şey buydu. Bu konuda iyi hissedeceğimi düşünsem de tek hissettiğim donuk bir pişmanlıktı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Bunu onunla başlatmak için?

"Ben senin kız arkadaşın değilim. Harrier'ın olduğumdan bile emin değilim. Ama ben kesinlikle buradan gidiyorum." Ayağa kalkıyorum.

"Penrose," diye fısıldadı. "Otur kışının üstüne. Daha işimiz bitmedi."

Bana söyleneni yapıyorum, ama bu sefer - ve asıl can alıcı nokta da bu - onun saçma bahanelerini duymak istediğim için değil, duymak zorunda olduğum için. O benim koçum. Ve şimdi Locken ile o coğrafya öğretmeni sürüngen arasındaki benzerlikleri görmeye başlıyorum.

"Bak, Brenda ile aramızdaki bu şey... uzun sürmeyecek. Benim istediğim sensin. Bunu açıkça belirttim."

"Seninle çocuğunun annesi arasına girmek istemiyorum."

Bunu söylerken, bunun sadece evli bir adamla yaptığım şey yüzünden kendimi yanan bir pislik gibi hissetmemden kaynaklanmadığını fark ediyorum. Bütün bu olay parlaklığını yitirdi. Günler önce, kafeteryada, öğle yemeği nöbetçi öğretmenlerinden o ve karısı hakkında bilgi kırıntıları dinlemek için boynumu büktüğümde, bunun büyük bir hata olduğunu anladım.

Ne tür bir adam öğrencisiyle yatar? Ne tür bir adam hamile karısını aldatır? Değerli biri değil, işte o.

"Hiçbir şeyin arasına girmiyorsun. Seni istiyorum. Seni seviyorum. Bütün hafta seni düşünmekten kendimi alamadım." Koç'un ses tonunda bir aciliyet notası var. Bakışlarımı ona çeviriyorum ama yine de banktan ayağa kalkıyorum. Biri bizi görürse muhtemelen uzaktan tuhaf görünür. Benim ondan uzaklaşmam ama tersi değil.

Onun aşk ilanı düz düşüyor.

"Özür dilerim. Ben de seni sevmiyorum." "Sevdiğini biliyorum."

"Hayır, hissetmiyorum." Gerçek şu ki, ne hissettiğimi ya da hissetmediğimi bilmiyorum. Sadece boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı biliyorum. Kendimi bu durumdan hızlıca kurtarmalıyım.

"Bu konuşma bitmedi," diye beni uyarıyor, arkamdan kalkıyor ve birinin penceresinden sıvışmadan önce gece vakti bir hırsız gibi etrafına bakınıyor.

Ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum, evet öyle diye düşünüyorum.

Twenty-Six



Belle

Adam beni tamamen mahvedecekti ve onu ön sıradan izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Ellerini karnıma koyduğu anda anladım.

Bebek Whitehall bu olay gerçekleştiğinde çırpındı. Karnımın içinde ilk kez kanatlarını geren kelebekler gibi hissettim.

Bebek, babasının kendisine ilk kez dokunduğunu biliyor ve ona tepki veriyordu.

Ondan sonra her şey çok hızlı oldu.

Öpücükler.

Aşk ısırıkları.

Ten tene.

Sırlar.

Bir uçurumdan düşmek gibiydi.

Düşmek, düşmek, düşmek.

Ve hâlâ, olanları durdurmak için hiçbir şeye tutunmaya çalışmıyordu.

Hiç çıkmak istemediğinizde derin uç o kadar da derin hissettirmiyordu.
İşte bu yüzden aşık olmak tehlikeli bir oyundu.
Sana benim gibi bir kızın sahip olabileceği en kötü şeyi verdi.
Umut.



Ertesi akşam Madame Mayhem'deki evrak işlerini bitirdikten sonra eve erken geldim. Tuhaf bir ruh halindeydim. Gergindim.

Eve döndüğümde Devon'ın hâlâ Bayan Süslü Pantolon'la dışarıda olduğunu görmek istemedim.

Devon'un evde olması ve benimle yetişkin konuşması yapması alternatifini de aynı derecede korkutucuydu.

Ona ne diyebilirdim ki? Dün hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Ben hâlâ bendim, o da hâlâ oydu. Kalplerimizde hala delikler vardı.

Ailesi beni asla kabul etmezdi ve Louisa ile evlenmezse iflas edecekti.

Peki ya ben? Ben hâlâ rüya görmek için gözlerini kapatan ve onun yerine Bay Locken'ı gören aynı kızdım.

Eve gitmek yerine Aisling, Sailor ve Persephone ile kızarmış istiridye tabakları ve biralarla dolu bir akşam için ikincisinin malikanesinde buluştum.

Sodaya bağlı kalmak zordu ama gerekliydi. Hamilelik beraberinde birçok şeyden tiksinnmeyi de getirdi; kahve, kırmızı et ve çoğu balık türü. Ama yine de ara sıra bir kadeh şarap içmeyi arzuluyordum.

"Eee? Hamileliğiniz sırasında ne tür belirtiler yaşıyorsunuz?" *Denizci* bir İrlandalı gibi içkisini devirdi... şey... *denizci*. "Rooney'e hamileyken kukum morardı. Korkunçtu." Durakladı. "Yani, özellikle Hunter için. Ona bakacak durumda değildim. Gerçekten."

Persy elini ağzına götürdü. "Teşekkürler, TMI kraliçesi."

Sailor omuz silkti ve ketçap dolu bir kâseye bir patates kızartması attı.

"Şaka yapıyorum. Biraz hoşuna gitti. Ona uzaylılarla seks yapıyormuş gibi hissettirdi."

"Eskiden altımı ıslatırdım. *Sürekli*," dedi Aisling, kızarmış bir midyeyi ağzına atarken. Gazozumu tükürdüm, her tarafa saçtım.

Arkadaşlarımla. Bu sıradan bir şeydi.

"Ambrose mesaneme çok baskı yapıyordu. İlk başlarda sadece öksürdüğümde ya da hapşırdığımda oluyordu. Üçüncü üç aylık döneme geldiğimde, tek yapmam gereken çoraplarımı giymek için eğilmekti ve *hoop*, altına işedim. Sanırım dünya gezegeninde hala her gün hijyenik ped kullanan tek hamile kadın bendim. Ne zaman yerel Walmart'tan ped alsam, kasiyer bana tuhaf tuhaf bakar, 'onlara ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi' derdi ve ben de ona doktor olduğumu haykırmak isterdim."

"Peki ya sen?" İki mükemmel hamilelik geçiren ve ilk günden itibaren güzel ve iyi uyuyan bebekler doğuran mükemmel kız kardeşime döndüm. Persy, Tanrı korusun, kusurlardan acizdi.

Burnunu kıvırdı, kızardı.

"Ne?" Sailor sırtıtarak sordu, ağzının kenarından sigara gibi sarkan bir patates kızartması. "Söyle bize, pislik!"

"Pekala." Persy saçlarını sinirli bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kendi başına bir belirti değildi..."

Şimdi hepimiz yemek masasında ona doğru eğilmiş, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, öğrenmek için can atıyorduk.

"Her iki hamileliğimde de çok ama çok azmıştım."

"Yani her gün D vitaminine mi ihtiyacın vardı?" Denizci bir kaşını kaldırdı.

Persy güldü. "Evet... Biraz sert olmasını istedim. Cillian da bana istediğimi vermekle aptalca bir şey yapmadığımızdan emin olmak arasında gidip geldi."

Hepimiz bunu düşünerek başımızı salladık.

Persy kıkırdarak, "Şimdi sıra sende," dedi ve bana bir patates kızartması fırlattı.

Gençliğimizdeki gibi hissettirdi. Birlikte olmanın verdiği rahatlık. Her zaman birbirimize sahip olacağımızı biliyordum. Devon'la ilgili duygularım altüst olmuşken bu bana büyük bir rahatlık veriyordu.

"Sanırım asıl semptomum delilik," diye itiraf ettim. Mısır koçanımı yerken, iki saat boyunca diş ipi kullanmak zorunda kaldığımda pişman olacağımı biliyordum. "Çünkü sanırım... Devon'dan hoşlanmaya başladım? Yani, gerçekten?"

Kaplar şangırdadı. Persy yere bir parça kızarmış istiridye düşürdü, almak için hiçbir hareket yapmadı, hâlâ bana bakıyordu. Sailor ve Aisling ateşimi kontrol edip etmemeyi düşünür gibi birbirlerine baktılar.

Boğazını ilk temizleyen Persy oldu ve temkinli bir şekilde ilerledi. "Detaylandırın lütfen."

Onlara her şeyi anlattım. Vasiyet, miras ve beraberinde gelen sorunlar hakkında. Devon'ın annesi, kız kardeşi ve iflası hakkında. Onlara Louisa ile geçirdiği geceleri ve onu Louisa'nın kollarına nasıl ittiğimi anlattım.

Kartlarımı olabilecek en kötü şekilde nasıl oynadığımı.

Onlara Devon'la paylaştığımız sırlar dışında her şeyi anlattım. Kalplerimizdeki delikler açılır.

Ben bitirdikten sonra tüm masa sessizliğe gömüldü.

Sailor herkesten önce kendine gelmiş gibiydi. Sandalyesinde arkasına yaslandı, yeşil gözlerini kocaman açtı ve havayı üfledi. "Lanet olsun."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Hiçbir iyi tavsiye "lanet" kelimesiyle başlamazdı.

Persy'nin çalışanları tabaklarımızı uzaklaştırmaya, kendilerini görünmez kılmaya başladılar. Milyonuncu kez, böylesine mütevazı başlangıçlardan gelen kız kardeşimin bu tür bir zenginliğe nasıl alışabildiğini merak ettim.

"Başka yararlı geribildirim var mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece daha önce hiç kimseye böyle bir ilgi göstermemiştin, hepsi bu." Sailor yardım için Aisling ve Persy'ye baktı, hâlâ işlem yapmakta olduklarını gördü, sonra aceleyle ekledi, "Ona denemesini bile söylememiş olabilirim, Louisa'yla evlenip kendisini kalp ağrısından kurtarmasını söylemiş olabilirim. Özür dilerim, Belle. Geçen gün bu konudan bahsettiğinde, evlenmelerinde bir sakınca görmemiş gibiydin."

Kusmak istedim ama hafifçe gülümsedim.

Kalkıp gitmem gerekiyordu. Belki eve dönerken Devon'ı ararım. Louisa'yla birlikte olsa bile gelirdi. O böyle bir adamdı.

Aisling şakağını ovuşturdu, kalın, kara kaşları birbirine yaklaştı. "Bu yanlış. Bunların hepsi yanlış. Onun için savaşman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Onun için söylemesi kolay. Tüm tatlılığına rağmen, Aisling konu aşka geldiğinde acımasızdı. Yıllarca hasretini çektiği kocasını kazanmak için dişleriyle tırnağıyla mücadele etti.

"Ve ailesinin hayatını mahvetmek mi?" Başımın masaya düşmesine izin verdim.

"Onun kız kardeşi ve annesi senin sorunun değil," dedi Sailor kesin bir ifadeyle.

"Ayrıca, sana aşıkken Louisa'yla evlenirse hem kendi hayatını hem de Louisa'nınkini mahvedecek," diye söze girdi Persy.

Yine personel tarafından rahatsız edildik. Bu sefer tatlı ve çay getirdiler. Muhallebi, limonlu mereng ve yağlı nuga parçaları.

Tekrar konuşmadan önce onların gitmesini bekledik.

"Deli misin sen?" Kaşığımı muhallebinin içine daldırarak fısıltıyla bağırdım. "O bana aşık değil."

"Bu harika," diye mırıldandı Aisling kendi kaşığının etrafında, muhallebiyi işaret ederek. "Ve naızane fikrime göre, odadaki en yüksek IQ'ya sahip kişi olarak, o sana aşık."

"*Süper* alçakgönüllü." Sailor ağızına bir parça nuga attı. "Ama aslında katılıyorum. Ona kendini kanıtlaması için bir şans vermelisin Belle. Eğer senin nasıl hissettiğini bilseydi, Louisa'ya ilgi bile göstermezdi."

"Ne tür bir ilişkileri olduğunu bilmiyorum." Kendime bir limonlu merengue aldım.

Tamam. Belki de yere ivilenmemiş her şeyi yemek istemek şeklinde bir hamilelik semptomum vardı.

"Sorma zamanı," dedi Sailor.

"Erkekler hakkındaki şey..." Persy ayını yudumlarken yüzünde uzaklara dalmış bir ifade belirdi, "...bazen ihtiyaç duydukları ve istedikleri şeyin önlerinde olduğunu ve aynı kadında bulunabileceğini fark etmeleri için biraz itilmeye ihtiyaç duyarlar."

"Buna amin derim." Aisling ay fincanını havaya kaldırarak kadeh kaldırdı.

"Ben sizin gibi değilim." Başımı salladım. "Başka birini mutlu etme yeteneğim yok. Onlara karşı savunmasız kaldığım anda oyun biter. Korkunç bir şey yapıyorum ve onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu yüzden kocalarınıza verdiğiniz hiçbir şeyi ona vaat edemem. Aile, ocuklar,... bilirsiniz işte... koşulsuz sevgi falan."

Arkadaşlarımın ve kız kardeşimin yüzlerindeki ifadeden ne demek istediğini incelikli bir şekilde anlatamadığımı anladım.

"İyi olduğumuz tek şey bu mu? Sözde erkeklerimizi mutlu etmek mi?" Sailor yüzünde mizahtan yoksun bir gülümsemeyle sordu. "Ben sadece eski bir Olimpiyat oksusuyum ve ülkedeki en büyük yemek bloglarından birinin sahibiyim. Bir iş yürütmek ya da evlilik dışında bir hayat yaşamak hakkında ne bilebilirim ki?"

Gerçekten de bunların hepsine sahipti. Ama aynı zamanda varlıklı bir aileye gelin gitmişti ve öyle bir aileden geliyordu, yani kimseye kanıtlayacak bir şeyi yoktu.

"Ve ben sadece bir doktorum." Aisling ayından bir yudum daha aldı. "Kesinlikle senin kadar dünyayı sarsacak kadar önemli ya da nüfuzlu değilim."

Gündüz işi olmayan Persephone sessiz kalan tek kişiydi, bu yüzden ona doğru dönerek "Özür dilerim, öyle demek istemedim" dedim. "Ne gibi?" Arkasına yaslandı, gayet sakin ve etkilenmemiş görünüyordu. "Artık dokuzdan beşe çalışmıyor olabilirim ama yardıma muhtaç çocuklar, kadın sığınma evleri ve istismara uğramış hayvanlar için milyonlarca dolar toplayan bağış etkinlikleri düzenliyorum. Kendimi inanılmaz derecede tatmin olmuş hissediyorum ve kendime feminist demeye kimsenin izni yok."

Tamam, belki de hepsi haklıydı.

"Kadın kadındır." Persy elini omzuma koydu ve ne zamandan beri rollerin tersine döndüğünü merak ettim. O bilge ve dünyevi olan, ben ise tavsiyeye muhtaç olan olmuştum.

"Kadın bir mucizedir. Olmak istediğimiz her şeyi yapmaya ve olmaya programlıyız. Kendini küçümseme. Devon'un sende gördüğü şey hala içinde bir yerlerde. Yeterince ararsan bulursun," diye ekledi Persy.

Devon'la olan ilişkiyi kurtarabilir miydim?

Whitehall'lar beni aralarından çıkarmak istiyorlardı. Louisa da tam bir baş belası olacaktı, kelime oyunumu mazur görün.

Ama onlardan başka, Devon'la aramda başka ne vardı? Hiçbir şey.

Daha doğrusu bir kişiden başka kimse yoktu.

Kendim.



Persephone'nin evinden ayrıldım, otomatik pilotta Devon'un aynı Back Bay mahallesindeki dairesine doğru sürdüm.

Parmaklarımı bacağıma vurarak ve kızlarla yaptığım konuşmayı düşünerek Beacon Caddesi'nden sağa, Commonwealth Caddesi'ne döndüm ve Arlington Caddesi'ne çıktım.

Kırmızı ışıktaki durduğumda, bir motosiklet aniden trafik hattını kesti. Sürücü benimle önümdeki Buick'in arasına girerek görüş alanımı kapattı. Yüzü siyah bir kaskla gizlenmişti ve siyah deri bir ceket giymişti.

Bir çığlık attım, sağ bacağım gaz pedalının üzerindeydi, bana silah doğrultmadan önce o insan müsveddesini ezmek istiyordum.

Ama adam kotunun ön cebinden bir şey çıkardı, bir not.
-Ve ön camıma çarptı.
Metin *Times New Roman* ile basılmıştır.

***SENİ ÖLDÜRMEYEN ÖNCE BOSTON'I
TERK ET. BU SANA SON UYARIM.***

Bu kadar.
Birini öldürecekdim.
Trafığın ortasında arabamı park ettim, çantamdan silahımı aldım ve kapımı iterek açtım.
Kasklı Adam başını salladı, motorunu kükretti ve elim deri ceketinin koluna değmeden uzaklaştı.
Ön camımdaki kâğıt parçasını yırtıp cebime attım ve kendime söz verdim: Her kim olursa olsun, onlara acı çektirecektim.



Eve döndüğümde Devon oradaydı.
Bir süredir oradaymış gibi görünüyordu, yeni duş almıştı ve tasarımcı eşofmanları ve beyaz bir V yaka giymişti.
Ona olanları hemen anlatmadım. Mutlu ve benimle vakit geçirmeye hevesli görünüyordu.
Ayrıca, bunu ben halledecektim. Polise gitmek söz konusu bile olamazdı - hiçbir işe yaramazlardı ve şikâyetle bulunduğumda onlardan aldığım isteksiz yanıtta sonra bir daha oraya gitmeyi düşünmüyordum. Ama yarın Sam Brennan'ı evinde ziyaret edecek ve istese de istemese de bana hizmet teklif edeceğini, aksi takdirde onu karısına şikâyet edeceğimi söyleyecektim.
Bu akşam yaşadığım sarsıcı deneyim bile dengemi bozmaya yetmedi. Genellikle böyle bir karşılaşma, beni korkutmak isteyen her kimse en az birkaç hafta sessiz kalmam anlamına gelirdi.
"Tüm dünyadaki en sevdiğim insana merhaba," diye sıcak bir şekilde selamladı Devon beni. Bir hormon birikintisi içinde eridim ve o bana bakmadan önce ona doğru eğildim.

Sıcak pembe bluzumun üzerinden karnımı öpmek için eğildi. "Oh. *Onu* kastettin," diye mırıldandım.

Etkileyici boyuyla ayağa kalktı ve bana göz kırptı. "Ve onu taşıyan kadına da merhaba."

"Yani şimdi onun bir kız olduğu konusunda hemfikiriz." Topuklarımı tekmeledim. Hamilelik harikaydı ama bu Lululemon ve -Tanrı hepimize yardım etsin- Crocs ile kanka olmaya başlayacağım anlamına gelmiyordu.

"Normalde sizinle aynı fikirdeyim," dedi kolayca.

Mutfağa doğru ilerledim, kendime uzun bir bardak musluk suyu doldurdum ve büyük yudumlarla içtim, motorcuyu zihnimin bir köşesine ittim, karşılaşmanın akşamı benim için mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım.

"Bu gece kız arkadaşınla birlikte olmadığına sevindim," diye yorum yaptım. Oops. Boş ver. Geceyi tek başıma mahvettim.

Neden normal bir insan gibi "Louisa ile birlikte olmadığına sevindim" diyemedim ki? Zavallı Devon. Sonunda birlikte olacak olsak bile, benden nefret etmeye başlayacaktı.

"Sanırım ona bakıyorum."

Hmm ... *ne?*

Hiç istifini bozmadan bana doğru yürüdü. Kalbim tekrar tekmeledi, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı. Birinin kız arkadaşı olmak, Devon'ın kız arkadaşı.

-Kendim için hiç düşünmediğim bir gerçeklikti.

İtiraf etmeliyim ki, bu sesten nefret etmiyordum.

Bardağı elimden aldı ve arkamdaki mermer tezgâhın üzerine koyduktan sonra ellerimi avuçlarının içine aldı. İçimden bir zap geçti. O kadar iyi, o kadar doğru hissettirdi ki, kendi bedenimden sürünerek çıkmak ve ondan güvende olabileceğim bir yere kaçmak istedim.

"Bana dünün bir hata olduğunu söyle," diye emretti, sormadı. "Bana bunun olmaması gerektiğini milyonlarca kez söyleyen de sana inanmam."

Sertçe yutkundum ve yere baktım. Savunmasız olmak beni öldürüyordu ama bunu yapmak zorundaydım. "Değildi."

"O kadar zor muydu?" diye sordu usulca.

"Evet," diye itiraf ettim.

Güldü. Göğsünden gelen alçak, seksi bir gümbürtü.

"Zihnini rahatlatacak tuhaf bir hayvan anekdotu?" diye önerdi, hâlâ ellerimi ellerinin arasında tutuyordu.

"Lütfen."

"Ornitorenkler yüzlerine sıcak su şişeleri yapıştırılmış gibi görünüyorlar. Hani büyükannelerimizin kışın ısınmak için battaniyenin altına soktukları."

Kendimi durduramayarak kıkırdadım. Titreyen omuzlar ve hepsi.

"Talihsiz yüzlerden bahsetmişken, saiga antilobu yüzüne yarım direk sünnetsiz bir penis ilıştırılmış gibi görünüyor."

"Sünnetsiz penislerle ne alıp veremediğiniz var Bayan Penrose? Ben bir tanesinin gururlu sahibiyim." Beni sert vücuduna doğru çekti ve ben biraz daha kıkırdadım.

"Hiçbir şey, Bay Whitehall. Hiçbir şey yok."

Dudakları benimkilerle buluştu ve aramızdaki boşluk sıfıra indi.

Ona yapıştım. Ağzı nane ve buz kokuyordu. Benimki limonlu mereng, muhallebi ve patates kızartması tadındaydı.

Beni hızlıca soydu, ben de aynısını yaptım ve yıllar sonra ilk kez önümde, mutfakta tamamen çıplaktı.

"Uzun zamandır seni tekrar böyle görmeyi hayal ediyordum." Dudaklarımdan bir itiraf daha döküldü.

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren seni çıplak görmek istemediğim tek bir an bile olmadı Sweven."

Fiziğini takdir ederek bir adım geri çekildim.

"Çok güzelsin," dedim ona.

"Kalbimi kırıyorsun," diye cevap verdi. Ve sonra yerde sevişiyorduk.

Bitirdiğimizde, tükenmiş ve tatmin olmuş bir halde beni koltuğa sürükledi ve kollarının arasına aldı. Bir battaniye gibi vücuduna sarılmıştım.

Ben beğendim.

"Bir şeyler izlemek ister misin?" diye mırıldandı saçlarıma, televizyonu açtı.

TE

LE "Ne gibi?"

VI "Ne izlemekten hoşlanırsın?"

ZY "Dürüst olmak gerekirse, para bana ya da barmenlerime

ON veriliyor." "Ayağını gazdan çek, aşkım. Hayatta başardın."

. "Hmm." Bunu gerçekten düşündüm. "Genellikle, evdeyken

Bir dakikam var, televizyonumun sunduğu en değersiz şeyi izliyorum.

Mesela, *Too Hot To Handle*, *The Circle*, *Toddlers and Tiaras*. Eğer en ufak bir

Bir konuda eğitilebilme ya da bir fikir oluşturmaya teşvik edilebilme şansım olursa, kefaletle çıkarım. Peki ya siz?"

Göğsünün sırtımda kahkahalarla titrediğini hissettim. Her yeri sıcacıktı. Lezzetliydi.

"Genelde BBC News ve Sport kanalını izliyorum. Bazen *Top Gear*."

"Çok İngilizsin."

"Evet, madam."

"Evini hala bu kadar çok seviyor ve özlüyorsan neden buradasın?"

Ona bakmak için başımı çevirdim. Bana bakarken gözleri kırıştı, saçlarımla tutamlarıyla oynadı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe ve kalbim sıkıştı. "Babam artık hayatta olmadığına göre, Amerika'da büyümem gereken bir çocuğum olduğu gerçeği olmasaydı, sanırım geri dönebilirdim."

"Yani geri mi taşınacaktın?"

"Hayır." Ama biliyordum ki hayır, aslında evet demek istediğim halde yüzlerce kez hayır demiştim.

"Dev..."

"Başka bir yerde olmak istemiyorum. Şimdi biraz düşünmene neden olabilecek bir şey izleyelim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Korkunç," diye itiraf ettim.

Biraz daha güldü. "Güzel. Buna değdiğimi göster bana. Benimle biraz acı çek."

BBC News ve benim programlarım arasında bir şeyde karar

kıldık. *Have I Got News For You* adında bir yarışma programı.

Muhtemelen komik olması gerekiyordu. Kalabalık -ve Devon- kesinlikle güldü.

Ama benim için bu sadece onun aslında buraya, benim yanıma ait olmadığını hatırlatıyordu. Onu serbest bırakır ve hayatını Louisa ile yaşamasına izin verirsem ona büyük bir iyilik yapmış olacaktım.

Ayrıca, bunu ne kadar vurgulasam azdı - bu işi batırmamamın imkânı yoktu.

"Hâlâ takip ediliyorum."

Kabulüm bir anda oldu.

Devon'ın göğsü altımda sertleşti. Bedenlerimizin arasında nabzının hızlandığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve devam ettim. "Bugün trafikte bir motosiklet yolumu kesti ve ön camıma bir not yapıştırdı. Boston'dan ayrılmam gerektiğini söylüyordu."

Bu benim son uyarımdı. Garip olan şey..." Bir nefes aldım, "...İki farklı tehdit alıyorum. Biri beni öldürmek istediklerini iddia ediyor, diğeri ise kaçmamı söylüyor. Sanki gitmemi isteyen iki güç var ama aynı sebepten değil. Birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan insanlar."

"İki mi?" diye tekrarladı, sesi soğuk ve dalgındı. "İki."

"Siktir."

Bilinçli bir sevişmeydi. Ya da en azından kulağa öyle geliyordu. Ama bu nasıl olabilir? Peşimde kimin olduğunu nasıl bilebilirdi?

Devon ayağa kalktı ve bacaklarını şiddetli bir güçle külotunun içine soktu. "Hemen polisi arıyoruz."

Acı bir kahkaha boğazımı tıkadı. Ona orada bulunduğumu, bunu yaptığımı ve bundan hiçbir şey çıkmadığını söylemek istedim.

Ama bana karşı takındığı tavır -o kadar kibirli, o kadar tepeden bakan-bana erkeklerin de çocuklar gibi neden görülmesi ve duyulmaması gerektiğini hatırlattı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Ayağa fırladım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Bebek Whitehall içimde bir fırtına kopardı ve onun da en az benim kadar korkmuş ve kızgın olduğunu anlamamı sağladı.

Devon alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Yapabilirim ve yapıyorum da. Karakola şikayette bulunacaksın, ben de seninle oraya geleceğim ve ayrıca Madam Mayhem'den resmen doğum iznine ayrıldın."

Sözleri benim erkekleri kontrol etmeme kuralıma pek uymuyordu.

Tiz bir kahkaha attım, eski alışkanlıklara, eski repliklere, geçmişe bırakamayan bir kadının eski, eski, eski diyaloguna geri döndüm. "Oh, Devon. Benim üzerimde gücün olduğunu düşündüğünde çok tatlı oluyorsun."

"Bu benimle ve gücümle ilgili değil. Bu senin güvenliğine ilgili. Polise gidiyorsun." Gözlerindeki bakış beni parçalara ayırdı. Ağlamak üzere olduğuna yemin edebilirdim. Bana ulaşamadığı için hayal kırıklığından ağlıyordu.

Şimdi durmak için iyi bir zaman.

Derin bir nefes al.

Ona zaten polise gittiğinizi ve bunun işe yaramadığını söyleyin. Belki birlikte bir çözüm bulabilirsiniz.

Ama sonra Bay Locken'ı düşündüm, bana UCLA'den burs aldıracağına söz vermişti. Bana ne kadar değer verdiğini söyledi.

Ve babamı. Onu da düşündüm.

Nedense en çok bu hatırlatma canımı yaktı.

"Öyle miyim?" Tezgâhtan bir mısır gevreği kutusu aldım ve içindekilerin yarısını bir kâseye boşalttım. "Sanırım bunu görmemiz gerekecek."

Arkasını döndü ve evindeki ofisine doğru yürüdü. Kısa süre sonra kapının çarparak kapandığını duydum.

"Artık onunla uğraşamam!" diye kükredi arkasından.

Mısır gevreği kutusu parmaklarımın arasından kayd, içindekiler yere döküldü.

Alnımı soğuk tezgâha yapıştırdım ve gözlerimi kapattım.

Neredeyse.

Neredeyse galip gelmeyi

başarıyordun. Ama

başaramadın.

OceanofPDF.com

Twenty-Seven



Belle

On dört yaşında.

Babam çocukları uzaklaştırmak için bir beyzbol sopası alır.

"Bu iyi bir strateji." Akşam yemeğinde güveç ve gazoz yerken bana dirsek atıp göz kırpmıyor. "İkiniz de çok uzamışsınız. Artık çocuk değilsiniz. Bütün oğlanları kovalamak için etkili bir silaha ihtiyacım var. Ne düşünüyorsun, Persy? Hepsini indirebilir miyim?"

Kıkırdıyor, parmağını bir kırıntıya bastırıyor ve onu kemiriyor. "Her şeyi yapabilirsin, baba."

"Peki ya sen, Belly-Belle? Sence babanda hâlâ bir şey var mı?"

Gülümsemeye çalışarak çatalımla taze fasulye güvecini dürtüyorum.

On beşinci yaş günüm yaklaşıyor ve babama, birlikte olduğum tek sözde erkeğin otuz yaşında, evli ve ilişkimizin bittiğini anlamamış gibi görünen bir baba olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Koç işe döneli üç hafta oldu. Neredeyse her gün beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Onu hep atlatıyorum, ama gittikçe zorlaşıyor.

Daha sert. Mesele şu ki, kimseye söyleyemem. Belki evli olmasaydı... herkes karısının geçen gün yeni mavi arabasıyla okula getirdiği bebeğine yaltaklanmasaydı. Stephen'ı küçük bir bebek arabasında itti ve herkesin ona yaltaklanması için durdu. Sonra Koç onu orada görünce çok telaşlanmış - neredeyse özür diler gibi- görünüyordu ama yine de onu öğretmenler odasına sokmadan önce dudaklarından öpmüştü.

Bir koç ve bir öğrencinin birlikte meşgul olmasıyla ilgili bir hikaye yeterince utanç vericidir, ama bir de yuva yıkıcı olursanız? Hayır, teşekkürler.

"Nefesini tutma baba," diyorum sonunda. "Çıkma işlerine pek meraklı değilim."

"Bir noktada olacaksın," diye üzüntüyle iç geçirdi babam.

Annem gülererek tabağına biraz daha güveç koyuyor. "Onu rahat bırak, tatlım. Belki de henüz hazır değildir."

Asla hazır olamayacağımı düşünmeye başladım.

Ertesi gün, Koç Locken'in morali bozuktur. Hatalar yapıyor. Antrenman sırasında bize bağırıyor. Geç kalmadığımız halde geç kaldığımızı söylediği için bize yüz şınav çektiriyor.

Antrenman dayanılmaz. Dizim beni öldürüyor, ama şikayet etmeye cesaret edemiyorum, çünkü ellerinin bana yaklaşmasını istemiyorum, bu yüzden zorluyorum, çok kötü acıdığı için zar zor yürüyebilsem bile.

İşimiz bittiğinde "Penrose, beş dakika sonra ofisimde görüşürüz," diye bağırıyor. Ağzıma su fişkırtıyorum, ona açık bir kızgınlıkla bakıyorum.

"Gelemem, Koç. Küçük kardeşimi kütüphaneden almam gerekiyor." Persy beni beklemeye alışkın olsa da tam olarak yalan sayılmaz.

"O bekleyecek." Ofisine doğru fırladı.

İnleyerek onu takip ediyorum. Dizim yüzünden acıdan bağırmamak için çenemi kilitlemek zorunda kalıyorum. Kaslarım gerildi. Haftalardır onun masajlarından birini yaptırmamıştım. Odasına girdiğimizde kapıyı tekrar kilitliyor.

Bu sefer korkudan başka bir şey hissetmiyorum. Savunmadayım. Duyularım yüksek alarmda.

"Otur," diye talimat verdi.

Öyle yapıyorum. Masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Diğer tarafa bakıyorum. Ne olursa olsun ağlamayacağım.

Elini kalçama koydu. Gözlerim irkilerek onunkilerle buluşuyor. "Yapma," diye tıslıyorum.

"Ya da ne?" Kaşlarını kaldırıyor. "İkimiz de ne yaptığımızı kimseye söyleyemeyeceğini biliyoruz. Ben evli bir adamım. Bu seni küçük bir sürtük

yapar. Kimse

Sana inanıyorum, Emmabelle. Senin sözüne karşılık benimki olacak ve ben üniversiteden mezun olduğumdan beri bu okulda çalışıyorum ve çok sevilip sayılıyorum. Sadece küçük dramı aş ve işlerin bu şekilde olacağını kabul et. Bir süre daha Brenda'ya bağlı kalmak zorundayım."

"Sonsuza kadar onunla kal." Ayağa fırlıyorum ve dizim zorlamadan dolayı neredeyse kendi içine çöktüğünde irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Benden bu kadar."

"İşte burada yanılıyorsun." Parmakları koluma dolandı.

Geri çekiliyorum, ama o beni kuvvetle geri çekiyor. Bir çürük bırakacak... ve umurunda olduğunu sanmıyorum.

Panik boğazıma tırmıyor. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Bir çıkışa ihtiyacım var. Beni yalnız bırakmasını sağlayacak bir şey söylemek için beynimi zorluyorum.

"Bir erkek arkadaşım var," diye ağzımdan kaçırdım.

Başını yana eğerek bana acıyan bir bakış atıyor. "Lütfen zekama hakaret etme. İkimiz de Ross Kendrick'in eşcinsel olduğunu biliyoruz."

"O Ross değil!" İtiraz ediyorum. "Başka biri. Üniversitede okuyor. Bana yaklaşırsan kışına tekme basar."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Adı ne?"

Gözlerim çılgınca omzunun arkasındaki kitaplığı tarıyor. Jeff Perkins'in Rüzgâr Gibi Koş kitabı öne çıkıyor.

"Jeff," diyorum sesimi bularak. "Onun adı Jeff ve biz birbirimize aşığız. Ve başka ne var biliyor musun? O bir futbolcu ve kocaman. Bana dokunmaya kalkarsan kışına tekme basar!"

Jeff hakkında daha fazla soru sormadan önce kapıya doğru kaçmaya çalışarak dönüyorum, ama kapüşonumun arkasından yakalıyor ve beni bir baş kilidine çekiyor, dudakları kulağımın kabuğunu buluyor.

"Jeff'e geri çekilmesini söyle, çünkü senin zaten bir erkek arkadaşın var."

Ağlamıyorum. Ama onun kucagından kurtulmak için savaşılmaya da çalışmıyorum. Beni öldüreceğinden çok korkuyorum, tam burada ve şimdi.

"Şimdi söyle bana Emmabelle, seni becerdi mi?"

Hayır demem gerektiğini biliyorum. Ayıyı dürtmek iyi bir fikir değil. Ama elimde değil. Sanırım her zaman karşı koymak için kablolu olacağım.

"Evet," dedim. "Yaptı. Birkaç kez. Harikaydı."

Steve beni beklenmedik bir şekilde serbest bırakıyor ve ben de kapıya doğru koşuyorum, titreyen parmaklarımla kilidi açıp bir ok gibi fırlıyorum. Ucuz atlattık sanırım. Ama olaydan saatler sonra bile hala nefes alamıyorum. Çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum.

OceanofPDF.com

Twenty-Eight



Polise gitmeyecekti.

Bundan, güneşin yarın doğudan doğacağından emin olduğumdan daha çok emindim. Astronomi anlaşılmaz şeylerle doluydu.

Ancak Sweven, bir İsviçre saati kadar tahmin edilebilirdi.

Bu gece polise gideceğini düşünse bile, yarın sabah uyanacak ve dikkatli, ürkek ya da korkak olması gerektiğine dair her fikre isyan edecekti.

Uykuya dalar dalmaz Sam'i arayıp, yatak odamın Boston silüetine bakan balkonunda çok ihtiyacım olan bir sigara yaktığımda, onun güvenine ihanet ettiğim için kendimi hiç kötü hissetmedim. Dirseklerimi tırabzanlara dayadım ve iç çekerek başımı omuzlarımın arasına düşürdüm.

"Saat gecenin on biri," diye selamladı Sam kendine özgü cansız tavrıyla.

"Hâlâ ayaktasın," dedim kuru

bir sesle. "Bunu

bilmiyordun."

"Her şeyi biliyorum."

Sam ciddiyetle, "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Ne istiyorsun?" "Seni bir şey için işe almam gerekiyor."

Bu onu duraksattı. Sosyal çevremde Sam Brennan'ı ve ekibini ücretli olarak işe almayan tek adam bendim.

Ellerimi -mesleki itibarım gibi- tertemiz tutuyordum. Ama Emmabelle bunu değiştirmek üzereydi.

Birçok şeyi değiştirmek üzereydi.

Sam'in elektronik sigarasını emdiğini duydum. "Güçlüler nasıl da düştü."

"Hepimiz aynı şekilde düşeriz." Temiz hava sarı saçlarımı savuruyor, yüzümü kırbaçlıyordu. Yanaklarımdaki soğuk renk bana unutmak istediğim şeyi hatırlattı. Aslında birkaç dakika önce ağlamıştım. Daha doğrusu üç damla gözyaşı döktüğümü.

"Ve düşüş her zaman bir kadını içerir," diye sözlerini tamamladı Sam.

"Yine de, bir süre için, uğraştığım tek şeyin bir tökezleme olduğunu düşündüğümü söylemeliyim."

Hafifçe kıkırdadı ve sahte sigarasından bir nefes daha çekerken başını salladığını hayal edebiliyordum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sonunda. "Emmabelle takip ediyor."

Sam umursamaz bir tavırla, "Ash bana bu yönde bir şeyler söyledi," dedi. "Şüphelendiğin biri var mı?"

"Acımasız bir eski çalışan. Benimle evlenmeye kararlı bir kadın..." Derin bir nefes aldım, çenem sıkıntıyla titriyordu, "...ve annem."

Neyse ki Sam iğneleyici yorumlar yapan biri değildi.

"Bana ulaşmaya çalışıyordu," dedi Sam. "Emmabelle. Onun çağrılarına cevap vermedim."

"Neden olmasın?" Kanımın öfkeyle kaynadığını hissettim.

"Alçakgönüllülük egzersizi." Sigarasını masasına fırlattığını duydum, inandırıcı olmayan değişimden yorulmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. "Yardım için Ash'e ya da sana başvurup başvurmayacağını görmek istedim. Biraz daha az gururlu olması ona iyi gelecektir."

"Seni aramamı o istemedi. Onun kışına tekme basacağım. Aslında, özellikle onunla iletişime geçmeni istemiyorum."

"Pekala. Size bir anket göndereceğim. Tamamen doldurmanız gerekecek."

"Bu çalışan Frank'in adresine bir an önce ihtiyacım var," dedim.

Sam kendinden emin bir tavırla, "Bunu başaracaksın," dedi. "Ama Devon?" "Öyle mi?"
"Ben ucuz değilim."
"Ben fakir *değilim*." "Değilim" kelimesini kullanmak beni kesinlikle öldürdü.
"Beni bir ya da iki aylığına tuttuktan sonra olabilirsiniz."
"Bu bilmeceyi çözmek için iki aya ihtiyacın yok. Ayrıca, çocuğumun annesini güvende tutmama yardım ediyorsun. Bunun için bir fiyat etiketi yok."
Hızlı ve öfkeli bir nefes vererek telefonu kapattım.
Evrene baktım, o da beni içine çekti.
Kapalı yerlerden korkmakla ilgili bir şeydi bu; bazen kötüleştiğinde, sadece varlığınız bile sizi hiperventilasyona sokmaya yetiyordu.
Tıpkı bazen bir meleği kurtarmak için şeytanla anlaşma yapmak zorunda kalmanız gibi.



Ertesi gün öğleye birkaç dakika kala Frank'in evinin eşiğindeydim.
Frank Dorchester'da yaşıyordu. Evinin köhne bir ön verandası, harap bir çatısı ve kurşun delikleri olan bir kapısı vardı.
Hiçbir şey kapıdaki metal ceket şeklindeki delikler kadar *eve hoş geldin* diyemez.
Kapıyı çaldım, parmak eklemlerimi tüvit ceketimin üzerinden fırçalayarak temizledim.
Sweven henüz bilmiyordu ama bugün evden çıktığı anda -ne zaman olursa olsun- Sam'in iki adamı onu takip ediyor olacaktı.
Sam bir gecede Frank'in adresini öğrendiğinden beri, işinde o kadar da kötü olmadığını istemeye istemeye (ama sadece kendime) kabul etmek zorunda kaldım. Yine de aslında bir amcık olduğu gerekçesiyle ondan hoşlanmama hakkımı saklı tutuyordum.
Eski işverenlerini öldürtmeye çalışan adamlarla irtibat kurma konusunda pek bilgili olmasam da, garip bir başarı duygusu hissettim.
Artık durumla ben ilgileniyordum. Kendimi hiç kimsenin Prada zırlı şövalyesi olarak görmemiştim ama işte buradaydık.
Kapı vınlayarak açıldı ve hemen arkasından bir paravan kapı çarptı.

Saçı sakalı birbirine karışmış, kocaman hamile göbeği olan sivilceli bir genç kız, askeri kamuflaj tuniği ve delikli siyah taytıyla yalınayak önümde duruyordu. Beni görünce irkildi ve bir adım geri çekildi.

"Frank burada değil." Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı.

Bir kolumu uzatıp gülümseyerek kapıyı geri ittim.

"Aradığım kişinin Frank olduğunu nereden biliyorsun?"

Kapının kenarına tutunmuş, vahşi gözlerle bana bakıyordu. "Senin önemli bir polis memuru ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm.

Sadece

Frank'i iki tür insan ziyaret eder: Suçlular ve polisler. Ve sen bana bir suçlu gibi görünmüyorsun."

Duyduğum en güzel desteklerden biri.

Kız yanılmamıştı, bu da en azından iki beyin hücresini bir araya getirebildiği anlamına geliyordu. Umarım bir fırsat kapısını çaldığında bunu fark edecek kadar zekidir.

Sanki şüphelerimi doğrularcasına, hamile karnından yüksek sesli bir hırıltı geldi. Elini yağlı köklerinin üzerinde gezdirerek yüzünü buruşturdu.

"Hepsi bu kadar mı?" Kapıyı tekrar kapatmak üzereydi.

"Aç mısın?" Bakışlarını yakalamak için çenemi aşağı eğdim ama nafile. Frank her kimse, onu yabancılardan uzak durması için iyi eğitmişti.

Başını iki yana salladı.

"Çünkü ben bunu halledebilirim," dedim

kıbarca. "Sadakaya ihtiyacım yok."

"Benim kız arkadaşım da hamile. Çocuğumuzu karnında büyütüyor. Yemeksiz kalacağını düşünmek bile istemiyorum. Benim için bu sadaka değil. Bu bir gereklilik."

Dudaklarını birbiri üzerine katladı. Kırılma noktasında olduğunu söyleyebilirdim.

Acıkmıştı. Çok acıkmıştı. Bacakları iki kürdan gibiydi.

Arkasındaki oturma odası, son on yılda Doğu Yakası'ndaki her bir gecekonducu tarafından darmadağın edilmiş gibi görünüyordu.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda.

Kapıyı suratıma çarpmaması cesaret verici bir işaretti.

Onu rahatlatılabileceğimi, durumuna acil bir çare bulabileceğimi biliyordu. Dikkatini çektim ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Erkek arkadaşınızı arıyorum. Çok kötü bir şey yapmayı planladığından şüpheleniyorum."

"Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bir haftadır ortalarda yok. Telefonlarıma bile cevap vermiyor. Yine de bu beni şaşırtmadı." Kadın homurdandı.

"Oh?" Bir kaşımı kaldırdım. Birinden bilgi almaya çalışırken yargılamamak bir numaralı kuraldı. "Bu Frank'ın başına sık sık gelen bir şey mi? Sorun çıkarması?"

"Frank henüz hoşlanmadığı bir sorunla karşılaşmadı. Hem sen nesin ki? Polis olmak için fazla iyi giyinmişsin."

"Ben bir avukatım." Koridora doğru bir adım attım ve artık otun, küfün, çürümüş yiyeceklerin ve ilgisizliğin açık kokusunu alabiliyordum. "Şiddete meyilli olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette." Tekrar omuz silkti, karnından başka bir gümbürtü geliyordu. "Daha önce de bir sürü kavgaya karıştı."

"Peki ya cinayet?"

"Kim olduğunu söylemiştin?" Gözlerini bana dikti ve bir adım geri çekildi.

İstenmeden konuşmayacaktı. Saçmalamayı kesmenin zamanı gelmişti.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Birçok insan avukatların kavgacı, agresif insanlar olduğunu düşünüyordu. Bazıları

-profesyonel olmayanlar- vardı. Ama çoğu yumuşak huyluydu. Mümkün olduğunca insanları nezaketle öldürdüm. Gücümü göstermeme gerek yoktu. Zahmetsizce taşıdım.

"Ben ... um ..." Sanki ona teklif ettiğim yardımı kabul etmesine engel olabilecek bir şey -birisi- varmış gibi etrafına bakındı.

Arkamda, birinin arka bahçesinde zincirlenmiş köpekler havlıyor, çitten atlamaya çalışıyorlardı. Uzaktan bir bebek ağlıyordu.

"D-donna," diye kekeledi. "Benim adım Donna."

"Soyadın var mı, Donna?" İç cebimden çek defterimi ve Montblanc kalemimi çıkardım.

"Ne demek istiyorsun?" Bir o yana bir bu yana sallanıyor, beni açıkça süzüyordu. Sanki bana bakmanın zihinsel engelini bir kez aştı mı, artık duramazdı.

"Bir soyadı." Gülümsedim.

"Evet. Hammond. Donna Hammond."

"Sana iki bin dolarlık bir çek yazıyorum ve bununla yiyecek alacağına güveniyorum, Donna." Konuşurken bir şeyler karaladım, gözlerim hâlâ onunkileri tutuyordu.

Büyülenmiş gibiydi ve bebeğinin hayatının bizimkinden ne kadar farklı olacağı beni üzüyordu.

Bebeğimin bir sonraki öğünün nereden geleceğini düşünmek zorunda kalmayacağını ya da faturayı karşılayamadığımız için tedavi edilmemiş bir tıbbi durumla uğraşmak zorunda kalmayacağını.

Çeki yırttım ve ona uzattım. Parmaklarımın arasından çekip almadan önce kolumu havaya kaldırarak çeki almasını engelledim.

"Bir bit yeniği var."

"Biliyordum," diye homurdandı dişlerini göstererek. "Ne oldu?"

"Sana bu çeki vereceğim. Soru sormak yok. *Ama*" dedim, "iki şey yaparsan sana on bin dolarlık bir çek vereceğim ve bir kadın sığınma evinde yer ayarlayacağım."

Dudaklarını yalayarak çılginca omuzlarımın arkasına baktı. "Tamam. Ama prezervatifle. Hastalık istemiyorum."

Aklımdan geçen bu muydu? Bazı mokasenlerim ondan daha yaşlıydı, Tanrı aşkına.

"Senden istediğim seks değil, Donna. Erkek arkadaşının nerede olduğu hakkında bana her türlü bilgiyi vermeni istiyorum. Ondan haber alır almaz beni ara." Bir kartvizit çıkarıp ona uzattım. "Ve bavullarını toplayıp bu daireden ayrılacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Seni bir kadın sığınma evine götürecek birini göndereceğim."

"Anlaştık," dedi.

Çeki ona uzattım. Titreyen parmaklarıyla aldı ve tekrar bana baktı.

"Ama ya ondan bir daha haber alamazsam? Telefonlarıma çıkmıyor. Çeki iptal edecek misiniz?"

Başımı salladım. "Eğer anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirir ve onu temelli terk edersen olmaz."

"Yapacağım. Öyleyim," diye kendini düzeltti. "Bana kazık attı. Bana ve bebeğime yaptıkları için onu affetmeyeceğim."

Çek defterini cebime geri koydum ve ona alaycı bir gülümseme verdim. Belle Frank'e karşı güvende olmasa bile, eski kız arkadaşı artık güvendeydi ve bu da bir şeydi.



Ofisime dönerken Sam'i aradım. İlk zil sesinde açtı. "Eğer bu Frank'le ilgiliyse, hala onu bulmaya çalışıyorum. Evin altından kaçtı. radar."

Direksiyona asıldım. Dezavantajlı bir noktada olmayı sevmezdim ama şu anda tam da o noktadaydım.

"Louisa ve annemi de araştırıyor musunuz?"

"Evet." Sam'in dizüstü bilgisayarını tıkladığını duydum. "Ve henüz onları göz ardı edemem. Görmezden geldiğin o lanet vasiyetnameye bağlı çok para var ve hepsi de mal varlığına ve değerli eşyalara bağlı. Annenin teşvikini görebiliyorum."

"Peki ya Louisa?"

"Ah, şu lanet olası İngiliz Lokumu torbası," diye tükürdü Sam. "Evet, o da hâlâ bir seçenek. Görünüşe göre ailesi iddia ettiklerinin yarısı kadar bile varlıklı değil. Kullandıkları özel İsviçre hesabından bazı raporlar aldım. İngiltere'deki HSBC'de hem özel hem de ticari hesaplarında ne varsa, önümüzdeki beş yıl boyunca yaşam tarzlarını sürdürmek için yeterli değil. Butchart'a seninle evlenmesi için neden baskı yapıldığını anlayabiliyorum. Kendisini ve kardeşlerini kurtarması gerekiyor. Nakit havuzu hızla azalıyor."

"Boktan bir gösteri."

"Kelime, Nancy Drew."

"Nasıl oldu da bu kadar ileri gidebildi?" Yüksek sesle merak ettim.

Yirmi yıl boyunca beladan uzak durmaya dikkat etmiştim ama şimdi bela beni her adımda buluyormuş gibi görünüyordu.

"Pekala, bir bakalım. Siz İngilizlerin deyimiyle, göletin öbür tarafında bitmemiş bir işin var, birlikte olduğun kadın tam bir baş belası ve kendi haline bırakılmamalı ve tüm bunların ötesinde, herkes istediği için altın bir sakin var gibi görünüyor."

"Benim sikim sadece Emmabelle'i istiyor," dedim huysuzca. "Bu üzücü değil mi?" "Lanet olası trajik."

"Bana bir söz ver," dedim.

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi Sam. Ben yine de devam ettim. "Belle'e bir şey olmasın."

Diğer hatta sessizlik vardı. Bentley'imi yavaşlattım ve trafik ışıklarının önünde durdum. Sonunda konuştu.

"Emmabelle'e hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Twenty-Nine



Belle

On beş yaşında.

Yaz tatilini Southie'de geçiriyorum.

Annem ve babam eğitim kampına gitmediğim için çok üzgünler. Hatta gelecek yıl kros yarışlarına geri dönmek istemediğim için daha da çok. Yaşayacaklar.

Persephone ve Sailor çiçek açıp küçük birer kadın oluyorlar. İzlemek güzel, her ne kadar kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiş olsam da. Ross, şimdi on beş yaşında, ilk özensiz öpüşmesini yaşadı. Ailesi ile birlikte Cape'te tatil yapan Rain adında bir adamla, aynı zamanda Ross da ailesiyle birlikte oradaydı. Birbirlerine numaralarını vermişler ama Ross eve dönüp aradığında bir numaranın eksik olduğunu fark etmiş. Günlerdir hem ağlıyor hem de gülüyor.

Ben, kendimi bir bukalemuna dönüştürmeyi kendime görev edindim. Makyaj yapmaya, saçımla ve kıyafetlerimle denemeler yapmaya başladım. Kendimi tenimde daha rahat hissetmek için her şeyi yaptım. Tüm bu yılın en iyi yanı

dizimin artık acı çekmiyor olması. Hâlâ ağrıyor ama artık ölüm gibi hissetmiyorum.

Ross'un evinden geri dönüyorum. Şaka bir yana, Rain olayından dolayı oldukça üzgündü. Keşke ona ilk öpücükler konusunda her şeyin çok daha kötü olabileceğini söyleyebilseydim. Ama Koç'tan bahsedersem çıldıracağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada bunun bir önemi bile yok. Bu iş bitti. Bitti.

The Hives'ın "Hate to Say I Told You So" şarkısı eşliğinde kafamı sallıyorum, kendi ruh halimi hafifletmeye çalışıyorum. Belki Persy ve Sailor'a sinemaya gitmek isteyip istemediklerini sorarım. Gazozun tüm şekerini alır ve tereyağlı patlamış mısır yerim.

Dairemize giden kestirme yolu bir ara sokaktan geçerken mavi bir araba yanaşıyor ve diğer tarafa geçmemi engelliyor. Maviliği hemen içime işliyor.

Brenda mı?

Kulaklığımı kulağımdan çıkarıp arkamı dönüyorum ve ne olduğunu anlamadan koşmaya başlıyorum. Bir araba kapısının açıldığını ve arkamdan çarparak kapandığını duyuyorum. Dizim beni yavaşlatıyor ama hâlâ çok hızlıyım. Tek ihtiyacım olan ana caddeye varmak ve sonra işim bitecek. Bana yapabileceği hiçbir şey yok.

Ama sonra bir elin boğazımı tuttuğunu hissediyorum ve tekmeleyerek ve çığlık atarak ara sokağa geri sürükleniyorum. Brenda olmadığını söyleyebilirim. Brenda benden daha hızlı olamazdı. Ve avuç içleri bu kadar sert olamazdı.

"Merhaba, küçük yalancı. Jeff nerede? Bütün yaz sana göz kulak oldum ve tek bir erkekle bile tanışmadığını fark ettim. Yeni sürtük görünümüne rağmen."

Sesi kusma isteği uyandırıyor bende. Vahşice kükrüyorum, her yere yumruk atıyorum.

Beni susturmak için ağzımı kapatıyor. Kemerini çözerken Koç'un parmaklarını sırtımın arkasında hissediyorum. Mini eteğimi yukarı çekiyor.

Hayır, hayır, hayır. Hayır.

"Şimdi, şimdi. Seninle işim bittikten sonra gidip kimi istersen becerebilirsin ama ben o tatlı kirazı patlatacağım. Bir prezervatif alayım."

Prezervatif kelimesini duyduğumda içimde taze bir öfke buluyorum. Arkamı dönmeyi başarıyorum ve tırnaklarımı gözlerine geçiriyorum. Bir anlığına özgür kalıp tekrar yardım için bağıriyorum. Görüşü bulanıklaştığında üzerime atlıyor ve beni yere düşürüyor. İlk darbesi çeneme iniyor ve vücudumun geri kalanı hala kurtulmak için mücadele ederken bile beni sersemletip sessizliğe gömüyor.

"Tamam, prezervatifi boş ver. Kaltak." Yüzüme tükürdü. Savaşı kaybettiğimi bilsem bile savaşmaya devam ediyorum.
Tüm askerlerim öldüğünde, atlarım gittiğinde ve toprağım kanla dolduğunda.
Beni kırduğunda savaşmaya devam ediyorum. Beni aldığında.
Uğruna savaşacak bir şey kalmadığında.
Savaşmaya devam ediyorum, çünkü hayatta kalmanın tek yolu bu.



Devon'la tartışmamın ertesi sabahı, özür dilemek için yalınayak yatağına doğru yürüdüm, ama saat altı buçukta orada değildi.

Dişlerimi fırçaladım, baldırlarımı ortaya çıkaran beyaz bir mini elbise giydim ve bir parça avokadolu tost yedim. Daha sonra, daha önce gittiğim karakoldan farklı bir karakola gittim ve iyi bir kız olarak, bu sefer çok daha yetkin ve bu konuda çok daha korkmuş görünen bir kadın polise bir şikayette daha bulundum, bu da garip bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Öğleye doğru programım netleşmişti ve kığım sıkılmıştı. Köşeye sıkıştırmayı ve beni müşteri olarak kabul etmesini talep etmeyi planladığım Sam Brennan'ın akşam sekizden önce Badlands'de olmayacağını biliyordum, bu yüzden hala yakacak zamanım vardı.

Birkaç dosyayı incelemek ve personeli kontrol etmek için Madam Mayhem'e uğradım. Devon oraya gitmemi istemedi ama silahım, Krav Maga becerilerim ve Simon yanımdaydı.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bir politikacının egosu büyüklüğünde bir korumaya sahip olmak o kadar da kötü bir şey değildi.

Dizüstü bilgisayarım ve gülümsememle kendi kulübümün arka ofisine gittim.

"Tatlım, ben geldim!" Çarpmanın etkisiyle gözleri yuvalarından fırlayan Ross'a seslendim. Bana doğru koştu, aynı anda hem başını hem de yumruğunu salladı.

"Kutsal Cody Simpson'ın karın kasları posterde! Burada ne yapıyorsun?" "Çalışıyor musun?"

"Bu şartlar altında mı?" Karnımı kucakladı - artık içinde bir insanın çırpındığı, döndüğü ve özellikle geceleri her türlü şaşırtıcı şeyi yaptığı karnımı - ve nefesini tuttu.

"Evet. Sorumluluklarımı bir kenara bırakıp dalmamı mı bekliyorsun?"

"Çocuğunuzun olduğu kadar kendi iyiliğinizi de düşünmenizi bekliyorum!"

"Sadece birkaç saatlik hesap çizelgeleri yapacağım."

"Sürtük, sen muhasebeci değilsin. Bugün Belçika birası tedarikini kontrol etmezsen dünya kendi içine çökmeyecek. Ve bunu söylediğim için üzgünüm ama sensiz de gayet iyi gidiyoruz."

Sesim arka odadan duyulduğu anda Simon sanki sihirli bir değnek değmiş gibi birdenbire ortaya çıkıverdi.

Beni gördüğüne sevinmemiş gibi görüldüğünü söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi.

"Buradasın." Simon kapıda durdu, hayal kırıklığı vücudundan dalga dalga yayılıyordu.

"Sana da merhaba Si!" Genişçe gülümsedim.

"Ofisinde seninle birlikte çalışmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu ama Ross'a baktı, sanki "*Reddederse kapısını çalarım*" der gibiydi.

Gülümseyerek el salladım. "Tabii, seni ve gergin patronunu ne mutlu edecekse."

"Sen kendi sağlığın için en büyük tehlikesin. İşi bırakmanın eşigindeyim." Ross elinin tersiyle alnını sıvazladıktan sonra alkol yükünü boşaltmak için bara doğru yürüdü. "Oh, sevgiline de söyleyeceğim!"

Masamın önüne yerleştim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. "Devam et, Hain!"

Ross kafasını kapımdan içeri uzattı, deli gibi sırıtıyordu. "Demek o senin sevgilin. Kızım... çok kıskandım!"



Ofisimin kapısı çalındığında, yaz için Louisiana'dan gelen eyalet dışı bir burlesk gösterisini güvence altına alarak ve yeni bir içki distribütörü ile sözleşme görüşmeleri yaparak iş yükümü iyice azaltmışım.

Sandalyemde geriye doğru yuvarlanarak gerindim. "Tanrı'ya şükür. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Belki de yemektir. Sence yemek mi Si?"

Benden birkaç adım ötede oturan ve ofisimde dosyalanacak çok az şey olmasına rağmen dosyalama yapıyormuş gibi davranan Simon, yerdeki yerinden kalktı ve kot pantolonunun tozunu aldı. Eliyle oturmamı işaret ederek kapıya doğru yöneldi.

"Hiç kimse sana anal-retentive olduğunu söyledi mi, Si? Biraz gevşemeye ihtiyacın olabilir."

Bebek Whitehall karnımın içinde uyum içinde çırpındı ve bir an için onu kucakladım.

"Evet, haklısın Bebek Whitehall. Biliyorum. Annen de mükemmel değil. Ama en azından yaklaştığımı kabul etmelisiniz."

"Burada sizi görmek isteyen bir kadın var," dedi Simon sert bir sesle ve Robocop omuzlarıyla kim olduğunu görmemi engelledi.

"Vay, vay, vay, bir ziyaretçi." Parmaklarımı birleştirdim. "Pers mi yoksa Denizci mi? Ash işte, yani o olamaz. Her iki durumda da, yenilebilir hediyelerle gelmedikleri sürece içeri girmelerine izin verilmiyor."

"Bence bu görüşmeyi pas geçmelisin. Bu sosyal bir görüşme değil." Simon'ın yüzü o kadar gergindi ki patlayacak sandım.

"Kim o?"

"Bayan Penrose..."

Ona Si dediğimde neden hâlâ Bayan Penrose diye ısrar ediyordu? Neden daha az tutucu olamadı? Devon bu adamı nereden buldu ki?

"Kim. Kim. O mu?" Tekrarladım, erkeklerin bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmışım.

Simon derin bir nefes aldı ve bıkkınlıkla başını geriye attı. "Louisa Butchart."

"Onu içeri al ve git." Sesim buz gibiydi.

"Ama-"

"Yap şunu Si. Seni işyerimden kovmadan önce. Yapabileceğimi biliyorsun." Dahası, *yapacağımı* da biliyordu.

Bir süre birbirimize baktık. İçini çekerek ofisimden çıktı. Yine de kafasını koridora uzattığını görebiliyordum, yakınımnda duruyordu.

Louisa, Alexander McQueen'in pileli ceket elbisesi içinde şık bir şekilde zayıflamış olarak içeri girdi.

Gözüm korkmamıştı. Sadece onu aklımdan çıkarmaya çalıştığım her seferinde iç çamaşırındaki osuruk lekesi gibi ortaya çıkmasına sinirlenmişim.

"Louisa! Ne hoş bir sürpriz. Chanel'e giden yolu mu kaybettin?" En güzel gülümsememi takındım.

"Oh, Emmabelle, elbisene bayıldım. Tam olarak ne bu? Victoria's Secret *shag-me-in-the-dark* mı?" diyerek kemikli poposunu koltuğun kenarına yasladı.

Vintage Hermes'i bana işinin ehli olduğunu gösteriyordu. İçindekinin de aynı derecede etkileyici olduğunu göstermek istemeyen hiç kimsenin 250 bin dolarlık bir çanta taşımaya hakkı yoktu.

"Bu ziyareti neye borçluyum?" Direkt konuya girerek mırıldandım.

"Sanırım ikimiz de bu sorunun cevabını biliyoruz, o yüzden neden benim senin zekanı aşağıladığımı ve senin de benim zamanımı harcadığımı kısmı atlamıyoruz?"

"Kulağa hoş geliyor." Saçlarımı bir parmağımın etrafında şakacı bir şekilde kıvırdım. "Yani hâlâ pençelerini erkek arkadaşına geçirebileceğini mi umuyorsun?"

Neden onun önünde ona bu şekilde hitap etmeye karar verdiğimi bilmiyordum ama doğru hissettiriyordu. Başlık. Ağırlığı. Ayrıca Devon geçen gün bana kız arkadaşım demişti, yani kesinlikle yanlış bir şey yapmamıştım. Şu anda beni öldürmek istediğinden oldukça emin olsam bile.

"Kız arkadaş mı?" diye homurdandı. "Devvie'nin ailesi seni asla kabul etmeyecek. Aslında, tüm bunlar olup bittikten sonra seni kabul edecek bir aile de *olmayacak*. Devon annesine karşı sert ve acımasız görünebilir ama inan bana, hayatının yarısını onun her isteğini yerine getirmeye çalışarak geçirdi. Aile her şeydir. Eğer ona değer veriyorsan, onu ailesinden mahrum bırakmazsın. Bir bebek, kaybedeceği her şeyin yerini doldurmaya yetmez."

Bu kadının yumurtalıkları vardı ve bu da kadınların cesareti olmadığını ima ediyordu ki bu fikri derhal reddettim. Ne de olsa kendilerini karpuz büyüklüğünde bir insanı çiş deliklerinden dışarı iterken bulan erkekler değildi.

Elimi göğsüme koyarak şok olmuş gibi yaptım.

"Onun hayatını mahvettiğimin farkında değildim. Lütfen tropik bir ülkeye taşınarak ve beni bulamaması için adımları değiştirerek durumu derhal düzeltmememe izin verin."

Kelimeler -tahmin ettiğiniz gibi- sahte bir İngiliz aksanıyla söylenmişti.

"Aptal numarası yapma. İkimiz de biliyoruz ki seninle olan ilişkisi Louisa sabırsızlıkla, "Evliliğimizin önündeki en büyük engel bu," dedi.

"Ee?" Esnedim. "İkimiz de rıza gösteren yetişkinleriz. Ve fark ettin mi bilmiyorum ama birlikte büyük bir adım atmanın tam ortasındayız."

"Sizin durumunuzda *adımın* hiçbir anlamı yok. Evlenmiyorsun. Sen onu sevmiyorsun, ben seviyorum. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Bu kez, her bir sözü içimi cam kırıkları gibi kesti, çünkü doğru olmadıklarını anladım.

Yine de, bırakın bu dişi şeytanı, Devon'a bile duygularımı itiraf edemezdim. "Ne demek istiyorsun?" Dizüstü bilgisayarımın arkasına vurduğum ve

Gözler.

"Bırak gitsin. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyle. Ailesine, kız kardeşine, bana dönmesi için yolu aç. Bu onun kaderi. Bunun için doğmuş."

"O kendi kararlarını vermek için doğdu."

"Hayır, belki de öyleydin. Mirası ya da sorumlulukları olmayan bir halktan biriydim.

Devon daha büyük işler için yaratıldı."

Öfke beni oturduğum yerden kaldırdı. İyi bir önlem için ellerimi havaya kaldırdım.

"Onunla evlenebilmen için ona siktir olup gitmesini söylememi mi istiyorsun? Neden yapmam gerektiğine dair bana tek bir sebep söyle."

"Pekâlâ. Sana bir milyon tane vereceğim."

Louisa çantasını bir gümbürtüyle masama çarptı ve önceden yazılmış bir çek çıkardı.

Rakamların doğru olup olmadığını görmek için hızla göz kırpmam gerekti. Evet. Kesinlikle öyleydi.

Bir milyon dolar, Emmabelle Petra Penrose'un emrine ödenmiştir.

Şimdi aramızdaki masanın üzerinde duran çeki dokunmadan başparmağımın yüzüğünü çevirdim. Dişlerimi alt dudakımın üzerinde gezdirdim.

Öfkem yerini endişe ve korkuya bıraktı. Göbek adımları nereden biliyordu?

Ne zamandır Boston'dan ayrılmamı istiyordu?

Ve tüm bunlar biraz fazla *tanıdık* gelmiyor muydu? Sanki bana yönelik tehditlerin tek kaynağı Frank değilmiş gibi.

Bunu pragmatik olarak düşünmeye çalıştım. Kendim ve bebeğim için en iyi olanı yapmaya çalıştım.

Devon bir riskti. Ona karşı her türlü şeyi hissediyordum. Hissetmemem gereken şeyler. Louisa'yla evlenirse, artık onun için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Bir daha asla evli bir adama dokunmayacaktım, ölü ya da diri. Sorun çözülmüş olacaktı.

Parayı almanın artılarından bahsederken, hayatım boyunca hazır olacaktım. Madame Mayhem'i elimde tutabilir ve yine de büyük bir geri adım atabilirdim. Çemberlerden atlamak, silah taşımak ve Sam Brennan'a telefonlarımı açması için yalvarmak zorunda kalmadan kendime güvenlik sağlayabilirdim.

Kulübün başına Ross'u getirebilirdim, ki zaten artık bundan sıkılmaya başlamıştım - müstehcen ve şok edici olmak tam zamanlı bir işti, öyle görünüyordu- ve başka bir girişim bulabilirdim.

Belki bir moda mağazası. Ya da bir iç tasarım şirketi. Bir de eksileri vardı.

Ve bunların çoğu da.

Her şeyden önce Louisa'nın kazanmasını istemiyordum.

Beni zorluyordu ve ben zorbalığa iyi yanıt vermiyordum. İkinci şey ise Devon için adil olmamasıydı.

Onun kiminle evlenip evlenmeyeceğine karar vermek bana düşmezdi.

Ama sonuçta anlaşmayı bozan bir şey vardı: Bana yönelik tehditlerin arkasında hem Louisa hem de Ursula olabilirdi ve bu anlaşmayı kabul ederek çocuğumu koruyabilirdim.

Kartlarımı doğru oynamalı ve ne bebeğimin ne de Devon'un bu durumdan zararlı çıkmayacağından emin olmalıydım.

Çeki alıp gülümseyerek Louisa'nın yüzüne fırlattım. Sert oynama zamanı.

"Üzgünüm, zar yok, prenses. Dev ve benim bir sözleşmemiz var. Bebeğin hayatının bir parçası olacağına ve velayetini benimle paylaşacağına çoktan karar verdim. Sözümü tutmaya niyetliyim."

Louisa şakaklarına masaj yaparak, "Ah, Devvie," diye kırıştırdı. "Altın kalpli bir fahişeye gitmek zorundaydın..."

"Ben bir fahişe değilim," diye tısladım. "Ama bir orospu gördüğümde tanıyabilirim."

"Bebeğin hayatında olacak." Çeki tekrar bana doğru itti. "Sana söz veriyorum. Bunu yapmasına engel olamayacağımı ikimiz de biliyoruz. Ama yine de benimle evli olacak."

"Dandy. O zaman benden tam olarak ne istiyorsun?" diye sordum.

"At onu," dedi Louisa sessizce. "Gerisini ben hallederim. Ama lütfen, sadece... sadece onunla ilişkini kes. Senin gibi kadınları bilirim. Onunla bir geleceğin yok. Onu ciddiye almıyorsun. Niyetin saf değil-"

"Peki seninkiler?" Sözlerini kestim.

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Ailesinin yüzyıllardır uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmek üzere."

Bu konuda onunla tartışmak anlamsızdı. Devon bunu bana kendisi de itiraf etmişti.

Günün sonunda, Devon ve ben birbirimize uygun değildik. Kimse benim için uygun olamazdı.

"Parayı alıp onu terk edeceğim ama onu bebeğin hayatından uzaklaştırmayacağım ve Boston'dan taşınmayacağım."

O anda kendimden ne kadar nefret ettiğim beni şaşırttı. Beni yaralayan insanlar kadar kötü biri olduğumu fark ettim.

Dünyanın Bay Locken'ları. Erdemsiz, ahlaksız ya da yönsüz. "İyi. İyi.

İyi, iyi. Bu benim için yeterli. Ne zaman yapacaksın?" Louisa sordu.

Uyuşuk bir şekilde çeki masamın altındaki çantama koydum. Beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissediyordum. Sanki şu anda bu kadının karşısında oturan ben değildim.

En iyisi bu.

Seni incitebilir.

Güvendiğin diğer tüm erkekler öyle.

"Bugün."

"Güzel. O zaman beni rahatlatmak istediğinde hazır olacağımdan emin olabilirsin."

Ayağa kalktı ve ellerini bir kez çırttı. "Ursula bu habere çok sevinecek."

"Oh, eminim." Neredeyse yere yığılıp kusacaktım. "Doğru olanı yapıyorsun," diye beni temin etti.

Hafifçe başımı sallayarak kapıyı işaret ettim. Bırakın konuşmayı, zar zor nefes alabiliyordum.

Louisa uzaklaştı, kapıyı arkasından kapattı ve beni kararımın ağırlığıyla baş başa bıraktı, bunun ruhumu ezeceğini çok iyi biliyordum.

Unutuluş.

OceanofPDF.com

Thirty



Belle

Gitmeme izin vermeyecekti. Bu kadarını biliyordum.

Tüm kibarlığına rağmen -ki Devon Whitehall iyi ve gerçek bir beyefendiydi- saçmalıklara iyi tepki vermezdi ve o da ben de ona ikimizin de hak etmediği sağlıklı bir dozda dağınıklık sunduğumu biliyorduk.

Ben de korkakça bir çıkış yolu seçtim. Ona bir not yazdım.

Kendime bunun iyi olduğunu söyledim. Oturup onunla yüz yüze konuşacaktım. Sadece her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca, iki farklı gücün beni uzaklaştırmaya çalıştığından şüphelendiğim için Boston'da kalmamam daha iyiydi.

Devon iyi olacaktı. O her zaman iyiydi. Güçlü, güneş badanalı ve altın rengi. Unvanı, keskin zekası ve tembel, asık suratıyla iyi olacaktı.

Kahretsin, hayatımın en büyük hatasını yapıyordum ve bunu kızım için yapıyordum. Onu güvende tutmak en önemlisiydi.

Demek bir insanı sevmek böyle bir şeymiş.

Onu tanımadan önce bile. O dünyaya gelmeden önce bile.
Devon'a el yazısıyla bir mektup yazmaya karar verdim. Ona haberi vermek için kişisel ve çok kısa olmayan bir şey istedim.
Ne de olsa bana iyilikten başka bir şey yapmamıştı.
Tamamen nefret etmediğim bir şey yazmak dört saatimi aldı.

Sevgili Devon,

Misafirperverliğiniz ve kabul edelim ki insan ırkının %99,99'u için çok fazla olan saçmalıklarım ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Mesele şu ki, birlikte yaşamamın ikimize de bir faydası olduğunu sanmıyorum. Ben seni mutsuz ediyorum, sen de beni rahatsız ediyorsun.

İçimde uyandırdığın duygular beni ham ve korkmuş bırakıyor.

Sana gelince, dün gece benim yüzümden yatak odanın duvarında bir delik açmanın eşiğinde olduğunu biliyorum.

İşlerin biraz karışık olduğunu biliyorum, ama lütfen bugün bir şikayette bulunduğumu ve polisin bunun üzerinde çalıştığını bilin. Silahımı her zaman taşıyacağıma ve güvende kalacağıma söz veriyorum ama artık bunu yapamam.

İlişkimizi sürdürmeye devam edersek, stresin bebeği etkilemesinden korkuyorum ve onu her şeyin önüne koymak zorundayım. Senden önce. Benden önce.

Bu yolculuğu sizinle birlikte yaptığım için çok mutluyum ve arkadaş kalmamızı rica ediyorum.

Bununla birlikte, bir adım geri atacağım ve size hak ettiğiniz zarafet ve güveni bulmak için kendi içime bakmaya çalışacağım.

Sevgilerimle

e, Belle.

P.S.

Louisa ile evlenmelisin. O seni seviyor.

Thirty-One



Belle

On beş yaşında.

Onuncu sınıf patlamalarla başlar.

Patlama ile karıştırılmamalı.

Elbette bu fikrin arkasında Ross var.

"Kaküller sana çok yakışıyor. Saçına bayılıyorum. Çalışmak için harika. Her sabah kendi kaküllerimi düzeltmem gerekiyor," diye inliyor Ross.

Bir anlaşma yaptık: Benimle Krav Maga derslerine gelmeyi kabul ederse ikimiz de sevişeceğiz. Haftada üç kez gidiyoruz. Eğitimciler yüzlerimizden bıktı. Ama artık kaderimi tanımadığım adamların ellerine bırakmıyorum. Koridorlarda, derslerimde, kafeteryada Koç Locken'ı izliyorum. Bana bunu yapmasına bir daha asla izin vermeyeceğim ve intikam alacağım.

Gel.

Onu yetkililere teslim etmenin hiçbir işe yaramayacağını bilecek kadar çok belgesel izledim ve yeterince haber döngüsü izledim. Benim yapmam gereken

kanunu kendi ellerime alacağım. Çünkü yaptığı yanına kâr kalsa da kalmasa da hayatım sonsuza dek mahvolacak.

Koçuyla uğraşan o kız olmayı reddediyorum. Aylarca onu yemesine izin veren ve sonra korkup bekaretini aldığı anda annesine ve babasına söyleyen. Hayır. Boş ver onu. Ben planı olan bir kızım.

Koç Locken benden uzak dursun.

Bir ay diğerini takip ediyor ve neredeyse yeniden nefes almaya başlıyorum.

Sonra bir Cumartesi sabahı, erkenden, annem aşağıda krep yaparken, babam gazete okurken ve Persephone Sailor'la telefonda konuşurken bir şey olur.

Bunun olması garip, çünkü bu Cumartesi gününe dair diğer her şey çok sıradan. Çok sıradan. Banyodaki çatlakların altından krep kokusu yayılıyor. Persephone'nin kahkahası da öyle, o ve Sailor anne ve babamızın ne kadar iğrenç derecede romantik olduğunu tartışırken (Sailor ne yazık ki aynı zamanda toplum içinde birbirini muncıklamayı bırakması gereken iki insanın çocuğu).

Locken'dan bir mesaj aldım.

Eğer söylersen tekrar yapacağım.

Uyarıyorum.

Beni uyarmış say.

Kusmak üzereyim.

Ama sanırım bana bunu söylerken neden kendinden emin olduğunu biliyorum - yetkililerin bir bok olmadığını biliyor. Okul yönetimi bana asla inanmaz. Yerel polis karakolu okul arkadaşlarıyla dolu -bira içtiği insanlar- ve Southie polise gidilecek bir yer değil. Kendi başınızın çaresine bakarsınız.

Tuvalete işiyorum. İşemeyi bırakmışım gibi hissediyorum - mesanem boş, biliyorum, çünkü on beş yıldır her gün, günde birkaç kez, hiç aksatmadan işiyorum - ama nedense damlatmaya devam ediyorum. Karnıma kramp giriyor. Sanki bağırsaklarım dışarı atmak istediği bir şeye karşı daralıyor.

Aşağıya, bacaklarımın arasına baktım ve kaşlarımı çattım. Kan fişkırıyor. Klozete doğru göz kırpiyorum, kalçalarımı ayırıyorum ve bir topak görüyorum... bir şey.

Oh

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Oh

Tanrı.

Öne doğru eğildim ve fayansların üzerine kustum. Titriyorum. Hayır. Olamaz. Başımın üstünden askıya asılı bir havluya uzanıyorum ve çığlıklarımı bastırmak için onu ağzıma tıkıyorum. Yerde kıvranıyorum ve havluya doğru çığlık atıyorum.

Ağlıyor, ağlıyor,

ağlıyor. Hamileydim.

O piç beni hamile bıraktı.

Tabii ki hamile bıraktı.

Ama ... neden bebeğimi kaybettim?

Geriye dönüp hesapladığımda hamileliğimin beş hafta sürdüğünü fark ettim. Yaz tatilinin son haftasında düşmüştüm. Ama yine de. Nasıl oldu? Neden? Nasıl oldu?

Bu, artık kendim olmadığımı fark ettiğim an.

Belki de hiçbir zaman gerçekten kendim olamayacağım, çünkü kim olduğumu anlamaya zamanım olmadı.

İşte o zaman insanlığa olan inancımın asla geri gelmeyeceğini düşünüyorum. İşlerin daha da kötüye gitmesinin mümkün olmadığını.

Ve sonra yaparlar.

Thirty-Two



Birini öldürecektim ve bu Emmabelle Penrose olmayacaktı, her ne kadar gazabımı en çok hak eden kadın o olsa da.

El yazısıyla yazılmış mektubu buruşturarak çöp kutusuna attım, mutfak adasından anahtarlarımı aldım ve kapıya doğru ilerledim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, Bentley'e giderken neredeyse devriliyordum.

İlk durağım Sweven'ın hâlâ parasını ödediğim kiralık dairesiydi. Onu pire tutmuş bir köpek yavrusu gibi kurtardığım kibrit kutusu büyüklüğündeki cehennem çukuru.

Yumruklarım kızarana ve acıyana kadar kapıya vurdum. Kimse cevap vermedi. "Kapıyı aç, Emmabelle. Orada olduğunu biliyorum!"

Komşularından biri, Büyük Lebowski bornozu giymiş, ağzının kenarından bir esrar sarkan bir halde apartmanlarının dışına çıktı.

"Zamanını boşa harcıyorsun dostum. Birkaç aydır burada yaşamıyor. Zengin erkek arkadaşının yanına taşındı." Komşu sigarasından nefes çekerek başını yana eğdi. "Düşündüm de, sana çok benziyordu."

Eve geri dönmemişti.

Bir sonraki hedefim Persephone ve Cillian'ın eviydi.

Yolculuk boyunca Belle'i aramaya çalıştım. Telefonu açmadı.

Müsait olmaması beni yıldırmadı ve Boston'un trafiğinin en yoğun olduğu saatlerde acı verici bir yavaşlıkta ilerlerken sağa sola sesli mesajlar bıraktım.

"Merhaba hayatım, ben erkek arkadaşın. Az önce lanet bir notla bıraktığın. Evet, bebeğini taşıdığın kişi. Bu konu hakkında konuşmayacağımızı sanıyorsan büyük bir yanlışlığa girdin. Bu arada, insanların seni öldürmeye çalıştığı gerçeğine ne oldu? Beni ara. Öptüm. Dev."

Ve sonra:

"Sweven. Umarım akşamın benimkinden daha iyi geçiyordur. Neredesin? Ayrıca, Louisa'nın varlığının seni rahatsız ettiğini dolambaçlı yollardan bana söylüyorsan, iletişim becerilerine yardımcı olması için bir yaşam ya da konuşma koçu tutmanı önerebilir miyim? Beni tekrar ara."

Ve son olarak:

"Lanet olası Emmabelle Penrose. Aç şu lanet telefonu!"

İşler o andan itibaren kızıştı.

Persy ve Cillian'ın evine vardığımda aslan başlı pirinç tokmağı o kadar sert kullandım ki yerinden çıktı ve yere düştü. Kız arkadaşımın (evet, hala öyleydi) kız kardeşi, oldukça üzgün bir şekilde, kız kardeşinin orada olmadığını söyledi.

"Bunu o lanet kadını sakladığın için mi söylüyorsun, yoksa gerçekten burada olmadığı için mi?" Eşiğinde durdum, bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım.

"Karım kız kardeşinin burada olmadığını söyledi." Cillian kapıda Persephone'nin arkasında belirdi ve koruyucu kolunu onun omzuna attı. "Ona yalancı mı diyorsun?"

"Hayır, ama ben sana çekilmez bir otuzbirci diyorum." Her türlü görgü ve nezaket kuralını yitirmiş, düşmanlığa başvurmuştum. "Birinin bir şeyler sakladığını düşünmek için iyi bir nedenim var. Yakınlar. Birbirlerini korurlar."

"Aslında..." Persy omuzlarını dikleştirdi, oldukça mağrur görünüyordu, "...Ben de onun nerede olduğunu bilmek istiyorum. Onun için endişeleniyorum. O kendisine yönelik tehditleri ciddiye almayabilir ama ben alıyorum."

"Sailor ve Aisling'e sor," diye talimat verdim ama çoktan arabama geri dönmüş, Sailor'a doğru ilerliyordum. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

Kapının önündeki yerinden, "Tamam," diye seslendi.

Sweven, Sailor Fitzpatrick'in evinde de değildi. Aisling Brennan'ın evinde de değildi. Madam Mayhem'de de değildi. *Hiçbir yerde* değildi.

Sanki bir obruk onu yutmuş gibiydi.

Brennan'ı aradım. Ne de olsa onu takip etmesi için ona para vermiştim, yılın erkek arkadaşıydım. Telefonu açmayınca onu ziyaret etmeye karar verdim. Ona ödediğim paraya göre Emmabelle sadece güvende değil, aynı zamanda sıcak ve rahat olmalı, düzenli olarak pedikür yaptırmalı ve günde üç öğün yemek yemeliydi.

Badlands'deki kumar odasına daldığımda, bir poker masasını devirmiştim. Sam iki senatör ve bir iş adamı ile oyun ayarlıyordu. Fişler bir şangırtıyla yere düştü.

Yukarı baktı.

"Ne oluyor lan?"

"Beni siktin attın. Sana kız arkadaşımı takip etmen için para ödüyorum. Flaş haber: Seni işe alalı bir saniye oldu ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Sam beni arka ofisine götürdü. Kalabalık, dar bir koridordan hızla geçtik, umutsuzca durup bizimle sohbet etmek isteyen adamların yanından geçtik. Onları sinek gibi uzaklaştırdım.

"Çeneni kapatır mısın? Korumam gereken lanet bir itibarım var."

"Emmabelle nerede?" Isırdım. Ofisine gittik ve kapıyı kapattım. arkamızdaki kapıyı kırıp dökmeye başladım. Kanepesini fırlattım, Roma perdesini yırttım ve Troy Brennan'ın portresinde bir delik açtım - muhtemelen taşlanarak öldürülmekle cezalandırılacak bir suçtu bu.

"Seni arayıp durdum. Direkt sesli mesaja düştü."

Sam kısaca, "Dumb and Dumber'a yağ çekmekle meşguldüm," dedi ve arka cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. "Adamlarımı arayıp kontrol edeyim."

İyi haber, ona hemen cevap vermeleri idi. Kötü haber ise, onu kaybetmeleri idi.

"Ne demek onu *kaybettiler*?" Sesim yükseldi ve kendimi Apple ekranını masasından çekip duvara çarparken buldum. "O lanet olası bir düşünce dizisi değil. Bir kitaptaki alt konu. Bir çift güneş gözlüğü. İnsan otuz yaşında bir kadını öylece *kaybedemez*."

"Onları kandırmış," dedi Sam, bu açıklama karşısında hafifçe afallamıştı. Gözleri kocaman açılmış, ağzı hafifçe açık kalmıştı. Anladığım kadarıyla bu onun başına pek sık gelmiyordu.

"Onu takip ettiklerini fark etmiş ve onları kandırmış olmalı." "O akıllı bir kadın," diye homurdandım. Tanrım, biraz daha az zeki olamaz mıydı?

Anlayışlı mı?

Sam kaşlarını çattı. "Onu izlediğimi söylemek istemeyen dahi sendin. Tüm kariyerim boyunca takip ettiğim hiç kimse radarın altından kaçmayı başaramadı."

"Bu eğlenceli bilgi için teşekkürler." Gömleğinin yakasından tuttum ve onu kendime doğru çektim, böylece burunlarımız birbirine çarptı. "Bu gecenin sonuna kadar kız arkadaşımı bul yoksa seni ve senin kışını koruyan savcayı son yirmi yılda işlediğiniz her suçun hesabını vermek üzere sefil hayatlarınızın geri kalanında mahkemelerde süründürürüm."

Kulübünden çıktım ve bilgi sahibi olabileceğini bildiğim tek kişiye, Louisa'ya gittim.



Louisa, belini benim onu becerme ihtiyacım kadar varolmayan bir hale getiren bir korse ile tamamlanmış küçük bir krem ve siyah dantel bodysuit içinde beni bekliyordu.

"Merhaba, sevgilim. Seni gördüğüme sevindim."

İçeri girmeme izin vermek için kapıdan uzaklaştı. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, bir sikiş festivalinin bizim için kartlarda olmadığını söyleyen bir bakışla onu sabitledim.

Seyircini tanı, kızım.

"Üzerine bir şeyler giy."

"Ne gibi?" diye sordu, gözlerini yavaşça kırpıştırarak.

"İstersen lanet bir yağmurluk. Lanet bir stilist gibi mi görünüyorum?" Bir sandalyenin arkasında duran bornoz olduğundan şüphelendiğim bir şeyi aldım ve ona doğru fırlattım. Nefes alarak hızlıca üzerine sardı.

"Sorun nedir?" Bize içki doldurmak için ıslak bara doğru ilerledi.

"Ne yaptın sen?"

Şaşırtıcı bir şekilde, sesim iyi geliyordu. Alaycı. İş gibi. Cinayet işlemek üzereymişim gibi değil.

"Ne demek istiyorsun?" Elinde iki bardak viskiyle bana doğru geldi ve birini bana uzattı. Ne bu jesti ne de içkiyi kabul ettim.

"Ne yaptın sen?" Tekrar ettim.

"Devvie, Tanrı aşkına bu kadar garip davranmayı bırak." Bir adım geri çekildi.

Bir adım öne çıktım.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmek de istemiyordum. Sweven içimdeki keşfetmeyi umursamadığım duyguları ortaya çıkardı. Ben her zaman hesaplıydım. Sakindim. Güven doluydum.

Şu anda bunların hiçbiri değildim.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın?" İki gözlüğü de elinden aldım, bir kenara koydum ve onu duvara yasladım. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık.

Hava tehdit ve şiddetle doluydu. Bunu hissedebiliyordu.

Louisa hafifçe soldu ve sonunda "Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu. "İşin içinde senin olduğunu bilecek kadar."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Yaptığım şey etik olmayabilir ama kesinlikle yasadışı değildi."

"Yasadışı değil miydi?" Evet. Şimdi yüzüne doğru kükrüyordum. Çarpmanın etkisiyle saçları geriye savruldu. "Peşinde insanlar var! Kaçıyor!"

"*Peşindeki* insanlar mı?" Louisa'nın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Ben öyle bir şey yapmadım. Bırakın hamile bir kadını, bir kadının peşinden gitmesi için bile kimseyi göndermem. Bu inandığım her şeye aykırıdır."

Ona sen aziz değil misin bakışı attım.

Kaşlarını kaldırdı, "*Bu konuda benden alıntı yap, orospu çocuğu*" der gibiydi.

Onu şüpheliler listesinden çıkarmaya karar verdim. *Şimdilik*. Frank ve annem elimi kolumu bağlıyordu.

"Sen bir şey yaptın," diye devam ettim.

"Küçük bir şey," diye karşılık verdi. "Gerçekten küçük. Ufacık tefecik aslında."

"Ne yaptın sen?"

"Devvie..."

"*Şimdi.*"

"Bu annenin fikriydi." Tırnaklarını yumruklarına geçirdi, dayanılmaz derecede utanmış görünüyordu, yanağını bana doğru çevirmişti. Bakışlarına karşılık veremedi.

"Ne yaptın sen?" Milyonuncu kez sordum. "Sana söyleyemem. Benden nefret edersin."

"Çok geç. Zaten oradaydım. Şimdi, seni doğduğun güne pişman etmeden önce son kez soruyorum: Bu sabah ile bu akşam arasında kız arkadaşımın beni terk etmesine neden olacak ne oldu?"

İtirafından önceki anda odanın tüm havası çekildi.

"Ona ödeme yaptım."

Artık her şey ortadaydı. İtiraf.

Bu bilgi ortaya çıktıktan sonra Louisa usulca bir bilgi kırıntısı daha atarak devam etti.

"Bu Ursula, Devvie. Acımasızdı. Tamamen aklını kaçırmış. Zaman geçiyor. Sinirlendi... gerçekten korktu... ve..." Başını çılgınca salladı ve yüzüme uzandı. Ellerini uzağa fırlattım.

"Ve?"

"Ve ona bir milyon dolarlık bir çek yazdı." "Lanet olsun."

"Ve Emmabelle *aldı*," diye umutsuzca ekledi Louisa, küçük yumrukları gömleğimin kumaşına dolanmıştı. "Çeki o aldı, Devon. Bu onun hakkında ne söylüyor? Seni sevmiyor. Sana ihtiyacı yok. Seni görmüyor. Senin için her gün acı çekiyorum."

Kelimeleri gömleğime doğru söyledi, söylerken bana bakamadı.

"Sen benim ilk ve son düşüncemsin. Her zaman aklımın bir köşesinde. Seni sevmek nefes almak gibi. Zorlayıcı. Seni sevmeme izin ver. Lütfen. Bana bir şans ver, ihtiyacın olan her şey olacağım."

"Olmanı istediğim her şey olamazsın." Geri adım attım, soğukkanlılığını kazanmadan önce biraz sendelemesine izin verdim. "Çünkü sen benim sevdiğim kadın değilsin."

Gözleri kocaman ve yaş doluydu. Küçük bir yemek masasına doğru yürüdüm, telefonunu aldım ve ona uzattım.

"Şimdi arayacak ve beklemede olan pilotunuza bu gece ayrılacağınızı söyleyeceksiniz. İngiltere'ye geri dön. Bir daha asla Boston'a ayak basmayacaksın. Ben hayatta olduğum sürece. Ve eğer geri gelersen-"

Durdum, düşündüm. Louisa'nın yüzü şimdi makyaj ve gözyaşlarıyla gölgelenmişti. Bu karışım ona sanki uzun süredir kayıp olan Cradle of Filth üyesiymiş gibi hafif komik bir görünüm veriyordu.

Onu bu şekilde ezmek iyi ya da doğru hissettirmiyordu ama başka seçeneğim yoktu. "Sevgilim," diyerek kollarını kendime doğru çektim ve sesim fısıltıya dönüştü. "Seninle asla evlenmeyeceğim. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta. Emmabelle olsun ya da olmasın, ben ya hep ya hiç tarzında bir adamım. Onunlayken her şeyi istiyorum. Seninle ..." Cümleyi kafasında tamamlamasına izin verdikten sonra ekledim: "Eğer kız arkadaşım ile olan ilişkiyi bozmaya çalışırsan -ki o hala benim kız arkadaşım, bu konuda hiç kuşkun olmasın, henüz bunu bilmesi bile- hem ailenin hem de mirasının yok olmasını sağlarım. Herkesin Byron'ın tarihi bir kiliseyi yıktığını bilmesini sağlayacağım, böylece yan parçasını kırsaldaki malikanesine bir taş atımı mesafeye yerleştirebilecek. Parlamento Üyesi Don Dainty'ye el altından vergi yasalarını desteklemesi için ödediği para ortaya çıkacak ve sevgili kardeşiniz Benedict'in reşit olmayan kızlara karşı özel bir zevki olduğunu unutmayalım. Aileniz baştan aşağı yozlaşmış durumda ve bunu durduracağınıza dair bana şimdi ve burada söz vermezseniz, yıllar boyunca yaptığı her türlü yanlışını ortaya çıkarmaya hazırım."

Tüm bu pislik, Sam Brennan ve onun dedektiflik çalışmaları sayesinde. Belki de aldığı ücretin bir kısmını hak ediyordu.

Bu sefer çok iyi anladığımı söyleyebilirim.

Bu ona gerçek ve sert bir darbe vurdu. Babamın beni sevmediğini anladığım gün beni de aynı yerden vurmuştu. Gerçi şimdi, tüm ailem beni sevmiyormuş gibi görünüyordu.

Annem de bana ihanet etmişti.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemişti. Louisa hâlâ aynı Louisa'ydı. Söğüt gibi ve narin, rüzgârda uçuşan mükemmel, paslanmaz bir tüy. Ama gözleri parlaklıktan donukluğa dönüştü. Ağzı katılaştı. Gözlerinin arkasındaki pırıltı kaybolmuştu.

"Bana kelimelerle cevap ver," dedim usulca, çenesini açmak için elimi kullandım. Kelimeler sanki dudaklarının ucundaymış ve söylenmeyi bekliyorlarmış gibi dudaklarının arasından döküldü.

"Anladığım kadarıyla beni bir daha görmek istemiyorsun Devon."

Ve beni şaşırtacak şekilde, bu kelimelerin arkasında, bir zamanlar alevin olduğu yerde hala sıcak olan küller vardı.

Kızgındı. Meydan okuyordu.

Küllerinden doğacağını ve başka birini bulacağını umuyordum. Arkamı döndüm ve havaalanına doğru yola çıktım.

Yetişmem gereken bir uçak vardı.

Yolda Emmabelle'i birkaç kez daha aradım ve her seri katili gururlandıracak mesajlar bıraktım.

"Senden vazgeçeceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın. Gözlerimi sana diktiğim andan itibaren benimdin. Varlığımdan haberdar bile değilken. İmzalamaması gereken drakonik bir anlaşmayla kız kardeşine hizmet etmeye geldiğimde."

Ve sonra:

"Cillian'ın kulübesinde ilk kez birlikte yatağa girdiğimiz gece, bir kadınla asla evlenmeyeceğime dair kendimle yaptığım anlaşmayı bozmayı ilk kez düşündüğüm geceydi. Sözümü bozmaya degecek tek kadını kaybetmeyi reddediyorum."

Yanı sıra:

"Lanet olsun, seni seviyorum."

Mahallelerden, gökdelenlerden ve benim olmayan hayatlardan hızla geçerken, Louisa'nın ondan ayrılmadan önce bana söylediği bir şeyi düşündüm.

Belle'in beni sevmediği doğrudu.

Sonuçta çeki o aldı.

Ama onu seviyordum ve belki de bu yeterliydi.

OceanofPDF.com

Thirty-Three



Belle

On beş yaşında.

Onaltıyı öpüyorum.

Ve öptüğüm tek şey o.

Hayatım mutluluk verici, iğrenç derecede sıkıcı.

Biriyle çıkmıyorum. Kız kardeşim, Sailor ve Ross dışında kimseyle sosyalleşmiyorum ama büyük konuşuyorum ve dünyaya Emmabelle Penrose ile her şeyin yolunda olduğunu gösteriyorum. Ben yenilmez, mutlu-şanslı bir kıyım.

Ve bazen, iyi günlerde, bir iki dakikalığına kendi saçmalıklarına bile inanabiliyorum.

Ancak Koç Locken'ın durumu pek iyi değil.

Karısı Brenda yine hamile, küçük Stephen bir yaşından biraz büyük olmasına rağmen mi? Bu bile yetişkinler için kötü bir haber sayılmaz.

Ama öğretmenlerden biriyle ilişkisi olduğu gerçeği öyle.

Bayan Parnell benim yirmi iki yaşındaki vekil öğretmenim ve onun en yeni kız arkadaşı.

Geçen hafta ön kapıdaki hesaplaşma efsaneviydi. Ben bile heyecanlanmaktan kendimi alamadım.

Brenda kaldırıma yanaştı, küçük Stephen hâlâ arka koltukta uyukluyordu. Tatlı Bayan Parnell'i köşeye sıkıştırdı ve tüm okulun önünde onu tokatladı. Zavallı Bayan Parnell'in hiç şansı yoktu. Ağlamaya başladı. Hıçkırıkları daha da şiddetlendi, Brenda çığlık attığında daha yüksek sesle, "Beni tekrar hamile bıraktığını biliyor muydun? Biliyor muydun? Ve ben Stevie'ye hamileyken ayrıldığımızı sana söyledi mi? Çünkü o pislik herif beni anneme gönderdi ve bebek doğmadan önce evi ilaçlatıp dezenfekte ettirmesi gerektiğini söyledi. Her lanet olası hafta sonu Jersey'e gidip bu kıçtan biraz alıyordu."

Vay canına. Brenda nişan fotoğrafında gördüğüm tatlı kadın değildi. Yine de, Koç Locken'a yapmak üzere olduğum şey konusunda kendimi daha rahat, daha hafif hissetmemi sağladı. Affetmedim ve unutmadım. Sadece zamanımı bekliyordum, aramızdaki takvime daha fazla hafta ve ay ekliyordum, böylece zamanı geldiğinde şüpheli olmayacaktım.

Şimdi okuldan eve yürürken hayat hakkında biraz daha iyi hissediyorum. Bir kere Locken o hesaplaşmadan sonra kovuldu ve artık okulumda çalışmıyor, ki bu harika bir şey. Bir diğeri, son iki dersim iptal edildi, bu yüzden öğleden sonra ekmekli kızarmış Ravioli (dondurulmuş Trader Joe's türü) ve Ricki Lake tekrarları için erkenden dalıyorum. Ya da bazılarının dediği gibi: cennet.

Persy'nin eve gelmesine daha iki saat var, babam işte (her zaman öyle değil mi?) ve annem sonunda terapiye gitmeyi ve karanlık büyülerıyla başa çıkmayı kabul etti, bu yüzden şehrin öbür ucunda ve akşama kadar dönmeyecek.

Koç Locken'ın şu anda dünyanın neresinde olursa olsun mutsuz olduğunu bilmenin mutluluğuyla dairemizin ön kapısının kilidini açıyorum. Spor ayakkabılarımı çıkarıyorum, sırt çantamı kapının yanında omuzlarımdan bırakıyorum ve yalınayak oturma odasına geçiyorum. Birazdan ravioli ile ilgileneceğim. Önce işeyeceğim. Hâlâ işlemek için banyoya girmekten nefret ediyorum. Sanki TSSB'm var ve hamile olmadığımı bildiğim halde yine düşük yapmayı bekliyorum. Ama zaman ne kadar geçerse geçsin... hayatım ne kadar köşeyi dönmüş gibi görünürse görünsün... Locken'dan bana yaptıkları için nefret etmekten kendimi alamıyorum. Vücuduma yaptıkları için. Zihnimde, bu beni götürme şekli yüzünden oldu. O kadar şiddetli, o kadar çılgıncaydı ki... Eminim bir tür hasara yol açmıştır.

Annemle babamın yatak odasının önünden geçerken kapının aralık olduğunu fark ediyorum. Bu evin her zaman dağınık olduğunu ve kapalı ya da açık kapı politikamızın olmadığını düşünürsek şaşırtıcı değil. Kapının önünden geçerken duyduğum yumuşak bir inilti beni olduğum yerde durduruyor.

Oh lanet olsun. Geldiler.

Buradalar ve seks yapıyorlar.

Bu düşündüğümde de kötü. Aşkları sınır tanımıyor. Biri öldürsün Ben.

Arkamı döndüm, parmak uçlarımda mutfığa gidip belki de işemek niyetindeydim.

Babamın sesini duyduğumda, bu saçmalığı dinlemek ve daha fazla yara almak zorunda kalmamak için lavaboyu açtım.

"Oh, Sophia."

Sophia mı? Sophia da kim?

Annemin adı Caroline.

Bu da ne böyle?

Aralık kapıya geri dönüp aralıktan bakıyorum ve görüntüyü göz kırparak netleştiriyorum.

Babam yatakta yatıyor ve onun üstünde, sırtı bana dönük, kesinlikle annem olmayan bir kadın var. Uzun kızıl saçlı. İnce yapılı. Omuzlarında çiller var. Ona biniyor.

Babam annemi aldatıyor.

İnanarak büyüdüğüm mükemmel peri masalı bir yalanmış. Bütün erkekler dolandırıcıdır.

Bütün erkekler

güvenilmezdir. Bütün

erkekler pisliktir.

Ön kapıya geri dönüyorum ve apartmandan sıvışıp merdivenleri üçer üçer çıkararak binanın çatısına çıkıyorum.

Atlamıyorum ama atlamak istemediğim için değil.

Çünkü ilgilenmem gereken bitmemiş bir kinim var. Peki ya babam? Onu asla affetmeyeceğim.

Thirty-Four



Belle

Takip ediliyordum.

Takip edildiğimi, dikiz aynamdan baktığımda Boston'dan hızla çıkan, otoyolda süzülen ve kaç şerit değiştirirsem değiştireyim benden dört araba uzakta duran aynı gizli siyah sedanı fark ettiğimde anladım.

Kim olduğunu bilmeden-Frank? Louisa mı? Devon'un annesi mi? Şeytanın kendisi mi? Ondan kaçmaya karar verdim.

Bugün ölmek ve ormana gömülmek için kötü bir gün gibi görünüyordu.

Bir süre şerit atladım, bir oyun planı düşünmeye çalışırken terin alnımı kapladığını hissettim. Bu garip arabadan nasıl kurtulacaktım?

Ve sonra aklıma geldi.

Büyük Boston'u çevreleyen küçük kasabalardan birinde sağa dönmek için flaşörümü yaktım ve bir araba kuyruğunda sabırla bekledim. Takipçim de aynısını yaptı. Işık yeşile döndüğünde, korkunç (ve gerçekten korkunç) bir trafik suçu işledim ve dümdüz ilerlemeye devam ettim.

Sağa döndüm ve hızla kalabalık bir kavşağa girdim. Arabalar frene bastı, kornalar öfkeyle çaldı ama arkama baktığımda siyah sedanın çok geride kaldığını, cehennemden gelen bir trafik sıkışıklığındaki araç denizinin içinde sıkışıp kaldığını gördüm.

Arabayı sürdüm, sürdüm ve biraz daha sürdüm, nereye varacağımdan emin değildim. Ve bir şekilde, nereye gideceğimi zaten biliyordum.

Hepsi aynı anda.



On sekiz yaşına bastığımdan beri ilk kez yeniden ailemle birlikte yaşıyordum.

Artık kendimi kandıramazdım. Bu noktada Boston'da kalmak bir ölüm dileğiydi. Alnıma beynimi gösteren bir *Aptalla Beraberim* tabelası da yapıştırabilirdim.

Birkaç kişi ölmemi istedi. Ben de ruhumu topuklu ayakkabı giyen şeytana teslim ettim.

Bir oyun planı bulana kadar ortalıkta görünmemenin zamanı gelmişti.

Ailem, Wellesley, Massachusetts olarak da bilinen, seksapelin ölmeye gittiği yerde yaşıyordu.

Birkaç yıl önce, annem ve babam heyecanla uzun zamandır hayalini kurdukları sıkıcı emekliler olmak için yeterli parayı biriktirdiklerini, Southie'den taşındıklarını ve uyumlu çatısı, ön verandasında sallanan sandalyesi ve kırmızı panjurları olan adaçayı yeşili bir kolonyal ev satın aldıklarını duyurdular.

Persy ve ben buraya Zencefilli Ev diyorduk ama her Noel'de buraya gelip mutlu aile maskaralığını oynamaktan sadece bizim heyecan duyuyorduk.

"Ah, Belly-Belle, koşullar pek ideal olmasa da yeniden bizimle olduğun için çok mutluyum." Annem arka bahçenin çift kapısından başını uzattı ve bana özür dileyen bir gülümseme sundu.

Gurur duydukları havuzun kenarına tüneyerek ayaklarımı suya daldırdım ve ayak parmaklarımı oynattım.

"Sana söyledim anne, her şey yolunda."

"Artık evinizi karşılayamıyorsanız hiçbir şey sorun değil."

Elinde taze beyaz peynir ve nane ile süslenmiş bir kase karpuzla verandaya çıktı.

Onu havuzun kenarına, yanıma koyarak elini mayomun sarı likrasının üzerinde gezdirdi ve parmakları şişmiş karnımda durdu.

"Değişikliğe ihtiyacım olduğu için buraya taşındım, kirayı ödeyemediğim için değil." Güzelce kesilmiş bir karpuz parçası seçtim -kare ve keskin açılı- ve ağzıma attım. Buz gibiydi. "Tanıdığım herkes ve anneleri Madam Mayhem'den uzaklaşmam için bana yalvardı. Bütün gün ayakta çalışmanın bebek için kötü olduğunu düşünüyorlar."

Annem benden sonra birilerinin olduğunu bilmiyordu. Mektuplardan haberi yoktu.

Son birkaç haftayı Devon'la geçirdiğimi bilmiyordu. *Hiçbir şey bilmiyordu.*

Bunu onu korumak için yaptım.

Onu endişelendirmek boşunaydı, neredeyse zalimceydi.

Onunla hamilelik koşullarımın en azını paylaşma kararımın ardında başka bir şey gizleniyordu. Anlamayacağından şüpheleniyordum.

Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda başıma gelen her şeyi anladığımdan tam olarak emin *değildim*.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Çocukken yaptığı gibi altın rengi saçlarımı küpemden çözmeye başladı. "Birkaç gündür buradasın ve hâlâ bize tam olarak nedenini söylemedin."

"Bir kız ailesiyle takılamaz mı?"

"On altı yaşından beri geceleri dışarı çıkmadığın bir zaman hatırlamıyorum."

Anne, o yaşlarda kendi gerçekliğimden uzaklaşmak için çok şey yaptım.

Ama altı ay önce ben de bir kulüpçüydüm. Devon hayatıma girip beni hareketsiz kalmaya ve hayatımın ne hale geldiğine iyice bakmaya zorlamadan önce on dört yıl boyunca dikkatimi dağıtmıştım.

Dudaklarımın arasına bir karpuz parçası daha sıkıştırdım, havuzun karşısındaki siyah gözlü susanlarını izledim, sapları güneşe bakmak için eğilmiş boynlara benziyordu, taç yaprakları güneş ışınlarının altında parlıyordu.

"Benimle çiftçi pazarına gel. Yeni briç arkadaşlarımla tanışırsın," diye önerdi annem.

"Vay anasını anne, bunu bana gerçekten satıyorsun," diye kestirip attım, ellerimi popomun altına sokmuştum.

"Haydi, Belly-Belle. Aklında bir şeyler olduğunu görebiliyorum."

"Yapabilir misin?" Ayak parmaklarıma kaşlarımı çattım. "Nasıl?" "Bir anne her zaman söyleyebilir."

Bebeğim herhangi bir belirti olmadan doğduğunda bir şey hissettiğini anlayacak mıydım? İçgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini haykırır mıydı? Ayaklarının altındaki toprak kavrulmadan önce, yangından çıkan dumanlar gibi titreşimleri algılayabilir miydim?

"Evet," dedi annem sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. Elini sırtıma koydu. Cenin pozisyonuna geçip kucağında ağlamak istedim. Son birkaç ay beni bir anda yakalamıştı ve şimdi bitkin düşmüştüm.

Peşimdekilerden korktuğumdan ve Louisa'nın anlaşmasını kabul ettiğim için kendime kızdığımдан daha çok Devon'ı özliyordum.

Onu o kadar çok özledim ki son birkaç gündür telefonumu açıp ondan mesaj var mı diye bakmaya kıyamadım.

Sert, zarif kahkahasını ve konuşurken koyu sarı kaşlarının hareket etmesini özledim.

Öpücüklerini, muzipçe sırtıttığında gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları ve apartmanının altındaki bakkalda çalışan adama sanki pahalı süt ve sigara satan bir ahbab değil de BBC sunucusuymuş gibi gazete bayii demesini özledim.

Kısacası, onu özledim.

Boston'a dönmek için kendime çok fazla güveniyordum. *Nefes* almak için çok fazla.

Annem uzanıp beni göğsüne çekti ve başıma bir öpücük kondurdu. "Evet, çocuğunuzun içini kemiren bir şey olduğunda bunu anlayacaksınız ve umarım size içini kemiren şeyin ne olduğunu söylerler, böylece belki siz de yardımcı olabilirsiniz. Aslına bakarsanız, son derece bağımsız iki kız yetiştirdim. Sen, kardeşinden daha çok. Sen her zaman çok ateşliydin. Ben daha ona ulaşmadan Persephone'ye yardım ettin; okulda, ödevlerinde, sosyal hayatında. Zaten bazı yönlerden ebeveyn oldun. Harika bir anne olacaksın Belly-Belle ve en iç karartıcı sırrın farkına varacaksın."

"Hmm?" Gömleğinin içine sokularak sordum.

"En az mutlu olan çocuğunuz kadar mutlusunuz."

Başıma bir öpücük daha kondurdu.

"Bana güven, Belle."

"Başa çıkabilirim anne."

Omuzlarımdan tutarak benden uzaklaştı, gözleri benimkilere dikilmişti.
"Öyleyse yap, tatlım. Her ne ise *ondan* kaçma. Yüzleş onunla. Çünkü ne olursa olsun, şu anda düşünmen gereken kişi sadece sen değilsin."
Elimi karnıma bastırdım. Bebek
Whitehall tepki olarak tekmeledi.
Tuttum seni, kızım.



Annem briç arkadaşlarıyla buluşmak için pazara gittikten yirmi dakika sonra (bunu *düşününce* gençliğim buruştu), boş karpuz kasesini elime aldım ve kapıyı iterek açıp içeri girdim. Klima birkaç gün önce bozulduğu ve henüz tamir edilmediği için ev kavurucu sıcaktaydı. Evin arka tarafında kanalizasyon büyüklüğünde bir delik vardı ve onarılmayı bekliyordu.

Burası bana hâlâ tuhaf geliyordu. Kronolojik olarak yeni olmasa da öyle görünüyordu. Henüz sakinlerinin etrafında şekillenmemişti ve anılardan, nostaljiden ve sizi çocukluğunuza geri götüren o ev kokularından arınmıştı.

Annemin söylediklerini düşünerek kâseyi duruladım. Sorunlarımla uğraşıyordum.

Son birkaç gün bana açıklık getirdi.

Bir milyon dolar istemedim. Devon'ı istedim.

Ve peşimde olanlardan kaçmaktan yorulmuştum. *İhtiyacım vardı.*
Devon bu konuda bana yardım edecek.

Evet, sonunda yardıma ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bunu tek başıma yapamazdım. Ve garip bir şekilde, bunu kendime itiraf etmek o kadar da kötü hissettirmiyordu. Belki de Bay Locken'ın yıllar önce kan kaybından ölmeye terk ettiği kızıdan daha fazla büyüyordum.

Ön kapı açılıp kapandı ve ev babamın ısıklık sesleriyle doldu.

John Penrose 1967 ile 2000 yılları arasında çıkan her şarkıyı baştan sona ısıklıkla çalabilirdi. Bu konuda da iyiydi. Persy ve ben

Gençken, bu melodinin adını söylerdik. Bazen onun kazanmasına izin verirdim. Ama pek sık değil. "Tatlım, ben geldim!"

Mutfakta belirdi, uzun boylu, geniş ve hala yakışıklı sayılırdı - daha buruşuk, daha az belirgin bir Harrison Ford tarzında. Limon dolu bez torbaları yanımdaki tezgâha bıraktı ve bana sırtarak baktı.

"Merhaba, günışığım."

Alnıma bir öpücük kondurdu, baba figüründen çok baba göbeğine benzemeye başlayan kemerini yukarı kaldırdı ve buzdolabının kapağını açarak akşam birasını aramaya koyuldu. "Annen nerede?"

"Dışarı." Tezgâha yaslandım, ellerimi bir havluyla kuruladım. Ona nereye gittiğini söylemedim. O güne kadar annemle ilgili bilgileri babamdan saklamış, onu daha gizemli ve çekici göstermeye çalışmışım. Bu alıştırmamanın pek bir anlamı yoktu. Annem ona karşı açık bir kitap gibiydi; her zaman dürüst, açık sözlü ve ulaşılabilirdi.

O benim olmak istemediğim her şeydi. Ona olan sevgisini hiç sorgulamadı.

Babam buzdolabını kapattı, Bud Light'ını açtı ve karşıdaki tezgâha yerleşti.

"N'aber, ufaklık? Bebek nasıl büyüyor?" Birasından bir yudum aldı.

Düzelt şunu, annemin sesi kafamın içinde ısrar etti.

İşte hiçbir şey ve onun en iyi arkadaşı
nada gitti. "Annemi aldattın."

Kelimeler o kadar sıradan, o kadar sade çıkıyordu ki, onları söylemenin ne kadar kolay olduğuna gülerdim. Babamın yüzündeki gülümseme hiç değişmedi.

"Affedersiniz?"

"Annemi aldattın," diye tekrarladım, birden nabzımı her yerde hissettim. Boynumda, bileklerimde, göz kapaklarımda, arkasında, ayak parmaklarımda. "İnkâr etmeye çalışma. Seni gördüm."

"Beni *gördün* mü?" Babam elindeki birayı tezgâha bıraktı, kollarını göğsünde kavuşturdu, ayak bileklerini çaprazladı. "Ne zaman ve nerede, sorabilir miyim? Pek aynı çevrelerde takılmıyoruz."

Sesi endişelendiğinden çok eğleniyor gibiydi ama sesinde saldırganlıktan eser yoktu.

"Senin ve annemin yatağında. Koyu kıvılcı saçlı bir kadın. Yani, bir bayan diyorum ama asıl kastettiğim bir fahişe. Southie'de."

Ve bir anda yüzündeki kan çekildi. Solgun görünüyordu. Ciddi. *Korkmuş.*

"Emmabelle," diye nefes aldı. "Bu..." "On beş yıl önce," diye onun yerine ben bitirdim. "Evet."

"Nasıl...?"

"Okuldan eve erken geldim ve seni gördüm. Korktuğum için sana söylemedim. Ama onu senin üstünde gördüm. Onun adını fısıldadığını duydum. Ve hiç unutmadım. Söylesene baba, *Sophia* bugünlerde nasıl?"

Sophia.

Süpermarketlerde, parklarda ve Target'taki yürüyen merdivenlerde gördüğümde emin olduğum kadın. Annemle babamın evliliğini annemin haberi bile olmadan mahveden fahişe. Bazı geceler yatağında uyanık yatarken onu öldürebileceğimi düşünürdüm. Diğer geceler onu böyle yapan şeyin ne olduğunu merak ederdim. Onu ulaşılamaz bir adamla zevk aramaya iten neydi?

"I ..." Etrafına bakındı, birdenbire kaybolmuş gibiydi, sanki olayın olduğu odaya geri dönmüş gibiydik. "Bilmiyorum. Yıllardır onunla görüşmedim. *Yıllardır.*"

Tezgâhı tutmak için arkasına uzandı ve birasını yere düşürdü. Cam şişe kırıldı, sarı-beyaz sıvı aramızda altın bir nehir gibi akmaya başladı.

"Kaç yıl oldu?" Ben sordum. "On beş!"

"Bana yalan söyleme, John."

"On." Gözlerini kapadı, zorlukla yutkundu. "Onu on yıldır görmedim."

Ben 21 yaşına gelene kadar onunla birlikteydi.

Bu bir kaçamak değildi. Bir ilişkiydi. Tabii ki öyleydi. Kaçamağını evine getirmezdi.

"Neden?" Ben sordum.

Hayatında neyin eksik olduğunu bilmek istiyordum. Annem muhteşem, sadık ve tatlıydı. Persy ve ben iyi çocuklardık. Elbette, sorunlarımız vardı, herkesin sorunları vardı - para sorunları, annemin kız kardeşini kanserden kaybetmesi, bu tür şeyler. *Hayata* dair şeyler. Birlikte yaşadığımız şeyler.

"Neden anneni aldattım?" Şaşkın görünüyordu. "Evet."

Bilmek istiyorum."

İkimiz de yerdeki pisliği temizlemek için harekete geçmedik.

Boynunun arkasını ovuşturdu, tezgâhı itti ve ileri geri yürümeye başladı. Bakışlarımla onu takip ettim.

"Bakın, o zamanlar işler o kadar kolay değildi, tamam mı? Anneniz size ve huzur içinde yatsın Tilda teyzenize bakmak için işinden ayrıldığı andan itibaren, ben sadece evin geçimini sağlayan kişi değildim, ailenin tek geçim kaynağıydım. Sağlık faturaları, doldurulması gereken bir buzdolabı, beslenmesi gereken boğazlar, sigorta ve ödenmesi gereken bir ipotek vardı. Persy'nin bale dersleri, senin de atletizm dersin vardı. İşler birikti ve ben sadece ..." Durdu ve kollarını çaresizce havaya kaldırdı. "Batıyordum. Batıyordum. Derine. Annen bana dokunmak istemedi. Soramayacak kadar suçlu hissediyordum. Kız kardeşinin yavaş yavaş yok oluşunu izliyordu. Kendimi evin erkeğinden çok çalışanı gibi hissediyordum. Ve sonra Sophia geldi."

"Sanırım burada bir kelime oyunu var," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

Benim iğnemi görmezden geldi. "Sophia ve ben aynı ofis binasında çalışıyorduk.

İlk başta öğle yemeklerini birlikte yiyorduk. Masum bir şeydi."

"Eminim." Gülümsedim, benim başıma gelseydi bu kadar acı çekeceğimi fark edince şaşırdım. Eğer Devon olsaydı.

Devon senin değil. Devon başka bir kadınla evleniyor, muhtemelen önümüzdeki birkaç ay içinde. Bolca özür dileyin ve çeki küçük parçalara ayırın ya da hayatınıza devam edin.

"Karmaşık bir boşanma süreci yaşıyordu," diye açıkladı babam.

"Samimi boşanmalara rastlamak zordur," diye takıldım. "Ve bunu annemin yatağında yapmış olman. Cesurca. Bu arada bir kelime oyunu da var."

"Emmabelle," diye yumuşakça azarladı. "İster inan ister inanma, bunu orada yaptım çünkü bir parçam yakalanmak istiyordu. Bana konuşmam için bir şans ver."

İsteksizce dudaklarımı büzdüm ve devam etmesine izin verdim.

"Ben onun için oradaydım, o da benim için oradaydı. Berbat durumdaydı. Ben dağılıyordum. Tüm bunlar olurken, annen ve ben birbirimizden uzaklaşmıştık, ta ki artık onun partneri, sevgilisi olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamayana kadar. Ama bu karmaşıktı. Anneni hâlâ seviyordum. Eninde sonunda onu geri kazanacağıma inanmak istiyordum. Aşkımız sadece askıdaydı."

Bu adam neden bahsediyordu? Aşk, içine bir iğne koyup daha sonra geri dönebileceğiniz bir şey değildi. Önceden planlayabileceğin lanet olası bir takip e-postası değildi.

"Zaman çizelgesi aksini gösteriyor." Alaycı bir gülümseme denedim. Tilda Teyze benim ilk gençlik yıllarımda öldü. Babam Sophia'dan ben yirmi yaşındayken ayrıldı.

"Hayatın hızını belirleyen bir yolu var," diye itiraf etti. Yerdeki büyük cam parçalarını toplamak için eğildiğinde, onlara kendi boynunu bıçaklamak ister gibi baktı.

"Keşke yaptıklarım konusunda kendime karşı da bu kadar affedici olabilseydim," diye mırıldandım. "Kendime karşı affedici değilim. Uzun zamandır kendimden nefret ediyorum. Kendimi affetmeye çalıştım.

Teyzeniz öldükten sonra Sophia'dan defalarca ayrıldım. Bazen başarılı bile oldum. Ama o hep geri geldi. Bazen de annenle sorunlarımız olduğunda onu içeri aldım."

"Sen bir bok çuvalısın." Ağzımdan çıkan kelimeler beni şaşkına çevirdi. Arada sırada konuk olarak gelmedikleri için değil (küfür ve ben yakın arkadaşlık) ama daha önce hiç bir aile üyesine yöneltilmemiş oldukları için. Aile kutsal bir şeydi. Ta ki şimdiye kadar.

"Öyleydim," diye kabul etti. "Ama sonunda, ilişkimizin dokuzuncu yılında, ondan kaçmayı başardım. İşimi bıraktım. Evimizin kilitlerini değiştirdim. Annene yaklaşırsa ya da ona söylemeye kalkarsa hayatını zindan edeceğimi söyledim."

"Güzel."

Bardağı lavabonun altındaki çöp kutusuna attı ve geri kalanını botuyla dürttü.

"Madem bunca zamandır biliyordun, neden annene söylemedin?" "Söylemediğimi nereden çıkardın?"

"Beni öldürürdü." Babam üst bedenini kilere soktu ve birayı temizlemek için bir paspasla geri döndü, gözleri tüm bu süre boyunca yüzüme yapıştı. "Sonra beni terk etti. Bu sırayla değil."

Bir huff attım. "Sanki."

"Ne demek istiyorsun?" Paspaslamaya başladı.

"Annem seni asla terk etmezdi. Bu yüzden ona söylemedim," diye ısırdım, sesim duygularım tarafından rüzgâr gibi taşınıyordu. İrtifa kazanıyor, fırtınaya dönüşüyordu.

Bunca yıl ona söylemememin sebebi fedakârlık değildi. Onu korumak istediğim için değil.

Kalacağından ve gözlerinin içine bakamayacağımdan endişeleniyordum.

Onunla ilgili derin bir hayal kırıklığına uğrayacağımı, kararından dolayı çok üzüleceğimi ve bunun ilişkimizi etkileyeceğini düşündüm.

Onun kararına güvenmeyerek, karar verme yeteneğini elinden aldım.

"Evet, yapardı." Babam paspas yapmayı bıraktı ve alnını paspas çubuğunun ucuna bastırdı. Gözlerini kapattı. "Çekip giderdi. O

sadakatsizliğime aldırmadan bunu yapmak istedi."

Başı öne eğildi, omuzları sarktı ve sonra... sonra ağlamaya başladı.

Kendini önümde yere bıraktı. Dizleri altın

rengi bira nehrine battı. Babam hiç ağlamazdı.

Ne teyzem öldüğünde, ne büyükannem ve büyükbabam vefat ettiğinde, ne de Persephone'nin damadın kardeşi tarafından koridorda yürümesini izlediğinde, çünkü babam bacak ameliyatı geçirmişti ve yürüyemiyordu.

O bir ağlayıcı değildi. *Biz* de ağlamazdık. Ama o burada ağlıyordu.

"Üzgünüm, Belly-Belle. Çok üzgünüm. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar üzülmemiştim. Bu şekilde öğrenmenin senin için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Korkunçtu."

Ama garip bir şekilde, belki de onu böyle görmek kadar korkunç değildi.

Yani, bir parçam hala bana aşıladığı çarpık ortaklık imajı yüzünden ondan nefret ediyordu ama aynı zamanda bizimle ilgilenen kişiydi.

Bana istediğim her şeyi -yeteneği dahilinde- alan ve öğrenci borcumu ödememe yardım eden kişi.

Madame Mayhem'i açtıgımda yatırımcılarımdan biriydi ve bir keresinde hepimiz Cape'te tatil yaparken bana teklifte bulunan bir adamın suratına yumruk atmıştı.

Beni hiçbir zaman vagonlara kilitlemedi, istismarcı ya da ihmalkâr olmadı. Her şeyi mahvetti ama *beni* mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Sophia ile ilişkimizi bitirdikten sonra çok uzun bir süre yemek yiyemedim, uyuyamadım, hatta işlevimi bile yerine getiremedim. Ve birkaç yıl sonra annene söyledim."

"Bekle, annem biliyor mu?" Ekose gömleğinin eteğinden tuttum ve göz hizasına gelecek şekilde onu yukarı kaldırdım. Gözleri yaşlarla şişmiş, kan çanağına dönmüştü. "Ama ona söylersem seni terk edeceğini söylemiştin."

"Beni terk etti."

"Bana hiç söylemedi."

"Ona her şeyi anlatıyor musun?" Bakışlarımı anlamlı bir şekilde yakaladı ve bir kaşını kaldırdı.

Haklısın.

Parmak eklemlerini yanağına sürttü. "Sen üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra beni evden kovdu. O zamana kadar sen ve Persy evden ayrılmıştınız. Sanırım ikiniz de gidene kadar bekledi çünkü seni travmatize etmek istemedi. Sekiz ay boyunca iki blok aşağıda bir daire kiraladım ve onu geri kazanmaya çalıştım."

"Hadi anne," diye mırıldandım. "Umarım biraz almıştır."

"Yerel YMCA'da bir yoga eğitmeniyle iki aylık bir ilişki yaşadım. Tekrar bir araya geldikten sonra, YMCA'nın önünden geçerken o kadar sinirleniyordum ki, bu anıdan kaçmak için bizi o posta kodundan uzaklaştırmaya yemin ettim."

"Bu yüzden mi banliyöye taşındınız?"

Başını salladı.

"Seni neden geri götürdü?" Hâlâ gömleğini tuttuğumu fark ettim ama bu beni daha sıkı sarılmaktan alıkoymadı.

"Başına çok uygunsuz bir şey geldi." "Ne oldu?"

"Bana aşık olduğunu hatırladı ve benden uzak durarak sadece beni değil kendini de cezalandırıyordu."

Gömleğini bıraktım, sendeleyerek geri çekildim.

Devon'a olan özlemim içimde kabardı. Yaptığım şey bu değil miydi? Aşık olma ihtimalini kaldıramadığım için ikimizi de cezalandırıyor muydum? Başka birine güvenmeyi?

Annemle babamın ilişkisi mükemmel olmaktan çok uzaktı. Sadakatsizlikler, kötü yıllar ve diğer insanlarla doluydu.

Ama. Yine de. İşe yaradı.

"Zamanla beni affedeceğini umuyorum," dedi babam. "Ama eğer affetmezsen, seni temin ederim ki, Belly-Belle, kendimi asla affetmeyeceğim."

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Konuşma için teşekkürler. Şimdi gidip bir süre yastığıma bağıracağım," dedim ve misafir odasına çıkarken kilerden bir paket çikolata kaplı kraker aldım.

Hâlâ kanarya sarısı mayomu giyiyordum.

Merdivenlerin yanında durdum, ona bakmak için başımı geriye doğru çevirirken korkulukları can havliyle tuttum. Açık planlı mutfakta hâlâ aynı yerde duruyordu.

"Bir soru daha." Boğazımı temizledim.

"Evet?"

"Sophia'nın nesi vardı?" Isırarak söyledim. "Neden bu kadar berbat durumdaydı?"

"Çocuk sahibi olamadı," dedi ciddiyetle. "Onun sorunu buydu. Bu yüzden kocası onu terk etti. Üç ay sonra başka bir kadınla evlendi ve üç oğlu oldu."

Zavallı Sophia da aşktan vazgeçti.

Ve sonunda kaybetti.

Belki de kaybetmek buydu, aşktan vazgeçmek.

OceanofPDF.com

Thirty-Five



Belle

On sekiz yaşında.

Saplantı tuhaf bir şeydir. Bazen fantastiktir. Bazen de korkunç.

Örneğin sanatçıları ele alalım. İşlerine kafayı takmış durumdalar, değil mi?

The Rolling Stones, The Beatles, Spielberg.

Her notanın, senaryodaki her kelimenin, her çekimin mükemmel olmasını sağlamak için kışkırlarını yırtarak çalışırlar. Bu takıntı gerektirir.

Bir de başka takıntılar var.

Mesela beni ele alalım. Ergenlik yıllarımı karanlık ve korkunç bir sır saklayarak geçirdim. Kros koçum bana cinsel tacizde bulundu ve ardından tecavüz etti. Bana yaşattığı tüm stres ve travma yüzünden düşük yaptım.

Bak, şimdi bu takıntı o kadar da iyi değil.

Son üç yılımı intikamımı planlayarak geçirdim ve sonunda o gün geldi. Yıllar boyunca Steve Locken'ı takip ettim.

Yeni bir başlangıç yapmak için Boston'dan Rhode Island'a taşındı. Brenda ikinci oğulları Marshall'ı doğurmadan kısa bir süre önce onu terk etti. Brenda şimdi New Jersey'e geri döndü ve Pete adında bir adamla evli. Birlikte bir kızları var. Mutlu görünüyor. Ya da eski sevgilisinin ona yaşattıklarından sonra ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutlu.

Locken'ın oğullarını pek sık görmediğini biliyorum. Rhode Island'da yerel bir okulda çalışmaya başladığını ve Yamima adında bir kız arkadaşı olduğunu.

Ve hâlâ genç kızlara cinsel tacizde bulunduğunu biliyorum.

Saplantılı insanlar böyle yapar. Kazarlar, kazarlar ve kazarlar. Tırnakları bitene ve etleri çiğ olana kadar.

Etrafı kokluyorum. Takımındaki bazı kızların sosyal medya sitelerine gir.

Onun hakkında paylaşım yapıyorlar.

Onun fotoğraflarını paylaşıyorlar.

Onun hakkında gizli grupları var.

Hatta biri arkadaşlarına, bir gün güpegündüz toplantıdan sonra ona mastürbasyon yaptığını, birbirlerine karşı çok azgın olduklarını söyleyerek övündü.

Başka bir deyişle: vicdanım rahat. Steve Locken yaşamayı hak etmiyor.

İşte burada işler biraz riskli bir hal alıyor. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim. Ama hayatımın son üç yılını haftada üç kez Krav Maga derslerine giderek geçirdim ve babamın Glock 22'sini ormana götürüp kütüklerin üzerine dizilmiş teneke kutulara ateş ettim. Massachusetts'in çılgın silah yasaları var ama babam ofis işine girmeden önce kolluk kuvvetlerinde çalışıyordu.

Glock şu anda Rhode Island'a giderken çantamda duruyor. Güzel bir yaz günü. Üniversiteye gitmem sadece günler kaldı. Biliyorum.

Steve'in kız arkadaşı Yamima bir konferans için şehir dışındadır. Kendisi bir emlakçıdır ve konferanstayken, Facebook profilinde bunu gizleyecek kadar aptal olan meslektaşı Brad ile aynı odayı paylaşmaktadır.

Ne ekersen onu biçersin.

Steve evde yalnız. Her gece spor kanalının karşısında iki bira içiyor. Bütün yaz tatili boyunca onu dikkatle izledim, aileme üniversite için para biriktirmek amacıyla bir hamburgercide çift vardiya çalıştığımı söyledikten sonra güzelce restore edilmiş zanaatkâr evinin çalılarının arkasına saklandım.

Steve'in evinin hiçbir yerinde kamera yok. Bir gün Yamima'ya tüm bu kameraların internete bağlı olduğunu ve kimsenin evinde olup bitenleri kaydetmesini istemediğini söylerken kulak misafiri oldum.

Steve her sabah saat beş kırk beşte kalkıyor ve altıda sekiz millik bir koşu için kapıdan çıkıyor.

Yani bugün, o dışarı çıktığında, ben içeri süzülüyorum. Garaj kapısı kapandığında, koştuğu patikaya giderken arabasıyla mahalleden ayrıldıktan sonra gizlice içeri giriyorum. Garajındaki buzdolabında bulunan her bir Corona Premium şişesini açıp içlerine ezilmiş Ambiens ve biraz fare zehri döküyorum, yeni görünmeleri için yanımda getirdiğim bir şişe kapağını vidalayıp ters çeviriyorum.

Steve'in banliyödeki mahallesine tekrar vardığımda saat neredeyse gece yarısıydı.

Havuzunun etrafını saran sık çalılarının arasından geçerek zanaatkâr evinin etrafını dolanıyorum. Oturma odasının çift camlı kapısından onu görebiliyorum, içkiler ve Ambien yüzünden kendinden geçmiş. Kapının kilidini dikkatlice açıyorum, eldivenlerim ve kar maskem sağlam, uyanırsa diye dikkatle onu izliyorum.

O yapmaz.

Kapıyı itip açtım ve doğruca ona yöneldim. Bordo bir kanepeye yayılmış, önünde bir futbol maçının tekrarı oynanıyor. Eldivenimi çıkarıp işaret parmağımı burnunun altına yerleştiriyorum. Nefes alışının ağır esintisini hissediyorum.

Henüz ölmemiş. Utanç verici.

Mecbur kalmadıkça silah kullanmayacağım. Çok dağınık ve başımın belaya girmesini istemiyorum. Onun yerine, kaza gibi görünmesini sağlayacağım.

Steve her zaman kötü bir tutumun patlak bir lastik gibi olduğunu söylerdi. Değiştirmeden önce çok uzağa gidemezsiniz. Bu yüzden büyük kız pantolonumu giydim, her açıdan düşündüm ve bir plan yaptım.

Çömelip Steve'in başını kaldırıyorum. Ellerimde ağır ve sert. Tabii ki filmlerdeki gibi yapmak istiyorum. Onu bir sandalyeye bağlamak ve geçmişimizi aramıza atmak. Yüzüne tükürmek ve onu yumruklamak. Onu ağlatmak, yalvartmak ve altına işetmek, tüm bunları yaparken de beş santimlik stilettolarla havalı havalı yürümek.

Ama yakalanmayı göze alamam. Hayatımı toparlamaya çalışırken olmaz. Erkekleri erkek oldukları için asla affetmeyebilirim, o gemi çoktan kalktı.

Asla evlenmeyeceğim, asla aşık olmayacağım, penisi olan başka birine asla şans vermeyeceğim ama yine de devam edebilirim.

Başı sıkıca ellerimdeyken, vücudunu çökmüş bir pozisyona getiriyorum ve kazara önündeki cam sehpanın üzerine düşerse nasıl görüneceğini hesaplıyorum. Sonraki birkaç dakika, onun gevşek bedenini kanepede ileri geri hareket ettirmek ve kafasının keskin kenarıyla buluşmasını sağlamak için sehpayı hafifçe çevirmekle geçiyor.

Sonra kanepenin arkasına geçip Steve'i omuzlarından yakalıyorum ve vücudunu kuvvetle öne doğru fırlatıyorum. Kafası sehpanın kenarına çarptı.

Cam kırılır.

Yüzü parçalanmış ama ben göremiyorum çünkü yüzüstü yatıyor.

Her yerde kan var. Çok fazla kan.

Hâlâ kıpırdamıyor, en ufak bir kıpırdama bile yok ve öldüğünün farkında olmadığından şüpheleniyorum, o kadar derin bir baygınlık içindeydi ki. Kalbim hayal kırıklığıyla çarpıyor, bu yüzden kendime yaptığının bedelini ödediğini bilmese bile, en azından bunu başkasına yapamayacağını söylüyorum.

"Güle güle, piç kurusu. Umarım şeytan seni yakalar."

Fark edilmeden sıvıştım ve Boston'a geri döndüm.

Yeni hayatıma.

Yeni bana.

Thirty-Six



Devon

"Bay Whitehall, aracınız bekliyor."

Göz alıcı aracın arka koltuğuna çöktüm ve transatlantik telefon görüşmemiz sırasında Sam Brennan'a havlamaya devam ettim.

"Simon'ın çok tavsiye edildiğini söylemişsiniz." Sesimin bir, suçlayıcı... iki, kırılmış... ve üç, tamamen dengesiz çıktığının farkındaydım. "O lanet olası bir şaka, nokta. Belle saldırıya uğradığında neredeydi? Takip edildiğinde?"

Kendimi bir AP öğretmeni Mary-Sue'sunun bu yıl neden bursiyer ödülü alması gerektiğine ikna etmeye çalışan bir helikopter anne gibi hissettim. Boş zamanlarını değerlendiren ve pragmatist bir adamdan histerik, mantıksız, hüngür hüngür ağlayan bu karmaşaya dönüşümüm gözümünden kaçmamıştı.

Genç sürücü Rolls Royce Phantom'un sürücü koltuğuna yerleşti. Annem ne zaman paparazzilerin yakınlarda olduğunu düşünse arabayı gezdirmeyi severdi. Bahse girerim paparazzilerin kesinlikle beni aradığını düşünüyordu. Buraya onu Hulk gibi yerde bir ileri bir geri sözlü olarak dövmek ve ona çok kötü haberler vermek için geldiğimi bilmiyordu.

Bir nişan duyurusuyla geleceğimi düşündü.

"Tam olarak olması gereken yerdeydi," diye karşı çıktı Sam etkili bir şekilde. "Madam Mayhem'de, sizin sözleşmeniz uyarınca kapsamasına izin verilen tek yetki alanında. Onu *takip* etmesini mi istediniz?"

Evet.

"Hayır," diye alay ettim, tırnağımın altındaki görünmez kiri temizledim. Şoför Heathrow Havaalanı'ndan Londra'nın dayanılmaz trafiğine doğru sürünerek ilerledi. Başkentimi seviyordum ama Hammersmith'in batısındaki her şeyin Londra sınırları dışına çıkarılması ve Slough'a hediye edilmesi gerektiğini söylemeliydim.

"Ama kızın başı her belaya girdiğinde o ortalıkta yoktu."

"Ona yakın olmak için bahaneler bulmak için dosyalama yapıyordu! Bu yüksek eğitilmiş eski bir CIA ajanı." Sam'in yumruğu hattın diğer ucundaki bir nesneye çarparak onu paramparça etti.

Telefonumu kulağımdan çektim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Kısa bir süre önce (kısa bir süre derken son on dakikayı kastediyorum) artık sigara içmeyeceğime karar vermiştim. Böylesine zararlı bir alışkanlık edinmek için hiçbir gerekçe yoktu. Doğmamış çocuğum astım olma ihtimalinin artmasından ve striptiz kulübü gibi kokan bir evden daha fazlasını hak ediyordu.

"Ne olursa olsun," dedim soğukkanlılıkla, "şu anda nerede olduğunu bilmek istiyorum.

Adamların benim için ne hazırladı? İyi olsun."

"Ailesinin yanında."

"Ve ...?"

"Ve o güvende."

"Babasından nefret ediyor," diye mırıldandım, bu gerçeği onun duymasını istememiştim. Endişeliydim. Belle'in durumdan mutsuz olmasından değil -küçük kız bana yaşattıklarından sonra biraz belayı hak ediyordu- babasının güvenliğinden.

"Baba sorunları, ha?" Sam karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bunu kilometrelerce öteden göremezdim."

"Defol git."

"Ne anlama geldiğinden emin değilim, ama ben de sana, *dostum*," diye talihsiz ama tuhaf bir şekilde doğru bir Avustralya aksanıyla yaylım ateşi açtı.

"Yanlış milletten, serseri. Bu sefer gözlerinin önünden ayrılmadığından emin ol," diye uyardım. "Onu tekrar kaybederlerse kelleler uçar."

"Kimin kafaları?"

"Başlangıç olarak seninki."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim sakince. "Bu bir söz. Boston senden korkuyor olabilir Brennan, ama ben korkmuyorum. Hanımımı güvende tut ya da gazabıma katlan."

Sam'in savaşa mı girmek istediğini yoksa tartışmadan çekilmek mi istediğini düşündüğünü tahmin ettiğim bir sessizlik oldu.

"Bakın, evlerinin dışına pek sık çıkmıyor gibi görünüyor," dedi sonunda. "Bence bu noktada evde insan bulundurmak aşırıya kaçıyor. Neredeyse ters etki yaratacak. Çünkü şu haliyle nerede olduğunu sadece bir avuç insan biliyor. Eğer kışında gözetim varsa, bu daha fazla dikkat çekebilir."

Bu beni şaşırttı. Belle, Vatikan'da halka açık bir seks partisi düzenleyecek türden heyecan arayan bir kadındı. Ailesinin evinin de pek fazla cazibe merkezi sunduğunu sanmıyordum. Yine de bu iyi bir haberd.

Boston'a döner dönmez onunla ilgilenecektim, ki bu da önümüzdeki yirmi dört saat içinde olacaktı.

"Tamam. Gözetim yok." "Şükürler olsun."

"Seninle iş yapmak berbattı." Telefonu kışıma kapattı. *Otuzbirci.*

Deri koltukta arkama yaslandım ve dizimi yere vurarak penceremin önünden hızla geçen Londra'yı seyre daldım. Doğuştan gelen grilik, savaşlara, vebalara, yangınlara, terörizme ve hatta Boris Johnson'ın belediye başkanlığına göğüs germiş bir şehrin eskiliği (bu siyasi bir açıklama değil; sadece adamı bir parti palyaçosundan başka bir şey olamayacak kadar eksantrik buldum).

Louisa'yı Boston'da nasıl bıraktığımı düşündüm. Gözyaşlarıyla tıkanmış boğazını, kızarmış gözlerini ve solgun duruşunu. Onu bir daha nasıl göremeyeceğimi, ondan nasıl özür dileyemeyeceğimi, kendimi nasıl açıklayamayacağımı ve on sekiz yaşındayken verdiğim bir karar yüzünden artık kendimden nefret etmediğimi düşündüm.

Ona karşı adil değildim.

Ama sonra babam *bana* adil davranmadı.

Tüm yetişkin hayatımı, kendimi bir şeylerden mahrum bırakarak ona yaptıklarım için pişmanlık duymaya çalışarak geçirmiştım. Artık bırakmanın zamanı gelmişti.

Bana geçmişinde yanlış bir şey yapmamış bir insan gösterin, ben de size bir yalancı göstereyim.

"Efendim..." Direksiyonun arkasındaki genç adam dikiz aynasından gözüme çarptı.

Kaşlarını kaldırarak yüzümü ona çevirdim.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Eski tarz, Cockney aksanı vardı. Sadece filmlerde duyduğum türden.

"Devam et."

"Boston eve kıyasla nasıl?" Havanın

daha iyi olduğunu düşündüm.

Metro sistemi - T, metro kadar bile güvenilir değildi. İnsanlar - her ikisi de küstahtı ve yüksek, saçma olmayan standartlara sahipti.

Kültürel olarak Londra daha

üstündü. Mutfak açısından

Boston daha iyiydi.

Ama günün sonunda bunların hiçbirisi önemli değildi.

"Boston benim evim," dediğimi duydum. "Ama Londra her zaman benim metresim olacak."

İşte tam o anda evin Emmabelle Penrose'un olduğu yer olduğunu ve bu çıldırtıcı, sinir bozucu, ne yapacağı belli olmayan kadına aşık olduğumu anladım. Aslında Sweven bir fetih, bir oyun, kendim için istediğim bir şeyden daha fazlasıydı çünkü ona sahip olamayacağımı biliyordum. O zirveydi. Oyunun sonuydu. *Bir taneydi.*

Ve bunların hiçbirini bilmese bile. Onu

sevdiğimi bilmeliydi.

Ona söylemek zorundaydım.



Sanırım anneme sürpriz bir ziyaret yaptığımı söyleyebilirsiniz, beni beklemediği için değil -bekliyordu- ama ona yanlışlıkla Surrey'de eski bir arkadaşımı ziyaret etmek için mola vermeyi planladığımı belirttiğim için.

Beni tanıyan herkes önceki hayatımdan kimseyle iletişim kurmadığının da farkındaydı. Annem beni tam olarak tanımıyordu, bu yüzden hikayeye inandı.

Daha da kötüsü, *onu* artık gerçekten tanımıyordum. Ama gerçek yüzünü görmek üzereydim.

Whitehall Court Kalesi'ne habersizce girer ve benim için gösteri yapmadıkları zamanlarda işlerin nasıl görüldüğünü görürdüm.

Büyük çift kapıyı tokatlayarak açtım. Çılgın iki hizmetçi peşimdeydi ve malikâneye girmemi fiziksel olarak engellemeye çalışıyorlardı.

"Lütfen, efendim! Sizi beklemiyor!"

"Bay Whitehall, size yalvarıyorum!"

"Benim malikanem, benim işim." Makosen ayakkabılarım altın mermer üzerinde tıkırdayarak ana salona girdim. Başımın üzerindeki kırışlar bir ormandaki ağaçlar gibi üzerime kapandı.

"Devon!" thAnnem elinde bir flüt şampanya ile 19. yüzyıl Viktorya dönemi Fransız kanepesinden fırlayarak bağırdı. Girişte durdum ve önümdeki manzarayı seyre daldım.

Etrafında koşuşturan hizmetçiler, Rembrandt van Rijn'in bir tablosunu ve pahalı mobilyaları odadan parça parça çıkarıyor, odayı çıplak ve yetersiz gösteriyorlardı. Cecilia kanatlı piyanonun önünde tünemiş, sadece intihar nöbeti tutmayan değil, aynı zamanda boş zamanını ısırmakla tehdit ederse seve seve cinayet *işleyecek* bir kadın gibi görünüyordu. Üzerinde bu sezondan kalma bir Prada elbise vardı ve yanında, ben sahneye girmeden önce sarı saçlarının bukleleriyle oynamaktan memnun görünen, varlığının baş belası Drew vardı.

"Devon?" Alaycı bir ifadeyle sordum. Anneme doğru ilerlediğimde, şampanyasını bir kenara bırakmış, hizmetkârları odadan dışarı itiyor, patavatsızlıklarını örtbas etmek için onları geniş koridora doğru itiyordu. Evin boş ve dökülüyor olduğunu düşünmemi istiyordu. Boş bir buzdolabından bir adım ötede olduğunu, çok fakir olduğunu. "*Devvie*'ye ne oldu?"

Hizmetçilerin sonuncusu da kapıdan çıktığında annem kendini bana attı ve hıçkırıklarla bana sarıldı. "Seni görmek çok güzel. Akşam yemeğine kadar seni beklemiyorduk. Surrey'deki arkadaşın iyi mi?"

"Surrey'deki arkadaşım yok, o yüzden söylemesi zor," diye takıldım. Onun dokunuşundan sıyrılıp bar arabasına doğru ilerleyerek kendime cömert bir kadeh konyak doldurdum.

"Göründüğü gibi değil." Piyanonun başından kalkıp bana doğru koşma sırası Cece'deydi, yüzü kızarmıştı. Elbisesinin eteklerini yumruklarının arasına aldı. "Yani, evet, bir bakıma göründüğü gibi, sanırım, ama mücadelemizin gerçek olmadığını düşünmeni istemedik. Sana bir itici güç vermemiz gerekiyordu."

Elimdeki konyağı boğazımdan aşağı attım ve boş bardakla kız kardeşimi işaret ettim. "İntihara meyilli misin?" Açık açık sordum.

Gözle görülür bir şekilde ırkildi. "Ben...

umm... hayır." "Hiç gittin mi?"

Kıpırdandı. "Depresyonda olduğum anlar oldu-"

"Hayata hoş geldiniz. Bu bir bok yığını. İstedğim bu değildi."

"Hayır," diye itiraf etti sonunda.

Bakışlarımı ondan piyano koltuğundan kalkıp sallana sallana bize doğru gelen, üzerinde hâlâ kalçalarına hiç de yakışmayan ipek pijamaları olan kocasına çevirdim. Bunlar son yirmi yıldır endişelendiğim insanlardı. Çekler ve mektuplar gönderdiğim insanlar. Uğruna acı çektiğim insanlar.

"Drew, sana Drew diyebilir miyim?" Kazanan bir gülümsemeyle sordum. "Şey, ben-"

"Boş ver. Kibar olmaya çalışıyordum. Sana nasıl hitap etmek istersem öyle hitap edeceğim. Kız kardeşime iyi davranıyor musun, göt herif?"

"Sanırım öyle." Bir ayağından diğerine rahatsız bir şekilde kayarak etrafına bakındı, sanki bu kesin cevabı olan bir sınavdı ve o buna hazırlanmamıştı.

"Hiç bir işte çalıştın mı?"

"Üniversiteyi bitirdikten sonra kar amacı gütmeyen bir kuruluş için iş danışmanlığı yaptım."

"Kurulda tanıdığın biri var mıydı?"

Yüzünü buruşturdu. "Babam sayılır mı?"

Bilmiyorum, Kraliçe İngiliz mi?

"Sizi çalışmaktan alıkoyan bir sağlık sorununuz var mı?"

"Gergin olduğumda midem çok rahatsız oluyor."

"Pekâlâ. Maaşını almak için çalışırsan gergin olman için bir neden kalmaz."

Sonra anneme bakmak için döndüm. Bulutlu ifadesinden, yakın geleceğinde mutlu bir duyuru ya da konfeti ve mekân alışverişi olmadığını anladı.

"Mücadele etmiyorsun," dedim.

"Louisa ile evlenmezsen, evlenirim." "Sahip olduğun değerli eşyaları sat."

"Aile hazineleri mi?" Gözleri irileşti.

"Aile hazineleri birbirinizle olan ilişkileriniz, kahkahalarınız ve birbirinizden aldığınız destek olmalıdır. Tablolar ve heykeller değil. Kârlı bir iş aramaya başlamanızı ya da en azından bir işe girip giremeyeceğinizi öğrenmenizi öneririm.

Çünkü Emmabelle Penrose olmayan bir kadınla evlenmemin imkanı yok."

Sweven'ı tehdit etmeleri için adam göndermesi konusunda onunla kavga etmeye hazırdım. Çıkarım gücüm sayesinde, başına gelenlerin en azından bir kısmının annemin emriyle olmadığına bahse girdim.

"Lütfen, onun adını bile duyamıyorum!" Annem başını sallayarak kulaklarını kapattı. "O kadın her şeyi mahvetti. *Her şeyi.*"

"Bu yüzden mi peşine adam taktınız?" Duvara yaslandım, bir elimi  n cebime soktum.

"Affedersiniz?" Bir elini göğsüne vurdu. "Ne dediğimi duydun."

Birbirimize baktık. İkimiz de göz kırpmadık. Hâlâ bana bakarak konuştu. "Cece, Drew, gidin."

Gemiye terk eden fareler gibi kaçıştılar. Başımı yana eğdim, beni bu dünyaya getiren ve hayatımı kendi hayalleri etrafında şekillendirmediğimde beni önemsemeyi bırakan kadını taradım. Tam olarak ne zaman onun için bir araçtan başka bir şey olmadığı mı merak ettim. Ergenliğimde mi? Üniversite yıllarında mı? Tam bir yetişkin olarak mı?

"Kimi işe aldın?" Soğuk bir şekilde sordum.

"Dramatik olmayı bırak, Devvie." G l p geçmeye çalıştı, yanındaki tepsiden şampanya bardağını alıp evirip çevirdi. " yle bir şey değildi."

"Nasıldı peki?"

"Ben, şey... sanırım bir adam tuttum. Adı Rick. Borçları falan topladığını söyledi. Boston'da onun için ayak işleri yapan birkaç askeri var. Sadece onu korkutmasını istedim, ona zarar vermesini değil, Tanrı korusun. O hala benim torunumu taşıyor, biliyorsun. Bu tür şeyleri  nemserim!"

Benim Türkmenistan'daki ağaç ekirgesi böceklerinin yaşamını ve onurunu korumayı önemsediğim gibi o da ilk torununu önemsiyordu.

"Onu hemen telefona bağlayın. Onunla konuşmak istiyorum."

"Benimle konuşmuyor." Ellerini havaya kaldırdı ve dakikalar önce oturduğu kanepeye doğru yürüdü. Çantasından ince bir sigara çıkarıp yaktı. "Telefonlarıma çıkmayı bıraktı. Her şeyi denedim. Son konuştuğumuzda, davaya birinin karıştığını söyledi. Sıradan bir İrlanda ismi. Bu adamla uğraşmak zorunda olmadığı nı söyledi. O zamandan beri ondan haber almadım."

Sam Brennan.

"Hâlâ davada mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Her ihtimale karşı bana bilgilerini ver."

Onları Sam'e verecek ve Rick'in bir daha Emmabelle'e yaklaştığında ceset torbası içinde oradan ayrılacağını bilmesini sağlayacaktım.

Annem gözlerini devirdi, sigarasını ağzına götürdü ve kanepenin yanındaki sehpanın üzerine bir şeyler karaladı. Not defterinden bir kâğıt kopardı ve bana uzattı.

"İşte oldu. Şimdi mutlu musun?" "Hayır. Yani onu takip mi etti?"

"Bunu yapmaları için birkaç kez başkalarını gönderdi. Dürüst olmak gerekirse bunlardan biriyle oldukça kaba bir şekilde yüzleşti."

"Ve ona mektup mu gönderdin?"

Anne kaşlarını çatı, sigarasından bir nefes daha çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, ondan böyle bir şey istemedim ve böyle bir cüret gösterdiğinden de şüpheliyim."

Bu Sweven'in peşinde başka biri daha olduğu anlamına geliyordu, tıpkı şüphelendiğim gibi. İkinci biri.

Frank.

Bu işi bitirip eve dönmem gerekiyordu.

"Rick ne zaman onun peşinden gitmeye başladı?"

Her şeyin ne zaman başladığını bilmek istedim. Annem bana suçlu bir bakış attı. "Şey..."

"Eee?"

"Hamile kalmadan önce," diye itiraf etti annem, sigarasından nefes çekerken omuzları çökmüştü. "Baban öldükten sonra Rick'i Louisa'yla evlenmene engel olabilecek bir şey olup olmadığını anlamaya çalışmak için kullandım. Penrose denen kadına abayı yaktığını söyledi. Biz de onu bu işin dışına itmeye çalıştık."

"Gerçekten klas."

"Bizi yüzüstü bırakmaya resmen karar verdiğine göre bana ve kız kardeşine ne olacağı hakkında konuşacak mıyız?" Öfkelendi. "Çünkü Emmabelle'le olan bu şey sebepsiz değildi. Benim bakış açımı görmelisin. Babanla ilgili bir noktaya değinmek için ailenin servetini çöpe atmak üzeresin."

"Hayır, ailemin servetini çöpe atmak üzereyim çünkü bu, kimsenin kabul etmemesi gereken bir şartla birlikte geliyor. Ayrıca başka birine aşık olduğum ve sen ve Cece lüks arabalara binebilesiniz ve Maldivler'de aylık tatiller yapabilesiniz diye kendi mutluluğumu feda etmeyi reddettiğim için."

"Devon, mantıklı ol!" Sigarasını söndürdü, bana doğru koşarken duman hala dudaklarından kaçıyordu. Aynı anda hem sert sevgi göstermeye hem de yalvarmaya çalışıyor gibiydi, bu da oldukça tuhaf bir konuşma ortaya çıkardı. "Bir mirası yakıp yıkıyorsun! Sana kalan tek şey unvan olacak."

"Ben de unvanı pek umursamıyorum," diye takıldım.

"Bu ne cüret!" Yumruklarını göğsüme vurdu. "Mantıksız ve kincisin."

"Mantıklı olmaya çalıştım. Ama sizinle mantık yürütmek mümkün değil. Kendi başınasın, Ursula. Para istiyorsan git kazan, ya da daha iyisi, seninle evlenmek isteyen zavallı birini bul. Bu arada, sana bir uyarı: Eğer bir daha çocuğumun annesine zarar vermeye kalkarsan, senin sonunu getiririm. Ciddi söylüyorum. Bildiğin gibi hayatına son veririm. Bu mesajı Cece ve Drew'a da ilet. Ve tabii ki aşkıma da." Ne de olsa terbiye terbiyedir.

"Bunu bize yapamazsın." Dizlerinin üzerine çöktü, ayak bileklerime sarıldı. Su dökülmeye başladı. Kızgınlık ve iğrenme karışımı bir duyguyla başının arkasına baktım. "Lütfen, Devon. Lütfen. Evlen ve Louisa'dan boşan. Sadece birazcık... Ben... Ben... Hayatta kalamayacağım! Yaşayamam."

Dokunuşunu üzerimden silkeledim ve kucağından uzaklaştım. "Eğer istemiyorsan, bu beni ilgilendirmez."

"Biliyorsun..." Başını kaldırdı, gözleri delilik, öfke ve çaresizlikle parlıyordu. O kadar büyük, o kadar maniktiler ki yuvalarından fırlayacaklar sandım. "Biliyordum. Seni asansörde kilitlediği ve pompalar çalışmasın diye elektriği kestiği zaman... ikimiz de işin içindeydik."

İğrenme duygusu tenimi sardı.

Annem babamın yıllar önce beni öldürmeye çalıştığını biliyordu ve planın içindeydi.

Bildiğim kadarıyla tüm ilişkimiz bir yalandı. Beni hiç önemsememişti. Babamın bir gün öleceğini bildiği ve Louisa'yla evlenmemi istediğinde iyi tarafımda olmak istediği için sadece zamanını beklemişti.

Soğuk bir şekilde gülümsedim ve ondan uzaklaştım. "Vasiyetin yerine getirilmediğini düşün. Artık fakirsin anne. Aslında tüm hayatın boyunca fakirdin. Dürüst olmadıktan sonra paranın hiçbir anlamı yok. İkimizi de sıkıntıdan ve utançtan kurtar ve artık beni arama. Şu andan itibaren açmayacağım."

OceanofPDF.com

Thirty-Seven



Belle

Kendimi nadir bulunan bir kuş gibi hissediyordum. Sahte timsah derisi bavulumu arkamdan sürükleyerek ailemin banliyödeki evine girerken bir renk patlaması, yüksek topuklu ayakkabılar ve çirkin mücevherler. Komşuların bakışlarının Roma panjurlarının ve hassas kepenklerinin arasından enseme ısıttığını hissedebiliyordum.

Otuz yaşındaki eski bir parti hayvanının Boston banliyölerinde yapabileceği pek çok şey olduğundan emindim.

Ne yazık ki, ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Acılarımı bir çatı partisinde dans ederek dindiremezdim, dikkatimi dağıtacak kadar içemezdim (ne kadar oyunbozansın, Baby Whitehall), hatta tüm alışveriş çılgınlıklarının bitmesi gerektiği şekilde biten bir alışveriş çılgınlığı bile yapamazdım - yüz elli alışveriş poşetini dengede tutmaya çalışırken bir sipariş Wetzel's Pretzels peynirli köpek ısırtığı yiyerek, sapları ön kollarımın etine batarak.

Wellesley alışveriş merkezleri ve kültürel simgeleriyle tanınmıyordu.

Ya da Boston'a yakın olması dışında herhangi bir şeyle.

Ama beni en çok üzen şey, umumi tuvaletlerde rock yıldızlarıyla birlikte kokain çekmek ya da karaoke barda arkadaşlarım zevkten dört köşe olurken "Like a Virgin" şarkısını söylemek bile *istemememdi*. Ezik, tuhaf şeyler istiyordum. Devon'ın sekiz bin dolarlık kanepesinde yanına sokulmak gibi (tabii ki Google'dan baktım. Neyim ben, amatör mü?).

Sürdürülebilir plastik torbalar ve katil sümüklü böcekler hakkında dört saat süren sıkıcı belgesellerini izlemek istedim.

Babam kapımı çaldığında misafir odasındaki yatağıma kıvrılmışım. Annem dışarıdaydı - artık Öğle Yemeği Yiyen Bayanlar komitesinin bir parçasıydı. Tabii ki işin ironik yanı, hanımların öğle yemeği yememesiydi. Sossuz salata yiyor ve Dukans ya da Zone diyeti gibi ciddi konuları tartışıyorlardı.

Sanırım hala konuşup konuşmadığımızı görmek istedi.

Öyle miydik?

"Belly-Belle," diye şarkı söyledi. "Ben balığa gidiyorum. Sen de babana katılmaya ne dersin? Temiz hava ve şekerli buzlu çayla yanlış bir şey yapamazsın."

"Geçti," diye mırıldandım yastığıma.

"Hadi ama evlat." Dün olmamış gibi davranma ve aynı zamanda dün *yüzünden* bana yağ çekme becerisine hayran kaldım.

"Bugün meşgulüm."

"Bana meşgul görünmüyorsun."

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun baba."

"Hayatınla ilgili her şeyi biliyorum, Belly-Belle. Kulübünü, randevularını, arkadaşlarını, korkularını biliyorum. Örneğin, şu anda mutsuz olduğunu biliyorum ve bu sadece benimle ilgili olamaz. Hayatın boyunca hiçbir şey olmamış gibi davrandın. Bir şeyler seni yiyip bitiriyor. Yardım etmeme izin ver."

Yardım edemezdi.

Emmabelle Penrose'un kaybettiği davasına kimse yardım edemezdi.

Sekse değil, yakınlığa önem veren bir cadalo. Birine ait olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Ama herhangi birine değil. Şeytani, mavi gözlü bir tırmığa.

"Ah, neden bana bu kadar takıntılısın?" diye inledim, kendimi yataktan zorlayarak ve ayaklarımı yerde sürükleyerek. Baby Whitehall yüzünden düğmelerini açık bırakarak bir çift papatya desenli pantolon giydim ve üzerime bir

bol, fırfırlı beyaz üst. Müthiş bacaklarımla ilgili iltifatlar dışında bir şey avlamaya hazır görünmüyordum ama işte buradaydık.

Waban Gölü'ne giden yol, babamın Devon, iş ve Persy hakkında sorular sormasıyla noktalanan bir sessizlik içinde geçti. Ölüm hücresindeki bir kadının coşkusuyla ve bir o kadar da canlılıkla cevap verdim. Oraya vardığımızda bir tekne kiraladı, tüm olta takımlarını içine attı ve gölün ortasına kadar kürek çekti.

Gemide, Madam Mayhem'den erken doğum iznim hakkında şikâyetle bulundum. Babam bana işin hayattan uzaklaşmak olduğunu, hayatın ise işten uzaklaşmak olmadığını ve önceliklerimi tamamen yanlış belirlediğimi söyledi. Kulağa John Lennon'dan berbat bir ilham alıntısı gibi geliyordu, ama o kadar çabalıyordu ki onu bunun için azarlamadım.

"Ayrıca şu Devon denen adamla tanışmamız gerek." Babam beni güldürmek için kasketini geriye doğru çevirdi ama nafile.

"Neden?" Burnumu kıvırdım. "Biz birlikte değiliz."

"Olacaksın." Babam olta makarasını çevirip çekiştirirken sudaki bir şey kaçmaya çalışıyordu.

Ofladım, balığı çıkarışını izledim - gümüş pullu, çaresiz görünümlü bir şey. Babam bir fileto bıçağı kaptı, balığın boğazını kesti ve kanının suya akmasına izin verdi. Balık çırpınmayı bıraktı, kaderine boyun eğdi. Babam balığı plastik bir ambalaja sardı ve buz dolu bir kaba attı.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Balık tutmak için mi?"

"Hayır, o Devon ve ben sonunda birlikte olacağız." Teknenin diğer tarafında rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Oh. Sadece biliyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Tabii ki öyle tatlım." Bana sevgiyle gülümseyerek fileto bıçağını ve onu temizlemem için bir paket alkollü mendili uzattı. "Ve bu da iyi bir tane."

Balık tutma seansımızdan yaklaşık bir saat sonra, babamın kasabadaki yeni arkadaşlarından biriyle karşılaştık. *Tam anlamıyla*. Yanlışlıkla bize doğru sürüklenirken teknemiz onunkiyle öpüştü. Babam hemen bana uzandı, kaymadığımdan ya da yaralanmadığımdan emin olmak istedi. Sonra gözleri parlayarak güldü.

"Hey, Bryan."

"John! Seni burada gördüğümü sanmıştım."

"Hava kaçırılmayacak kadar güzel. Kızım ile tanıştın mı?" Babamın sesindeki gurur elle tutulur bir şeydi ve omurgamdan aşağı zevk kırıntıları gönderiyordu.

"Yaptığımı söyleyemem. Hanımefendi." Bryan hasır şapkasını eğdi.

Bir tanışma faslı ve ardından otuz dakika süren balıkçılık sohbeti oldu. Esnedim ve etrafımıza bakındım. Bazı insanların doğadan ve onun huzurundan hoşlandığını anlıyordum. Şahsen ben havası kirli olmayan ve suçun az da olsa kontrolden çıkmadığı hiçbir yerde yaşayamazdım.

Sonunda telefonumu açıp mesajlarımı kontrol etmeye karar verdim. Persy, Ash ve Sailor'ı aramak için ailemin sabit hattını kullanmama rağmen günlerdir bunu yapmamıştım.

Ekranımda bir mesaj belirttiğinde telefonumda geziniyordum. Yirmi dakika öncesinden yeni gelmişti.

Neredesin?

Müzikle yüzleşme vakti gelmişti. Çılgınlıklarla, gerçekten.

Belle: Balıkçılık.

Devon: BALIK

TUTMAK MI?

Evet.

Devon: Bu bir şeyin kodu mu? Aklını

çukurdan çıkar.

Hey, onu oraya ilk koyan sendin.

Cevap vermeniz gereken çok şey var genç bayan.

Ugh. Bana yine genç de. Az önce biri bana hanımefendi dedi. Bana ayrıntılarını ver. Onunla ben ilgilenirim.

Devon: Nerede balık tutuyorsun?

Gözlerim ekrandan kalktı ve etrafıma bakındım. Hiçliğin ortası yeterli bir cevap mıydı?

Önemli değil. Seninle buluşmaya geleceğim. Konuşmamız lazım.

Ona korkunç bir hata yaptığımı, üzgün olduğumu, aptalın teki olduğumu (bunu *iki kez* söyleme ihtimalim çok yüksekti), Louisa'nın bana verdiği çeki aldığımı ve hemen yaktığımı söyleyecektim ve lütfen, lütfen, *lütfen* beni geri alabilir miydi?

Dersimi almıştım. Babam beni yaraladı ve Bay Locken içimi oydu, ama görünüşe göre, dış görünüşümün ağır katmanlarının ardında hala atan bir kalbim vardı. Ve bu kalp ona aitti.

Devon: Gelme. Belle:

...?

Ama hiç cevap vermedi.

Sakın gelme.

Açıklama yok, hiçbir şey yok.

Tabii ki gidecektim.

Sırf ona inat olsun diye gidiyordum! Piç kurusu. Hemen şimdi oraya gidiyordum. Belki de düğmelerini ilikleyemediğim papatya desenli bir pantolon ve *son birkaç günümü en iyi arkadaşlarım Easy Cheese ve Dancing with the Stars ile geçirdiğimi* haykıran bir tişörtten biraz daha ağırbaşlı bir şeyler giyerdim.

"Baba, gitmem gerek."

Babam ve Bryan sadece kaşlarını kullanarak kısa ama anlamlı bir sohbet gerçekleştirdiler, birinin kocaman bir su kütlesinin ortasında boş boş oturup balıkların yemlerini ısırmasını beklemekten başka bir şey yapmak istemesine şaşırmışlardı.

"Tamam, tatlım. Bırak da şu işi bitireyim." "Hayır, yalnız gideceğim."

"Emin misin?" diye sordu.

Bana katılmasının hiçbir anlamı yoktu. Kıyafetlerimi değiştirip doğruca Boston'a gidiyor ve Devon Whitehall'dan ona geri dönmeme ve beni sevmesine izin vermesini talep ediyordum.

"Olumlu."

"Pekâlâ. Arabayı alabilirsin. Bryan beni eve bırakır."

"Harika. Ne harika bir adam." Bana hanımefendi dediği için süper harika değildi ama en kötüsü de değildi sanırım.

Babam kürek çekerek kıyıya döndü, beni sürücü koltuğuna oturttu ve saçlarımı öptü. "Güvende kal, evlat."

Ailemin evine geri döndüm. Oraya giderken, her şeyin yoluna gireceğine dair kendimi temin ettim. Doğruca Devon'a gidecek ve silahımı her zaman yanımda taşıyacaktım. Güvende kalacak ve belki de nüfusun yarısının beni öldürmeye çalışmadığı başka bir yere taşınma konusunu a ç a c a k t ı m .

Annemlere döndüğümde, kapıyı iki kez kilitledikten sonra yaptığım ilk şey çantamı yan masaya atmak oldu. Misafir odasına doğru ilerlerken üzerimdekileri çıkardım, gözlerimi ve göğüslerimi ortaya çıkaran zümrüt yeşili mini elbiseyi giymeye karar vermiştim bile.

Ahşap zeminde yalınayak ilerlerken, misafir odasının eşiğine geldiğimde durdum.

Yatağımın kenarında oturan biri vardı.

Geriye doğru sıçradım, bağırıp dikkat çekme dürtüsüne direndim.

Frank.

Topuğumun üzerinde geri dönerek merdivenlerden aşağı koştum ve çantamın içindeki silahı almak için sahanlığa geri döndüm. Beni omuzlarımdan yakaladı ve geri çekti. Ayaklarım havadaydı. Sırtım göğsüne çarptı. Bir kolunu boğazıma doladı ve sıkarak hava kaynağımı kesti. Parmaklarım koluna gömülmüş, bırakması için pençeliyordu. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey alçak, acı dolu bir tıslamaydı.

Bebek Whitehall, diye düşündüm çılgınca. Bebeğimi kurtarmalıyım.

Krav Maga derslerimi iyi bir şekilde kullanarak, karşı kolunu tutmaya çalışmak için arkasına uzandım, ama o daha hızlıydı, ellerimi topladı ve arkamda birbirine sıktı.

"Hiç sanmıyorum. Sen benim hayatımı mahvettin. Benim de seninkini mahvetmemin tam zamanı."

Nefesi boynumun kenarında gezindi. Tütün ve şekerli soda kokuyordu. Dişlerimi koluna geçirmeye çalıştım ama hemen geri çekildi, bir koluyla boynumdaki tutuşunu yeniden ayarladı ve diğeriyle hamile karnımı kucakladı.

"Şşşt." Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırdı. "Pişman olacağım bir şey yaptırma bana."

Ve sonra hissettim.

Soğuk, keskin metal karnımın altını sıyrıyor.

Bir heykel gibi donup kaldım. Gözlerimi kapattım, hava ciğerlerimde çınılıyordu.

Eğer dediğini yapmazsam beni erken sezaryene alacaktı.

Bebek Whitehall karnımda heyecanla çırpınıyordu, uyanıktı ve kargaşanın farkındaydı.

Üzgünüm, Bebek Whitehall. Çok, çok, çok üzgünüm.

"İyi bir kız olacak mısın?" Frank'in nefesi boynumun yan tarafını okşadı.

Başımı salladım, ağzımda acı bir safra tadı patladı. Annemin eve gelmesine daha iki saat vardı ve babam bütün günü gölde geçirebilirdi. Persy bize haber vermeden uğramazdı.

Resmen, tamamen ve asil bir şekilde mahvolmuştum.

"İşte şimdi konuşuyoruz." Frank beni ileri doğru iterek ilk merdivende tökezlememe neden oldu. Merdivenleri sessizce indik, dizlerim korkudan birbirine çarpıyordu. Beni şöminenin önüne oturttu, pantolonunun arkasından bir rulo ağır iş bandı çıkardı ve bileklerimi ve ayaklarımı bantlayarak kanepede hareketsiz kalmamı sağladı. Üzerimdeki tişörtü yırtıp attı, kumaş derimi keserek ardında kırmızı izler bıraktı. Üzerimde iç çamaşırım ve sütyenimden başka bir şey yoktu.

"Burada kal." İşaret parmağını yüzüme doğru salladı, sonra da evin içinde tepinerek kapılara barikat kurmaya başladı. Ön ve arka bahçe kapılarına birkaç sandalye dayamaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmadı. Babam düşman üzerimizde zihniyetine sahipti ve evi Dünya Savaşı'na dayanıklı hale getirmişti.

Önce onu parçalara ayırmadan buraya girmenin ve buradan çıkmanın bir yolu olmadığını biliyordum.

Frank kapıyı çift kilitlemek için kullandığım anahtarları cebine attı ve pencerelerden birine doğru ilerleyerek parmak eklemleriyle vurdu.

"Üç camlı." Islık çaldı, kaşlarını kaldırdı ve beni onaylarcasına başını salladı. "Aferin John Penrose. Bunlar çok pahalı."

Babamın adını biliyordu. Bahse girerim o piç burada olduğumu öğrendiğinden beri hayatım hakkında çok şey biliyordu.

Etrafımı taradım. Yaratıcı olmanın zamanı gelmişti. Benim için tek çıkış yolu merkezi havalandırma kanalından geçiyordu. Sıgabileceğim kadar büyüktü ama yine de havalandırmayı yıkmam gerekecekti ki ellerim ve bacaklarım bağlı olduğu için bu imkânsızdı.

Frank'in gözleri benim baktığım havalandırma deliğine kaydı. Kıkırdadı. "Bunu aklından bile geçirme. Şimdi konuşalım."

Benim oturduğum kanepenin karşısındaki koltuğa doğru ilerledi ve oturdu. Sehpanın üzerindeki açık Dorito poşetlerinden ve kırık soda kutularından, ben gelmeden önce kendini evinde gibi hissettiğini anladım.

Hiçbir şey olmasa bile, en azından artık son birkaç aydır hayatımı cehenneme çeviren kişinin kim olduğunu biliyordum.

İsa'nın bana gelip "*Şimdi senin zamanın değil çocuğum*" demesini bekliyordum, çünkü diğer tüm göstergeler erken ve trajik ölümümü işaret ediyordu.

Ugh. Hoşnutsuz bir eski çalışan tarafından öldürölmek, ölmek için çok utanç verici bir yoldu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Frank?" İş adamı edasıyla sordum, ki içinde bulunduğumuz koşullar düşünöldüğünde bu çok zordu.

Bebek Whitehall karnımda deli gibi çırpınıyordu ve ben yıkım ve coşku karışımı bir duyguyla bunun devam etmesini ne kadar çok istediğimi düşündüm. Çırpınışlar. Tekmeler. Ve sonrasında gelenler. Hayatımda ilk kez uğruna savaşıcağım bir şey vardı.

İki şey.

Devon da vardı. Ve bunu kendime itiraf etmek beni ne kadar korkutsa da, o beni hayal kırıklığına uğratan erkekler gibi değildi. Koç'tan intikam aldığım gün ruhumu şeytana satmıştım. Bir can almanın zevkini gençliğimle, neşemle, masumiyetimle ödemişim. Üçünden de yoksun olmak bir erkeğe bağlanmamı imkânsız kılıyordu. Ama Devon Whitehall sadece bir erkek değildi. Çok daha fazlasıydı.

"Sana ne yaptığımı söyleyerek başlayabilirsin!" Frank beni tehdit ettiğİ bıçağı eline aldı ve her kelimeyi tükürerek salonun öbür ucundan bana doğrulttu. "Evde hamile bir kız arkadaşım varken beni neden kovdun? Annemin sağlık faturaları... biliyorsun, sen beni kovmadan iki hafta önce vefat etti. Bir hafta izin aldım. Bana bir başsağlığı kartı bile göndermediniz. Hiçbir şey."

Dudaklarımı bükerek gözlerimi kapattım ve o dönemi düşündüm. Çalışmadığım zamanlarda parti yapıyordum. Hem de *çok*. Bir dizi ev partisi, ardından yardım etkinlikleri, sonra da Persy ve Aisling için Cabo'da bir kız bebek tatili hafta sonu vardı. Madame Mayhem'de anne ve babayı oynamak için Ross'a güveniyordum ve diğer insanların hayatlarında neler olup bittiğini pek umursamıyordum. Kendimi oyalamakla meşguldüm çünkü Bay Locken'in ve ona yaptıklarımın anıları yeniden canlandığında bu şekilde başa çıkıyordum. Kendimden başka hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değildi.

En kötüsü de Frank'in annesinin öldüğünü duyduğumu hiç hatırlamıyordum.

"Kaybınız için üzgünüm." Sakin görünmeye çalıştım ama kelimelerim birbirine karıştı. "Gerçekten üzgünüm. Ama Frank, annenden ya da kız arkadaşından haberim yoktu. Hele borcundan hiç haberim yoktu. Herhangi bir zamanda bordromda en az otuz çalışanımda var. Tek bildiğim, burlesk kızlarından birini taciz ettiğın."

"O da öyle dedi." Elindeki bıçağı aramızdaki sehpaye çarptırdı. Bıçak camı öptü ve cam gürültüyle içeriye doğru kırıldı. "Gittin ve bütün yerel muhabirlere ona tecavüz etmeye çalıştığımı söyledin. İş bulamadım. Geçici bir iş bile. Bulaşık bile yıkayamadım! Beni küçük düşürdün!"

Yutkundum.

Baby Whitehall piyano tuşlarını tıngırdatan, soldan sağa ve sonra tekrar sola koşan parmaklar gibi hissediyordu.

"Frank, seni *gördüm*," diye ısrar ettim, sinirlenmişim. "Elin kışının kıvrımındaydı. Diğer elin de bacaklarının arasındaydı."

Olay yerine gittiğimde ikisinin de nasıl tepki verdiğini hatırladım. Nasıl gözyaşları içinde olduğunu. Adamın nasıl şokta olduğunu.

"Onu taciz etmiyordum." Frank bej şezlongdan fırladı, bir soda kutusunu kaptığı gibi duvara çarptı. Turuncu sıvı soyut bir resim gibi sıçradı ve yere damladı. Komşulardan birinin kargaşayı duyup yardım çağırabileceğine inanmak istedim ama evlerin bunun gerçekleşmesi için çok uzak olduğunu biliyordum. Lanet olası orta sınıf banliyösü.

"Bir ilişkimiz vardı. Christine ve ben bir ilişki yaşıyorduk. Sen içeri girdiğinde onu parmaklıyordum ve o korktu, çünkü senin saçmalamayan bir patron olduğunu biliyordu ve ayrıca kulüpte kız arkadaşımın hamile olduğu biliniyordu. Bir yuva yıkan kadın ya da sürtük gibi görünmek istemedi, her ne kadar ikisi de olsa da, bu yüzden onu taciz ettiğim hikayesini uydurdu!"

Davranışlarına katılmasam da Christine'i bu şekilde nitelendirmesine çok içerledim. Tango için iki kişi gerekliydi ve kimse bu pisliliği onunla ilişki yaşamaya zorlamadı. Elbette, ona doğruluk bombaları göndererek misilleme yapmanın zamanı değildi.

"Bütün bunları bilmiyordum." Sesimin bu kadar kısık olmasından nefret ediyordum.

"Evet, çünkü kulübün, partilerin, kıyafetlerin ve tek gecelik ilişkilerin dışında hiçbir şeyi umursamadın. Christine benim peşime düştü. Ross'un takvimine ve programına erişimim olduğunu biliyordu. Onunla oynadım, Ross bakmadığı zamanlarda ona daha iyi saatler ve vardiyalar verdim." Oturma odasının ortasındaki kırık cam okyanusundan bıçağını aldı ve kot pantolonunun kenarına sildi.

Kanepede rahatsız bir şekilde hareket ettim. Koli bandı bileklerime batıyordu ve bacaklarımı esnetmek istiyordum.

"Bak Frank, eğer-"

"Daha işim bitmedi!" diye kükreyerek yüzüme doğru yürüdü. Yanakları kızarmış, gözleri delilikle dans ediyordu. "Her şeyimi kaybettim. Kız arkadaşım öğrendi

-Tabii ki öyle yaptı. Ne de olsa herkesin önünde kovulmuştum ve kimse beni işe almazdı. Evden her çıkışımızda bir muhabir ya da fotoğrafçı etrafta dolanıyordu, çünkü herkes hamile bir genç kız arkadaşı olan, burlesk bir kızı taciz eden ve bu yüzden bir kulübün müdüründen dayak yiyen bir adamın tren enkazı hikayesini sever. Kız arkadaşım gitmedi ama bu işin peşini de bırakmadı. Christine, kaltak, burlesk gösterisini bıraktı ve Cincinnati'ye geri dönüp yaşlı bir herifle evlendi. Onun için pişirdiği bebeğin bana ait olduğunu anladığında büyük bir sürprizle karşılaşacak. Peki ya ben? Fentanil bağımlısı oldum. Çünkü, bilirsiniz, neden olmasın?" Sessizce kıkırdadı.

Aman Tanrım.

"Eğer bana söyleseydin-"

"Hiçbir şey yapmazdın," diye bağırdı ve bunun doğru olduğunu biliyordum. "Erkeklerden nefret ediyorsun. Bunu herkes biliyor. Herkes!"

Kusmak istedim. Bunca zaman kız arkadaşının durumundan kısmen ben sorumluydum. Onu *Buybuy Baby*'de gördüğümü hatırladım. Ne kadar sıkıntılı görünüyordu.

Konuşurken eşyaları tekmelemeye başladı, bana ve benimkilere olabildiğince fazla zarar vermeye kararlıydı. "Evde işler gerçekten kötüye gitti. Bir süre sonra kalktım ve gittim. Tıpkı babamın ben doğmadan önce yaptığı gibi. Bununla başa çıkamadım. Ve şimdi bu döngü var, görüyorsunuz. Bunu sen yarattın. Benim oğlum bu dünyaya hiçbir şeyle gelmeyecek, senin çocuğun ise her şeyle gelecek. Neden peki? Güzel bir yüzün olduğu için mi? Sıkı bir kışın olduğu için mi? Kız kardeşin zengin bir adamla evlendi ve şimdi ikiniz bütün gün milyonerler gibi etrafta zıplayıp duruyorsunuz diye mi?"

Bu işin nereye varacağını biliyordum ve hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

"Peşimden gelen sendin. Ama... Madam Mayhem'e gelip beni tehdit eden adam kimdi?"

"Üvey babam." Frank omuz silkti. "Bana bir iyilik yaptı. İyi adamdı, değil mi?" "Peki ya Boston Common'daki adam?"

"Boston Common?" Kaşlarını çattı. "Kimse senin için oraya gitmedi."

Başım dönüyordu. Peşimde birkaç kişi vardı. Gerçi Frank'in keyfi yerindeydi ve daha fazla soruma cevap verecek durumda değildi.

"Eğer bebeğimin bir geleceği olmayacaksa ve ben ona kesinlikle bir gelecek veremeyeceksem..." bıçağı kalbimi buldu, önümde çömelirken tenimden karnıma doğru ilerledi, "...o zaman seninkinin de bir geleceği olmayacak."

"Frank, lütfen-"

Bıçak karnımda durdu.

Bıçağı deriye saplayıp deriyi kırarken gülümsedi.

İşte tam o sırada oturma odasının duvarlarından biri yıkıldı.



Penrose ailesinin banliyödeki evine vardığımda Belle'in babasının kamyonetini kapının önünde park halinde buldum. Annemin kızını tehdit etmek için adam gönderdiğini ve bir noktada başka biriyle evlenmeyi planlamış olabileceğimi ya da olmayabileceğimi açıklayarak Bay Penrose'u kazanmaya çalışmak planlarım arasında olmasa da, onunla uğraşmak zorunda kalacaktım. Belle'e bu hafta evleneceğimizi ve bu saçmalığa bir son vereceğimizi söyledikten sonra tabii ki.

Kararlı bir şekilde kapıya doğru yürüdüm ve parmak uçlarımı kaldırarak kapıya vurdum.

Tam o sırada içeriden bir gürültü duyuldu. Cam kırılıyor gibiydi. Pencerelerden birine doğru ilerleyip içeriye baktım.

Belle kanepede oturuyordu, çoğunlukla çıplaktı ve bantlanmıştı, Frank görünümlü bir adam (adamı hiç görmemiştim, ama yine de tündengelim mantığı) bir cam yığınının üzerinde duruyordu, ayaklarının dibinde bir bıçak vardı. Ellerimi cama bastırdım ve kükredim ama beni duyamadılar. Camın kalınlığından ve onları bulanık görmemden çok kalın olduğunu anlayabiliyordum.

Kapıya doğru koştum ve kilidi açmaya çalıştım ama *lanet* olsun, yerinden oynamıyordu. Çürük bir kapı da değildi. Astor'un doğduğu gün Cillian'ın malikânesine taktırdığı çelik güvenlik kapılarından biriydi. The Rock'ın kaslarına sahip olsam bile o boku tekmeleyemezdim.

İçeri girmenin bir yolunu bulmak için telaşla evin etrafında döndüm. Başımı eğdim ve ikinci kattaki pencerelerin açık olup olmadığını ya da üç camlı olup olmadığını görmek için yukarı baktım. Öyle bir şansım yoktu.

Hızlı bir incelemeden sonra, içeri girmenin tek yolunun havalandırmadan geçtiğini fark ettim. Tek bir sorun vardı: kapalı yerler ve ben pek iyi arkadaş sayılmazdık.

Evin yan tarafındaki egzoz deliğine bakarken kendime başka seçeneğim olmadığını hatırlattım. Ya ben servis asansöründen daha küçük bir alanda ölecektim ya da Belle... *Kahretsin*, ona ne olabileceğini düşünmeye bile başlayamıyordum.

Cebimden telefonumu çıkarıp 911'i aradım ve durumu açıklayıp adresi verdikten sonra çukura çömelip sürünerek içeri girdim.

Filmlerde gördüğünüz türden bir hava kanalı değildi. İçinde rahatça sürünebileceğiniz kare şeklinde, hiç bitmeyen metal bir labirent. Yuvarlak, dayanıksız, ağırlığımı ancak tuğlaların arasına sıkıştığı için taşıyabilen, yüzeyi her yönden düz olmayan bir kanaldı. Birinin kış deliğine girmiş gibi hissediyordum. Dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde sürünmek zorunda kaldım ve lacivertten griye dönüşen Cucinelli takım elbisemde toz, küf, kir ve akar topladım.

Boğazım kirle dolmuştu ve her bir kasım gergin ve titrek hissediyordu. Kendimi bu pozisyona sokmak yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama yapmak zorundaydım. Onu kurtarmak zorundaydım. Acıyı hafifletmek için gözlerimi sıkarak kapattım ve itmeye devam ettim. Bazen bir çıkmaz sokağa giriyor ve beni diğer tarafa götürecek bir sonraki virajı bulana kadar sağa, sola, yukarı ve aşağı manevralar yapıyordum.

Ölmeyeceksin.

Ölmeyeceksin.

Ölmeyeceksin.

Daha sert, daha hızlı ittim, bacaklarıma kramp giriyor ve pazularım ağrıyordu. Birkaç metre sonra tekrar sesler duydum. Ancak o zaman gözlerimi açmaya cesaret edebildim. Ter ve tozdan gözlerim yanıyordu. Klimanın vantilatörü bana baktı. Sadece birkaç metre uzaktaydım.

Altından bir ses yükseldi.

"Bana söyleseydin-" diye denedi Emmabelle, sesi cesur ve güçlüydü ve çok sevdiğim her şeyiydi.

"Hiçbir şey yapamazdın," diye kükredi.

Kendimi daha uzağa ittim, bir solucan gibi kıvrılarak hava kanalının açıklığına doğru ilerledim.

"Eğer benim bebeğimin bir geleceği olmayacaksa ve ben ona kesinlikle bir gelecek veremeyeceksem, o zaman sizinkinin de bir geleceği olmayacağını söylemek için buradayım..."

Tam bunu söylediği sırada, hava kanalını yumruklayarak açtım ve duvarın yarısını da yanıma alarak tam içinden düştüm.

Sol bacağımdaki keskin, göz yaşartıcı bir acı bana bacağımı neredeyse kesinlikle kırdığımı söylese de kendimi yukarı kaldırdım.

Frank arkasını döndü ve ben de sürpriz unsurunu kullanarak üzerine atıldım, tüm ağırlığımı ona verdim ve bıçağına uzandım. Ne yazık ki, saniyeler önce buraya sürünerek girmek zorunda kalmadığı için üstünlük ondaydı. Bıçağı omzuma sapladı ve döndürdü. Bir hırıltı çıkardım ve parmaklarımı göz çukurlarına bastırdım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Emmabelle'in güvende olduğunu öğrenmeden ölmeyeceğimi biliyordum.

Çevremden, Belle'in ayak bilekleri ve elleri hâlâ bağlı olduğu halde kanepeden mutfığa doğru beceriksizce zıplayarak ilerlediğini görebiliyordum. Göbek deliğinin altından aşağıya doğru inen bir kan çizgisi külotunun içinde kayboluyordu. Zihnim aşırı hızlanmaya başladı. Eğer o bebeğe bir şey olursa... *benim* bebeğime...

"Ahhh!" Frank çılgılık atıyor, bıçağı bırakıyor -bu arada hala omzumdaydı- kollarını çaresizce havada sallıyordu. "Gözlerim! Gözlerim!"

Altımızda sıcak bir kan gölü vardı ve bana ait olduğunu biliyordum. Daha fazla dayanamadım. Konsantre olarak gözbebeklerinden birini çıkarmaya çalıştım ama bu onun söylediği kadar kolay değildi çünkü göz çukurları saf, yoğun kemikti ve onları kırmam gerekiyordu.

"Dur!" Frank kükredi. "Dur!"

Ama sonra duran o oldu.

Aslında, tam üzerime düştü ve yere yığılırken bıçağı omzuma daha da derin sapladı.

Sırtına bir biftek bıçağı saplanmıştı. Ve onun üzerinde, Emmabelle duruyordu, zor nefes alıyordu.

Şimdi, bilinçsizliğe yenik düşmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. Ben de öyle yaptım.

OceanofPDF.com

Thirty-Eight



Bir hastane yatağında uyandım.

Her şey acıttı.

Omzum dışında her şeyimi hissedemiyordum. Kaşlarımı çatarak omzuma bir göz attım ve bandajlı ve askılı olduğunu gördüm.

Gözlerim hiç bitmeyecekmiş gibi görünen, duvardan duvara açık meşe dolaplar ve tıbbi ekipmanlarla dolu odada dolaştı.

Cillian otoparka bakan bir pencerenin önünde durmuş, sessizce telefonla konuşuyordu. Hunter yanındaki koltuğa oturmuş dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu ve Sam'in koridordan gelen sesini duyabiliyordum.

Arkadaşlarım buradaydı.

Ailem, doğal olarak, öyle değildi.

Ama beni asıl endişelendiren Sweven'dı.

"Emmabelle."

Ağzımdan çıkan ilk kelime buydu.

Cillian döndü, kendine özgü soğuk bakışları bir buz saçağı gibi üzerimde yuvarlandı. "O iyi," diye beni temin etti. "Persephone sonunda onu bazı kontrolleri yaptırmak için yanınızdan uzaklaşın. Doktorlar

gözlem için." "Onu görmem gerek."

"Üç oda aşağıda." Hunter dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp kapattı. Ona boş boş baktım ve tekrar "Onu görmem gerek" dedim.

"Tamam, tamam. Çözülmemiş baba sorunları olan çılgın bir kaltak hemen geliyor," diye mırıldandı Hunter ve dizüstü bilgisayarını açık meşe ahşap masanın üzerine bırakıp odadan dışarı fırladı.

Gözlerimi kapattım ve başımı yastığa geri koydum. "Lanet olası Amerikan sağlık sigortamın bana kazandırdığı tek şey bu mu? Burası birinin 90'lar tarzı mutfaklığı olmaktan bir meyve kâsesi kadar uzak."

Cillian, "Etrafındaki odunların tabut olmadığına şükret," diye kestirip attı.

Kapı açıldı ve Sam içeri girdi. Adamı gördüğüme hiçbir zaman açıkça sevinmemiştim ama şimdi düpedüz hayal kırıklığına uğramıştım. Belle'i bekliyordum.

Elinde telefonuyla kapıyı arkasından kapattı. "Eminim artık hizmetime ihtiyaç olmadığını bilmek istersiniz. Simon da dışarıda. Frank öldü -aşık olduğun dengesiz kadın sayesinde- ve annenin tuttuğu adam Rick Lawhon'un icabına bakıldı."

İcabına bakmanın, fiyortlara özlem duymanın şifresi olduğunu biliyordum. Brennan son derece üretken bir katildi. Eğer Amerika'da aşırı nüfus sorunu yaşarsak, bunu çözecek adamın o olacağından hiç şüphem yoktu.

"Onu görmem gerek." Belle önüme canlı, iyi ve mutlu bir şekilde hamile olarak konana kadar kendimi papağan gibi tekrarlamaya karar verdim. Yine de ikisine de bebeğin iyi olup olmadığını sormadım. Bu soru çok samimi görünüyordu ve cevap ne olursa olsun hüngür hüngür ağlamamak için kendime güvenmiyordum.

Sam, "Persephone şu anda tekerlekli sandalyesini koridorda itiyor," dedi.

Tekerlekli sandalye mi?

"Geliyorum. Lütfen yer açın," diye cıvıldadı Persy tam o sırada. Cillian aceleyle onun için kapıyı açtı ve Sweven'ı iterek içeri girdi.

Emmabelle soluk mavi hastane önlüğünün içinde yorgun görünüyordu. Ellerini önünde kavuşturmuştu. O açıdan karnını göremiyordum.

Persephone onu hastane yatağımın kenarına park etti.

Sertçe yutkundum, içimdeki her şey yanıyordu.

"Herkes dışarı çıksın. Belle'le konuşmam gerek."

Hepsi yaptı.

Belle bir an bana baktı, sanki tamamen yabancıymışım gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Lanet olsun, umarım hafızasını kaybetmemiştir. Az önce kahramanca bir eylemde bulunmuştum, muhtemelen şimdiye kadar yaptığım *tek* kahramanca eylemdi - geçmiş, şimdiki ve gelecek - ve bunu bilmesine ihtiyacım vardı, böylece dalga geçmeyi bırakabilirdik.

"Bebek..." Başladım ve sonra durdum. Bir parçam bunu öğrenmekten korkuyordu. Ailesinin evinde bayılmadan önce kan görmüştüm.

Öne doğru eğildi ve soğuk, nemli elini benim yataktaki sıcak elime dayadı. "O iyi."

Ciddiyetle başımı salladım, küçük bir kız gibi rahatlayıp ağlamamak için çenem gergindi.

"Güzel. Peki ya sen? Sen nasıl hissediyorsun?"

diye sordum. "Ben de iyiyim."

"Çok güzel."

Sessizlik. Elimi onun elinin üstüne koymak için parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Ama tüm kolum ve omzum hareketsizdi.

"Felçli miyim?" Sohbet eder gibi sordum.

"Hayır." Gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Ama ağrı kesicilerin etkisi altındasın, dostum."

"Muhteşem." Yorgunca gülümsedim. İkimiz de güldük.

"Benim için bir hava kanalına girdin," Belle kelimeleri boğazında düğümledi. "Ve sen klostrofobiksin."

Sonunda büyüklüğümün farkına varıldı.

"Tehlikedeydin." Sağlıklı omzumla yarı omuz silktim. "Bu hiç akıllıca değildi."

Bu onu gözyaşlarına boğdu. Başını bacaklarımın yanındaki çarşaflara gömdü, tüm vücudu hıçkırıklarla titriyordu.

"Çok özür dilerim, Devon. Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Oh, sus, sevgilim. Tabii ki hayır." Elimi hareket ettirmek için çaba sarf ettim.

-Ve bu sefer başardı, saçlarını okşadı.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kesinlikle çuvalladı ama ben bu konuda centilmenlik yapıyordum.

"Ayrıca, her şeyi berbat ettim derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Boğazımı temizledim.

Başını kaldırdı, gözyaşlarını kolunun tersiyle sildi, burnunu çekti.
"Louisa'dan bir çek aldım..." Hıçkırdı.

"Biliyorum." Yanağını okşamaya devam ettim. "Bana söyledi." "Ve sonra kendimi bile açıklamadan seni terk ettim."

"Evet. Evet. Tüm gösteri boyunca oradaydım, hatırladın mı?"

Sırıttım. Durdu. Başını eğdi. Kaşlarını çatı.

"Devon, neden bana kızgın değilsin?" diye sordu. "Bu tür davranışları kabullenmen doğru değil. Nesin sen, paspas mı?"

"Paspas mı, hayır," dedim eğlenerek, "ama ben küçük bir kızken ağır travma geçirmiş bir kadına aşığım. Aşk seni birçok kez hayal kırıklığına uğrattı. Bu konuda hiç utangaç olmadın. Seni konfor alanının dışına iten bendim."

"Konfor alanım berbattı." Bir kaşını kaldırdı, gittikçe daha çok kendine benziyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum, onu incelerken başımı yastığa yasladım.

"Biliyorum, Sweven."

"Bana bir daha asla böyle seslenmeyeceğini sanıyordum." Gözleri taze yaşlarla doldu.

"Neden?" Şimdi güldüm.

"Çünkü sana başka biriyle evlenmeni söyledim."

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..." Parmaklarımı onunkilere geçirdim "...ama bana yapmamı söyleyeceğin her şeyi harfiyen yerine getirmeyeceğim."

Düşünceli bir sessizlik oldu ve ikimiz de burada, bu odada, hayatta olduğumuz için şanslı olduğumuzu fark ettik.

"Çeki yaktım," diye burnunu çekti sonunda.

"Biliyorum." Louisa'dan para almayı reddedeceğinden hiç şüphem yoktu, bir iki an için cazip gelse bile. Bu yüzden işler kötü gitse bile onun için mücadele etmeye devam ettim. "Neden tekerlekli sandalyedesin?"

"Hastane politikası."

"Neden silahı kullanmadın?" Durup dururken sordum.

İrkildi. Bu ikimizi de Frank'in ona saldırdığı sahneye geri götürdü. Onu.

"Seni yanlışlıkla öldürmekten çok korktum. Herhangi bir şey almak istemedim.

şans."

"Bu bana şimdiye kadar söylediğin en romantik şey."

"Ve ayrıca..." bir nefes aldı, gözlerini kapattı "...ellerim bu bölümde temiz olmaktan çok uzak." Gözlerini tekrar açtı ve bu sefer farklı görünüyordu. Karmaşık, güçlü, tehlikeli. Bir Valkyrie. O anda benden on beş santim daha uzun durduğuna yemin edebilirim. "Bir can almanın sonuçlarını ve karmaşıklığını biliyorum. Kesinlikle mecbur kalmadıkça bunu yapmak istemedim." Kendini yatağa attı ve yanıma sokuldu. Sert, yuvarlak karnı yan tarafıma bastırdı. Sikim hemen takdirle ayağa kalktı. Kollarını omzuma değdirmemeye dikkat ederek üzerime doladı ve ağzını kulağıma dayadı.

"Devon Whitehall, sen dünya gezegenindeki en muhteşem, komik, zeki, esprili, havalı adamsın ve ben sana deliler gibi aşığım. Yollarımız kesiştiği andan beri. Ve hiçbir erkeğin seninle boy ölçüşebileceğini düşünmediğimi söylemek bana acı veriyor, bu yüzden bununla savaşmayı bırakabilirim."

"Çok doğru." Dudaklarını usulca öpmek için döndüm.

"Sweven." "Hayır," dedi.

Kaşlarını çatarak ondan uzaklaştım. "Ne sormak üzere olduğumu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum ve cevabım hayır. Bunu size sormak istiyorum. Ama bunu düzgün bir şekilde yapmak istiyorum. Tek dizimin üstünde." Belle dudaklarını büzdü.

"Benim için dizlerinin üzerinde yapabileceğin çok daha ilginç şeyler var, tatlım. Bana bu müsamahayı göster."

"Yapamam, ateşli şey." Burnumu öpmek için eğildi ve sonra alaycı bir ısırtık verdi. "Yine de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Devon..." diye tereddüt etti. *Hayır*, diye düşündüm. Daha fazlasını kaldıramazdım. "Evet, aşkım?"

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Elbette."

"Frank hayatımda öldürdüğüm tek kişi değil. Sadece bir sonraki adıma geçmeden önce itiraf etmek istiyorum."

Boktan. Eğer kurtulmamız gereken bir ceset varsa, sanırım böyle olması gerekiyordu. Şahsen, insanların herhangi bir nedenle öldürülmesinden hoşlanmıyordum, ama Belle için... yani, bir i n s a n ne yapabilirdi ki?

"Ben hallederim," diye kestirip attım.

Komik bir şekilde bana baktı ve sonra gülmeye başladı. Bu kadar komik olan neydi? Ama sonra dedi ki, "Hayır, hayır. Bu yeni bir şey değil. Uzun zaman önce oldu. Beni taciz eden kişiydi."

"Baban mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

şimdi düzensiz görünüyordu. "Babam mı? O beni taciz etmedi." "İkinizin garip bir ilişkisi olduğunu sanıyordum."

"Evet. Annemi aldattığı için ona kin besliyordum."

"Oh," dedim daha iyi bir cevap bulamadığım için. "Peki, bana diğer kişiden bahset."

Ve yaptı da.

Bana Bay Locken'dan, gençliğinden, saldırıdan, düşükten ve intikamından bahsetti. Tüm bunların sonunda onu kollarıma aldım ve ikimizin de diri diri yanacağını düşündüğüm bir şiddetle öptüm.

"O zaman beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu kararsızca.

"Aşk, sana karşı hissettiklerim için çok zayıf bir kelime Sweven."

"İştahımı kaybetmeme neden olduğun için teşekkürler. Kendi diyet yöntemine başlamalısn." Sailor, Persephone ve Aisling'in ardından odaya girdi, kocaları da çok geride değildi. Birdenbire oda benim için orada olan insanlarla doldu ve o anda bir ailem olduğunu fark ettim. Sadece kan bağımız yoktu.

"Siz ikiniz evleniyor musunuz?" Sam yatağın ayakucuna yaslandı ve bir kolunu Aisling'in omzuna attı.

"Henüz değil, önce ona evlenme teklif etmem gerekiyor." Belle başını omzuma yasladı ve Dünya gezegenindeki tüm orospular gibi acıdı, ama açıkçası hiçbir şey söylemedim.

"şuna bakar mısın? Daha evlenmedi bile ama bu ilişkide pantolonu şimdiden o giyiyor." Hunter gülerek başparmağını ona doğru salladı.

"Devon' ı tanıyorsam, onu bunlardan kurtarmanın bir yolunu bulacaktır."

Cillian

Gülümsedi ve bir an için neredeyse insan gibi göründü.

Herkes güldü.

Bu, ailenin zyd.



İki hafta sonra İngiltere'ye indim.

Bu sefer Belle ile.

İkinci üç aylık dönemdeydi, seyahat için mükemmel bir zamandı - en azından Doktor Bjorn'a göre.

Hayatımın aşkı Heathrow'da bizi bekleyen Range Rover'a binerken "Hangisi daha kötü bilmiyorum, kabızlığım mı yoksa mide ekşimem mi?" diye şiirsel bir ifade kullandı. Bu kez Londra'yı kendi başıma dolaşmayı tercih ettim. Magazin basını tarafından fark edilme riski olmadan işimi yapmayı tercih ettim.

"Eve döner dönmez Joanne'e Doktor Bjorn'dan bir randevu aldıracağım." Başının yanından öptüm ve arabayı çalıştırdım.

"Teşekkürler."

"Herhangi bir istek duyuyor musun? İstedığınız bir şey var mı?" Range Rover'ı havaalanı sınırlarından çıkmak için kilometrelerce uzayan kuyruğa doğru sürdüm.

"Gerçek suç podcast'leri ve kömür istek olarak sayılır mı?" "*Sweven*."

"Sakin ol," diye esnedi ve buz sarısı saçlarını yüksek bir topuz haline getirdi. "Tuhaf istekler yok. Seks dışında."

Bu konuda yardımcı olmaktan mutluluk duydum.

Belle hastaneden taburcu olur olmaz benim daireme geri taşınmıştı ve bu sefer aramızda hiçbir oyun yoktu. Çılgın takipçiler de yoktu, güzel bir gelişme. Ne yazık ki kadın hâlâ işleri benim için kolaylaştırmıyordu. Ona hastanede neredeyse evlenme teklif edişimin üzerinden iki hafta geçmişti ve o hâlâ teklifini yapmamıştı. Onun feminist değerlerine saygı duymaya çalışıyordum ve belki de tekrar teklif edersem taşaklarımı koparacağı konusunda biraz gergindim.

"Joanne'den Doktor Bjorn'a su şişesi büyüklüğünde ayak bileklerimin olmasının normal olup olmadığını sormasını rica edebilir misiniz?"

Belle'in, Baby Whitehall'un vücudunu kendi Motel 6'sına dönüştürdüğü tüm yolları listeleme havasında olduğunu söyleyebilirdim, o sırada London gözüne ilişti. Nefesini içine çekti, gözbebekleri büyüdü ve masmavi gözbebeklerini yuttu. "Vay anasını Dev. Burası Harry Potter setine benziyor."

Etrafıma baktığımda yığın yığın cimri, hiç bitmeyen belediye dairelerini gördüm.

"Joanne'den hazır başlamışken size göz doktorundan bir randevu ayarlamasını isteyeceğim."

"Shuddup. Çok güzel."

"Knightsbridge'deki avukatımın ofisinden çıktığımızda sana *güzelliği* göstereceğim."

"Aslında..." diye sırtarak bana baktı, "...alışveriş çılgınlığı için tek başıma gidiyorum. Tüm alışverişimi tamamlamak için mağazalara hızlı ve sert bir şekilde girmem gerekiyor."

"Sadece birkaç saat sürer." Kaşlarımı çattım.

Frank ve Rick ortadan kaybolmuş olsalar da Emmabelle'in hedef alındığından hâlâ endişeleniyordum. Louisa dışarıda bir yerlerde, tamamlanmamış görevi yüzünden acı çekiyordu.

"İki yaşlı bunağın milyonlarca sterlini hayır kurumları arasında bölüştürmesini dinlemeyi ne kadar istesem de..." sanki bu bir rüyanın gerçekleşmesiymiş gibi kirpiklerini teatral bir şekilde kırıştırdı, "...sanırım ben iyiyim."

Harry Tindall'la buluşup mirasımı kendi seçtiğim hayır kurumlarına devredecektim. Eğer Whitehall serveti boşa gidiyorsa, onu benim için önemli olan kuruluşlara aktarmak istiyordum.

"Sana göz kulak olacak kimse yok," diye karşı çıktım.

Bir kaşını kaldırdı. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Belle. Otuz yıldır kendimle yaşıyorum. *Hâlâ hayattayım.*"

"Zar zor," diye alay ettim.

"Alışverişe gidiyorum," diye kesin konuştu.

"Senin için daha fazla hava kanalına girmeyeceğim," diye uyardım ama kabul etmek üzere olduğumu biliyordum.

"Ne? Asansör bile mi yok?" Sonra ben cevap veremedi karnını sıvazladı. "Merak etme, Bebek Whitehall. Bu yaşlı adam yolumuzdan çekildiğinde, fosil yakıt ve cinayet gizemleri ile beslenmeye devam edeceğiz."

Gitmesine izin verdim.

Bu sefer geri geleceğini biliyordu.



Harry Tindall ile yapılan toplantı üç buçuk saat sürdü.

Belle'in iyi olduğundan emin olmak için düzenli aralıklarla telefonumu kontrol ettim. Periyodik olarak derken, elbette her on beş saniyede bir demek istiyorum.

Whitehall'un servetinin İngiliz Kızılhaçı, BHF ve MacMillan Kanser Desteği'ne bağışlanmasını sağladığım için çoğunlukla verimli oldu. Edwin Whitehall'a kalsaydı, para doğrudan avcılık örgütlerine, hayvan deney laboratuvarlarına ve çeşitli terör gruplarına giderdi. Adamın bir denizanasından daha az kalbi vardı ve mezarın ötesinden bile insanlığın durumunu kötüleştirme yeteneğinden hiç şüphem yoktu.

Tindall, masasının üzerindeki üç tonluk belge yığınının düzgün bir yığın haline getirirken, "Bunun her yerinde vergi indirimi yazıyor," diye mırıldandı. "Umarım Amerika'daki mali müşaviriniz bundan en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyordur."

Ayağa kalktım. "Bunu para için yapmıyorum."

"Biliyorum," dedi özür dileyerek, "bu çok ferahlatıcı."

Emmabelle'e dönmek için sabırsızlanarak kapıya yöneldim. "Devon, bekle."

Tindall ayağa kalktı ve söylememesi gereken bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü buruşturarak kapıya doğru yalpaladı.

Eşikte durdum ve ona bir bakış attım. Muhtemelen vasiyetnameyi ele alış biçimimden pek etkilenmediğini biliyordum ve açıkçası bu konuda zerre kadar umurumda değildi.

Bıyıklarını parmaklarının arasında döndürdü, beni kahkahalara boğan haince bir hareketi bu.

"Sadece bilmeni isterim ki, *yetiştirilme tarzını* göz önünde bulundurursak, fevkalade iyi *yetişmişsin*. Ya da eksikliğini, gerçekten. Edwin çok iyi bir arkadaştı ama aynı zamanda zor bir adamdı."

"Bin yılın yetersiz ifadesi." Omzunu okşadım. "Yine de minnettarım."

"Hayır, gerçekten." Kapıyı kavradı, önüme geçerek çıkış yolumu kapattı. "Ne olursa olsun, baskıya boyun eğmediğine sevindim. Butchart'lar... eksantrik bir grup. Ben olsam kaderimi onlarınkine bağlamazdım."

"Louisa ve benim on yılın düğününü yapmamızı isterdin diye düşünülebilir." Rahmetli babamın bir arkadaşı olarak, demek istedim.

Tindall başını alçakgönüllülükle eğerek, "Bu yanlış olur," dedi. "Sen artık bir markizsin, Devon. Unvanını korumak için kimseye ihtiyacın yok."

"Aslında," dedim, "unvana da ihtiyacım yok."

Gülümsedim, kapısından bir adım attım, şimdiden ciğerlerimin temiz hava ve başka bir şeyle genişlediğini hissediyordum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Özgürlük.



Mutfak robotuyla uzun ve tutkulu bir ilişki yaşamayı tercih edeceğimden yakınsam da Emmabelle, Birleşik Krallık'tan ayrılmadan önce annemi Whitehall Court Kalesi'nde ziyaret etmemiz konusunda ısrar etti.

"Görmek isteyeceği son kişi benim," diye homurdandım otomatik pilotta Kent'e giderken. Ona bir bakış fırlattım. Yeşil ve altın rengi Harrods alışveriş poşetlerinin içine gömülmüştü. "Aslında görmek isteyeceği son kişi *sensin*," diye kıkırdadım. "Sen onun planında yanlış giden her şeyi hatırlatıyorsun. Eğer bir kucaklaşma ve spontane bir bebek partisi bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Annen siktirsin gitsin." Sweven gözlerini devirdi ve yolcu aynasında kırmızı rujunu kontrol etti. "Nerede büyüdüğünü görmek istiyorum."

"Oradan nefret etsem bile mi?" "Özellikle de nefret ettiğin için."

Karanlık çökmeden hemen önce vardık. Kent'in yeşil tepeleri görünmeye başladı. Uzaktan kaleyi gördüm. Hatırladığımdan daha karanlık görünüyordu, küçülen bir menekşe gibi kendi içine katlanıyordu.

Sanki Whitehall ismine nasıl sırtımı döndüğümü biliyordu ve beni affetmeyecekti.

"Vay be, kardeşim. Fitzpatrick'leri ev dışı tatillere ve havuza parası yeten sokağın aşağısındaki pislikler gibi gösteriyorsun," diye güldü Belle. "Bu zengin zenginlik. Annem kahvaltıda elmalı tara yiyebilir mi gibi bir zenginlik."

"Zenginliğimi göstermeli miydim?" Kaşlarımı kaldırarak ona yan gözle baktım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kollarını boynuma atıp yanağımı öptü. Aşkın sembolü olan Harrods çantaları aramıza düştü. "Ortalama zenginlikteki Devon'dan ölesiye korkuyordum. Kıç silicileri ve tüm işi çayınıza soğuk hava üflemek olan insanları çalıştırdığınızı bilseydim ne kadar korkardım biliyor musunuz?"

Bu noktada konuşmanın akışını kaybettim. Neden bahsediyordu?

Range Rover'ı ön kapının yanına çektim, motoru dururdum ve dışarı çıktım. Sweven arabanın ön tarafına geçti ve bana katıldı.

Teknik olarak hâlâ bana aitti. Birkaç hafta önce anneme devretmeyi planlamıştım. Şimdi, o da bu ayrıcalığını kaybetmişti. Bana dar kafalı diyebilirsiniz ama kız arkadaşımı kovalaması için birini göndermesi hiç hoşuma gitmemişti. Yani şu anki anlaşılmaya göre annem, Cecilia ve Drew ay sonuna kadar oradan siktir olup gideceklerdi. Nereye, hiçbir fikrim yoktu ve bilmek de istemiyordum.

Kamyonları fark ettiğimde Belle'in eline uzandım. Üç tanesi girişin önünde düzgün bir sıra halinde park etmişti, bagajları açıktı. Tulum giymiş genç adamlar eşyaları kamyonların içine atarken birbirlerine Lehçe bağırıyorlardı.

"Devon?" Kız kardeşimin sesi ormanda çınladı. Döndüğümde onun bir eliyle eteklerini kaldırmış, ağaçların kalın perdesinden çıkmaya çalıştığını gördüm. "Bu gerçekten sen misin?"

Aceyle bana doğru geldi. Kalbim boğazıma düğümlendi. Bir an için birlikte büyüdüğüm Cece'ye benzedi. Bacaklarından tutup sarı buklelerini süpürge sopası gibi kullandığım, o kıkırdarken onlarla yerleri süpürdüğüm Cece'ye. Çıplak karnına ahududu üfledim ve ona osurmayı kesmesini söyledim. Ona parmaklarını şıklatmayı ve Guns N' Roses'ın "Patience" şarkısını ıslıkla çalmayı öğrettim, sadece nakaratını değil.

"Cecilia. Bu benim ortağım, Emmabelle."

Cecilia olduğu yerde durdu, Belle'i tepeden tırnağa ölçtü. Sweven'ı onun gözlerinden gördüm. Vogue kapak çekimi için hazırmış gibi giyinmiş, kendi kendini yetiştirmiş, çarpıcı bir kadın.

"Merhaba." Cece gülümseyerek Belle'e elini uzattı. Belle bu eli Cecilia'yı kucaklamak için kullandı ve ona sıkıca sarıldı.

Cecilia, Belle'in sarılmasından kaçmayı başardıktan sonra, "Çok güzelsin," diye geveledi.

"Teşekkürler! Ve sen... elinde bir pogo çubuğu mu tutuyorsun?" Belle alt dudaklarını dışarı çıkardı, gözleri biraz büyüdü.

Cecilia güldü ve ben de elinde bir pogo çubuğu *olduğunu* fark ettim. Anında aydınlandım. "Daha zor olsun diye ormanda pogo çubuklarıyla yarış yapardık," diye açıkladım. "Her seferinde ben kazanırdım."

"Her. Tek. Zaman." Cecilia homurdandı, koluma alaycı bir yumruk attı. "O yatılı okula gittikten ve ben her gün pratik yaptıktan sonra bile. Geri döner dönmez beni toz yemeye terk ederdi. Bunu son bir kez daha yapmak istedim,

önce ... şey ..." Cecilia bana gülümsemek için döndü. Orada üzüntü vardı, evet, ama öfke ya da kötülük yoktu.

"Şimdiden taşıyor musun?" Ben sordum.

Başını salladı. "Annemin burada kalacak parası yok. Faturalar çok fazla. Kaçınılmaz sonu ertelemenin bir anlamı yok. Bir arkadaşının yanında kalmak için Londra'ya gidiyor."

"Peki ya sen ve Drew?"

Cece terli altın saçlarını alnından sildi. "Drew bir iş buldu!"

Buna inanabiliyor

musun?" "Hayır,"

dedim açıkça.

Cece güldü. "Evet! Sıfırdan başlıyor. Canary Wharf'ta özel bir bankada yönetici asistanı. Kahve getirip götürdüğünü ve insanların kuru temizlemelerini yaptığını hayal edebiliyor musun?"

Aslında yapamazdım, ama yine de kendini kullanmayı başardığı için mutluydum.

"Üniversiteye yazıldım. Sanırım veteriner olacağım." Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Ben öderim," diye teklif ettim. Ne de olsa Cece, annemle Louisa'nın Belle'le ilgili planlarının bir parçası değildi.

"Şerefe." Kolumu sıkmak için uzandı. "Ama son baktığımda biraz öğrenci borcu kimseyi öldürmemişti ve artık kendi başıma bir şeyler yapmamın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Annem tam o sırada bu tuhaf sahneye görkemli girişini yapmaya karar verdi ve biblolarla dolu bir kutu taşıyarak dışarı çıktı.

"Cecilia? Bütün bu kargaşa da ne? I-"

Belle ona bakmak için döndü. Göz göze geldikleri anda iki şeyi çok net anladım:

1. İkisi de diğerinin kim olduğunu biliyordu.
2. Eğer biri birini öldürecek olsaydı, paramı Sweven'a yatırırdım ve bunu yüksek riskli bir yatırım olarak bile görmezdim.

"Oh." Annem kutuyu yere bıraktı ve sanki ikimiz de çıplakmışız da evinin önünde duruyormuşuz gibi parmaklarını ağzına bastırdı.

Annem Emmabelle'in karnına bakmaktan kendini alamıyordu. Emmabelle de sanki karşısındaki kadın dikkatli olmazsa bebeği elinden almaya çalışacakmış gibi koruyucu bir tavırla karnını ovuşturuyordu. Karnında Frank'le yaşadığı o çileli olaydan dolayı hâlâ derin olmayan, silik bir yara izi vardı ama Belle bana

Şimdi daha da çok sevdim. Hamileliğinin ardındaki hikayeyi. Çocuğumuzun ne kadar değerli ve nadir olduğunu.

"Belle ayrılmadan önce büyüdüğüm yeri görmek istedi. Bugün vasiyetnameyi hallettim. Her şey tamam." Bir kolumu kız arkadaşımın omzuna attım.

Annem hâlâ Belle'in karnına şiddetli ve aç bir özlemle bakıyordu.

"Umarım beğenirsiniz." Göbeğe -ve göbeğin bağlı olduğu kadına- doğru bir adım attı ve onu ilk kez kabul etti. "Kullanmanız için ücretsiz. Biz uzaklaşıyoruz. Bizi biraz uygunsuz bir zamanda yakaladınız. Üzgünüm size içecek bir şeyler ikram edemeyeceğim. Mutfaklarım tıka basa dolu."

"Tüm mutfaklar dolu olduğunda her zaman bir fiyasko olur. Ben her zaman üç mutfaklı dolu bırakırım. Her ihtimale karşı." Emmabelle ona kedice bir gülümseme sundu ve kulağının arkasından sigara gibi bir lolipop çıkarıp ağzının kenarına attı.

O bir düzenbazdı. Kasvetli, gri bir tabloda beklenmedik bir gökkuşağı. Birçok yüzü, birçok şekli ve birçok şapkası olan bir kadın.

Annem onu gözleriyle yuttu, büyülenmişti. "Bütün Amerikalı kadınlar alaycı mıdır?"

"Hayır, hanımefendi. Sadece iyi olanları." "Aksanınız çok ... tembelce."

"Egzersiz rutinimi görmelisin." Belle lolipodu sertçe emdi, sanki burayla ne yapmak istediğini düşünüyormuş gibi etrafına bakındı. "Oh, seninki de yulaf lapasından ikinci bir porsiyon isteyen küçük çocukları azarlamak için doğmuşsun gibi."

Bu bana bir kıs kıs gülme kazandırdı.

"Striptizci olduğumu duydum." Annem çenesini yukarı kaldırdı ama içinde meydan okuma yoktu. Sadece hayranlık vardı.

Bir adım öne çıktım, ona sözlü bir şaplak atmaya hazırdım. Belle elini benimkinin üzerine koydu.

"Ben striptizci değilim, ama birkaçını tanıyan biri olarak söyleyebilirim ki, tanıdığım hiçbir striptizci faturalarını ödeyemedi. Genellikle üniversite masraflarını karşılamak ya da kısa yoldan para kazanmak için yaparlar. Bir sürü ipucu. Denemeden önce eleştirmeyin."

Annem başıyla onayladı. Tüm çabalarına rağmen etkilenmişti.

"Hayal ettiğimden farklısın."

"Bundan hiç şüphe etmemeliydin. Oğlunuzun harika bir zevki var." Annem dönüp bana baktı.

"Ondan nefret etmiyorum Devvie," dedi büyük bir teslimiyetle.

"Keşke ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilseydim, Bayan Whitehall." Belle'in sesi onun dikkatini çekti ve bakışları kilitlendi. "Ama hayatımın aşkını incittiniz ve halletmemiz gereken açık bir davamız var."

"Yapacağız." Annem sertçe başını salladı ve bize doğru neredeyse nazikçe ilerledi. "Önce karnına dokunabilir miyim? Karnın bebekle dolup taşıyor. İkinize de bakınca çocuğun muhteşem olacağını biliyorum."

"Hissedebilirsiniz Bayan W," diye uyardı Sweven, "ama bu benim bok listemden çıktığınız anlamına gelmez."

Tanrım, o kadını severdim.

Annem ellerini Belle'in karnına koydu ve ona sıırttı. "Tekmeliyor."

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Bir kadın bilir." Bize esrarengiz bir şekilde gülümseyerek geri çekildi.

Gerçekten söylenecek başka bir şey yoktu. Bu bir uzlaşmanın ya da zeytin dalının bir parçası değildi. Sessiz, onurlu bir vedaydı. Yirmi yıl önce olması gereken bir vedaydı.

Annem ellerimi ellerinin arasına aldı, ben de ona izin verdim. Son bir kez.

"Sadece bilmeni istiyorum, seni seviyorum Devon. Kendi dolambaçlı yolumla."

Ona inandım.

Ancak bazen biraz sevgi yeterli olmuyordu.

Thirty-Nine



Devon

"Nasıl oluyor da artık çoğu havayolu şirketinde birinci sınıf koltuk yok?" Emmabelle o akşam eve dönerken uçakta yanımda somurttu. Kuru meyve atıştırıyordu.

Wall Street Journal'ın bir sayfasını çevirdim ve muhtemelen şimdiye kadar içtiğim tek bakire Bloody Mary'den bir yudum aldım. Viskiye tercih ederdim ama Belle ayık kalarak ona sempati duymamda ısrar eden türden bir kadındı.

"Başlangıçta birinci ve business class arasında neredeyse hiç fark yoktu. Buna bir de business class koltukların tanımını gereği iş gideri sayıldığı gerçeğini eklerseniz, çoğu batılı havayolu şirketinin neden rahatsız olmak istemediğini anlarsınız. Neden soruyorsunuz?" Ona doğru bir bakış attım.

Koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı, sağa sola baktı.

"Bacaklarım için yeterince yer yok."

Kucağıma vurdum, kâğıdı katladım ve kolumun altına sıkıştırdım. "Ayaklarını üzerime koy. Sorun çözüldü."

"Hayır, onun için değil. Oh lanet olsun. Siktir. Yani... bu saçmalık," diye alay etti alnını ovuşturarak.

"Lütfen devam edin." Arkama yaslandım. "Bana tatlı sözler fısıldamana bayılıyorum."

Ama yapmadı. Birleşik Krallık ve Amerika Birleşik Devletleri arasındaki yolun tam ortasına gelene kadar bekledi. Altımızda Atlantik'in devasa, derin genişliğinden başka bir şey yoktu. Bizi havada tutan tek şey küçük bir metal tüp ve inançtı. Ve aniden, tam olarak yapmaya çalıştığı benzetmeyi fark ettim.

O evlilik vermek ve almakla ilgiliydi.

Taviz vermek ve birbirimizle yarı yolda buluşmak hakkında.

"Tamam. Batırırsam benden nefret etme. Ya da kalkamazsam falan. Bu bebek ağırlık merkezimi bozuyor." Belle çantasından kare şeklinde kadife bir şey çıkardı ve ayağa kalktı, ardından bir dizinin üzerine çöküp sıkıntıyla inledi.

Dik oturdum, vücudumdaki her kemik dikkatimi vermem için bağıırıyordu.

Business class'taki herkes uyukulu bakışlarını bize doğru çevirdi. "Devon Whitehall, sen tanıdığım en iyi adamsın.

bağlar. Bakışlarımızın buluştuğu ilk andan beri sana aşığım. Seninle yaşlanmak, iyi günde kötü günde yanında olmak, senin soyadını taşımak istiyorum. Son birkaç aydır zor bir dönem geçirdiğimi biliyorum ama söz veriyorum artık değiştim. Lütfen, kocam olma onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Evet."

Söylenecek daha çok şey vardı.

Ama şimdilik, bu tek kelime her şeyi özetliyor gibiydi.

İnsanlar yanımızdaki koltuklardan alkışladılar. Bir kadın telefonuyla her şeyin fotoğrafını çekti. Ama nedense bir magazin dergisine kapak olsak da umurumda değildi.

"Ah, Dev." Belle elleriyle ağzını kapattı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bu harika bir şey. Şimdi lütfen kalkmama yardım eder misin?"

Epilogue



Belle

"Bir erkek ve dişi fener balığı çiftleştiğinde, birbirlerinin içinde eridiklerini ve vücutlarını sonsuza dek paylaştıklarını biliyor muydunuz? Fener balığı erkek, istekli bir katılımcı bulunduğunda, ona kilitlenir ve onunla kaynaşır. Kan dolaşımını paylaşana kadar gözlerini ve iç organlarının bir kısmını kaybeder." Devon elimi sevgiyle okşuyor, hastane yatağımın yanındaki koltuğundan bana bakıyor.

"Vay canına," diyorum kuru bir sesle, acıyı durdurmak için nefesimi tutarak. "Tanıdık geliyor."

Orada Yokmuş Gibi Davranan Hemşire'ye dönüyorum, o da sanki yeni doğum yapmış gibi ikimize de bakıyor ve çizelgemi yatağımın kenarına geri koyuyor. "Az önce bir kasılma daha hissettim ve bu seferki çok kötüydü."

O kadar kötüydü ki midem ikiye bölünecek sandım.

"Doktor Bjorn ne zaman geliyor?" Devon harekete geçerek sordu. "Karım acı çekiyor."

"Karınız doğum yapan ilk kadın değil," diyor Yumruklanmak Üzere Olan Hemşire hafifçe. Arkamdaki yastıkları yeniden kabartmak için hareket ediyor. "İki farklı doktor kontrole geldi ve her şeyin gayet iyi olduğunu söyledi. Doktor Bjorn hafif bir trafikle uğraşıyor. Birkaç dakika içinde burada olur. Her zaman epidural tercih edebilirsiniz." Omuz silkerek bana bakıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu çocuğun onun için ne kadar acı çektiğini bilmesini ve bunu sonsuza kadar kafasının üzerinde tutmasını istiyorum."

Gülüyor.

Nedenini

bilmiyorum. Şaka

yapmıyorum.

"Tatlım, biz iyiyiz. Hâlâ vaktin var," diye cilveleniyor Devon, saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. Her şey güzel ve romantik ama yine de sekiz kiloluk bir insanı ilaçsız bir şekilde içimden çıkarmak üzereyim. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Git bana Doktor Bjorn'u getir."

"Nasıl isterseniz, Bayan Whitehall." O odadan yeterince hızlı çıkamıyor ve ben Hemşire Bana Deliymişim Gibi Bakıyor ile kalıyorum.

Devon ve ben İngiltere'den döndükten kısa bir süre sonra evlendik. Madame Mayhem'de küçük, samimi bir tören oldu. Nedimeler kırmızı iç çamaşırı ve jartiyer giydiler ve bu konuda hiçbir şey söyleyemediler. Benim düğünüm, benim kurallarım. Sam Brennan, karısının beni iç çamaşırlarıyla koridordan geçirdiğini gördüğünde neredeyse odanın duvarlarını yumruklayacaktı.

Aramızdaki şeyler gerçekten harikaydı. Neredeyse fazla harika. Bazen sabah uyandığımda "*Bugün her şeyi berbat edip onu terk edeceğim gün olacak*" diye düşünüyorum. Ya da çoğu zaman, *bugün beni terk ettiği gün olacak*. Sonunda benim çok hasarlı, çok kırık ya da sadece çok fazla olduğumu anlayacak.

Ama bir şekilde bunların hiçbiri olmuyor ve günlerimi aynı şekilde bitiriyorum: kocamın üzerine örtünmüş, gün içindeki hikayelerimizi ve deneyimlerimizi paylaşıyor, televizyon izliyor, gülüyor ve birbirimizin parçalarını ortaya çıkarıyoruz.

Onun da beni kıracağından endişe etmeyi bırakacağım bir günün geleceğini biliyorum. O gün bugün ya da yarın olmayabilir ama gelecek.

Ne de olsa Devon Whitehall bana en önemli hayat dersini, yani hâlâ inanabileceğimi öğreten adamdır.

"Sana bir doktor buldum." Devon nefes nefese odaya daldı. "Tanıdığın biri, daha az değil."

"Doktor Bjorn mu?" Hastane yatağında dönerek bağıyorum. "Bana mı öyle geliyor yoksa bebek yarı dışarıda mı?" Bacaklarımın arasında bir şeyler oluyor ama malum nedenlerden dolayı eğilip kontrol edecek fiziksel pozisyonda değilim.

"Daha iyi," diyor Devon ve o ile Aisling önümde beliriyor.

Yüzüm düşüyor. "Bu kaltağın vajinamı görmesine izin vermeyeceğim!"

Ama o çoktan küçük lavaboya doğru yürüyüp ellerini yıkıyor ve bir çift yeni plastik eldiven takıyor. "Daha kötülerini de gördüm."

"Öyle demek istemedim. Harika görünüyor. Sadece ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımaya hazır olduğumu hissetmiyorum" diye hayıflandım.

Ama sonra bir kasılma daha oluyor ve ben çığlık atıyorum, Devon ve Aisling bana doğru koşuyorlar.

"Sweven," diyor Devon acı içinde, alnımdaki teri sevgiyle silerek. "Seni bu duruma soktuğum için çok özür dilerim."

"Beni yirmi yedi farklı hapse soktun. Bu yüzden buradayız," diye espri yapıyorum.

"Hâlâ yardımımı istemiyor musun?" Aisling bir kaşını kaldırır. "Çünkü başka bir doktor çağırmaktan mutluluk duyarım."

"Doktor Lynne burada," diyor Kimse Sana Sormadı gönüllüsü hemşire yardımcı olmadan. Doktor Lynne'i tanımıyorum. Doktor Bjorn da belli ki Boston trafiğine göğüs germekle meşgul.

"Tamam!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Sadece şu bebeği içimden çıkar Ash!"

Devon elimi tutuyor, Aisling işe koyuluyor ve yirmi dakika sonra - tam da Doktor Bjorn özürlerle dolu odaya girdiğinde - Nicola Zara Constance Whitehall doğuyor (ve siz sormadan söyleyeyim: *elbette* herkesin onun bir kraliyet mensubu olduğunu bildiğinden emin olmak için Constance'ı ekledim).

Yeni doğan bebeğimin şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli olduğunu söylerken abartmıyorum. Pürüzsüz, pembe bir cildi, parlak gözleri ve en pembe dudakları var. Kırılgan, masum ve mükemmel. Onu olası her türlü zarardan korumak istiyorum. Koruyamayacağımı biliyorum ama en azından şimdilik koruyabilirim. Ama daha sonra, büyüdüğünde, yapabileceğim tek şey onu annesi kadar güçlü yetiştirmeye çalışmak.

"Tanrım, tıpkı annesine benziyor." Devon önce beni, sonra Nicola'yı öptü ve Aisling'e sıkıca sarıldı.

Güzel bebeğim kucağımdayken, arkadaşlarım ve ailem dışarıda beklerken bir şeyi biliyorum: her şey yolunda gitmeyecek.

Çünkü zaten mükemmel.



Altı Ay Sonra.

Whitehall Court Kalesi'ni İngiliz Miras Vakfı'na bağışlıyorum. Müze olacak. Bir parçam -son derece küçük bir parçam- markiz unvanından vazgeçtiğim için üzgün. Nicola'nın bir çeşit unvanı miras almasını sağlamak için İngiltere'de olamayacağım için. Ama çoğum, hiçbir zaman gerçek anlamda evim diyemeyeceğim bu yerden ayrıldığım için memnun.

Nicola hızla büyüyor. Şu anda, şüpheli bir şekilde Ramen eriştesine benzeyen beyaz bukleleri var. Tombul ellerini sokabildiği her şeye dişlerini geçirmeye çalışıyor ve tam bir keyif kaynağı.

Emmabelle bir ay önce işine geri döndü. Ross'u Madame Mayhem'in resmi yöneticisi olarak atadı ve şimdi son girişimine odaklanıyor. Cinsel saldırıya uğrayan kadın ve erkekler için kar amacı gütmeyen bir kuruluş açtı, terapi ve iş bulma ve yeniden ayağa kalkma konusunda yardım sağlıyor.

Aslında yeni sekreteri -Simon'un yerini alacak ve tüm dosyalama ve idari işleri yapacak kişi- Donna Hammond, Frank'in eski kız arkadaşı. Şimdi bir erkek çocuğu var. Adı Thomas ve bazen Nicola ile aynı odadayken birbirlerine geniş, bekle, sen çok küçük bir insansın ifadeleriyle bakıyorlar.

Şimdi karımı ailesinden alıyorum. Nicola, Bentley'imın arkasında mutluluk içinde uyukluyor. Kayınpederimi evdeki çiçekleri sularken yakalıyorum.

ön verandaya çıkıp yolcu camını indirdim. "Hey, John, Belle'e dışarıda olduğumu söyler misin?"

Çiçeklerden başını kaldırıyor, gülümsüyor ve başını sallıyor. Hortumu çimlerin üzerine bırakıp eve doğru yürüyor ve karımla birlikte geri geliyor. Kollarını birbirine doluyor, karım için yolcu koltuğunu açıyor ve bir adım geri çekilmeden önce onu şakağından öpüyor.

"Dikkatli sür," diye talimat veriyor, arka koltuktaki Nicola'ya bakıp gülümsüyor. "Çok hızlı büyüyor."

"Hepsi öyle değil mi?" diye mırıldanıyor Belle. "Seni seviyorum, Belly-Belle."

"Seni seviyorum, baba."

Belle ve ben Logan Uluslararası Havaalanı'na gidiyoruz. Yolculuk boyunca midem düğümlendi.

Belle kalçamı ovuşturarak, "Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor. "Biliyorum. Sadece uzun zaman oldu."

Karım, "O hâlâ senin ailen," diyor. Bunu ben de biliyorum.

Havaalanına vardığımızda Nicola'yı araba koltuğundan indirip Belle'e bağladığımız taşıyıcıya yerleştirdikten sonra eşim otomatik olarak otoparktan ana kata çıkan merdivenlere yöneliyor.

"Hayır." Elini tutup sıkıyorum. "Asansöre binelim."

Kafasını çevirip kaşlarını çattı. "Emin misin?" "Kesinlikle, sevgilim."

Uygun kapıda bekliyoruz ve ailemin sıkıntılarını geride bırakmış olsam da hâlâ diken üstündeyim. Malikânenin kontrolünü ele geçirdikten kısa bir süre sonra asansör kapatılmıştı. Klostrofobimle ilgili endişelerimin bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oldu ama hepsini değil.

Cecilia beni arayıp Nicola bebeği görmeye gelip gelemeyeceğini sorduğunda evet dedim. Ne de olsa o benim annem ya da babam değildi. Beni öldürmeye hiç çalışmadı. Belle'e Cecilia'nın uçuş ve konaklama masraflarını karşılamayı teklif edip etmeyeceğimi sorduğumda, "Kesinlikle olmaz. Bırak sana değiştiğini göstereyim."

Öyle de oldu. Cecilia bu seyahatin tüm masraflarını okuduğu üniversitenin yakınındaki bir kütüphanede çalışarak kazandığı parayla karşıladı. O değişmiş bir kadın.

Terminalin kapısından çıkan kız kardeşimi gördüğümde ona doğru koşuyorum, kalbim hafifliyor. Aynı görünüyordu -belki de birkaç kilo kaybetmişti.

Ama gülümsemesi farklı. İçten. Kaygısız.

Yarı yolda buluştuk, kemik kıran bir sarılmayı paylaştık ve omzuma ağladı. Ona izin verdim. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Öksüz kaldı. Her şey olup bittikten sonra Ursula da ona sırtını döndü ve bir arkadaşıyla birlikte Londra'da yaşamaya gitti.

"Bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Cecilia omzuma.

"İstediğin için teşekkür ederim."

Karımın elini sırtımda hissediyorum, beni destekliyor, arkamdan sarılıyor, dengemi asla bozmadığımdan emin oluyor.

"Hadi," diyor Belle usulca. "Gidip yeni aile anıları biriktirelim."

Biz de öyle yapıyoruz.

Son

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Tatlı bir vedayla ilgili sorun, buna asla tam olarak hazır olmamanızdır. Boston Güzelleri serisi, karakterler arasındaki ilişkilerin gerçek bir yönlendirmeye ihtiyaç duymadığı bir anlamda benim için iyi oldu. Birbirlerine bağlandılar ve onları aynı odaya koyduğum anda hemen anlaştılar. Bu bir rahatlamaydı ama aynı zamanda bir endişeydi, çünkü aileniz gibi hissettiğiniz insanlara nasıl veda edersiniz?

Bu karakterler kurgusal olabilir, ancak onları hayata geçiren insanlar fazlasıyla canlı. Yetenekli ve çalışkanlar ve bir alkışı hak ediyorlar.

Her şeyden önce, asistanım, alfa okuyucum, alfa annem ve aradaki her şey olan Tijuana Turner'a teşekkür etmek istiyorum. Ve beni koşulsuz ve şiddetli bir sevgiyle destekleyen çevremizdeki kadınlara: Ratula Roy, Vanessa Villegas, Yamina Kirky, Marta Bor ve Sarah Plocher.

Grafik tasarımcım Letitia Hasser'e, her zaman çok başarılı ve formatçım Stacey Blake'e, dokunduğu her şeye sihirli tozlar serpiyor - teşekkür ederim.

Editörlerime: Cate Hogan, Mara White, Max Dobson ve Sarah Plocher. Bunu siz olmadan yapamazdım (ve hepinizi kastediyorum. Bu bir buçuk köy alır).

Menajerim Kimberly Brower'a, bir menajerden çok daha fazlası olduğu için. Umarım ne kadar takdir edildiğinizi biliyorsunuzdur.

Bu seriyi destekleyen ve özellikle bana inanan blog yazarlarına ve okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Sizler en iyisisiniz ve hayatımı siz olmadan hayal edemiyorum.

Son olarak, kısa ve dürüst bir yorum bırakmak için birkaç saniyenizi ayırabilerseniz çok memnun olurum.

Kendinize iyi bakın ve bizi izlemeye devam edin. Bu bir son ama aynı zamanda yepyeni bir serinin başlangıcı ...

L.J. Shen, xoxo

OceanofPDF.com

Stay Connected

[Bültenime](#) Katılın

Beni [Instagram](#)'da takip

edin Beni [Facebook](#)'ta

ekleyin

OceanofPDF.com

Books by L.J. SHEN

Aziz Günahkarlar:

[*Defy*](#) (#0.1)

[*Vicious*](#) (#1)

[*Ruckus*](#) (#2)

[*Scandalous*](#) (#3)

[*Bane*](#) (#4)

All Saints Lisesi:

[*Pretty Reckless*](#) (#1)

[*Kırık Şövalye*](#) (#2)

[*Kızgın Tanrı*](#) (#3)

Boston Belles:

[*Avcı*](#) (#1)

[*Kötü Adam*](#) (#2)

[*Canavar*](#) (#3)

[*The Rake*](#) (#4)

Bağımsızlar:

[*Tyed*](#)

Serçe Kandan

Toza Gece Yarısı

Mavisi Kirli

Başlıklar

Beklenmedik Olay

Öpücük Hırsızı

Ateşle Oynamak

Şeytan Siyah Giyer

Kötü Cruz

Punk Aşkı

OceanofPDF.com

KÖTÜ CRUZ'UN ÖN İZLEMESİ

Gitmeden önce, yepyeni romantik komedim Bad Cruz'un bir örneğini okuduğunuzdan emin olun:

Prologue

Tennessee

Unutulmaması gereken en önemli şey, benim, Tennessee Lilybeth Turner'ın, kimseyi öldürmeye çalışmadığımdır.

Bakın, geçmişte insanları öldürmeyi *düşünmediğimi* söylemiyorum ya da bu şehirdeki bazı insanların (iyi, *çoğu* insanın) talihsiz, zamansız ölümlerini öğrenmekten çok üzüleceğimi beyan edecek kadar erdemli değilim.

Ama bir insanın canını almak?

Nuh-uh.

Bu benim yüzde yüz yapamayacağım bir şey. Zihinsel olarak yani.

Fiziksel olarak, eğer kafama koyarsam bir kaltağı kesinlikle alt edebilirim. Bütün gün ayakta çalışmaktan, yağlı yemeklerle dolu yirmi kiloluk tepsileri taşımaktan oldukça iyi durumdayım.

Duygusal olarak, başka birinin kalbinin durmasına neden olduğumu bilseydim kendimle yaşayamazdım.

Bir de hapse girme kısmı var ki ona da pek sıcak bakmıyorum. Şımarık olduğumdan falan değil, ama seçici bir yiyiciyim ve hiç oda arkadaşım olmadı. Neden şimdi başlıyorsun?

Ayrıca, son otuz yıl için günah kotamı doldurmuş sayılırım. Bu noktada birini öldürmek - kelime oyunumu mazur görün - aşırılık olur. Sanki Fairhope, Kuzey Carolina'nın vatandaşlarına ayırdığı tüm kötü basını ben kullanıyormuşum gibi.

İşte Dağınık Nessy yine gidiyor. Evlilik dışı bebeği, boğaz yumruklama eğilimleri ve spontane cinayetleriyle.

(Boğaz yumruklama olayını zamanı geldiğinde açıklayacağım. Bu hikaye için bağlam çok önemlidir).

Artık kesinlikle, kesinlikle, tartışmasız bir şekilde kimseyi öldürmeye çalışmadığım kesinleştiğine göre, açıklığa kavuşturmam gereken bir şey var:

Gabriella Holland ölmeyi hak etmişti.

OceanofPDF.com

One

Tennessee

Bu güneşli, mütevazı öğleden sonra bu lokantada birini öldürme ihtimalim yüzde doksan dokuz nokta dokuzdu.

Sarı *Drew* kapüşonlu, renkli diş telli ve taşlanmış ifadeli genç, işgal ettiği kırmızı vinil kabindeki masanın altına çatalını kasten bıraktı.

"Tüh," diye alaycı bir tavırla söylendi. "Beceriksiz ben. Onu alacak mısın, almayacak mısın?"

Bana metal ve waffle parçalarıyla dolu bir sırtış fırlattı. Üç arkadaşı arka planda kıkırdıyor, anlamlı göz kırpmalarla birbirlerine dirsek atıyorlardı.

Ona boş boş baktım, onu zehirlemek mi yoksa boğmak mı istediğimi düşündüm. Zehirin daha iyi olduğuna karar verdim. Öldürmek için korkakça bir yol olabilirdi ama en azından tırnağımın kırılması riskini göze almam gerekmeyecekti.

Jöleli, sivri, Cardi-B tarzı tırnak sanatım benim için değerliydi. Onun boynu kesinlikle değildi.

"Ellerin yok mu senin?" Pembe sakızımı yüzüne patlattım, sahte kirpiklerimi kırıştırdım, bu kasabanın bana verdiği rolü oynadım - büyük sarı saçlı, neredeyse hiç okuma yazma bilmeyen ve sonsuza kadar onlara hamburger servis etmeye mahkum olan havai bir sürtük.

"Biliyorum ve size neler yapabileceklerini göstermeyi çok isterim."

Arkadaşları uluyor, bazıları öksürük krizine giriyor, alkışlıyor ve gösterinin tadını çıkarıyorlardı. Patronum Jerry'nin karşıdan bana dik dik baktığını hissettim.

bir bulaşık beziyle öfkeyle silerken bir yandan da tezgâha bakıyordum.

Bakışları bana "yanlışlıkla" sakızımı gazozlarına tükürmememi söyledi (Tim Trapp bunu hak etmişti; oğlumu üniversiteye göndermek için fahişe olmam gerektiğini ima etmişti). Görünüşe göre, ne yasal masrafları ne de sorunlu itibarı karşılayabilirdik.

Jerry, Jerry & Oğulları'nın sahibiydi. Bu harika isimle ilgili tek sorun oğullarının olmamasıydı.

Yani, *vardı*.

Hayattaydılar ve her şeyleri vardı. Sadece tembellerdi ve hak etmedikleri maaşlarını kadınlara, kumara, alkole ve saadet zincirlerine harcıyorlardı. Tam olarak bu sırayla.

Biliyordum, çünkü burada vardiyalı çalışmaları gerekiyordu ama yine de çoğu zaman sadece ben oluyordum.

"Bir sorun mu var Turner?" Jerry tütün çiğniyordu. Yapraklar dişlerine idrar sarısı gibi garip bir renk veriyordu. Tezgâhın karşısından anlamlı anlamlı bana baktı.

Lanet olsun.

Cesaretimi toplayıp bunu yapmam gerekiyordu.

Ama sadece elbisemin altında ne olduğunu kontrol etmek için gelen azgın gençlerden *nefret* ederdim.

Jerry'nin garsonları (ya da ben - buradaki tek garson bendim) oldukça dar elbiseler giyerlerdi çünkü Jerry bunun onlara (yine bana) daha iyi bahşiş getirdiğini söylerdi. Öyle olmadı. Söylemeye gerek yok, üniforma giymek bir zorunluluktur. Beyaz ve pembe çizgili ve bir boğanın sigortasından daha kısa.

Bir kadın için oldukça uzun olduğumdan, bu kıyafetle ne zaman eğilsem popomun yarısı ortaya çıkıyordu. Her zaman çömelebilirdim ama o zaman da popomdan daha da ağırbaşlı bir şey gösterme riskim olurdu.

"Eee?" Sarı saçlı çocuk yumruğunu masaya vurdu, mutfak eşyaları şangırdadı ve sıcak, kabarık waffle dolu tabaklar havada bir santim uçtu. "Kendimi tekrar etmek zorunda mıyım? O elbiseyi neden giydiğini hepimiz biliyoruz ve bunun nedeni esintiye sevmen değil."

Jerry & Sons, filmlerde gördüğünüz ve kendi kendinize "*Böyle bir bok çukurunun gerçekten var olmasına imkân yok*" diye düşündüğünüz türden bir küçük kasaba lokantasıydı.

Daha iyi günler görmüş kareli siyah-beyaz muşamba döşeme -Muhtemelen on sekizinci yüzyılda. Yırtık pırtık kırmızı vinil kabinler. Bir müzik kutusu

Kid Rock'ın "All Summer Long" şarkısını tamamen sebepsiz yere öksürdü.

Ve Jerry'nin şöhret iddiası - kasabamızda mola veren ünlülere sarıldığı fotoğraflarla dolu bir duvar (yani Winston-Salem'e gelirken kaybolan iki profesyonel beyzbol oyuncusu ve Madonna'nın buraya bilerek, ama sadece ölmekte olan büyükannesine veda etmek için gelen ve sevdiği birine veda etmiş bir kadına benzeyen bir yedek dansçı).

Aşçımız Coulter'in sebzeleri ve kümes hayvanlarını hazırlamadan önce (birlikte) yıkama havasında olup olmadığına bağlı olarak, yemekler en iyi ihtimalle şüpheli, en kötü ihtimalle de tehlikeliydi. Gerçekten harika bir adamdı ama elinin değdiği her şey yerine kırılmış cam yemeyi tercih ederdim.

Yine de mekân, milkshake yudumlayan gençler, Ana Cadde'de alışveriş yaptıktan sonra serinletici içeceklerin tadını çıkaran hanımlar ve erken bir akşam yemeği yiyen ailelerle ağzına kadar doluydu.

Jerry & Sons, stil ve lezzet açısından eksikliğini, sadece var olmasıyla telafi ediyordu; etrafta bulunan çok az sayıdaki lokantadan biriydi.

Fairhope o kadar küçük bir kasabaydı ki onu ancak mikroskop, harita ve çok çaba sarf ederek bulabilirdiniz. En kötü eski sevgilinin siki kadar küçük. Ve gerçek bir zaman kapsülü.

Bir K-8 okulu, bir süpermarket, bir benzin istasyonu ve bir kilisesi vardı. Herkes herkesi tanırdı. Bayan Underwood'un önderliğinde her gün briç oynayan yaşlı kadınlardan oluşan dedikodu çetesinden hiçbir sır saklanamazdı.

Ve *herkes* benim berbat biri olduğumu

biliyordu. Kasabanın yüz karası.

Fahişe, pervasız kadın, jezebel.

Fairhope ile ilgili temel ironi buydu - adil değildi ve hiçbir umut sunmuyordu.

Gözümün ucuyla Cruz Costello'nun ayın kız arkadaşı Gabriella Holland'la birlikte bir stantta oturduğunu gördüm. Gabby'nin (insanların ona böyle seslenmesinden nefret ederdi, bu yüzden ben de bazen böyle seslenirdim, ama sadece kafamda) her biri kürdan genişliğinde yaklaşık altı mil uzunluğunda bacakları, yeni doğmuş bir bebeğin ten rengi ve muhtemelen aynı entelektüel yetenekleri vardı.

Beline kadar uzanan parlak siyah saçları onu uzun zamandır kayıp bir Kardashian gibi gösteriyordu (Kabriella, isteyen var mı?) ve aynı derecede bakımlıydı, sipariş ettiği yemeklerde çirkin değişiklikler yapıyordu.

Örneğin, ekstra peynirli patates kızartması ile üç boyutlu, Elvis tarzı dana burger, ekstra roka yaprakları ve sossuz, ekmeksiz, patates kızartmasız, serbest dolaşan, az yağlı organik sebzeli burger haline geldi.

Bana sorarsanız, dünyadaki hiçbir but boşluğu bir hamster gibi yemeye değmezdi. Ama Coulter yine de onun tüm taleplerini yerine getirdi, çünkü yemeğini bitirdiğinde tabağında yağ lekesi varsa her zaman sızlanırdı.

"Vazgeç artık, Dağınık Nessy. Çatalımı al da yolumuza devam edelim," diye tıslayan genç kız beni hayallerimden kopardı.

Yanaklarım alev alev yandı.

Cruz'un sırtı bana dönükken, Gabriella da lokantanın geri kalanı gibi dikkatle beni izliyor, bu durumun nasıl sonuçlanacağını görmek için bekliyordu. İçimi çekmeden önce Jerry'ye bir kez daha baktım, bunun kovulmaya değmeyeceğine karar verdim ve çatalı yerden almak için eğildim.

Aynı anda iki şey oldu.

İlk olarak o dangalağın parmaklarının kıcımlı çimdiklediğini hissettim.

İkincisi, biri fotoğraf çekerken arkamda bir telefon kamerasının flaşını gördüm.

Arkamı dönüp elini savuşturdum, gözlerim az önce klor dolu bir havuzda açmışım gibi yanıyordu.

"Bu da ne böyle?" Kükredim.

Çocuk gözlerimin içine baktı, hain bir sırıtişla milkshake'inin pipetini çiğniyordu.

"Senin hakkındaki hikayeleri duydum, Dağınık Nessy. Erkeklerle birlikte tribünlerin altından kaymayı seviyorsun, değil mi? Eğer nostaljik hissediyorsan seni suç mahalline geri götürebilirim."

Öfkemi, işimi ve özgürlüğümü kaybetmek üzereydim ve (Güneyli) dilber tarafından kurtarıldığında çocuğu *gerçekten* öldürecektim.

"Garson mu? *Yoo-hoo*, biraz yardım alabilir miyim?" Gabriella kolunu havada salladı ve ekstra parlak saçlarına gelişigüzel bir fiske vurdu.

O çocuğu işaret ettim. "Umarım pipetinde boğulursun."

"Umarım *pipetimde* boğulursun."

"Tahminimce bu büyüklük için doğru bir rakam."

"*Turner!*" Jerry havladı, aniden bu etkileşime dikkat kesilmişti.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldandım.

Tek tesellim, böyle bir surat ve böyle bir tavlama cümlesiydi, *Drew* kapüşonlu çocuk otuzlu yaşlarına kadar bakire kalmaya mahkumdu.

Yine de Bear'ın geçimini sağlayabilmek için bu işi sürdürmek zorunda olmam çok kötüydü. Fairhope'ta iş bulmak kolay değildi, özellikle de itibarımla. Yine de gizliden gizliye hep sevdiğim bir konuda çalışacak kadar para biriktirmek ve başka bir iş bulmak istemiştim.

Gabriella ve Cruz'un standına doğru ilerledim, kasabanın altın çocuğuyla uğraşmanın getirdiği olağan endişeyi hissetmeyecek kadar öfkeliydim.

Cruz Costello Fairhope'un en sevdiği oğluydu ve hep öyle kalacaktı. Biz ortaokuldayken, Başkan'a bir mektup yazmıştı, O kadar anlamlı, o kadar umutlu, o kadar *dokunaklı* ki, kendisi ve ailesi Beyaz Saray'daki Şükran Günü törenine davet edildi.

Lisedeyken Cruz, Fairhope Lisesi'ni eyalet finallerine taşıyan oyun kurucuydu - okulun o kadar ileri gittiği *tek* zaman.

Bir Ivy League okuluna giden tek Fairhope sakini oldu. Fairhope'un Büyük Umudu (Evet. Kelime oyunu yaptım. Anlaştık. o).

Diana Hudgens'in fırtınalı bir havada kamyonetinde doğum yapmasına yardım eden kişi. Noel arifesinde yerel gazetede, ağlayan bebeğini gülümseyerek tutan, kaslı kollarından kan damlayan bir resim kazandı.

Üniversiteden mezun olduktan sonra Cruz'un emekli babasının izinden giderek kasabanın sevilen aile hekimi olması da işe yaramadı.

Görünüşe göre İsa'nın üzerinde yürüdüğü sudan daha kutsal, Rahibe Teresa'dan daha erdemli ve belki de en çılgını Ryan Gosling'den daha ateşliydi.

İçeri. Sür.

Uzun boylu, zayıf, gevşek bacaklı ve açıkçası yasaklanması gereken elmacık kemiklerine sahip.

Onu daha seksi yaptığının farkında olmadığı bir porno bıyığı bile vardı. Kasabanın sınırları içinde o bıyıkta sularını görmek istemeyen tek bir kadın yoktu.

Haki pantolon, tertemiz beyaz çoraplar ve polo tişörtlerden oluşan kör kıdemli mali müşavir kıyafeti bile, adamın hatasız bir sürüşe sahip olduğu gerçeğini ortadan kaldıramazdı.

Şansıma - bu terimi gevşek kullanıyorum çünkü hayatımda şanslı hiçbir şey yoktu - Cruz'un genel varlığından o kadar dehşete düşmüştüm ki onun cazibesine karşı bağıışıklık kazanmıştım.

Masalarında durdum, kalçamı yıpranmış kabine yasladım ve o çocuk tarafından dokunulmanın verdiği gergin hıçkırığı gizlemek için sakızımı daha yüksek sesle patlattım. Ne zaman içimden kendi adıma konuşma isteği gelse, bu şehirde iş bulma şansımın Gabby'nin belinden daha az olduğunu hatırlıyordum. On üç yaşında bir çocuk yetiştirmek ucuz değildi ve ayrıca ailemin yanına geri taşınmak da mümkün değildi. Anne Turner'la anlaşıyordum.

"Günaydın. Fairhope'un Cesur ve Güzel'ine nasıl yardımcı olabilirim?"

Gabriella düğmeli burnunu hoşnutsuzlukla buruşturdu. Rahat bir kot pantolon, pahalı bir beyaz kaşmir şal ve abartısız mücevherler giymiş, bu da ona zahmetsiz (ve muhtemelen Fransız) şık bir görünüm kazandırmıştı.

"Nasılsın, Nesy?" diye sordu dudaklarını fazla oynatmadan.

"Gabriella, her sabah kapitalizmin yanlış tarafında uyanıyorum, arabamın ölmek üzere olduğundan oldukça eminim ve sırtım hiç gençleşmiyor. Sonuç olarak, oldukça iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Sen?"

"Bir kozmetik şirketiyle büyük bir anlaşma yaptım, muhtemelen blogum çok ilgi görecektir, gerçekten çok iyi."

"Harika!" Cruz'u fark etmemek için elimden geleni yaparak mırıldandım.

Gabriella, Instagram'da kendi fotoğraflarını ve videolarını paylaştığı, yeni ürünleri denediği ve siz de bunları kullanırsanız onun gibi görünebileceğinize inandırdığı bir şey yaptı.

Tabağını, üzerinde ölü bir fare varmış gibi masanın üzerinde sürükledi.

"Bakın, öyle biri olmak istemem ama hindi burgerimin ... bilirsiniz..."

"Pişmiş mi?" Bir kaşımı eğdim. *Ya da hindi...*

"Organik," diye fısıldadı, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. Elimde bir Sherlock vardı.

Kendini The Ivy'de mi sanıyordu? Marulları yıkandığı ve çöreği konserve olmadığı için mutlu olmalı.

"Muhtemelen değildir," diye kabul ettim.

Kaşları birbirine çarptı. "Ben özellikle organik istemiştim."

"Ve özellikle kazanan bir piyango bileti ve Benicio del Toro ile ateşli bir randevu istemiştim. Görünüşe göre ikimiz de kötü bir gün geçiriyoruz, tatlım." Sakızımı tekrar patlattım.

Cruz ben etraftayken genelde olduğu gibi sessizdi. Odadaki fil Gabriella Holland'ın küçük kız kardeşim Trinity'nin en iyi arkadaşı olmasıydı. Ve benim tatlı kız kardeşim Cruz'un ağabeyi Wyatt'la nişanlıydı.

Kulağa süper *Jerry Springer* gibi mi geliyor? Neden, ben de öyle düşünüyorum.

Bu da teknik olarak, bu iki kibirli gazla da iyi geçinmem gerektiği anlamına geliyordu. Ancak Cruz varlığını hiçbir şekilde kabul etmemek için kasıtlı bir çaba gösterirken, ben de *onun* hakkında ne düşündüğümü göstermekten son derece mutluydum.

"Bu tür bir tavrın bahşış almanıza yardımcı olacağını mı sanıyorsunuz?" Gabriella kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kuşkuyla sordu. Kız kardeşimin en iyi arkadaşlarından biriydi ve bana ince topuklu ayakkabısının altındaki kuru bir at pisliğiymişim gibi davranıyordu.

"Bir lokanta hamburgerinin çıkış hikayesi yüzünden bana tavır alınmaması gerektiğini düşünüyorum," diye ekledim.

"Belki daha nazik ve vicdanlı olsaydınız, zavallı oğlunuz daha fazla fırsata sahip olabilirdi."

Evet. Oraya gitti. Aslında Bear'dan bahsetti. İçime bir öfke kurşunu saplandı.

"Biraz daha güzel olsaydın belki de Miss America'da üçüncü olmazdın." Tatlı tatlı gülümsedim.

Açıkçası, ben de *oraya* gitmeye istekliydim.

Gabriella'nın gözleri sulandı, çenesi kırıştı ve hiddetlenirken jöle gibi dans etti.

"Yönetimle konuşmak istiyorum!" diye bağırdı.

"Büyük patronu mu kastediyorsun?" diye sordum. "Tüm bu mutfak imparatorluğunun başındaki kişi mi?" Jerry'ye dönmek için yarım santim kıpırdandığımı gösterdim. "Yönetim! Masa üç sizinle konuşmak istiyor."

Ben mutlu çifte dönerken Jerry tezgâhın etrafından dolaşıp tütününü yakındaki bir çöp kutusuna tükürdü ve çoktan tetikte görünüyordu.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" İpeksi gülümsemem Gabriella'nın göğüsleri kadar büyük ve sahteydi. "Belki beklerken size biraz beyaz trüf yağı ikram edebilirim? Belki biraz kaz ciğeri?" Eğitimsiz bimbo etiketini canlı tutmak için 's' harfini telaffuz ettiğimden emin oldum.

Kesinlikle kendime iyilik yapmıyordum. Ama lanet olsun, oğlum yaşındaki bir çocuk tarafından cinsel tacize uğramak ve küçük kız kardeşimin arkadaşı tarafından himaye edilmek

beni neredeyse kırılma noktasına getirdi.

"Evet, aslında. Trinity'ye inanamıyorum-"

Gabriella'nın sert sözleri, Grabby McHandson'ın oturduğu beş numaralı kabinden gelen boğulma sesiyle kesildi.

"Aman Tanrım!"

"Tanrım! Hayır!"

"Boğuluyor! Pipette boğuluyor!"

Karma dualarımı duymuş ve müdahale etmeye karar vermiş olmalı, çünkü kıcımlı çimdikleyen adam şimdi yerde yatıyor, boynunu tutuyor, bacaklarını tekmeleyip nefes almaya çalışırken gözleri kocaman ve kıpkırmızı oluyordu.

Bütün lokanta çılgına dönmüştü. İnsanlar ileri geri koşuyor, sandalyeler devriliyor, kadınlar çığlık atıyordu. Biri 911'i aradı. Bir başkası onu yüzüstü çevirmemizi önerdi. Sanki Z kuşağına güvenmememiz için daha fazla nedene ihtiyacımız varmış gibi, arkadaşlarından biri tüm olanları telefonuna kaydediyordu.

Ve işte oradaydı.

Dr. Cruz Costello, ağır çekimde çocuğa doğru koşuyor, kumlu saçları bir *Baywatch* montajı gibi dalgalanıyor.

Saldırıma Heimlich manevrasını uyguladı ve boğulmakta olan saman parçasını öksürerek çıkarmasını sağlayarak günü bir kez daha kurtardı.

Müzik kutusu bir anda Kid Rock'ın "All Summer Long" şarkısını çalmaya başladı.

Çocuğun ölmesini gerçekten istediğimden değildi.

Gasshole olmak ölümle cezalandırılacak bir günah değildi. Ancak tüm lokantanın maruz kaldığım açık cinsel saldırıyı görmezden gelmesi, tamamen iç karartıcı olmasa da sarsıcıydı.

Bir de Cruz Costello'nun orada, uzun boylu, kaslı ve canlı bir şekilde durduğu ve etrafımızdaki herkesin ona yağdırdığı iltifatlarla yıkandığı gerçeği vardı.

"...çocuğun hayatını kurtardınız! Size nasıl teşekkür edebiliriz? Fairhope için bir değersiniz, Dr. Costello!"

"...üç yaşındayken annene önemli biri olacağını söyledim ve ne oldu biliyor musun? Yine haklı çıktım."

"Kızım gelecek yıl üniversiteden dönüyor. Gabriella'yı istediğine emin misin şekerim? Onunla tanışmanı çok isterim."

Tezgâha yaslandım ve gözlerimi manzaraya diktim.

Gencin arkadaşlarından biri, onu almaya gelecek olan annesini aradı. Jerry herkesi sakinleştirmeye çalışarak herkesin

Gabby erkek arkadaşının koluna ameliyatla yapıştırılmış gibi yapışmış, kulağına yaygara koparıyor ve onun bölgesine işiyordu.

Cruz Jerry'ye ödeme yapmaya çalıştı ama Jerry abartılı bir şekilde başını salladı. "Paranız burada geçmez, Dr. Costello."

Neyse ki Dr. Costello'nun parası cebimde duruyordu. Tezgâhı ittim ve açık avucumu yukarı doğru uzatarak ona doğru yürüdüm.

"Şimdi bahşiş için
hazırım." Gabriella'nın ağzı
açık kaldı.

Bundan kötü bir şey çıkmak üzereydi - kız kardeşimle en iyi arkadaş olmamızın, ikimizin de iki aydan kısa bir süre sonra Trinity'nin nedimesi olacak olmamızın bir önemi yoktu.

Bugün, Fairhope'ta adil bir oyun olduğum ve herkesin bana kötü davranmak için *Tanrı vergisi* bir hakka sahip olduğu fikrini pekiştirmişti. Ama Cruz onu durdurdu, tembel, orantısız bir sırtışıla düz kıcını okşadı.

Onun altın çocuk rolünden nefret
ettiğimi biliyordu. "Git ve arabada
bekle, tatlım."

"Ama Cruuuuuuz." Gabby ayağını yere vurdu ve suratını asarak onun adını sayıkladı.

"Ben hallederim," diye güvence verdi ona.

"Tamam. Ama çok da nazik olma," diyerek somurttu ve adamın eline tutuşturduğu araba anahtarlarını alarak lokantadan dışarı çıktı.

Cruz ve ben birbirimizin önünde durduk. Silahlarını çekmek için bekleyen iki kovboy.

"Bir teşekkür almayacak mıyım?"

Viskiyle ıslanmış sesi göğüs kafesimin arkasında sıcak, yapışkan ve istenmeyen bir şeyler uyandırdı. Justin Hartley gibi bir vücudu vardı ve size yaslandığını hissetmek isterdiniz.

"Ne için?" Düşündüm. "Hayatta olduğum için mi, doktor olduğum için mi, yoksa tam bir baş belası olduğum için mi?"

"O çocuğu kurtarmak."

"O *çocuk* kıcımı çimdikledi ve külotumun fotoğrafını çekti."

"Bunu bilmiyordum," dedi sakın bir sesle.

Ona inandım, ama ne olmuş yani? Sinirlerim o kadar gerilmişti ki, önümü bile göremiyordum.

"Ya bahşiş ver ya da git," diye homurdandım.

"Bahşış ister misin?" diye sordu sesini çıkarmadan, lacivert gözleri yüzümde kısılmıştı. "Al sana bir tane: Biraz daha terbiyeli ol. Pronto."

"Özür dilerim." Suratımı astım ve tırnaklarımı incelediğimi gösterdim. "Servet- kurabiye tavsiyesi şu anda kabul ettiğim bir para birimi değil. Nakit ya da Venmo işimi görür."

"Gabriella ile tartışmanızdan sonra bahşış beklemiyorsunuz, değil mi?" Benim için biraz endişelenmiş görünüyordu. Sanki bir sürtük olmanın ötesinde, fıstık ezmeli sandviç zekasına da sahipmişim gibi. Jöle hariç.

"Aslında biliyorum. Organik et ya da roka satmadığımızı biliyor. Neden sürekli sorup duruyor?"

Bana müşterinin her zaman haklı olduğunu söyleyecekse, onu sürekli büyüyen öldürülecek insanlar listeme ekleyecektim. Aslında, sosyal toplantılarda bana her rastladığında ben yokmuşum gibi davrandığı için zaten ilk ondaydı.

"Neden ona doğru dürüst bir cevap vermiyorsun?" diye karşılık verdi. Bir an için -küçücük, minicik bir an için- iyi çocuk maskesinin hafifçe çatladığına, içinden kızgınlık sızdığına yemin edebilirdim.

"Neden kendi işine bakmıyorsun?"

Bunu söylediğimde gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark ettim.

Yüzümde bir başka gerçek boyutlu figürümü yontmaya yetecek kadar makyaj ve kimsenin hoşuna gitmeyecek kadar fazla pembe ruj olduğunun farkındaydım. Ama Cruz Cruz'dur, hiç kimse hakkında kötü ya da aşağılayıcı bir şey söylemedi. Benim hakkımda bile.

Sakinleştirici bir nefes alıp çenesini yukarı doğru eğerken düz Roma burnunun burun deliklerinin genişlediğini görebiliyordum.

"Pekala, Tennessee." Bir diğer şey de buydu. Herkes bana Messy Nessy derdi. Bana kendi adıyla hitap eden tek kişi oydu ve bu bana hep bir ceza gibi gelirdi. "Ben kendi işime bakarım. Şimdi başlayalım, olur mu? Gemi seyahati için biletlerimizi ayırttın mı?"

Ah, evet.

Trinity ve Wyatt'ın düğün masraflarını ailem karşıladığı için Costello'lar -Cruz'un ailesi- birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için her iki aileyi de düğün öncesi bir gemi seyahatine davet etmeye karar vermişlerdi.

Costello'lar sık sık gemi seyahati yaptıkları için, sadakat puanlarını kullanarak Trinity ve Wyatt'a balayı kamarası ve kendileri ve ailem için iki yataklı kamaralar ayırttılar.

Oğlum Bear, özel bir jakuzisi ve süit içi şeker barı ol a c a k olan ailemle aynı odada kalmak için yalvardı. Bu onun ilk tatili olduğu için kabul ettim.

Ancak bu Cruz ve benim hala kendimiz için oda ayırtmamız gerektiği anlamına geliyordu ve Cruz'un "gerçek bir işi" olduğundan ve benim çok fazla boş zamanım olduğundan (annemin sözleri, benim değil), gemi seyahati için bize oda bulma görevi bana verildi.

"Üzerinde çalışıyorum."

"Bilet ayırtmanın bu kadar zahmetli olduğunu fark etmemiştim." Sert, yoğun spreyleneş sarı yelemi okşadım.

"Belki sizin için kolaydır. Ama biz tñy kafalıların işleri uzun sürer. Bu arada bu biletleri nereden ayırtacağım? İnternette, değil mi?" Başımı eğdim. "Bilgisayardaki şñ şey mi? İçinde küçük kelimeler ve kedi videoları olan?"

Bıçak gibi keskin çenesi kıpırdadı. Sadece bir kez.

Ama bir kez olması, arsız bir sevinç yaratmaya yetmişti. Cruz Costello'nun dengesini *hiçbir şeyin* bozmadığı bilinen bir gerçektir.

"Biletleri ayırt, Tennessee."

"Evet, efendim. Çift kişilik yatağı mı ihtiyacınız olacak yoksa sadece kraliçeye mi?" "Gabriella'yı yanımda getirip getirmeyeceğimi mi soruyorsunuz?"

"Ya da istediğın herhangi bir reşit olmayan kadın."

Bu tamamen adil değildi ya da flört havuzundaki en uç yaş farkı değildi.

Gabby Trinity'nin yaşıındaydı, yirmi beş yaşıındaydı ve Trinity, Cruz'un ağabeyi Wyatt'la evleniyordu.

Cruz elini haki pantolonunun ön cebine daldırdı. Gündelik kıyafetleri sinir bozucu derecede iyi giyerdi.

"Rezervasyon yaparken işleri karıştırmamaya çalış, olur mu?"

İşte bu, kayıtsızlık maskemin kaymasına ve yere düşüp parçalanmasına neden oldu. Bu kasabada her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran kişi olmak bana yakıştırılan bir sıfat olabilirdi ama bence bunu hak etmemiştim.

"İki gemi bileti ayırtabilecek durumdayım."

"Gördüğüm zaman inanırım."

"Biliyor musun," diye düşündüm, modası geçmiş topuzumdan dökülen bir tutam sarı saçımı döndürürken, "insanların sandığının yarısı kadar bile iyi değilsin."

"Tüm bu zehri özellikle senin için saklıyordum." Kasketini bir kovboy gibi aşağı eğdi. "Ayrılık sözün var mı Tennessee? Beni bekleyen bir randevum var."

arabamda."

Doğru, doğru, doğru.

Parlak Audi Q8'i, parlak kız arkadaşı ve parlak hayatıyla birlikte.

Bu soruya orta parmağımla cevap verdim ve etrafımızdaki herkesin Straw Choker'a ne olduğu hakkında hararetli bir şekilde konuşuyor olmasından yararlanarak fark ettim.

En şık cevabım bu değildi ama bir mil farkla en tatmin edici olanıydı.

[Bad Cruz](#)'u buradan alın

[OceanofPDF.com](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.